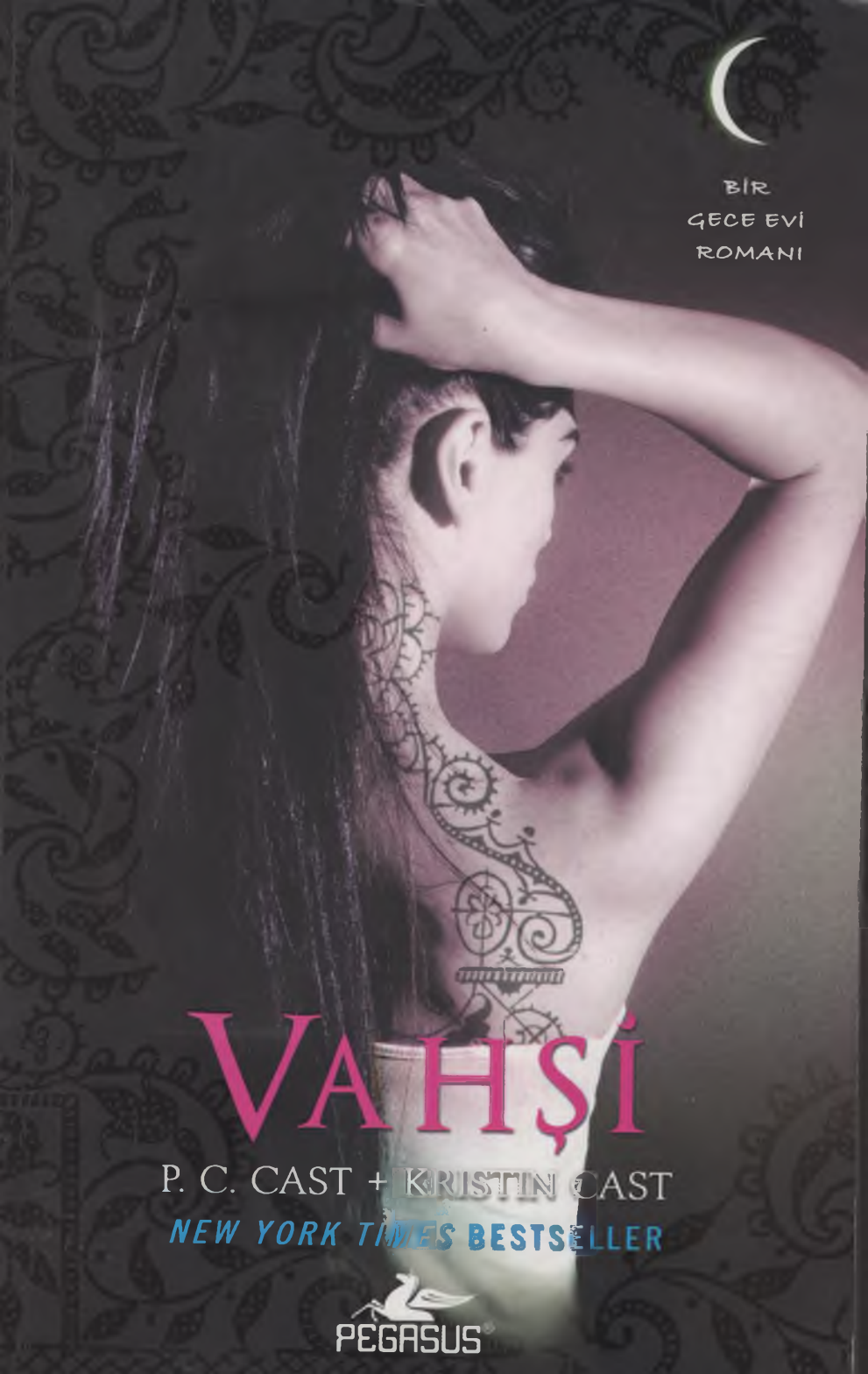

BİR
GECE EVİ
ROMANI
VAHŞİ
P. C. CAST + KRISTIN CAST
NEW YORK TIMES BESTSELLER
PEGASUS

GECE EVİ'NDE TEHLİKELİ SIRLAR ORTAYA ÇIKIYOR...

Dostlarınız sizi terk ettikleri zaman hayat çekilmez olur. İsterseniz Zoey Kızılkuş'a sorun. Bir hafta içerisinde üç erkek arkadaşının üçünden de oldu; sıkı bir arkadaş grubunun üyesiyken, istenmeyen birine dönüştü. Artık hayattaki tek arkadaşları ölümden dönenler ya da İşaret'inden olanlar. Üstelik Neferet insanlara savaş açtı ve Zoey bunun yanlış olduğunu biliyor. Ona kulak verecek kimse var mı?

ZOEY'NİN YENİ MACERASININ TADINI ÇIKARMAYA HAZIR OLUN!

SERİNİN İLK ÜÇ KİTABI

"Bu seri sizi büyüleyecek."
—Huntress Reviews

"Bağımlılık yapıyor."
—Romantic Times

Seri Tasarımı: Cara E. Petrus
Kapak Tasarım: Erin Fiscus
Kapak Fotoğrafı: Herman Estevez
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-4263-13-4

HOUSEOFNIGHTSERIES.COM
GECE EVİ'NİN
KARANLIK ve BÜYÜLÜ
DÜNYASINA DAVETLİSİNİZ

Pegasus Yayınları: 217
Bestseller Roman: 55

VAHŞİ
P. C. CAST - KRISTIN CAST
Özgün Adı: UNTAMED

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener
Yayınevi Editörü: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Eylül 2009
2. Baskı: Temmuz 2010
ISBN: 978-605-4263-13-4

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

VAHŞİ

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitabı Oklohoma'daki Broken Arrow Lisesinde geçmişte ve şimdi öğrenim görmüş olan öğrencilere ithaf ediyoruz. Heyecanınız, mizah anlayışınız ve diziye olan desteğiniz için teşekkürler!

Ayrıca Tulsa Sokak Kedileri bayanlarına ithaf etmek istiyoruz.

TEŞEKKÜR

Bizim mükemmel temsilcimiz Meredith Bernstein'e teşekkür etmek istiyoruz. O olmadan Gece Evi dizisi olmazdı.

Büyük bir sevgi de St. Martin's yayınevi çalışanları için: Jennifer Weis, Anne Marie Tallberg, Matthew Shear, Carly Wilkins, Brittney Kleinfelter, Katy Hershberger, Talia Ross ve Michael Storrings. Böyle bir ekiple birlikte çalışmak mükemmel.

Gece Evi dizisi hayranlarına teşekkürler.

Destekleri için Tulsa Sokak Kedileri kurumuna da teşekkürler. Kediler için yaptıkları her şey için onlara çok teşekkür ederiz.

BÖLÜM BİR

Aptal karganın tekinin *gak! gak!* diye gaklayıp durması yüzünden geceyi uykusuz geçirdim. (Şey, aslında günü demem daha doğru olurdu; çünkü sizin de bildiğiniz gibi ben bir vampir çaylağıyım ve gece gündüz olayı bizde tepetaklak olmuş durumda.) Her neyse, dün gece/gündüz sıfır uyku çektim. Ancak, arkadaşlarınız size kızgın olduklarında hayatınız *gerçekten* çekilmez olduğu için, berbat uykusuzluğumla baş etmek, diğer dertlerimin arasında, o kadar da kötü gelmiyor. Bunu kim benden daha iyi bilebilir ki? Ben Zoey Kızılkuş'um, Arkadaşlarımı Fena Halde Kızdırmakta Üstüme Yok Ülkesi'nin tartışmasız Kraliçesi.

Gece Evi'nde yaşadığım süre boyunca benim gözüyle bakabileceğim, büyük doru kısrak Persephone, boynunu arkaya doğru uzatıp burnunu yanağıma sürttü. Yumuşacık burnunu öptüm ve yeniden, parlak tüylü boynunu fırçalamaya koyuldum. Persephone'nin bakımını yapmak, düşünmemi ve kendimi daha iyi hissetmemi kolaylaştırıyor. Şu anda, her iki konuda da kesinlikle yardıma ihtiyacım var.

"Pekala. İki gündür büyük yüzleşmeden kaçınmayı başarıyorum ama bu böyle süremez," dedim kısrağa. "Evet, şu anda

yemekhanede olduklarını ve kankalar grubu olarak akşam yemeklerinin keyfini çıkarırken beni dışladıklarını biliyorum."

Persephone bir homurtu çıkardı ve saman çiğneme işine geri döndü.

"Evet, bence de pislik gibi davranıyorlar. Tamam, onlara yalan söyledim. Ama tam olarak yalan söyledim sayılmaz. Daha çok, bazı şeyleri atladım diyelim. Evet, bazı şeyleri onlardan sakladım. Ama bunu onların iyiliği için yaptım." İç geçirdim. Pekala, Stevie Rae'nin ölümden dönmüş olmasını saklamam onların iyiliği içindi. Gece Evi ProfesörlerindenVampir Şair Laureate'in Loren Blake'le bir şeyler yaşıyor olmamı saklamam daha çok kendi iyiliğim içindi. "Yine de..." Persephone beni dinlemek için yeniden kulak kesilmişti. "Gerçekten fazla eleştirel ve katı davranıyorlar."

Persephone bir kez daha homurdandı. Ben bir kez daha iç geçirdim. Lanet olsun. Onlardan kaçınmaya devam edemezdim.

Tatlı kısrağımı son bir kez daha okşadıktan sonra, yavaş adımlarla bölmesinden çıkıp malzeme odasına gittim ve son bir saattir kullanmakta olduğum kaşağı ve kuyruk fırçalarını yerlerine yerleştirdim. Deri ve at kokusunu içime çekip bu sakinleştirici karışımın sinirlerimi biraz olsun yatıştırmasına izin verdim. Malzeme odasının düz cam penceresine yansıyan aksimi görünce, ellerim otomatik olarak koyu renk saçlarıma uzandı. Parmaklarımla saçlarımı düzeltip yataktan yeni çıktım havasını biraz olsun gidermeye çalıştım. Bir vampir çaylağı olarak İşaretlenmemin ve Gece Evi'ne taşınmamın üstünden sadece iki ay geçmiş olmasına rağmen saçlarım daha şimdiden bariz biçimde gürleşmiş ve uzamıştı. Ve süper iyi saçlar, yaşadığım değişikliklerin sadece bir parçasıydı. Maruz kaldığım değişikliklerin bir kısmı, beş elementi birden içeren bir özelliğe sahip oluşum gibi,

görünmezdi. Diğerleri, yani dolambaçlı ve egzotik kıvrımlarla yüzümü çevreleyen dövmeler ve diğer yetişkin vampirlerden farklı olarak önce boynuma ve omuzlarıma, sonra belkemiğime, son olarak da belime kadar inen desenler ise gözle görülür cinstendi. Ancak sırtımdaki desenlerin belime kadar indiğini henüz ben, kedim Nala ve Tanrıça Nyx dışında kimse bilmiyordu.

Zaten gösterebileceğim kim vardı ki?

Cama yansıyan, dudakları alaycı bir gülümsemeyle bükülmüş, koyu renk gözlü aksime "Düne kadar, bir değil, tam üç erkek arkadaşın vardı," dedim. "Ama bu konunun da icabına baktın değil mi? Bugün elde sıfır erkek arkadaşının kalması yetmezmiş gibi, ne bileyim, en az bir zilyon yıl boyunca hiç kimse sana güvenmeyecek." Tabii iki gün önce, birdenbire insana dönüşmüş olabileceğini düşünerek kafayı çizip ortadan kaybolan Afrodit ve benim yönettiğim bir çember ayini sırasında ürkünç bir ölümden dönmüş çocuktan tuhaf-kırmızı-dövmeleri-olanama-eski-halini-anımsatan-bir-çocuğa dönüşen ve sonrasında, bahsi geçen kafayı çizmiş Afrodit'in insana dönüştürülmüş olmasından kendini sorumlu tuttuğu için onun peşine düşen Stevie Rae dışında. "Her halükarda," dedim kendi kendime, "Hayatına dokunan kim var kim yok allak bullak etmeyi başardın. Aferin sana!"

Dudaklarım titremeye başlamıştı ve gözlerimin acıdığını hissediyordum. Hayır. Gözlerim çıkana kadar avaz avaz ağlamanın kimseye bir yararı olmazdı. Demek istediğim, çok ciddiyim; eğer bir yararı olacak olsaydı, arkadaşlarımla günler önce öpüşüp barışmış olurdum. Şimdi gerçekten de onlarla yüzleşmem ve işleri yoluna koymaya çalışmam gerekti.

Aralık gecesinin ilerleyen saatlerinde, hava serin ve biraz pusluydu. Ahır ve spor tesislerinin olduğu alandan okulun ana binasına uzanan yürüyüş yoluna sıralanmış gaz lambalarının

saçtığı sarımtrak ışık, binaya çok güzel ve eski bir hava veriyordu. Aslında Gece Evi'nin bütün kampusu muhteşemdi ve bende yirmi birinci yüzyıldan ziyade, Arthur dönemi efsanelerine ait olduğu hissini uyandırıyordu. Kendi kendime, *Burayı çok seviyorum*, diye hatırlattım. *Burası benim yuvam. Ait olduğum yer. Arkadaşlarımla aramız düzeltince her şey yoluna girecek.*

Dudağımı kemirip arkadaşlarımla aramı nasıl düzelteceğimi merak ederken, zihinsel sıkıntım çevremi kaplayan tuhaf bir kanat çırpma sesiyle bölündü. Bu seste içimi ürperten bir şeyler vardı. Kafamı kaldırıp baktım. Üstümde, karanlık, gökyüzü ve kaldırıma sıralanmış büyük meşe ağaçlarının kışla çırılçıplak soyunmuş dallarından başka bir şey yoktu. Gece yumuşak ve pusludan, karanlık ve kötü niyetliye dönüşürken, kendi mezarımın üstünden geçiyormuşum gibi ürperti veren bir duyguyla sarmalandım.

Bir dakika? Karanlık ve kötü niyetli mi dedim? Saçmalıyorum! Büyük ihtimalle duyduğum şey ağaçların arasında uğuldayan rüzgardan başka bir şey değildir. Tanrım, kafayı yememe ramak kaldı.

Kafamı sallayarak yürümeye devam ettim ama henüz birkaç adım atmıştım ki, aynı sesi yeniden duydum. Tam üstümden gelen tuhaf kanat sesi, şimdi neredeyse on derece daha soğuyan hava, tenimi yalayıp geçiyormuş gibi bir etki bırakmıştı. Otomatik olarak yarasaları, örümcekleri ve o tarz ürkütücü şeyleri düşünerek elimi şöyle bir salladım.

Parmaklarım hiçliğin içinden geçti ama bu frijit bir hiçlikti ve elimin buz gibi bir soğukla kesildiğini hissettim. Büyük bir korkuyla bir çığlık attım ve elimi göğsüme bastırdım. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Vücudum korkuyla uyuşmuştu sanki. Nihayet hareket edebilir hale geldiğimde, kanat sesi gittikçe şid-

detlenmiş, soğuk gitgide yoğunlaşmıştı. Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Kafamı öne eğip okulun en yakın kapısına koştum.

İçeri girince, kalın ahşap kapıyı arkamdan kapattım. Nefes nefese arkamı döndüm ve kapının ortasındaki üzeri kemerli pencereden dışarı baktım. Gece, koyu renk bir sayfaya dökülen siyah boya misali, gözlerimin önünde kıpırdanıp dalgalanıyordu. O buz gibi korku hâlâ içimdeydi. Neler oluyordu? Ne yaptığımı fark etmeden, fısıldadım. "Ateş, bana gel. Sıcaklığına ihtiyacım var."

Element derhal karşılık verdi ve çevremi saran havayı şömine ateşinin sakinleştirici sıcaklığıyla doldurdu. Küçük pencereden bakmaya devam ederken avuçlarımı ahşap kapıya yapıştırdım. "Dışarısı," diye fısıldadım. "Sıcaklığını dışarı da gönder." Element, bir sıcaklık dalgasıyla içimden geçip kapıyı aştı ve gecenin içine aktı. Kuru buzdan buharın yükselmesi gibi bir tıslama sesi duyuldu. Pus, bana midemi bulandıran sersemletici bir vertigo (yükseklik korkusu) hissi yaşatarak bulanıklaştı ve tuhaf karanlık buharlaşmaya başladı. Sonra, sıcaklık o soğuk hissini, başladığı gibi hızla, alıp götürdü. Ve gece yine o sakin ve tanıdık haline büründü.

Az önce ne olmuştu öyle?

Elimdeki yanma hissi, dikkatimi o tarafa çekti. Aşağı baktım. Elimin dış kısmında, sanki bir şey tenimi pençeleriyle ya da sivri dişleriyle yaralamış gibi, üç kırmızı iz belirmişti. Ütü yanığı gibi can acıtan, öfkeli görünüşlü çizgileri ovuşturdum.

Ve birden, güçlü, sert ve insanın aklını başından alan bir duyguyla sarmalandım ve Tanrıça vergisi altıncı hissim sayesinde, orada ve tek başıma olmamam gerektiğini anladım. Geceyi soğukla boyayan –ve beni içeri kadar takip edip elimi tırmalayan o hayaletimsi şey– içimde korkunç bir önsezinin uyanmasına neden oldu. Uzun zamandır ilk defa, gerçekten ve müthiş

korkmuştum. Arkadaşlarım için değil. Büyükannem, eski insan erkek arkadaşım ve çok uzak hissettiğim annem için de. Kendim için korkuyordum. Arkadaşlarımın yanında olmak, artık sadece bir istek değil, bir ihtiyaçtı.

Elimi ovuşturmaya devam ederek bacaklarımı harekete geçirdim. Her şeyi gizleyen gecede beni bekleyen karanlık şeydense, arkadaşlarımın kırgınlıkları ve hayal kırıklıklarıyla yüzleşmeyi tercih ettiğime hiç şüphem yoktu.

Bir iki saniye boyunca, kalabalık yemek salonunun açık kapılarının önünde oyalandım ve keyifle sohbet edip şakalaşan diğer çocuklara baktım. Ve bir an onlar sıradışı yeteneklerimden –ve o sıradışı yeteneklerle paket halinde sunulan sorumluklardan– arınmak ve sıradan bir çaylak olabilmek için neler verebileceğimi düşündüm. Bir an için normal olmayı o kadar çok istedim ki, nefes alıp verişim bile güçleşti.

Ve sonra tenimde, rüzgarın yumuşaklığını hissettim; sanki görünmez bir alev içimi ısıtmıştı. Tulsa, Oklahoma civarında okyanustan eser olmamasına rağmen, burnuma okyanus kokusu dolar gibi oldu. Kuş seslerini işittim ve henüz biçilmiş çimlerin kokusunu duydum. Ve beş elementi kapsayan Tanrıça vergisi yeteneklerimi –hava, ateş, su, toprak ve ruh– tek tek hissederken, ruhum içimde büyük bir neşeyle kıpırdandı.

Bu normal değildi. Ben vampir ya da çaylak, diğerleri gibi değildim. Ve aksini dilemem yanlıştı. Ve normal olmayan tarafım içeri girmem ve arkadaşlarımla barışmam gerektiğini söylüyordu. Sırtımı dikleştirdim ve kendime acımadan arınmış gözlerle çevreme bakındım; her zamanki masamızda oturan arkadaşlarımı ayırt etmem hiç zor olmadı.

Derin bir nefes aldım ve hızlı adımlarla yemekhanenin içinde ilerlerken, bana selam veren çocuklara gülümsedim. Diğer

çocukların bana her zamanki saygı ve hayranlık karışımı tavırlarıyla yaklaştığını görünce, arkadaşlarımın ortalıkta dolaşıp dedikodumu yapmadıklarını anladım. Bu ayrıca Neferet'in bana karşı aleni bir saldırıya geçmediğini de gösteriyordu. Şimdilik.

Çabucak bir salata ve bir kola kaptım. Sonra, tepsimi anormal sayılabilecek ve parmaklarımın bembeyaz kesilmesine neden olacak bir sıkılıkla tutarak, doğruca her zamanki masamıza yürüdüm ve Damien'in yanındaki –her zamanki– yerimi aldım.

Oturunca, kimse bana bakmadı ama sohbetleri bir anda kesiliverdi. Bundan nefret ediyordum. Yani, insanın sözüm ona dostlarının arasına katılmasından ve arkadaşlarının –onun hakkında konuştuklarını açık seçik belli etmek ister gibi– susuvermelerinden daha kötü ne olabilir? Iykk.

İçimden gelenin aksine, kaçmak ya da gözyaşlarına boğulmak yerine "Merhaba," dedim.

Hiç kimseden tek bir kelime çıkmadı.

Doğruca Damien'i hedef alarak "Eee, neler oluyor?" diye sordum. Çünkü eşcinsel arkadaşımın sakın-Zoey-ile-konuşmayın zincirinin en zayıf halkası olduğundan emindim.

Ne yazık ki bana cevap veren eşcinsel –dolayısıyla daha duyarlı ve kibar– olan Damien değil, İkizler oldu.

"Önemli bir bok yok, değil mi, İkiz?" dedi Shaunee.

"Aynen öyle, İkiz, önemli bir bok yok. Çünkü bizler bir bok anlatılacak kadar güven uyandıran insanlar değiliz," dedi Erin. "İkiz, bizim tamamen güvenilmeyecek insanlar olduğumuzu biliyor muydun?"

"Yakın zamana kadar bilmiyordum, İkiz. Ya sen?" dedi Shaunee.

Erin de "Ben de yakın zamana kadar bilmiyordum," diye cevap verdi.

Pekala. İkizler gerçek ikizler değiller. Shaunee Cole, Doğu Yakası'nda büyümüş karamel tenli Jamaika kökenli bir Amerikalı. Erin Bates ise Tulsa'da dünyaya gelmiş göz alıcı bir sarışın. İkisi İşaretlenmelerinin ardından tanışmış ve Gece Evi'ne aynı gün taşınmışlar. Genetik ve coğrafi özellik diye bir şey yokmuş gibi, anında uyum sağlamışlar. Sürekli birbirlerinin cümlelerini tamamlayıp dururlar. Ve o anda da bana, birbirinin aynı öfkeli bakışlarla bakıyorlardı.

Tanrım. Beni çok ama çok yoruyorlardı.

Ayrıca delirtiyorlardı da. Evet, onlardan sakladığım sırlar olmuştu. Evet, yalan da söylemiştim. Ama buna mecburdum. Yani en azından büyük ölçüde mecburdum. Ve bu ikisinin birbirine ikiz biz-senden-daha-iyiyiz tavrı sinirlerimi zorluyordu.

"Bu güzel yorumunuz için teşekkür ederim. Ve şimdi aynı soruyu, nefret dolu, *Dedikoducu Kız* Blair'in stereo versiyonu gibi cevaplamayacağından emin olduğum bir başkasına sormak istiyorum." Dikkatimi onlardan ayırıp Damien'e çevirirken, İkizler'in derin birer iç çektiklerinin ve günün birinde pişman olacaklarını umduğum bir şeyler söylemeye hazırlandıklarının farkındaydım. "Sanırım, *'Neler oluyor?'* diye sorarken yakın zamanda dışarıda kanat çırpıyormuş hissi uyandıran hayaletvari, ürkütücü bir şey fark ettiniz mi demek istemiştim."

Damien, kusursuz bir kemik yapısına sahip, uzun boylu ve kahverengi gözleri genelde sıcak ve sevecen bir ifade taşıyan –ama şu anda endişeli ve bir hayli soğuk bakan– bir çocuktur. "Kanat çırparmış hissi uyandıran hayaletvari, ürkütücü bir şey mi?" dedi. "Üzgünüm ama neden bahsettiğini bilmiyorum."

Sesindeki yabancı ifade kalbimi acıtmıştı ama kendi kendime en azından sorumu yanıtladı diye hatırlattım. "Ahırlardan bu tarafa gelirken, bir şey bana saldırdı gibi sanki. Hiçbir şey

göremedim ama bahsettiğim şey soğuktu ve elimde iz bıraktı." Ona göstermek için elimi kaldırdım ama orada iz falan yoktu.

Harika.

Shaunee ve Erin aynı anda bir homurtu çıkardılar. Damien gerçekten çok üzgün görünüyordu. Tam ağzımı açıp bahsettiğim izin az önce orada olduğunu anlatacakken, Jack son hızla yanımıza geldi.

"Ah, selam. Geç kaldığım için üzgünüm ama tişörtümü giyince, tam önümde kocaman bir leke olduğunu fark ettim. İnanabiliyor musunuz?" Jack elinde tepsisiyle Damien'in yanındaki yerine oturdu.

Damien erkek arkadaşına yol açmak için bana doğru kayarken, "Leke mi? Lütfen bana sana Noel için aldığım o uzun kollu, mavi Armani'den bahsetmediğini söyle..." dedi.

"Aman Tanrım! Tabii ki hayır. O şeyin üstüne asla bir şey dökmem. O tişörte bayılıyorum ve..." Bakışları Damien'den bana kayınca, Jack'in cümlesi hava kaldı. Yutkundu. "Ah, şey. Merhaba, Zoey."

Gülümseyerek "Merhaba, Jack," dedim. Jack ve Damien birlikteler. Alo? İkisi de eşcinsel. Arkadaşlarım ve ben, dar görüşlü olmaktan ve önyargıdan uzak herkes gibi, bunu anlayışla karşılıyoruz.

"Seni görmeyi beklemiyordum," dedi Jack. "Ben senin hâlâ... Şey..." Huzursuz bir tavırla susarken, yanakları pespembe olmuştu.

"Hâlâ odamda saklandığımı sanıyordun," dedim.

Kafasını salladı.

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Bundan sıkıldım."

Erin "Ne demezsin..." diye söze başladı ama Shaunee her zamanki gibi İkiz'inin sözünü tamamlama fırsatı bulamadan,

kapıdan gelen gürültücü ve seksi kahkaha sesi hepimizi o tarafa bakmaya zorladı.

Afrodit, Gece Evi'ni koruyan Erebus'un Oğulları'nın en genci ve seksisi olan Darius'a göz kırparak ve saçlarını savurarak içeri girdi. Bu kız aynı anda birden fazla işi yapmak konusunda her zaman ustaydı ama umursamaz, serinkanlı ve kendini toplamış hali beni bile şaşırttı. Daha iki gün önce ölümden dönmüş ve alnındaki safir renkli içi boş hilalin –bir vampire dönüşüm ya da ölümle biten Değişim'in başladığını haber vermek üzere bütün çaylakların alnında beliren işaretin– silindiğini görünce aklını yitirecek gibi olmuştu.

İşaretinin silinmesi yeniden insana dönüşmesi demekti.

BÖLÜM İKİ

Pekala. Ben Afrodit'in insana dönüştüğünü sanıyordum ama İşaret'inin geri geldiğini oturduğum yerden bile görebiliyordum. Soğuk mavi gözleri yemekhaneyi taradı. Ağızları bir karış açık halde onu izleyen çocuklara kibirli ve küçümseyen bir bakış attıktan sonra, yeniden Darius'a döndü ve elini savaşçının göğsünde dolaştırdı.

"Bana yemek salonuna kadar eşlik etmen büyük incelikti. Haklısın. Tatilimi kısa kesmem iki gün sürmemeliydi. Yaşanan onca delice olaydan sonra, kampüste, adam gibi korunabileceğimiz bir yerde kalmak en doğrusu. Sen bizim yatakhanenin kapısında görevliyken, olmak isteyebileceğim, daha güvenli ve cazip bir yer düşünemiyorum." Resmen mırlayarak konuşuyordu. Tanrım, bu kız gerçekten basitti. Onu gördüğüme bu kadar şaşırmış olmasam, alay etmek için uygun düşecek sesler çıkarırdım. Hem de yüksek perdeden, bariz sesler.

"Ve şimdi oradaki görevime dönmeliyim. İyi geceler, leydim," dedi Darius ve onu, bir atı ve parlak zırhı olmasa da, romantik ve yakışıklı şövalyelere döndüren keskin bir selamla yerlere kadar eğildi. "Size hizmet etmek benim için büyük bir

zevk." Topuklarının üstünde dönüp yemek salonunu terk etmeden önce, Afrodit'e bir kez daha gülümsedi.

Darius onu duyamayacak kadar uzaklaşınca, Afrodit en terbiyesiz sesiyle "Sana hizmet etmenin de büyük bir zevk olacağına bahse girebilirim," dedi. Sonra yüzünü derin bir sessizlik içinde, şaşkın şaşkın onu izlemekte olan yüzlere çevirdi. Kusursuzca biçimlendirilmiş kaşını havaya kaldırdı ve herkese kibirli bir Afrodit bakışı attı. "Ne? Daha önce hiç böyle muhteşem bir şey görmemişsiniz gibi bakıyorsunuz. Sadece birkaç gün yoktum yahu. Kısa süreli hafızanız o kadar da kötü olmamalı. Beni hatırladınız mı? Ben hepinizin nefret etmeye bayıldığınız o muhteşem sürtüğüm." Hiç kimseden ses çıkmadığını görünce, gözlerini çevirdi. "Ah, her neyse işte." Salata barına dönüp tabağını doldurmaya başlamasıyla, gürültü barajının yıkılması ve çocukların kaba sesler çıkararak yemeklerine ve sohbetlerine dönmesi bir oldu.

Bu konuda bir bilgisi olmayanlar için Afrodit her zamanki kibirli ve kendini beğenmiş gibi görünmüş olabilir. Ama ben onun aslında ne kadar gergin ve sinirli olduğunu görebiliyordum. Tam olarak ne hissettiğini çok iyi biliyordum; çünkü ben de daha yakın zamanda aynı dar ve belalı tünelden geçmiştim. Aslına bakarsanız, şu anda da o tünelde, Afrodit'in yanındaydım.

Damien ağzının içinde "Yeniden insan olduğunu sanıyordum," diye geveledi. "Ama İşaret'i geri gelmiş."

Olabildiğince bilge ve eğitim gören bir Yüksek Rahibe'ye yakışacak bir edayla "Nyx'in yöntemleri bazen anlaşılmaz olabiliyor," dedim.

"Nyx'in yöntemleri için aklımdan "a" harfiyle başlayan başka bir kelime geçiyor, İkiz," dedi Erin. "Tahminin var mı?"

Shaunee "Acayip allak bullak olabilir mi?"

"Aynen öyle," dedi Erin.

"Üç kelime etti," dedi Damien.

"Ah, öğretmenlik taslayıp durma, Damien," dedi Shaunee. "Ayrıca, önemli olan Afrodit'in cadının teki olması. İşaret'inin kaybolduğunu görünce, Nyx'in onu terk ettiğini ummuştuk."

"Ummaktan fazlası vardı, İkiz," dedi Erin.

Herkes Afrodit'e bakıyordu. Ben salatımı yutmaya çalıştım. Mesele şu: Afrodit eskiden Gece Evi'nin en popüler, kudretli ve sürtük çaylağıydı. Yüksek Rahibe Neferet'le ters düşüp tamamen dışlanınca, Gece Evi'nin en sürtük çaylağı durumuna indirgenmişti.

Tabii ki, tuhaf (ve tam benden beklenecek) biçimde, o ve ben, bir tür kaza sonucu arkadaş ya da en azından müttefik olduk. İkimiz de diğerlerinin bu durumdan haberdar olmasını istememiştik. Bununla birlikte, Afrodit ortadan kaybolunca, her ne kadar Stevie Rae peşinden gitmiş olsa da, bir hayli endişelenmiştim. Son iki gündür ikisinden de hiç haber alamamıştım.

Doğal olarak diğer arkadaşlarım –isim vermek gerekirse, Damien, Jack ve İkizler– ondan nefret ediyorlardı. Bu yüzden, Afrodit doğruca bizim masamıza yürüyüp benim yanıma oturunca şaşırdıklarını ve hiç hoşnut kalmadıklarını söylemem, Indiana Jones filmindeki şövalyenin, kötü adamın yanlış kadehi seçip vücudunun paramparça olmasının ardından sadece "Kötü bir seçim yaptı," demesi kadar büyük bir hafife alma olur.

Afrodit salatasından ilk lokmasını almadan önce "Birine dik dik bakmak, o kişi *moi*[1] kadar güzel bile olsa, hiç kibar bir davranış değildir," dedi.

Erin "Söyler misin, ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Afrodit yutkundu ve yapmacık bir masumiyetle gözlerini

1 Moi (fr): Ben

kırpıştırarak "Yemek yiyorum, moron," dedi.

Shaunee konuşma yetisini nihayet geri kazanarak "Burası fahişelere yasak bölge," dedi.

Erin oturdukları sıranın arkasında kalan görünmez bir tabelayı işaret ederek "Evet, bak şurada da yazıyor," dedi.

"Kendimi tekrar etmekten nefret ederim ama bu durumda bir istisna gerçekleştireceğim. Bir kez daha söylüyorum: Ahmak İkizler'e Ölüm."

"Bu kadarı yeter," dedi Erin sesini kontrol etmeyi başaramayarak. "İkizim ve ben, o İşaret'ini suratından söküp alacağız."

"Evet. Belki bu defa geri gelmez, kim bilir?" dedi Shaunee.

"Kesin şunu," dedim. İkizlerin gerçekten kızgın ve kısık gözleri bana çevrilirken midemin kasıldığını hissettim. Benden gerçekten göründüğü kadar nefret ediyor olabilirler miydi? Düşüncesi bile kalbimi acıtıyordu ama çenemi dikleştirdim ve bakışlarına karşılık verdim. Günün birinde Değişim'imi tamamlamayı başarabilirsem onların Yüksek Rahibesi olacaktım ve bu, beni dinlemeleri gerektiği anlamına geliyordu. "Bunu geride bırakmış olmamız gerekiyordu. Afrodit artık Karanlık Kızlar'ın bir parçası. Ayrıca, toprakla ilgili özelliği sayesinde çemberimizin de bir üyesi." Bu özelliğe hâlâ sahip olup olmadığını bilmediğim için bir an tereddüt ettim. Çaylaklıktan insanlığa, insanlıktan çaylaklığa geçerken özelliğini kaybetmiş olabilir miydi acaba? Ancak bunun çok kafa karıştırıcı bir durum olduğuna karar vererek sözlerime telaşla devam ettim. "Onu, isimler takmadan ve kindar yorumlarda bulunmadan, aranıza almayı kabul ettiğinizi siz de biliyorsunuz."

İkizler hiçbir şey söylemediler. Ama Damien'in, her zamankinin aksine dümdüz ve duygusuz sesi araya girdi. "Evet, bunu kabul ettik ama arkadaş olmayı kabul etmedik."

Afrodit "Ben de arkadaşınız olmak istediğimi söylemedim zaten," diye cevap verdi.

İkizler aynı anda "Al bizden de o kadar, kaltak," dediler.

Afrodit tepsisini alıp masadan kalkmaya hazırlanarak "Her neyse," dedi.

Ben Afrodit'e oturmasını, İkizler'e de çenelerini kapamalarını söylemek üzere ağzımı açarken yemek salonunun açık kapısının ötesinden, koridordan garip bir ses yankılandı.

"Bu da neyin..?" diyerek söze girdim ancak deli gibi tıslayan ve hırlayan bir düzine kadar kedi içeri dalınca, sorum yarım kaldı.

Pekala. Gece Evi'nde kediler her yerdedirler. Sürekli peşimizde dolaşır, bizimle birlikte uyur ve kedim Nala'nın durumunda olduğu gibi, kendi tercihleri olan çaylaktan şikayet edip dururlar. Vampir Sosyolojisi dersinde öğrendiğimiz ilk şeylerden biri kedilerin çok eski zamanlardan beri vampirlerle haşır neşir olduklarıydı. Ancak böyle delicesine hareket ettiklerini hiç görmemiştim doğrusu.

İkizler'in iri yarı gri erkek kedisi Beelzebub sıçrayıp ikisinin arasına yerleşti. Tüyleri, normalden iki kat fazla kabarmıştı ve öfkeyle kısılmış gözleriyle yemek salonunun açık kapısına doğru bakıyordu.

"Beelzebub, bebeğim, sorun nedir?" diye sordu Erin kediyi sakinleştirmeye çalışarak.

Nala kucağıma zıpladı. Uçları beyaz, minik patilerini omzuma yerleştirdi ve o da kapıya ve kaotik gürültünün hâlâ gelmeye devam ettiği koridora doğru bakarken, korkmuş bir manyak–kedi sesi çıkarmaya başladı.

"Hey," dedi Jack. "Ben bu sesi tanıyorum."

Aynı anda ben de anladım. "Bir köpek havlıyor."

Ve sonra, köpekten ziyade büyük sarı bir ayıya benzeyen bir şey yemek salonuna daldı. Ayı–köpeğin arkasında bir çocuk, çocuğun peşinde, eskrim hocamız Ejderha Lankford ve binicilik hocamız Lenobia'nın da aralarında olduğu, alışılmadık biçimde yorgun düşmüş haldeki eğitmenlerimiz ve en arkada da Erebus'un Oğulları Savaşçıları'ndan birkaç tanesi vardı.

Çocuk, köpeğin hızına yetişip onu yakaladı ve bizden hiç de uzak sayılmayacak bir noktada köpeğin üstüne atlayıp tasmasına (pembe deriden yapıldığı ve üzerinin minik metal çivilerle kaplı olduğu dikkatimden kaçmamıştı) yapışırken "Yakaladım seni," diye bağırdı. Sonra becerikli hareketlerle tasmasına deri bir kayış tutturdu. Ayı daha kayış takılır takılmaz havlamaktan vazgeçti ve yuvarlak poposunu yere indirdi. Ve dili bir karış dışarıda, çocuğa bakmaya başladı. Çocuğun bariz biçimde sırıtan köpeğine "Ah, harika. Demek sonunda uslu durmaya karar verdin," dediğini duydum.

Havlamanın kesilmesi, yemekhaneyi dolduran kedilerin korkusunu gidermeye yetmemişti. Çevremiz o kadar çok tıslamayla sarılmış haldeydi ki, delik bir iç lastiğin hava kaçırdığını sanabilirdiniz.

"Görüyor musun, James, sana az önce anlatmaya çalıştığım şey buydu." Ejderha Lankford çatık kaşlarının altından köpeğe bakıyordu. "Bu hayvanın Gece Evi'nde işi olamaz."

"Öncelikle James değil, Stark," dedi çocuk. "Ve benim de daha önce izah etmeye çalıştığım gibi, köpeğin benimle kalması gerek. Başka yolu yok. Beni istiyorsanız köpeği de kabul etmek zorundasınız."

Köpekli yeni çocuğun sıradışı bir hali olduğuna karar verdim. Ejderha'ya açıkça kabalık ya da saygısızlık etmiyordu ama onunla, henüz İşaretlenmiş diğer çaylakların vampirlerle konuştuğu gibi saygı ve düpedüz korkuyla konuşuyor da değildi. Es-

kitilmiş Pink Floyd tişörtünün önüne baktım. Sınıfının armasını taşımıyordu; bu yüzden, hangi sınıftan olduğu ya da İşaretlenmesinin üstünden ne kadar zaman geçtiğini anlayamadım.

Lenobia çocuğa sözünü dinletebilme çabasıyla "Stark," dedi. "Bu kampuse bir köpek dahil etmek mümkün değil. Kedileri ne kadar rahatsız ettiğini sen de görüyor olmalısın."

"Alışırlar. Şikago Gece Evi'nde alıştılar. Genelde kedilerin peşinde düşmeden durabiliyor ama o gri kedi tıslayarak ve tırmık atarak kaşındı."

"Ah–ha," dedi Damien.

Bakmama hiç gerek yoktu; İkizler'in avlanacaklarını hissettikleri anda şişinen balıklar gibi kabardıklarından emindim.

"Ah Tanrım, bu gürültü de neyin nesi?" Neferet her zamanki güzel, güçlü ve kontrol sahibi duruşuyla içeri girdi.

Yeni çocuğun gözlerinin, Neferet'in güzelliğini gördüğü anda, iri iri açıldığı gözümden kaçmamıştı. İnsanların Yüksek Rahibemiz ve benim düşmanım Neferet'ten ilk bu denli etkilendiklerini görmek benim için çooook can sıkıcıydı.

Ejderha yumruğunu kalbinin üstüne bastırdı ve Yüksek Rahibesinin önünde saygıyla eğildi. "Neferet, verdiğimiz rahatsızlık için özür diliyorum. Bu, benim yeni çaylağım. Okula biraz önce giriş yaptı."

"Çaylağın buraya nasıl geldiğini anladım. Ama o köpeğin burada ne işi var, anlamadım." Neferet eliyle dili bir karış dışarıda olan köpeği işaret ediyordu.

"Köpek benimle," dedi çocuk. Neferet yosun yeşili gözlerini ona çevirince, Dragon'un selamını taklit ederek iki büklüm eğildi. Doğrulduğu zaman Neferet'e kendinden bir hayli emin bir gülümsemeyle baktığını görüp şaşırdım. "Benim kedi versiyonum diyebiliriz."

"Öyle mi?" Neferet kestane renkli, ince kaşlarını kaldırdı. "Yine de tuhaf biçimde ayıya benzediğini söyleyebiliriz."

Hah! Demek tarifimde abartıya kaçmamışım!

"Şey, Rahibe, o bir Labrador ve ayıya benzediğini ilk söyleyen siz değilsiniz. Patileri bir ayınınki kadar büyük. İsterseniz bir bakın." Çocuğun Neferet'e arkasını dönerek, köpeğine "Haydi, Düş, çak bakalım," demesini hayret içinde izledim. Köpek itaatkar bir tavırla azımsanmayacak irilikteki patisini havaya kaldırdı ve Stark'ın eline vurdu. Stark köpeğin sarkık kulaklarını okşayarak "Aferin kızıma!" dedi.

Pekala, dürüst olmam gerekirse, çok şirin bir numaraydı.

Dikkatini yeniden Neferet'e çevirdi. "Köpek ya da ayı, ikimiz dört sene önce İşaretlenmemden beri hiç ayrılmadık. Bu yüzden, o benim gözümde bir kedi."

"Bir labrador retriever ha?" Neferet çevresinde dönerken köpeği dikkatle inceliyordu. "Fazla iri."

"Şey, evet, Düş oldum olası iri bir kızdı, Rahibe."

"Düşes mi? Adı bu mu?"

Çocuk sırıtarak kafasını salladı. Altıncı sınıf öğrencisi olmasına rağmen, yetişkin bir vampirle, hele hele bir Yüksek Rahibe'yle bu kadar rahat konuşabilmesi beni bir hayli şaşırtmıştı. "Düşes'in kısaltması."

Neferet gözlerini kısarak çocuğa döndü.

"Senin adın ne, çocuğum?"

"Stark," dedi çocuk.

Neferet'in çenesinin kasıldığını benden başka fark eden olmuş muydu acaba?

"James Stark mı?"

"Birkaç ay önce ilk ismimi terk ettim. Şimdi adım sadece Stark," dedi çocuk.

Neferet bu son cümleyi duymazdan gelerek Ejderha'ya döndü. "Şikago Gece Evi'nden beklediğimiz transfer mi?"

"Evet, Sayın Rahibe," dedi Ejderha.

Yeniden Stark'a döndüğünde, Neferet'in dudaklarında hesapçı bir gülümseme vardı. "Hakkında çok şey duydum, Stark. Çok yakında uzun uzun sohbet etmeliyiz." Neferet çaylağı süzmeye devam ederek, Ejderha'ya "Stark'ın yirmi dört saat boyunca istediği her tür okçuluk malzemesine ulaşmasını sağlayın," diye talimat verdi.

Stark'ın irkildiğini fark ettim. Aynı şeyi Neferet de fark etmiş olmalıydı; gülümsemesi iyice genişledi ve "Yeteneğinle ilgili haberler buraya senden önce ulaştı, Stark," dedi. "Okulunu değiştirdin diye, egzersizlerinden geri kalmamalısın."

Stark ilk defa huzursuz görünüyordu. Aslında sanki biraz daha fazlası var gibiydi. Okçuluk konusu açılınca yüzünü şirin ve alaycıdan, soğuk ve neredeyse acımasıza dönüşmüştü.

"Transferimi gerçekleştirirken artık yarışmayacağımı belirtmiştim." Sesi düz ve alçaktı. Aradaki mesafe çok az olmasına rağmen, biz bile güçlükle duyabiliyorduk. "Okul değiştirmem bu kararımı değiştirmeyecek."

"Yarışmak mı? Gece Evleri arasındaki o banal müsabakalardan mı bahsediyorsun?" Neferet'in kahkahası tenimi ürpertti. "Yarışıp yarışmaman umurumda değil. Unutma ki, ben Nyx'in sözcüsüyüm ve senin Tanrıça vergisi yeteneğini kaybetmemen gerektiğini söylüyorum. Nyx'in seni göreve ne zaman çağıracağını alsa bilemezsin. Ve şundan emin ol, seni saçma sapan bir yarışma için çağırmayacaktır."

Midem ağzıma geldi. Neferet'in insanlara açmayı düşündü-

ğü savaştan bahsettiğini biliyordum. Ama bu konudan tamamen bihaber olan Stark, yeniden yarışmak zorunda kalmayacağını duyunca rahatlamışa benziyordu. Yüzü yeniden kibirle bezenmiş, umursamaz bir ifadeye büründü.

"Sorun değil. Egzersiz yapmakla bir sorunum yok, Rahibe," dedi.

Ejderha "Neferet, şey konusunda... Köpek konusunda ne yapmamızı istersiniz?"

Neferet kısa bir an duraksadı, sonra büyük bir zarafetle sarı Labrador'un önünde diz çöktü. Köpeğin iri kulakları havaya dikildi. Islak burnunu öne uzattı ve Neferet'in ona doğru tuttuğu elini merakla kokladı. Masamızın karşı tarafında, İkizler'in arasında oturan Beelzebub tehditkar bir tavırla tısladı. Nala'nın gırtlağından bir homurtu yükseldi. Neferet'in bakışları köpekten ayrılıp bana çevrildi.

Yüzümü ifadesiz tutmak için kendimi zorluyordum ama bunu ne kadar başarabildiğimden emin değildim. Loren'in öldürülmesine cevap olarak insanlara savaş ilan etmesinin hemen ardından beni oditoryumun dışında bulduğu o dakikalardan beri, onu ilk kez görüyordum. Doğal olarak, o son karşılaşmamızda birbirimize bir çift lafımız olmuştu. Neferet, Loren'in sevgilisiydi. Ben de öyle ama benimki anlamsız bir birliktelikti. Loren beni sevmemişti. Aramızdaki şeyi –her neyse– Neferet ayarlamıştı ve bunu bildiğimi biliyordu. Tıpkı, Nyx'in, yaptığı pek çok şeyi onaylamadığını bildiğimi bildiği gibi.

Uzun lafın kısası, canımı fena yakmıştı ve artık ondan, en az korktuğum kadar, nefret ediyordum. Yüksek Rahibe masamıza doğru yürürken, yüzümün bu duyguların hiçbirini ele vermediğini umuyordum. Küçük bir el hareketiyle, Stark ve tasmalı köpeğinin de peşinden gelmelerini sağladı. İkizler'in kedisi,

şimşek misali fırlayıp kaçmadan önce son bir kez daha tısladı. Ben, köpek bize yaklaştıkça aklını kaçırmaması için dua ederek, kedim Nala'yı okşuyordum. Neferet masamızın yanında durdu. Gözleri benden Afrodit'e kaydı ve son olarak Damien'de karar kıldı.

"Burada olmana sevindim, Damien. Stark'a odasını ve kampusu göstermeni istiyorum."

Damien hızlı hızlı "Memnuniyetle, Neferet," dedi. Neferet'in yüz voltluk teşekkür gülümsemesinin karşısında gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Neferet "Ejderha sana detaylar konusunda yardımcı olur," dedi. Sonra, gri gözleri bana çevrildi. Kendimi bir sonraki hamlesine hazırladım. "Ve Zoey, seni Stark'la tanıştırayım. Stark, Zoey Kızılkuş, Karanlık Kızlar'ımızın lideri."

Stark ve ben birbirimizi selamladık.

"Zoey, sen eğitimdeki Yüksek Rahibe adayımız olduğun için, Stark'ın köpeği meselesini sana bırakıyorum. Nyx'in sana bağışladığı sayısız yetenek sayesinde, Düşes'in okulumuza uyum sağlamasına yardımcı olabileceğinden eminim." Buz gibi gözleri beni bir an olsun terk etmiyordu. Şurup tatlılığındaki sesinden çok farklı bir hikaye anlatmaktaydılar. *Burada söz hakkının bende olduğunu, seninse henüz bir çocuk olduğunu sakın unutma,* der gibiydiler.

Göz temasımızı bilerek bozdum ve Stark'a dönüp gülümsedim. "Köpeğinin uyum sağlamasına yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım."

"Mükemmel," dedi Neferet. "Ah, Zoey, Damien, Shaunee ve Erin." Arkadaşlarıma tek tek gülümsedi. Onlar da birer aptal gibi sırıtarak karşılık verdiler. Afrodit ve Jack'i tamamen yok saymıştı. "Bu akşam saat on otuzda özel bir Konsey Toplantısı

düzenliyorum." Pırlanta kakmalı platin kol saatine baktı. "Saat neredeyse on; yemeğinizi bir an önce bitirseniz iyi olur; çünkü siz Öğrenci Temsilcileri'nin orada olmanızı istiyorum."

Arkadaşlarım yavru kuşlar gibi "Tabii ki oluruz," diye şakıdılar.

"Ah, Neferet." Sesimi bütün salonunun duyabileceği şekilde yükselterek "Öğrenci Temsilcisi deyince, aklıma geldi," dedim. "Afrodit de bize katılacak. Nyx ona toprakla ilgili bir özellik bahşedince, onun da Öğrenci Temsilci Konseyi'ne katılması konusunda görüş birliğine vardık." Arkadaşlarımın söylediklerime aykırı bir girişimde bulunmamaları için dua ederek nefesimi tuttum.

Neyse ki Nala'nın Düşes'e hırlaması dışında, kimseden ses çıkmadı.

"Afrodit nasıl Öğrenci Temsilcisi olabilir ki? O artık Karanlık Kızlar'ın üyesi bile değil." Neferet'in sesi adeta buz kesmişti.

Çevreme masumiyet saçarak "Yoksa size söylemeyi unuttum mu? Çok üzgünüm, Neferet! Son zamanda yaşadığımız o korkunç şeyler yüzünden olsa gerek. Afrodit, Karanlık Kızlar'a yeniden katıldı. Bana ve Nyx'e yeni etik kurallarımıza riayet edeceğine dair yemin etti. Ben de onu aramıza kabul ettim. Senin de böyle olmasını, onun Tanrıçamıza dönmesini isteyeceğini düşündüm."

Afrodit kendisinden hiç beklenmeyecek bir uysallıkla "Doğru," dedi. "Yeni kurallara uymayı kabul ettim. Geçmiş hatalarımı telafi etmek istiyorum."

Afrodit değişmek istediğini ilan ederken, onu aleni biçimde reddetmesinin Neferet'in kötü niyetli ve kindar görünmesine neden olacağını biliyordum. Ve dış görüntü, Neferet için her şeydi.

Yüksek Rahibe, benden ve Afrodit'ten tarafa bakmadan salona doğru gülümsedi. "Zoey'nin Afrodit'i Karanlık Kızlar'a kabul etmesi ne cömert bir davranış. Özellikle de Afrodit'in davranışlarından şahsen o sorumlu tutulacakken. Ama bizim Zoey'imiz pek çok sorumluluğu aynı anda üstlenmekten gayet hoşnut görünüyor." Sonra dönüp bana baktı. Bakışlarına yansıyan nefret, dilimin damağımın kurumasına neden oldu. "Kendi rızanla üstlendiğin bunca baskının seni boğmasına sakın izin verme, Zoey, tatlım," dedi. Sonra, bir düğmeye basmış gibi, tatlı ve ışıltılı bir ifadeye bürünerek, yeni çocuğa gülümsedi. "Gece Evi'ne hoş geldin, Stark."

BÖLÜM ÜÇ

Neferet ve diğer vampirlerin yemek salonundan ayrılmalarının ardından Stark'a "Im... Şey... Aç mısın?" diye sordum.

"Evet, sanırım," dedi.

"Elini çabuk tutarsan yemeğini bizimle birlikte yiyebilirsin. Sonra, biz Konsey Toplantısı'na gitmeden önce, Damien sana odanı gösterir," dedim.

Jack, Düşes'e yakından bakmak üzere Damien'in arkasından uzandı ve "Bence köpeğin çok tatlı," dedi. "Evet, biraz iri ama yine de tatlı. Isırmaz, değil mi?"

"Önce sen onu ısırmazsan, hayır," dedi Stark.

"Iykk," dedi Jack. "Ağzıma köpek tüyleri dolar ve bu hiç hoş olmaz."

"Stark, bu Jack. Damien'in erkek arkadaşı." Tanıştırma faslını hızlandırıp *"Ah, hayır, yoksa ibne mi?"* olayını aradan çıkarmak istiyordum.

Jack gerçekten tatlı bir gülümsemeyle "Selam," dedi.

"Selam," dedi Stark da. Bu pek öyle aman aman sevecen bir selam değildi ama en azından homofobik titreşimler saçmamıştı.

"Ve bunlar da Erin ve Shaunee." Kızları sırayla takdim ettim. "İkizler diye seslendiğin zaman da cevap verirler. Onları iki buçuk dakika tanıdıktan sonra ne demek istediğimi anlayacaksın."

Shaunee, Stark'ı bariz biçimde süzerek "Hey, merhaba," dedi.

Erin de İkiz'ininkini aratmayan bir bakışla "Al benden de o kadar," dedi.

"Bu da, Afrodit," dedim.

Stark'ın hafif alaycı gülümsemesi geri gelmişti. "Demek sen de Aşk Tanrıçası'sın. Hakkında çok şey duydum."

Afrodit, Stark'a, tam anlamıyla işveli sayılmayacak tuhaf bir dikkatle bakıyordu ama Stark onunla konuşunca, otomatik olarak Afrodit usulü saç savurması eşliğinde "Selam," dedi. "Tanındığımı bilmek hoşuma gidiyor."

Stark'ın gülümsemesi bütün yüzünü kapladı ve küçük bir kahkahaya dönüşürken alaycı bir tınıya büründü. "Seni tanımamak güç olurdu doğrusu. İsmin seni ele veriyor."

Afrodit'in dikkatli bakışının anında kayboluşunu ve yerini çok daha iyi tanıdığımız züppe ve küçümser ifadeye bırakışını izledim. Ancak o ağzını açıp yeni çocuğu iğneleyecek sözler sarf etme fırsatı bulamadan, Damien devreye girdi. "Stark, sana tepsilerin ve diğer ıvır zıvırların durduğu yeri göstereyim." Ayağa kalktı ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi, Düşes'in tam önünde durdu.

"Endişeye gerek yok," dedi Stark. "Olduğu yerde duracaktır. Tabii kediler aptalca bir şey yapmadıkları sürece."

Bakışları, Düşes'in yakınlarında kalan tek kediye, Nala'ya çevrilmişti. Nala yeniden hırlamaya başlamamıştı ama kucağımda kıvrıldığı yerde, gözünü bir an bile kırpmadan köpeğe bakıyordu. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Öyle olacağını umarak "Nala uslu duracaktır," dedim. Kedim üzerinde en ufak bir kontrolüm yoktu. Tanrı aşkına, kimin hangi kedi üstünde kontrolü vardı ki?

"Tamam, o zaman." Stark, köpeğine döndü ve "Düşes, bekle!" dedi. Ve o Damien'in peşinden yemek sırasına doğru yürürken, köpek olduğu yerde kaldı.

Jack, köpeği bir fen deneyini inceler gibi dikkatle süzerek, "Biliyor musunuz, köpekler kedilere göre çok daha gürültücü oluyorlar," dedi.

"Sanırım şu hızlı hızlı nefes alıp verme olayı yüzünden," dedi Erin.

Shaunee "Ayrıca, kedilere göre daha gazlı oluyorlar, İkiz," dedi Shaunee. "Annemde şu büyük boy kanişlerden var ve hepsi de gazlı yaratıklar."

Afrodit "Pekala, bu sohbetin bütün neşesi kaçtı," dedi. "Buradan hemen gidiyorum."

"Kalıp şu yeni çocuğa göz süzmek istemediğinden emin misin?" dedi Shaunee gereğinden tatlı bir sesle.

Erin de tatlı bir sesle "Evet, ya," dedi. "Üstelik o da seni çok sevmişti."

"Yeni çocuğu ikinize bırakıyorum. Köpeklerden ne kadar hoşlandığı düşünülürse, böylesi daha uygun olur. Zoey, geyik takımıyla işin bitince, odama gelir misin? Konsey toplantısından önce seninle konuşmak istediğim bir şey var." Ve saçlarını savurup İkizler'e küçümseyen bir bakış attıktan sonra, yemek salonundan ayrıldı.

İkizler'e "Görünmeye çalıştığı kadar kötü biri değil aslında," dedim. İkisinin de inanmadıklarını belli eden gözlerle baktıklarını görünce omuz silktim. "Sadece kötüymüş gibi görünmek için ne gerekiyorsa yapıyor," dedim.

Erin "O pislik tavırlarına karşılık söyleyebileceğimiz tek şey, lütfen ama..." dedi Erin.

"Afrodit'e bir şans vermeyi deneseniz," dedim. "Beni arkasına saklandığı o pislik kalkanının ötesine geçirmeye başladı. Göreceksiniz. Zaman zaman gayet iyi biri olabiliyor."

İkizler birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemediler. Sonra birbirlerine baktılar ve eşzamanlı olarak kafalarını sallayıp gözlerini çevirdiler. Bir kez daha iç geçirdim.

"Daha önemli bir konuya geçelim," dedi Erin.

"Evet, şu yeni yakışıklı," dedi Shaunee.

"Poposuna bir baksanıza," dedi Erin.

"Keşke şu kotunun beli biraz biraz düşük olsa da, daha yakından görebilsem," dedi Shaunee.

"İkiz, düşük bel, çok çirkin. 1990'ların klişesinden başka bir şey değil. Yakışıklılar düşük bele kesinlikle hayır demeliler."

"Yine de poposunu görmek hoşuma giderdi, İkiz," dedi Shaunee. Sonra bana bakıp gülümsedi. Bu eski, dost canlısı sırıtışının biraz daha mesafeli bir versiyonuydu ama en azından son birkaç gündür takındığı alaycı tavrından uzaktı. "Eee, ne diyorsunuz? Christian Bale tadında bir yakışıklı mı, yoksa Tobey Maguire tadında mı?"

Mutluluk gözyaşlarına boğulmak ve *Evet! İşte benimle konuşmaya başladınız!* diye haykırmak istiyordum. Oysa, böyle yapmak yerine, aklı başında biri gibi, İkizlerle birlikte yeni çocuğu incelemeye aldım.

Pekala, haksız sayılmazlardı. Stark hoş çocuktu. Eski insan erkek arkadaşım Heath gibi oyunkurucu boyunda ya da çaylaktan vampire dönüşen eski erkek arkadaşım Erik gibi Süpermen boyunda değildi; orta uzunluktaydı. Ama kısa da sayılmazdı. Aslına bakarsanız, Damien'le hemen hemen aynı boydaydı. Ona

göre biraz daha zayıftı ama eski tişörtünün altından kaslarını görebiliyordum ve kolları ağızlara layıktı. Ona şirin ve biraz dağınık bir hava katan saçları, sarıyla kahverengi arasında kalan kum rengiydi. Yüzü de fena değildi; güçlü bir çenesi, düz burnu, iri kahverengi gözleri ve güzel dudakları vardı. Yani parçalara ayrıldığı zaman Stark fena sayılmayacak bir tipti. Onu seyrederken onu 'eh işte' durumundan yakışıklıya götüren şeyin özgüveni ve enerjisi olduğunu fark ettim. Sanki yaptığı her şey önceden planlanmış gibi hareket ediyordu ama bu planlılık da alaycılıktan izler taşıyordu. Dünyanın hem bir parçasıymış hem de çok uzağındaymış gibi davranıyordu.

Ve evet, hakkında böyle bir yargıya bu kadar çabuk varabilmem çok tuhaftı.

"Bence kesinlikle çok hoş," dedim.

"Aman Tanrım! Kim olduğunu şimdi anladım," dedi Jack.

Shaunee "Söylesene, kimmiş?" diye sordu.

"James Stark," dedi Jack.

"Yapma ya," dedi Erin gözlerini çevirerek. "O kadarını biz de biliyoruz, Jacky."

"Hayır, hayır, hayır, anlamıyorsunuz. Dünyanın en iyi okçularından biri olan James Stark. Hakkında hiçbir şey okumadınız mı? Geçen seneki Yaz Oyunları'nda rakiplerinin canına okudu. Çocuklar, adam yetişkin vampirlerle ve Erebus'un Oğulları'yla yarıştı ve hepsini yere serdi. O bir yıldız..." Jack sözlerini hülyalı bir iç çekişle tamamladı.

"Ah, lanet olsun," dedi. Erin. "Beni tokatla ve zeka özürlü olduğumu söyle, İkiz. Jacky haklı!"

Shaunee "Çok yakışıklı olduğunu duymuştum," dedi Shaunee.

"Vay canına," dedim.

"İkiz, köpeğini sevmek için ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Erin.

"Tabii ki yapacağız, İkiz," dedi Shaunee.

Doğal olarak o ve Damien yeniden masaya döndüklerinde, dördümüz de Stark'a katıksız birer moron gibi bakmaktaydık.

Sandviçinden ısırdığı büyük yudumun doldurduğu ağzıyla "Ne var?" dedi. Bir bize, bir Düşes'e baktı. "Yoksa ben yokken bir şey mi yaptı? İnsanların ayak parmaklarını yalamaya bayılır."

Erin "Iykk, bu..." diyecek olduysa da Shaunee'nin masanın altından savurduğu tekmeyle hemen toparlandı.

Shaunee, Stark'a fazla dost canlısı bir sırıtışla bakarak "Hayır," dedi. "Düşes sen yokken, tam bir hanımefendi gibi davrandı."

"İyi," dedi Stark. Herkesin kendisine bakmaya devam ettiğini görünce, huzursuz bir tavırla kıpırdandı. Düşes, durumu sezmiş gibi, kafasını sahibinin bacağına yaslayıp ona sevgi dolu gözlerle bakmaya başladı. Stark'ın elini uzatıp köpeğini okşarken otomatik olarak gevşediğini fark ettim.

Jack kendini tutamayarak "Okçulukta bütün vampirlerin canına okuduğunu duyduğumu hatırlıyorum," diye yumurtladı. Ve sonra dudaklarını birbirine bastırarak ve kızararak sustu.

Stark gözlerini tabağından kaldırmadan omuz silkti. "Evet. Okçulukta iyiyimdir."

Damien durumu yeni yeni idrak ederek "Ne yani?" diye sordu. "Sen şu çaylak mısın? Okçulukta iyiyimdir de ne demek, okçulukta üstüne yok!"

Stark kafasını kaldırdı. "Her neyse," dedi. "İşaretlendiğim günden beri iyi olduğum bir konu." Gözleri Damien'dan bana

kaydı. "Ünlü çaylaklar demişken, bakıyorum İşaret'inle ilgili dedikodular doğruymuş."

"Evet, doğru." Bu ilk tanışma anlarından nefret ediyordum. Birileriyle yeni tanıştığımda bende görebildikleri tek şeyin, gerçek Zoey değil, süper–çaylak olması, beni müthiş rahatsız ediyordu.

Ve o anda anladım. Büyük ihtimalle Stark da pek farklı hissetmiyordu.

Sohbeti, onun ve benim ne kadar özel olduğumuzdan uzaklaştırmak için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Atları sever misin?"

"Atlar mı?" Alaycı gülümsemesi geri gelmişti.

"Şey, evet." Çenemle köpeği işaret ederek, boş boş, "Hayvan sever birine benziyorsun," dedim.

"Evet, sanırım atları severim. Aslında hayvanların çoğunu severim. Kediler dışında."

Jack "Kediler dışında ha!" diye bağırdı.

Stark bir kez daha omuz silkti. "Kedilerden hiçbir zaman çok fazla hoşlanmadım. Benim zevkime göre fazla sürtük kılıklılar."

İkizler'in aynı anda homurdandıklarını duydum.

Damien "Kediler bağımsız yaratıklardır," diye söze girdi. Sesine yansıyan öğretmen edasını fark etmiş ve konuyu değiştirmekte başarılı olmama sevinmiştim. "Pek çok eski çağ kültüründe kedilere tapıldığını hepimiz biliyoruz ama bunun dışında şunu biliyor muydun ki..."

"Ah, çocuklar, sohbeti kestiğim için üzgünüm ama," diyerek ayağa kalkarken, Düşes'in üstüne düşürmemek için kucağımdaki Nala'ya daha bir sıkı sarıldım. "Ama Konsey Toplantısı başlamadan önce Afrodit ne istiyormuş öğrensem iyi olacak," dedim. "Orada görüşürüz, tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Sanırım."

"Her neyse."

Neyse ki en azından bir tür vedaya layık görülmüştüm.

Stark'a dostça bir gülümsemeyle baktım. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Düşes için bir ihtiyacın olursa, lütfen haberim olsun. Yakınlarda bir Souther Ag[2] var. Pek çok kedi malzemesi bulunduruyorlar ama köpekler için de bir şeyler bulabileceğinden eminim."

"Buna hiç şüphem yok."

Ve sonra, Damien kedilerin ne harika yaratıklar olduklarına dair vaaz vermeye devam ederken, Stark bana göz kırptı ve pek de ustaca sayılamayacak konuyu değiştirme girişimime teşekkür eder gibi kafasını eğdi. Ben de ona göz kırptım ve kapıya yaklaşırken, dışarıya en son çıkışımda bir şeyin bana saldırmaya çalıştığı gerçeğini tamamen unutmuşum gibi salak salak sırıtmakta olduğumu fark ettim.

Ben Özel Hizmet öğrencisiymişim gibi bir edayla büyük meşe kapının önünde dikilirken, bir grup Erebus'un Oğulları Savaşçısı, ikinci kattaki personel yemek salonuna çıkan merdivenlerden aşağı akın ettiler.

Pek çoğu beni "Sayın Rahibe," diyerek ve saygıyla yumruklarını göğüslerine bastırarak selamladılar.

Selamlarına gergin bir tavırla karşılık verdim.

Yaşça daha büyük bir savaşçı "Sayın Rahibe, izin verin sizin için kapıyı açayım," dedi.

"Ah, şey, teşekkürler," dedim ve ani bir ilhamla çarçabuk ek-

2 Southerh Ag: Bahçe ürünleri satan bir kuruluş

ledim: "İçinizden biri bana yatakhaneye kadar eşlik edip kızlar yatakhanesinin kapısında görevli olan nöbetçilerin listesini verebilir mi acaba? Sanırım isimlerini bilirsek, çocuklar da kendilerini daha rahat hissederler."

Kapıyı benim için açık tutmakta olan savaşçı "Çok düşüncelisiniz, leydim," dedi. "Listeyi size bizzat vermekten memnuniyet duyacağım."

Gülümseyerek, teşekkür ettim. Kızlar yatakhanesine giden yol boyunca, yatakhane kapısında nöbet tutacak olan savaşçıları uzun uzun anlattı. Ben de gerekli yerlerde, uygun sesleri çıkarmaya özen gösterirken, sakin gökyüzünü tarayıp duruyordum.

Havada kanat çırpan ya da soğuk üfleyen herhangi bir şey yoktu, ama nedense, birinin ya da bir şeyin beni izlediği duygusundan bir türlü kurtulamıyordum.

BÖLÜM DÖRT

Elimi tokmağa koymamla, kapının açılması ve Afrodit'in bileğime yapışması bir oldu. "O koca kıçını içeri sokar mısın, lütfen? Lanet olsun, en az koltuk değnekli şişko bir çocuk kadar yavaşsın." Beni içeri çekti ve kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

"Ben yavaş falan değilim. Ve senin yapman gereken bir yığın açıklama var," dedim. "Öncelikle odama nasıl girdin? Stevie Rae nerede? İşaret'in ne zaman geri geldi? Hem..." Sorulardan oluşan tiradım penceremin dışından gelen güçlü ve ısrarcı tıkırtıyla kesintiye uğradı.

"Öncelikle, sen moronun tekisin. Burası Gece Evi, Tulsa Devlet Lisesi değil. Burada kimse kapısını kilitlemez, odana elimi kolumu sallaya sallaya girdim. İkincisi Stevie orada." Afrodit hışımla yanımdan geçerek pencereye yürüdü. Kalın perdeleri yanlara çekişini ve ağır çerçeveli pencerenin sürgülerini açmaya koyulmasını öylece seyrettim. Bana omzunun üstünden ters bir bakış attı. "Alo? Biraz yardım fena olmazdı, doğrusu."

Kafam tamamen allak bullak olmuş halde, pencereye, Afrodit'in yanına gittim. Pencereyi açabilmek için ikimizin de büyük çaba harcamamız gerekti. Bir yatakhaneden ziyade şatoya

benzeyen eski taş binanın en üst katındaki penceremden dışarı baktım. Aralık akşamının ilerleyen saatlerinde hava hâlâ soğuk ve kasvetliydi ve yağmur yarı-gönüllü düşmeye başlamıştı. Karanlığın ve arada set gibi duran ağaçların arasından doğu duvarını görebiliyordum. Ürperdim ama çaylaklar soğuğu nadiren hissederler ve aslında beni ürperten de hava değildi. Doğu duvarının –kudret ve fiziksel şiddet örneklerinin yaşandığı yerin– anlık görüntüsüydü. Afrodit yanımda iç geçirdi ve pencereden dışarı, duvarın aşağı tarafına bakabilmek üzere eğildi. "Ortalıkta dolanmayı bırak da içeri gir. Yakalanacaksın. Daha da önemlisi nem yüzünden saçlarım tüylenecek."

Stevie Rae'nin kafası görüş alanıma girince az kalsın altıma ediyordum.

Neşeli bir sesle "Merhaba, Z," dedi. "Yeni süper havalı tırmanma yeteneğime bir göz atmak ister misin?"

"Aman Tanrım. Hemen. İçeri. Gir." Afrodit açık pencereden dışarı uzandı, Stevie Rae'nin elini tuttu ve onu çekti. Stevie Rae, tıpkı bir balon gibi, odanın ortasına düşüverdi. Afrodit aceleyle pencereyi kapatıp perdeleri çekti.

Bir karış açık kalan ağzımı kapattım ama Roper marka kot pantolonunu temizlemekle ve uzun kollu gömleğinin eteklerini pantolonunun içine sokmakla meşgul olan Stevie Rae'ye bakmaktan kendimi alamıyordum.

Nihayet "Stevie Rae," demeyi başardım. "Sen az önce, yatakhanenin duvarını emekleyerek mi tırmandın?"

"Evvet!" Sırıtarak kafasını sallayınca, sarı bukleleri kendini kaybetmiş bir amigo kızınkiler gibi zıplamaya başladı. "Müthiş, değil mi? Sanki binanın taş duvarlarıyla bir bütün olmuşum gibi, bütün ağırlığım kayboluyor ve işte, buradayım!" Ellerini iki yana açtı.

"Drakula gibi," dedim. Stevie Rae'nin kaşlarının çatıldığını görünce, düşüncemi yüksek sesle dile getirmiş olduğumu fark ettim.

"Drakula gibi olan ne?"

Külçe gibi yatağımın ayakucuna çöktüm. "Bram Stoker'ın yazdığı eski Drakula kitabındaki gibi," diye açıkladım. "Jonathan Harker, Drakula'yı şatosunun yan duvarında emeklerken gördüğünü söyler."

"Ah, evet, bunu yapabiliyorum. Drakula gibi deyince, Drakula'ya benzediğimi söylüyorsun sandım. Hani şu çirkin saçlar, soluk beniz ve uzun, pis tırnaklarla ürkütücü Drakula'ya... Onu kastetmemiştin, değil mi?"

"Hayır, harika görünüyorsun, gerçekten," dedim. Ona kesinlikle doğruyu söylüyordum. Stevie Rae harika görünüyordu; hele geçen ayki görüntüsüyle (hareketleri ve kokusuyla) karşılaştırınca. Yeniden Stevie Rae'ye benzemişti. En yakın dostumun bedeninin değişimi reddetmesinden ve bir ay kadar önce hayata veda etmesinden ve ardından –her nasılsa– ölümden dönmesinden önceki haline. Fakat ölümden döndüğü zamanlarda, farklıydı. Kırıktı. İnsanlığı neredeyse tamamen kaybolmuştu ve bunu yaşayan tek çocuk o değildi. Tulsa'nın şehir meydanındaki terk edilmiş deponun altındaki eski tünellerde, bir grup ölümden dönmüş pis çocuk dolanıp duruyordu. Stevie Rae'nin de onlardan biri olmasına, kötü kalpli, nefret dolu ve tehlikeli birine dönüşmesine ramak kalmıştı. Tanrıça vergisi toprakla ilgili özelliği sayesinde kendinden bir parçaya tutunma şansı olmuştu ama bu, onu kurtarmaya yetmemişti. Yavaş yavaş diğer tarafa doğru kaymaya başlamıştı. Afrodit'in yardımıyla (ki ona da toprak elementiyle ilgili bir özellik bahşedilmişti) bir çember kurmuş ve Nyx'e Stevie Rae'yi iyileştirmesi için yalvarmıştım.

Ve Tanrıça bu isteğimi yerine getirmişti. Ama iyileşme sürecinde, Stevie Rae'nin insanlığını kazanması için Afrodit'in ölmesi gerektiği gibi bir görüntü oluşmuştu. Neyse ki böyle bir şey olmamıştı. Afrodit ölmemişti ama Stevie Rae'nin İşareti vampirliğe Değişim'ini tamamladığını gösterircesine, mucizevi biçimde renklenip genişlerken, onunki tamamen kaybolmuştu. Ortada yeterince karmaşa yokmuş gibi, Stevie Rae'nin İşaret'i, bütün yetişkin vampirlerinki gibi geleneksel safir renginde değildi. Stevie Rae'nin İşareti, parlak kırmızıydı: Taze kan gibi.

"Ah, alo? Dünyadan Zoey'e. Evde kimse var mı?" Afrodit'in kendini zeki sanan ukala sesi, zihinsel gevezeliğimi bir bıçak gibi kesivermişti. "En yakın arkadaşına bir el atsan iyi olur. Koptu kopacak."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ağzım bir karış açık halde Stevie Rae'ye bakıyor olmama rağmen, onu gerçekten görmüyordum. Ölümünün her şeyi tamamen ve sonsuza dek değiştirdiği o güne kadar ikimizin paylaştığı odanın orta yerinde durmuş, yaşlı gözlerle çevresine bakınıyordu.

"Ah, tatlım, çok üzgünüm," diyerek hızla yanına gittim ve ona sımsıkı sarıldım. "Buraya dönmek senin için çok zor olmalı." Kollarımın arasında kaskatı ve bir garipti, ona bakabilmek için bir adım geri çekildim.

Yüzündeki ifade kanımı dondurdu. Gözü yaşlı şaşkınlığının yerini öfke almıştı. Bir an bu ifadenin neden tanıdık geldiğini anlamaya çalıştım, Stevie Rae nadiren sinirlenirdi. Ve sonra, bunu nereden tanıdığımı anladım. Stevie Rae benim çemberi kurmamdan ve onun insanlığını geri kazanmasından önceki haline benziyordu. Bir adım uzaklaştım.

"Stevie Rae? Sorun ne?"

"Eşyalarım nerede?" Sesi de, tıpkı yüzü gibi, düpedüz acımasızdı.

Yumuşak bir sesle "Tatlım," dedim. "Bir çaylak, şey olunca... ölünce, vampirler eşyalarını kaldırıyorlar, biliyorsun."

Stevie Rae kısık gözlerini bana çevirdi. "Ben ölü değilim."

Afrodit yanıma geldi. "Hey, bize kızma. Vampirler seni ölü sanıyorlar, unuttun mu?"

"Ama endişelenme," dedim telaşla. "Eşyalarının bir kısmını bana vermelerini sağladım. Eşyalarının geri kalan kısmının nerede olduğunu biliyorum. İstersen geri alabilirim."

Ve bir anda, Stevie Rae'nin yüzündeki ve sesindeki haşinlik yok oldu ve yeniden eski en yakın dostuma bakar gibi oldum. "Kovboy çizmesi biçimindeki lambamı bile mi?"

"Onu bile," dedim gülümseyerek. "Birisi benim bütün eşyalarımı alsa, ben de öfkeden delirirdim."

Afrodit "Birisi ölünce, modayla alakası olmayan moda anlayışının da değişeceğini sanırsın. Ama hayır, senin zevksizliğin, ölümsüzmüş," dedi.

Stevie Rae "Sert bir sesle, Afrodit," dedi. "Gerçekten daha nazik olmalısın."

"Sana ve senin kovboylaşmış Mary Poppins usulü hayata görüşüne, *her neyse* diyorum."

"Mary Poppins İngiliz'di. Yani kovboylaşamazdı," dedi Stevie kendini beğenmiş bir tavırla.

Stevie Rae şimdi eski haline o kadar çok benziyordu ki, elimde olmadan mutlu bir çığlık attım ve ona bir kez daha sarıldım. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Şimdi gerçekten iyisin, değil mi?"

"Biraz farklıyım ama iyiyim," dedi Stevie Rae bana sarılırken.

İçimi dolduran tarifsiz rahatlama hissi, Stevie Rae'nin *biraz farklıyım* kelimelerini bastırmıştı sanki. Sanırım onu tek parça ha-

linde ve kendisi gibi gördüğüme o kadar memnundum ki, bu bilgiyi içimde güvenli ve özel bir yerde saklamaya ihtiyaç duydum. Ve bu ihtiyaç, Stevie Rae'nin hâlâ birtakım sorunları olabileceğini göz önünde bulundurmama izin vermiyordu. Ayrıca, bir şey hatırlamıştım. Birdenbire "Bir dakika," dedim. "Savaşçıları delirtmeden kampuse girmeyi nasıl başardınız?"

"Zoey, çevrende olup bitenlere biraz dikkat etmeye başlasan iyi olacak," dedi Afrodit. "Ben ön kapıdan girdim. Alarmı kapatmışlar—ki bu bence gayet anlamlı. Tatil için kampusten ayrılan herkes gibi, ben de cep telefonuma, kış tatilinin sona erdiğini haber veren bir mesaj aldım. Neferet'in sistemi kapatması gerekirdi; çünkü yoksa okula geri dönen çocukların devreye sokacağı alarm zilleri onu delirtebilirdi. Tabii biz öğrenciler için ağızlara layık armağanlar gibi dizi dizi gelen, Erebus'un Muhteşem Oğulları'ndan bahsetmiyorum bile."

"Yani sence, alarm sesleri, Neferet'i şu andaki halinden daha fazla mı delirtir?"

Bir an için Stevie Rae'yle hemfikir olan Afrodit, "Evet, Neferet kesinlikle kafayı yemiş," dedi. "Her neyse, alarm kapalı. İnsanlar için bile."

"Ha? İnsanlar için bile mi? Bunu nereden biliyorsun?"

Afrodit iç geçirdi ve tuhaf bir ağır çekim hareketle havaya kaldırdığı elinin tersini alnına sürterek, içi boş hilalin dağılmasına ve kısmen silinmesine neden oldu.

Küçük bir çığlık attım. "Ah, Tanrım, Afrodit! Sen..." Ağzım o kelimeyi telaffuz etmemekte direndiği için, cümlem havada kaldı.

Afrodit düz ve soğuk bir sesle benim yerime tamamladı. "İnsanım."

"Nasıl? Yani demek istediğim, emin misin?"

"Eminim. Hem de fazlasıyla," dedi.

"Ah, Afrodit, insansan bile, kesinlikle *normal* bir insan olamazsın," dedi Stevie Rae.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

Afrodit omuz silkti. "Bana göre bir bok demek değil."

Stevie Rae derin bir iç çekti. "Tahtadan yapılma bir kukla yerine, insana dönüştürüldüğün için şanslı olduğunu biliyorsun, değil mi? Çünkü söylediğin onca yalan yüzünden burnun asla bir kilometrenin altına düşmezdi."

Afrodit kafasını tiksintiyle salladı. "Bir kez daha genel izleyici sınıfından kötü bir film benzetmesiyle karşı karşıyayız. Neden ölüp doğruca cehenneme gidemediğimi ben de bilmiyorum. En azından burada olduğu gibi Disney bombardımanına uğramazdım."

"Burada ne halt döndüğünü bana da anlatabilir misiniz, lütfen?" dedim.

Afrodit küçümseyen bir tavırla "Anlatsan iyi olacak," dedi Stevie Rae'ye. "Baksana, neredeyse küfredecek."

"O kadar nefret dolusun ki... Ölü olduğum dönemde seni yemeliymişim," dedi Stevie Rae.

"Ölü olduğun dönemde, taşralı anneni yesen daha iyi olurmuş," dedi Afrodit. "Zoey'nin neden yeni bir en iyi dosta ihtiyaç duyduğunu anlamak zor değil. Sen baş belası bir Pollyanna'dan başka bir şey değilsin."

"Zoey'nin yeni bir en iyi arkadaşa falan ihtiyacı yok," diye bağırdı Stevie Rae, Afrodit'e dönüp ona doğru hamle yaparken. Bir an mavi gözlerinde, ölümden döndüğü ve kontrol edilemez halde olduğu günlerdeki gibi kırmızı bir parıltı gördüğümü sandım.

Kafam patlayacakmış gibi hissederek aralarına girdim. "Af-

rodit, Stevie Rae'yle uğraşmayı keser misin?"

"O zaman arkadaşına göz kulak olsan iyi olur," dedi Afrodit ve lavabomun üstünde asılı duran aynaya yürüdü. Bir kağıt mendille alnına yayılan hilal kalıntısını temizlemeye koyuldu. Umursamaz tavrına rağmen, ellerinin titrediğini fark etmiştim.

Yeniden, bakışları tanıdık mavi rengini alan Stevie Rae'ye döndüm.

"Özür dilerim, Z," dedi suçlu bir çocuk gibi gülümseyerek. "Sanırım Afrodit'le iki gün geçirince sinirlerim harap oldu."

Afrodit'ten bir homurtu yükseldi. Dönüp ona ters bir bakış attım. "Yine başlama," dedim.

"Tamam, her neyse." Aynada göz göze geldik ve Afrodit'in gözlerine yansıyan korkuyu görür gibi oldum. Sonra yeniden yüzüyle uğraşmaya başladı.

Kafam tamamen karışmış halde, konuşmanın garip bir hal aldığı noktaya geri döndüm. "Afrodit'in normal bir insan olamayacağını söylerken, neyi kastettin? Ve anormal derecede kötü tavırlarından bahsetmiyorum," diye ekledim.

"Kolay olay," dedi Stevie Rae. "Afrodit hâlâ bir şeyler görüyor ve bu tür görüşler insanlar için normal sayılmaz." Afrodit'e *her şey ortada*, der gibi bir bakış attı. "Haydi. Zoey'e anlat."

Afrodit yüzünü bize çevirdi ve her zaman orada tuttuğum küçük tabureye oturdu. Stevie Rae'yi yok sayarak "Evet, hâlâ bir şeyler görüyorum," dedi. "Aman-ne-güzel. Yeniden aptal bir insana dönüşüyorum ve çaylak olmanın tek nefret ettiğim tarafını korumama izin veriliyor..."

Afrodit'e dikkatle bakınca, çevresine yaymak istediği *ben her şeyim* havasının altında yatan gerçeği gördüm. Yüzü solgundu ve kapatıcının altından, gözlerini çevreleyen koyu renk halkalar seçiliyordu. Evet, kesinlikle bir yığın olumsuzluktan geçmiş bir

kıza benziyordu ve bu olumsuzluklarda hayat değiştiren görüşlerinin de payı olabilirdi. Böyle sürtük gibi davranmasına şaşmamak gerekirdi. Bunu daha önce fark etmemek için moron olmam gerekirdi.

"Ne gördün?" diye sordum.

Afrodit gözlerini gözlerime dikti ve kısa bir an için çevresine bir kalkan gibi sardığı çelik küstahlık duvarını indirdi. Güzel yüzünden korkunç ve uğursuz bir gölge geçti. Bir tutam sarı saçı kulağının arkasına itmek için havaya kaldırdığı eli titriyordu.

"İnsanları katleden vampirler, vampirleri öldüren insanlar gördüm. Şiddet, nefret ve karanlıkla dolu bir dünya. Ve o karanlıkta öyle korkunç yaratıklar gördüm ki, ne olduklarını bile çıkaramadım. Ben... Onlara bakamadım. Her şeyin sonunu gördüm." Afrodit'in sesi de en az yüzü kadar allak bullaktı.

Stevie Rae, Afrodit'in durduğunu görünce, "Devamını da anlat," dedi. Sesindeki ani yumuşaklık beni şaşırtmıştı. "Bütün bunların neden olduğunu anlat."

Afrodit konuşunca, ağzından çıkan kelimelerin cam kırıkları gibi yüreğime saplandıklarını hissettim.

"Bütün bunların senin ölümün yüzünden olduğunu gördüm, Zoey. Gördüklerimi senin ölümün sağladı."

BÖLÜM BEŞ

"Ah, lanet olsun," dedim. Dizlerimin bağı çözüldü ve yatağımın ucuna ilişmek zorunda kaldım. Kulaklarım çınlıyordu; nefes alıp vermekte güçlük çekiyordum.

Stevie Rae "Bunun, Afrodit'in görüşünün kesinlikle gerçekleşeceği anlamına gelmediğini biliyorsun," derken omzumu sıvazlıyordu. "Demek istediğim, Afrodit, büyükanneni, Heath'i ve hatta beni de ölürken görmüştü... Beni ikinci kez ölürken görmüştü, hatırlasana. Hiçbiri gerçekleşmedi. Yani bunu durdurabiliriz." Afrodit'e baktı. "Değil mi?"

Afrodit huzursuz bir tavırla kıpırdanıyordu.

"Ah, lanet olsun," dedim bir kez daha. Sonra, kendimi, gırtlağımın orta yerine oturan o koca yumruyu alt ederek konuşmaya zorladım. "Benimle ilgili görüşünde farklı bir şeyler vardı, değil mi?"

"İnsan olduğum için olabilir," dedi Afrodit ağır ağır. "İnsana dönüşmemden beri gördüğüm ilk şey buydu. Ve evet, bu yüzden bu seferki görüşümün, çaylak olduğum dönemdekilerden farklı olması o kadar yanlış gelmiyor."

"Ama?" diye bastırdım.

Omuz silkti ve nihayet gözlerime baktı. "Ama bana farklı geldi."

"Ne gibi?"

"Şey... Biraz daha kafa karıştırıcıydı –daha duygusaldı– ve karmaşıktı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, gördüklerimin bir kısmını anlamadım. Demek istediğim karanlığın içinde kaynayan, köpüren dehşet verici şeyleri tanıyamadım."

"Kaynayan, köpüren mi?" Ürperdim. "Bu kulağa hiç iyi gelmiyor."

"İyi değildi zaten. Karanlığın içinde, gölgelerin içinde gölgeler gördüm. Sanki hayaletler canlı varlıklara dönüşüyormuş gibiydi; ancak dönüştükleri şeyler bakamayacağım kadar dehşet vericiydiler."

"Yani insan ya da vampir gibi değil miydiler?"

"Evet, söylemeye çalıştığım bu."

Otomatik olarak elimi ovuşturdum. İçime müthiş bir korku dolmuştu. "Ah, lanet olsun."

Stevie Rae bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bu akşam ahırlardan yemekhaneye giderken bir şey bana saldırıyormuş gibi hissettim. Karanlığın içinden gelen soğuk bir gölge gibi bir şey..."

"Bu iyi olamaz," dedi Stevie Rae.

"Yalnız mıydın?" Afrodit bunu sert sayılabilecek bir sesle sordu.

"Evet," dedim.

"Pekala, sorun burada," dedi Afrodit.

"Neden? Görüşünde başka ne gördün ki?"

"Şey, birkaç farklı şekilde ölüyordun ve bunlar, daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu."

"Birkaç farklı şekilde mi?" Durum gittikçe kötüleşiyordu.

"Belki bir süre sabırlı olmalı ve bu konuyu konuşmadan önce, Afrodit'e olayları netleştirecek yeni görüşler gelmesini beklemeliyiz." Stevie Rae yatağa, yanıma oturdu.

Gözlerimi, Afrodit'in, zaten bildiğim bir şeyin yansımasını gördüğüm gözlerinden bir an bile ayırmıyordum. Afrodit son sözü söyler gibi bir tavırla "Görmezden geldiğim görüşler, doğru çıkıyorlar," dedi. "Her zaman."

"Bazıları çoktan gerçekleşmeye başlamış bile olabilirler," dedim. Dudaklarım soğuk ve kaskatıydı; midem ağrıyordu.

Stevie Rae "Sen ölmeyeceksin!" diye haykırdı. Çok üzgün ve yine en iyi dostum gibi görünüyordu.

Kolumu Stevie Rae'ninkine geçirdim. "Devam et, Afrodit," dedim. "Anlat bana."

"Güçlü bir görüştü. Güçlü görüntülerle doluydu ama tamamen kafa karıştırıcıydı. Belki de senin bakış açından gördüğüm içindir." Afrodit duraksadı ve güçlükle yutkundu. "Seni iki şekilde ölürken gördüm. İlkinde boğuluyordum. Su soğuk ve karanlıktı. Ah, bir de kötü kokuyordu."

"Kötü mü kokuyordu? Yani şu pis Oklohama göletlerinden biri gibi mi?" Kendi ölümümden bahsediyor olmanın dehşetine rağmen, meraklanmıştım.

Afrodit kafasını salladı. "Hayır. Oklohama'da olmadığına neredeyse yüzde yüz eminim. Bunun için çok fazla su vardı. Nasıl bu kadar emin olabildiğimi anlatmak güç ama bana göl olmak için fazla büyük ve derin geldi." Afrodit bir kez daha duraksadı. Düşünüyordu. Sonra iri iri açılmış gözlerle, "Görüşle ilgili bir şey daha hatırladım," dedi. "Suyun yakınında, bir adanın üstünde *gerçek* bir saraya benzeyen bir şey vardı. Hani şu bayağı üst sınıfın şu ahh-çok-param-var-hemen gidip-bir-malikane-alalım

tarzı gibi değil; zevk sahibi eski parayı ifade eden türden. Büyük ihtimalle Avrupalı."

"Afrodit, sen gerçek bir züppesin," dedi Stevie Rae.

"Teşekkürler," dedi Afrodit.

"Pekala. Yani beni belki de Avrupa'da olan gerçek bir adadaki gerçek bir sarayın yakınlarında boğulurken gördün. Birazcık yardımı dokunabilecek başka bir şey gördün mü peki?"

"Şey, senin kendini yalnız hissetmen dışında –ki her iki görüşümde de kelimenin tam anlamıyla yalnızdın– bir adamın yüzünü gördüm. Ölümünden kısa süre önce senin yanındaydı. Daha önce hiç görmediğin biri. En azından bugüne dek."

"Ne? Kim?"

"Stark denen o çocuğu gördüm."

Kusma isteğiyle dolarak "Beni o mu öldürdü?" diye sordum.

Stevie Rae elimi tutarken "Stark da kim?" diye sordu.

"Daha bugün Şikago Gece Evi'nden transfer olan bir çocuk," dedim ve sorumu tekrar ettim. "Beni o mu öldürdü?"

"Hiç sanmıyorum. Ona dikkatli bakmadım; zaten karanlıktı. Ancak o kısacık bakış bile, onun yanında güvende hissettiğini düşünmeme yetti." Tek kaşını kaldırdı. "Erik/Heath/Loren keşmekeşini kolayca atlatacaksın gibi görünüyor."

"Olanlar için üzgünüm," dedi Stevie Rae. "Afrodit her şeyi anlattı."

Stevie Rae'ye teşekkür etmek için ağzımı açtım ama sonra Stevie Rae ve Afrodit'in Erik/Heath/Loren meselesini derinlemesine bilmediklerini fark ettim. Okulda değillerdi ve insanlara ait medya Loren Blake'in ölümüyle ilgili herhangi bir haber yayınlamamıştı. Derin bir nefes aldım. Bu konuyu konuşmaktansa, kendi ölümümü tartışmayı tercih ederdim.

"Loren öldü," deyiverdim.

"Ne?"

"Nasıl?"

Afrodit'e baktım. "İki gün önce. Profesör Nolan gibi. Loren'in kafası vücudunda ayrılmış ve bedeni okulun ön bahçe kapısına çivilenmiş. Kalbine geçirilen kazığa, İncil'den korkunç bir ayet tutturulmuş." Bu korkunç kelimeleri ağzımdan bir an önce çıkarmak ister gibi hızlı hızlı konuşuyordum.

"Ah, hayır!" Afrodit tamamen bembeyaz kesilen bir suratla Stevie Rae'nin eski yatağına çöktü.

"Zoey, bu berbat bir şey," dedi Stevie Rae. Kolunu omzuma atarken sesine yansıyan hüznü algılamamam imkansızdı. "İkiniz Romeo-Jülyet gibiydiniz."

"Hayır!" Bu kelime ağzımdan niyet ettiğimden çok daha keskin çıkmıştı. Stevie Rae'ye döndüm ve gülümsedim. Daha aklı başında bir sesle "Hayır," diye tekrarladım. "O beni hiçbir zaman sevmedi. Loren beni sadece kullandı."

"Seks için mi? Ah, Z, bu berbat bir şey," dedi Stevie Rae.

"Her ne kadar her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıp onunla seks yapmış olsam da, ne yazık ki, hayır, seks için kullanmadı. Loren beni Neferet için kullanıyormuş meğer. Neferet ondan bana yaklaşmasını istemiş. Gerçek sevgilisi oymuş aslında." Loren ve Neferet'in arasında geçen, şahit olduğum o sevimsiz sahneyi hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Birlikte bana gülüyorlardı. Loren'a kalbimi, bedenimi ve Damgalanmamız yüzünden, ruhumun bir parçasını vermiştim. Ve o benimle alay etmişti.

"Dur bir dakika. Biraz geri al. Neferet, Loren'dan sana asılmasını mı istemiş dedin? İkisi birliktelerse, neden böyle bir şey yapsın ki?"

Afrodit'in sorusunu "Neferet yalnız kalmamı sağlamak iste-

miş," dedim. Yapbozun parçaları yerlerine otururken kalbimin buz kestiğini hissediyordum.

Stevie Rae "Ha? Bu bana hiç mantıklı gelmedi," dedi. "Loren yalnız kalmanı sağlamak için neden erkek arkadaşınmış gibi rol yapsın ki?"

"Çok basit," dedi Afrodit. "Loren'la görüşebilmek için Zoey'nin gizli kapaklı işler çevirmesi gerekiyordu. Ne de olsa adam okulda eğitmendi. Tahminim, geyik sürüsü arkadaşlarından hiçbirine Profesör Blake'le yaramaz öğrenci oyunu oynadığını söylemediğinden yana. Ayrıca Neferet'in, bizim esas oğlan Erik'in Zoey'nin onun dışında bir erkekle bir haltlar karıştırdığını öğrenmesinde pay sahibi olduğundan da eminim."

"Hey... Ben hâlâ buradayım. Hakkımda, odadan çıkmışım gibi, atıp tutmana hiç gerek yok."

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Tahminlerim doğruysa, sağduyun odayı çoktan terk etmiş demektir."

İstemeye istemeye "Tahminlerinde haklısın," dedim. "Neferet, Erik'in bizi suç üst yakalamasını sağladı."

"Lanet olsun! Neden o kadar kızdığını şimdi anladım," dedi Afrodit.

"Ne? Ne zaman?" Stevie Rae olanları anlamaya çalışıyordu.

İç geçirdim. "Erik beni Loren'la yakaladı. Ve delirdi. Sonra ben Loren'ın aslında Neferet'le birlikte olduğunu ve Damgalanmamıza rağmen aslında beni hiç mi hiç önemsemediğini öğrendim."

"Damgalandınız mı? Ah, lanet olsun," dedi Afrodit.

Afrodit'i duymazdan gelerek "Sonra da ben delirdim," dedim. Durumum zaten yeterince kötüydü ve detayları kurcalamak istemiyordum. "Afrodit, İkizler, Damien ve Jack geldiklerinde ben feryat figan..."

"Ah ve tabii Erik de geldi," dedi Afrodit araya girerek. "Seni ağacın altında ağlarken bulduğumuz zamandan bahsediyorsun."

Bir kez daha iç geçirdim. Onu duymazdan gelmeye devam edemeyeceğimi anlamıştım. "Evet. Ve Erik orada Loren'la aramızda geçenleri herkese ilan etti."

Afrodit "Hem de acımasız olarak niteleyebileceğim bir tavırla," dedi.

"Tüh," dedi Stevie Rae. "Afrodit bile acımasız kelimesini kullanabiliyorsa, gerçekten kin dolu bir sahne olmalı."

"Öyleydi. Arkadaşları, Zoey'nin Loren'la birlikte olmasını suratlarına inen bir tokat gibi algıladılar. Erik'in 'Zoey sürtüğün teki' bombasının ardından bir de 'Zoey, Stevie Rae'nin ölümden dönmesini de sır olarak saklıyor,' bombası patlayınca al sana Zoey'e bir daha asla güvenmeyecek gözü dönmüş bir geyik sürüsü..."

Afrodit'in sözlerini "Ve bu da, Zoey'nin tıpkı Neferet'in planladığı gibi yalnız kalması demek," diyerek tamamladım. Kendimden üçüncü şahıs olarak bahsetmekte hiç zorlanmamam rahatsız ediciydi doğrusu.

"Seni ikinci kez ölürken gördüğümde tamamen yalnızdın," dedi Afrodit. "Ortada ne o şirin çocuktan ne de geyik sürüsünden en ufak bir iz yok. İkinci görüşün en baskın görüntüsü senin yalnızlığındı."

"Beni öldüren neydi?"

"Bu noktada olay yeniden karmaşık bir hal alıyor. Neferet'i sana karşı bir tehdit olarak görüyorum; ancak gerçekten saldırıya uğradığın anda görüş karman çorman, tuhaf bir hal alıyor. Acayip geleceğini biliyorum ama son anda çevrende siyah bir şeyin süzüldüğünü gördüm."

Güçlükle yutkunarak "Hayalet ya da onun gibi bir şey mi?" diye sordum.

"Hayır, tam olarak değil. Neferet'in saçları siyah olsaydı, sanki o arkanda duruyormuş gibi, saçlarının çevrende siyah bir rüzgar misali dalgalandığını söylerdim. Yalnızsın ve gerçekten çok ama çok korkuyorsun. Yardım çağırmak istiyorsun ama kimse cevap vermiyor. Öyle büyük bir dehşet içindesin ki, donakalıyor ve karşı koymuyorsun. O ya da, o şey her neyse, çevrene dolanıyor ve bir şekilde koyu renk ve kancalı bir şey kullanarak gırtlağını parçalıyor. O kadar keskin bir şey ki, boynunu kesip başını gövdenden ayırıyor." Afrodit ürperdi ve "Eğer merak ediyorsan," dedi. "Kanıyor. Hem de çok."

"Tiksinç, Afrodit! Bunca detaya girmek zorunda mıydın?" Stevie Rae kolunu yeniden omzuma sararken Afrodit'e çıkıştı.

"Hayır, sorun değil," dedim aceleyle. "Afrodit hatırlayabildiği bütün detayları vermeli. Tıpkı senin, Büyükannemin ve Heath'in ölümlerini gördüğü zamanda olduğu gibi. Olanları nasıl değiştirebileceğimizi ancak bu şekilde çözebiliriz. İkinci ölümümle ilgili başka ne gördün, Afrodit?"

"Yardım istediğini ama hiçbir şeyin olmadığını... Herkes seni yok sayıyor," dedi Afrodit.

"Bugün, o şey her neyse üstüme üstüme gelince çok korktum. O kadar korktum ki bir an donakaldım ve ne yapacağımı bilemedim." Hatırlamak bile içimi ürpertmişti.

Stevie Rae "Neferet'in o şeyle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ürkütücü bir karanlık dışında görebildiğim hiçbir şey yoktu."

"Benim gördüğüm de ürkütücü bir karanlıktı. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, o geyik sürüsünün sana sırt çevirmesine son vermek için ne gerekiyorsa yapmalısın. Çünkü arkadaşsız kalman, hiç iyi değil," dedi Afrodit.

"Söylemesi kolay," dedim.

"Nedenini bir türlü anlayamıyorum. Onlara Neferet'in Loren meselesinin arkasında olduğunu anlatsana. Benim ölümden dönmem konusunda hiçbir şey söyleyemediğini; çünkü Neferet'in..." Ne söylemek üzere olduğunu fark edince, Stevie Rae'nin cümlesi yarım kaldı.

"Evet, bu çok akıllıca. Onlara Neferet'in bir avuç ölümden dönmüş çocuk yaratan kötü bir sürtük olduğunu anlat ki, o geyik sürüsünden herhangi bir kişi Neferet'in düşünce sınırlarına girer girmez, her şey çözülüp gitsin. Ve böylece Yüksek Rahibe bozması kötü sürtük, neler bildiğimizi anlamakla kalmayıp o şirin kankalarına ciddi anlamda kötü şeyler yapsın." Afrodit durdu ve parmağını çenesine vurdu. "Hımm, aslında şöyle bir düşününce bu senaryo hiç de fena gelmemeye başladı."

"Hey," dedi Stevie Rae. "Damien, İkizler ve Jack, zaten başlarını ciddi belaya sokacak bir şeyler biliyorlar. Benden haberleri var."

"Ah, lanet olsun," dedim.

"Boku yedik," dedi Afrodit. "*Stevie Rae aslında ölmemiş ki* detayını tamamen unutmuşum. Neferet'in bu bilgiyi küçük dostlarının beyninden neden silmediğini ve neden çoktan deliye dönmediğini anlamıyorum."

"Savaş planları kurmakla fazlasıyla meşgul," dedim. Afrodit ve Stevie Rae'nin anlamayan gözlerle baktıklarını görünce, habersiz oldukları konuların Loren'la sınırlı olmadığını hatırladım. "Loren'ın ölüm haberi Neferet'e iletilince, daha o anda, insanlara savaş ilan etti. Tabii ki bu aleni bir savaş değil. Bunun pis, terörist usulü gerilla savaşı olmasını istiyor. Tanrım, o kadar kaypak bir kadın ki. Diğerlerinin bunu nasıl göremediklerini anlamakta güçlük çekiyorum."

"İnsanlarla dişe diş kana kan, öyle mi? Hah. Bak bu çok il-

ginç. Herhalde Erebus'un Oğulları en önemli kitle imha silahımız olacak, değil mi? Böyle boktan bir duruma, gümüş kaplama desenize..."

"Bu konuda nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?" Stevie Rae ayağa fırlamıştı.

"Her şeyden önce, insanlardan pek hoşlanmıyorum." Afrodit, Stevie Rae'nin tiradına engel olmak için elini havaya kaldırdı. "Pekala, tamam. Benim de bir insan olduğumu ben de biliyorum. Ve sadece *ıykk*, diyebiliyorum. İkincisi, Zoey hayatta ve bu küçük, korkutucu savaş beni o kadar da kaygılandırmıyor."

"Sen neden bahsediyorsun, Afrodit?" diye sordum.

Afrodit gözlerini çevirdi. "Lütfen bana yetişmek için biraz çaba harcar mısınız? Alo? Her şey yerli yerine oturuyor. Gördüklerim, insanlarla vampirler ve ürkütücü öcü-böcü türü bir şeylerin savaşıydı. Aslında sana saldıranlar da onlardı ve pekala Neferet'in varlığından habersiz olduğumuz yardakçıları olabilirler." Bir an, sanki kafası karışmış gibi duraksadıktan sonra omuz silkti ve sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Her neyse. Umut edelim ki, ne olduklarını öğrenmek zorunda kalmayız. Ne de olsa savaş senin öldürülmenden *sonra* patlıyor. Trajik ve gülünç bir şekilde olduğunu eklemeliyim. Her neyse, sanırım seni hayatta tutmayı başarırsak, o savaşa da mani olabiliriz."

Stevie Rae nefesini koyverdi. "Haklı olabilirsin, Afrodit." Sonra bana döndü. "Seni hayatta tutmak zorundayız, Zoey. Sadece seni beyaz ekmekten bile daha çok sevdiğimiz için değil, dünyayı kurtarman gerektiği için..."

"Ah, harika. Dünyayı ben mi kurtaracağım?" Tek düşünebildiğim *Bir de geometri için stres yapardım*, oldu.

Ah, lanet olsun...

BÖLÜM ALTI

"Evet, Zoey. Dünyayı kurtarman gerekecek ama biz de yanında olacağız," dedi Stevie Rae, bir kez daha yanıma çökerken.

"Hayır, ahmak. Ben onun yanında olacağım. Geyik sürüsünün geri kalan kısmına senden ve hijyene meydan okuyan dostlarından bahsetmenin bir yolunu bulana kadar, senin ortadan kaybolman gerekiyor," dedi Afrodit.

Stevie Rae, Afrodit'e kaşlarını çatarak baktı.

"Ha? Ne arkadaşı?" diye sordum.

"Onlar çok şey yaşadılar, Afrodit. Ve sana şu kadarını söyleyeyim ki, insan ölü olduğu –ya da ölümden döndüğü– zaman, banyo yapmak ya da süslenmek o kadar da önemli olmuyor," dedi Stevie Rae. "Ayrıca şimdi daha iyi olduklarını ve onlar için satın aldığın o zımbırtıları kullandıklarını çok iyi biliyorsun."

"Pekala, kızlar. Bana biraz ipucu vermeniz gerekecek. Siz hangi arkadaşlardan..." Ve daha kelimeler ağzımdan dökülürken, hangi arkadaşlardan bahsettiklerini anladım. "Stevie Rae, sakın bana tüneldeki o tiksindirici çocuklarla takılmaya devam ettiğini söyleme."

"Anlamıyorsun, Zoey."

Afrodit, Stevie Rae'nin Oklahoma aksanını taklit ederek "Tercümesi şu: Evet, Zoey. Hâlâ o tiksindirici tünel atıklarıyla takılıyorum," dedi.

Stevie Rae'ye dönmeden önce Afrodit'e "Kes şunu!" diye çıkıştım. "Hayır, anlamıyorum. Anlamama yardım et."

Stevie Rae derin bir nefes aldı. "Şey, sanırım bunlar..." Eliyle kırmızı dövmelerini işaret ediyordu. "Onların da Değişim'lerini tamamlayabilmelerine yardım etmek için, diğer kırmızı dövmeli çocukların yanında olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Ölümden dönen diğer çocukların da senin gibi kırmızı dövmeleri mi var?"

Omuz silkti. Son derece rahatsız görünüyordu. "Şey, bir anlamda, evet. Dövmesi tamamlanmış olan bir tek ben varım. Sanırım bu benim Değişim'i tamamladığım anlamına geliyor. Ancak şimdi onların alınlarındaki içi boş mavi hilaller de kırmızıya döndü. Yani onlar hâlâ çaylaklar. Sadece, farklı bir türün çaylakları."

Vay canına! Orada nutkum tutulmuş halde otururken, Stevie Rae'nin söylediklerinin ne anlama geldiğini hazmetmeye çalışıyordum. Şimdi, yepyeni bir çaylak türü olması müthiş bir şeydi; çünkü bu yeni bir yetişkin vampir türünün de olduğunu gösterirdi ve bu, beni bir an için fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Bu ayrıca, İşaretlenen herkesin bir tür Değişim'den geçeceği ve artık daha fazla çaylağın ölmesine gerek kalmayacağı anlamına da geliyordu. En azından kalıcı bir ölüm yaşamayacaklardı. Sadece kırmızı çaylaklara dönüşeceklerdi. Her ne demekse.

Sonra o çocukların ne berbat tipler olduklarını hatırladım. Genç çocukları öldürmüşlerdi. Hem de dehşet verici yöntemlerle. Heath'i de öldürmeye çalışmışlardı. Onu kurtaran tek şey

bendim. Kurtulabilmemiz için beş elementin beşini de kapsayan özelliklerimi kullanmasam, ikimizi de öldüreceklerdi.

Biraz önce Stevie Rae'nin gözlerinde gördüğüm o kırmızı ışıltıyı ve yüzüne hiç mi hiç yakışmayan sertliği de hatırlıyordum ama şimdiki –tamamen kendisi gibi davranan ve konuşan– haline bakınca kendimi yanıldığıma ikna etmem, gördüklerimi hayal ettiğimi ya da abarttığımı düşünmem hiç zor değildi.

Şöyle bir silkindim ve "Ama Stevie Rae," dedim. "Diğer çocuklar berbat tiplerdi."

Afrodit homurdandı. "Hâlâ da öyleler ve mide bulandırıcı, berbat bir yerde yaşıyorlar. Ve evet, ayrıca çok da kabalar."

"Eskiden oldukları gibi kontrolsüz değiller ama sizin normal sayacağınız çocuklardan olmadıklarını kabul ediyorum," dedi Stevie Rae.

"Onlar sadece mide bulandırıcı sokak çocukları, aynen öyleler," dedi Afrodit. "Kızıl kafalı üvey çocuklar gibi."

"Evet, bazılarının birtakım sorunları var ve en popüler çocuklar değiller ama ne olmuş yani?"

"Söylemeye çalıştığım şu, sadece seninle uğraşmamız gerekseydi, ne yapacağımızı kestirmemiz daha kolay olabilirdi."

"Her zaman en kolay olanı seçemezsin. Ne yapmamız gerektiği ya da benim ne yapmam gerektiği umurumda değil. Neferet'in diğer çocukları kullanmasına izin vermeyeceğim." Stevie Rae'nin sesi son derece kararlıydı.

Stevie Rae'nin söyledikleri, kafamda taşların yerine oturmasına neden olmuştu. İç sesim, o korkunç yeni fikrimin doğru olduğunu fısıldarken, dehşetle ürperdim. "Aman Tanrım! O çocukları ölümden dönmüş çocuklar olarak geri getirirken, Neferet'in yapmaya çalıştığı buydu aslında. Onları insanlara açtığı savaşta kullanmak istiyor."

"Ama, Z, çocukların ölümünün üstünden bir hayli zaman geçti. Profesör Nolan ve Loren daha yeni öldüler. Neferet'in şu gerilla savaşını ilan etmesi de çok yeni," dedi Stevie Rae.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Aklımdan geçenler, yüksek sesle dile getirilemeyecek kadar berbat şeylerdi. Bir araya getirmem halinde, kelimeleri oluşturan hecelerin birbirlerinden ayrı, küçük silahlara dönüşmesinden ve hepimizi yok etmek için birleşmelerinden korkuyordum.

Afrodit beni büyük bir dikkatle izliyordu. "Ne oldu?"

"Hiç." Belki katlanılabilir hale gelebilirler umuduyla, kelimeleri zihnimin içinde şöyle bir kıpırdattım. "Olup bitenler bana Neferet'in insanlarla savaşmak için uzun zamandır bahane aradığını düşündürüyor. O ölümden dönmüş ölü çocukları kendi özel ordusunu kurmak için yaratmış olmasına hiç şaşırmam doğrusu. Onu, çocuğun ölümünden çok kısa bir süre sonra, Elliott'la birlikte gördüm. Üzerindeki etkisi ve kontrolü mide bulandırıcıydı." Neferet'in Elliott'a emirler yağdırışını, çocuğun onun önünde saygıyla eğilişini ve Neferet'in iğrenç ve cinselliği fazlasıyla çağrıştıran bir edayla sunduğu kanını içişini hatırlayarak ürperdim. O sahneyi izlemek bile baştan ayağa çirkindi.

"Bu yüzden onlara dönmem gerekiyor ya zaten," dedi Stevie Rae. "Onlara göz kulak olmama ve onların da Değişebileceklerini göstermeme ihtiyaçları var. Neferet İşaretlerindeki değişikliği fark edince, onları yeniden kontrolü altına almak ve iyileşmelerine engel olmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Ben onların da benim gibi yola girebileceklerine inanıyorum."

"Ya hiçbir zaman yola girmemiş olanlar ne olacak? Zoey'nin bahsettiği Elliott denen çocuğu bir düşünsene. Hayattayken de zavallının tekiydi; ölümden döndüğünde de. Kırmızı bir vampire dönüşse ya da her neyse işte, Değişim'ini tamamlasa bile zavallı olmaya devam edecek." Afrodit, Stevie Rae'nin gözlerini

kendisine diktiğini fark edince abartılı ve acı çekermiş gibi derin bir iç geçirdi. "Burada anlatmaya çalıştığım o çocukların başından beri normal olmadıkları. Belki de onlarda kurtarabileceğin hiçbir şey yoktur."

"Afrodit, kimin kurtarılmaya değdiğine, kimin değmediğine karar vermek gibi bir lüksün yok. Bana bir bak. Ölümümden önce gayet normal bir çocuk olabilirim ama şimdi tamamen normal sayılmam," dedi Stevie Rae. "Ve ben kurtarılmaya değerdim."

"Nyx," dedim ve ikisinin de yüzlerinde soru işaretleriyle bana dönmelerine neden oldum. "Kimin kurtarılmaya değer olduğuna Nyx karar verir. Ne ben, ne Stevie Rae buna karar veremeyiz. Hatta sen de veremezsin, Afrodit."

Afrodit yüzündeki acıyı bizden saklamaya çalışarak kafasını çevirdi. "Sanırım ben Nyx'i unutmuştum," dedi. "Tanrıça'nın artık insana dönüşmüş bir çocukla işinin olacağını sanmam."

"Bu doğru değil," dedim. "Nyx'in eli hâlâ senin üstünde Afrodit. Tanrıça buradaki en büyük rolü oynuyor. Seni önemsemeseydi, İşaretinle birlikte görüş yetini de alırdı." Bunları söylerken, kesinlikle doğru bir şeyler söylerken kapıldığım o duyguya kapıldım. Afrodit baş belasının tekiydi ama her nedense, Tanrıçamız için önemliydi.

Afrodit gözlerimin içine bakarak "Bunu tahmin mi ediyorsun? Yoksa biliyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi gözlerinden kaçırmadan "Biliyorum," dedim.

"Emin misin?" dedi.

"Eminim."

"Pekala, bu gayet iyi bir şey, Afrodit," dedi Stevie Rae. "Ama senin de tam olarak normal sayılmayacağını aklından çıkarmamalısın."

"Ama ben çekici, adam gibi banyo yapan biriyim ve insanın içini kaldıran tünellerde ziyaretçilere tıslayarak ve dişlerimi göstererek dolaşmıyorum."

"Ve bu bizi başka bir konuya götürüyor." Afrodit'e döndüm ve "Senin o tünellerde ne işin vardı?" diye sordum.

Gözlerini çevirdi. "Çünkü, şuradaki Bayan K. 95.5 FM, kovboyluk taslayıp peşime düşmüştü."

"İşaretin kaybolunca dehşete düştün ve bazı insanların aksine ben, adı B'yle başlayan bir cadı değilim. Ayrıca, İşaretini kaybetmenden, kısmen de olsa, ben sorumlu olabilirdim ve iyi olduğundan emin olmak, yapılacak en doğru şeydi," dedi Stevie Rae.

"Beni ısırdın, seni ahmak," dedi Afrodit. "Tabii ki senin suçundu."

"Bunun için daha önce de özür diledim."

"Ah, kızlar, sadede gelmeye ne dersiniz?"

"Tamam. O aptal tünellere indim; çünkü gün ışığına yakalanmamız halinde, şu salak en yakın arkadaşın çıra gibi yanacaktı."

"İyi de iki gün boyunca okuldan uzakta kalmayı nasıl başardınız?"

Afrodit tedirgin görünüyordu. "Geri dönüp dönmemeye karar vermem birkaç günümü aldı. Ayrıca Stevie Rae'nin tüneller ve aşağıdaki ucubeler için bir şeyler almasına yardım etmem gerekiyordu. Ben bile öylece çıkıp gidip onları..." Duraksadı ve çarpıcı bir efekt yaratmak için abartılı bir tavırla ürpererek "iğğğrençliklerine terk edemezdim," dedi.

Stevie Rae "Henüz misafir ağırlamaya gerçekten hazır değiliz," dedi.

Afrodit "Yani arkadaşlarının yemekten hoşlandıkları insan-

lar dışında mı?" diye sordu.

"Stevie Rae, o çocukların insanları yemelerine izin veremezsin. Sokaklarda yaşayan evsizler bile olsa," dedim.

"Biliyorum," dedi Stevie Rae. "Al sana, yanlarına dönmem için bir neden daha."

Afrodit "Yanında gündelikçi kadınlar ve sıkı bir dekoratör ekibi götürmelisin," diye homurdandı. "Sana annem ve babamın hizmet aldıkları şirketi önerirdim ama senin kankalar onları yiyebilirler. Ve annemin her zaman söylediği gibi, iyi kanun kaçakları kolay kolay bulunmuyor."

"Artık çocukların insan yemelerine göz yummayacağım ve o tünelleri düzene sokmak konusunda ciddi kafa yoruyorum," dedi Stevie Rae.

O karanlık ve pis tünellerin ne kadar ürkütücü olduğunu çok iyi hatırlıyordum. "Stevie Rae sen ve senin şu . . . şey . . . kırmızı çaylakların kalması için daha uygun bir yer düşünemez miyiz?"

"Hayır!" dedi aceleyle ve sonra özür diler gibi gülümsedi. "Anlasana, yeraltında olma fikri bana ve onlara iyi geliyor. Toprağın içinde olmamız gerek." Stevie Rae, burnunu buruşturarak *ıykk* sesi çıkarmakla meşgul olan Afrodit'e buz gibi bir bakış attı. "Tamam, bunun normal olmadığını biliyorum ama ben size normal olmadığımı söyledim zaten."

"Ah, Stevie Rae," dedim. "Normal olmamakta hiçbir sakınca olmadığı konusunda seninle tam olarak hemfikir değilim. Yani, bana bir baksana." Elimi, kesinlikle *normal olmayan* sayısız dövmemin üstünde dolaştırdım. "Ben Normal Olmayanlar Ülkesi'nin kraliçesiyim ama sanırım senin normal olmamakla neyi kastettiğini açıklaman daha iyi olabilir."

"İyi bir açıklama olsa iyi olur," dedi Afrodit.

"Pekala. Henüz kendimle ilgili her şeyi bilmiyorum. Daha ölümden dönmüş halimden kurtulup Değişim geçireli sadece birkaç gün oldu ama şimdiden normal yetişkin vampirlerin sahip olmadıkları bazı özelliklere sahip olduğumu sanıyorum."

Stevie Rae'nin durup dudağını dişlediğini görünce "Mesela?" diye bastırdım.

"Biraz önce yatakhanenin duvarını tırmanırken kullandığım taşla bütün olma hikayesi gibi... Ama bunu toprakla ilgili özelliğim sayesinde yapabiliyor da olabilirim."

Söylediklerini değerlendirirken kafamı sallıyordum. "Kulağa mantıklı geliyor. Ben de elementleri harekete geçirebildiğimi ve sis, rüzgar ya da bunun gibi bir şeye dönüşürken ortadan tamamen kaybolabildiğimi keşfettim."

Stevie Rae'nin yüzü aydınlanıverdi. "Ah, evet! Bir keresinde tamamen görünmez olduğunu ben de hatırlıyorum."

"Evet. Belki de böyle bir yeteneğe sahip olman anormal olduğunu göstermez. Belki de bir elementle ilgili herhangi yeteneğe sahip olan bütün vampirler bu tarz şeyler yapabiliyorlardır."

"Kahretsin! Şimdi uyandım. İkiniz bütün havalı özellikleri alırken bana kala kala o baş belası görüşler kalıyor," dedi Afrodit.

Stevie Rae "Kendin bir baş belası olduğun için olmasın?" diye sordu.

Yeniden didişmeye başlamalarına fırsat bırakmadan "Başka ne var?" diye sordum.

"Güneşe çıkarsam yanarım."

"Hâlâ mı? Bundan emin misin?" Bunun ölümden dönmüş ölü bir çocuk olduğu dönemde yaşadığı bir sorun olduğunu biliyordum.

"Gayet emin," dedi Afrodit. "O pis tünellere girmek zorunda kalmamızın nedeni buydu zaten, hatırlasana. Güneş yükseliyordu. Ve biz şehir merkezindeydik. Stevie Rae aklını kaçıracak gibi oldu."

"Yerin üstünde kalırsam, kötü bir şey olacağını hissettim," dedi Stevie Rae. "Yani tam olarak aklımı kaçırdım denemez ama gerçekten çok endişelendim."

"Şey, pekala, sen ve ben, ruh halindeki iniş çıkışlar konusunda hemfikir olamayacağa benziyoruz. Bana göre, kolun güneşe maruz kalınca kafayı yiyecek gibi oldun. İstersen bir bak, Zoey." Afrodit, Stevie Rae'nin sağ kolunu işaret ediyordu.

Stevie Rae istemeye istemeye de olsa kolunu uzattı ve bluzunun kolunu sıvadı. Kolunun alt kısmının ön tarafında ve dirseğinde, fena bir güneş yanığına benzeyen, kırmızı bir leke gördüm.

"Çok berbat görünmüyor. Biraz güneş kremi, gölgelikler ve sporcu kepiyle pekala idare edebilirsin."

"Ah, hayır," dedi Afrodit bir kez daha araya girerek. "Onu kan içmeden önce görecektin. Kolu ciddi anlamda itici ve gevrek bir yaratığa dönüşmüştü. Kanı emince, üçüncü derece çirkinlikten, insanı daha az rahatsız eden bir güneş yanığına dönüştü ama bütün vücudunun kızarması halinde, durumunun ne olacağını kim bilebilir ki?

"Stevie Rae, tatlım, lütfen seni yargıladığımı sanma ama alev aldıktan sonra bir sokak insanını ya da ona benzer bir şey yemedin, değil mi?"

Stevie Rae kafasını öne arkaya öyle hızlı salladı ki, bukleleri başının çevresinde zıp zıp zıpladılar. "I–ıh. Tünellere giderken yolu biraz uzattım ve şehir merkezindeki Kızıl Haç kan bankasına uğrayıp biraz kan ödünç aldım."

"Ödünç almak, işin bitince iade etmek demektir," dedi Afrodit. "Ve eğer tarihin ilk bulimik vampiri olmak gibi bir niyetin yoksa, o kanı iade edeceğini hiç sanmam." Stevie Rae'ye kibirli bir bakış attı. "Yani aslında, o kanı çaldın. Bu da bizi, en yakın dostunun diğer yeni yeteneğine getiriyor. Buna bizzat şahit oldum. Aslına bakarsan, sadece bir kere de değil. Ve evet, rahatsız ediciydi. İnsanların zihinlerini kontrol etmek konusunda insanı dehşete düşürecek kadar başarılı. Ve lütfen, az önce söylediğim cümlenin anahtar kelimesinin *dehşet* olduğunu not ediniz."

Stevie Rae "Söyleyeceklerin bitti mi?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla hayır ama devam edebilirsin," dedi Afrodit.

Stevie Rae ona çatık kaşlı bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü. "Afrodit haklı. İnsanların zihinlerine ulaşıp bir şeyler yapabiliyorum sanki."

"Şeyler derken?"

Stevie Rae omuz silkti. "Bana gelmelerini sağlamak ya da beni gördüklerini unutturmak gibi şeyler işte. Başka ne yaptırabileceğimden emin değilim. Aslında Değişim'imden önce de buna benzer bir şeyler yapabiliyordum ama kesinlikle şimdi yapabildiklerimle alakası yoktu. Ve zihin kontrolü konusundan hoşnut olduğumu söyleyemem. Bilmiyorum bana kötü niyetli bir şeymiş gibi geliyor."

Afrodit'ten bir homurtu daha yükseldi.

"Tamam. Başka? Birilerinin evine girmek için davet edilmeye hâlâ ihtiyaç duyuyor musun?" Sonra kendi sorumu kendim yanıtladım. "Dur bir dakika. Bu da değişmiş olmalı. Çünkü ben seni buraya davet etmedim ama buradasın." Telaşla ekledim: "Tabii seni asla davet etmemezlik etmezdim."

"Bunu bilmiyorum. Kızıl Haç'a öylece girdim."

"Yani o laboratuvar teknisyeninin zihnini ele geçirip kapının kilidini senin için açmasını sağladıktan sonra demek istiyorsun," dedi Afrodit.

Stevie Rae kıpkırmızı oldu. "Kıza zarar vermedim ki. Ayrıca hiçbir şey hatırlamayacak."

"Ama seni içeri davet etmedi, öyle mi?" diye sordum.

"Hayır. Ama Kızıl Haç binası halka açık bir yer ve bana farklı geliyor. Ah, ayrıca senin beni içeri davet etmene gerek olduğunu da sanmıyorum, Z, eskiden ben de burada yaşıyordum, hatırlasana."

Gülümsedim. "Hatırlamam mı?"

"İkiniz el ele tutuşup "*Lean on Me*"[3] şarkısını söylemeye başlayacaksanız, kaşınmaya başlamamak için derhal izninizi rica etmek durumundayım," dedi Afrodit.

"Şu zihin kontrolünü biraz olsun kullanıp Afrodit'in sonsuza dek çenesini kapatmasını sağlayamaz mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi Stevie Rae. "Denedim. Beyninde, içine girmeme engel olan bir şey var."

Afrodit "Üstün zekam olsa gerek," dedi.

"Bence üstün can sıkıcılığındır," dedim. "Devam et, Stevie Rae."

"Dur bir bakalım, başka ne var?" Birkaç saniye düşündükten sonra "Eskisine göre daha güçlüyüm," dedi.

"Normal yetişkin vampirler de güçlüler," dedim. Sonra arada kan molası vermek zorunda kalışını hatırladım. "Yani hâlâ kan içmen gerekiyor öyle mi?"

"Evet ama içmezsem, eskiden olduğu gibi delireceğimi sanmıyorum. Kansız kalmak istemem elbette ama kan emici bir ca-

3 Bill Withers'ın dostluk ve dayanışma konulu şarkısı.

navara dönüşeceğimi düşünmüyorum."

"Ama tam olarak emin değil," dedi Afrodit.

"Haklı olmasından nefret ediyorum ama haklı," dedi Stevie Rae. "Henüz Değiştiğim vampir türü hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki, doğrusu bu beni çok ürkütüyor."

"Endişelenme, bütün bunları çözmek için bolca zamanımız olacak."

Stevie Rae gülümseyerek omuz silkti. "Bunları tek başınıza çözmek zorunda kalacaksınız çünkü gerçekten gitmem gerekiyor." Ve beni acayip şaşırtarak pencereye doğru yürüdü.

"Dur bir dakika. Daha konuşmamız gereken çok şey var. Üstelik kış tatilinin sona ermesiyle ortalık yeniden vampir ve çaylak kaynamaya başladı. Erebus'un Oğulları ve insanlara-savaş-ilanı meselesinden bahsetmiyorum bile. Seni görmek için kampusten çıkmam gerekirse, bu engelleri aşabilir miyim bilmiyorum. Yani kısaca, seni bir daha ne zaman görebileceğimden emin değilim." Başımızdaki onca mesele yüzünden nefesimin kesildiğini hissediyordum.

"Endişelenme, Z, bana verdiğin telefonu hâlâ saklıyorum. Beni araman yeter, ne zaman istersen, gizlice gelebilirim."

"Güneş ışınları olmadığı sürece demek istiyorsun, herhalde," dedi Afrodit, Stevie Rae için camı açmama yardım ederken.

"Evet, aynen öyle demek istiyorum," dedi Stevie Rae, Afrodit'e bakarak. "Burada kalıp rol yapmak istemiyorsan, benimle gelebileceğini biliyorsun."

En yakın arkadaşıma şaşkın şaşkın baktım. Afrodit'e tahammül dahi edemiyordu ama burada durmuş ona kalacak bir yer teklif ediyordu. Üstelik bunu yumuşacık bir sesle yapıyordu ve bu haliyle tanıdığım ve sevdiğim Stevie Rae'den en ufak bir farkı yoktu. Zihnimin geri planında, bir ara yine ölümden dönmüş ve insanlıktan çıkmış biri gibi davrandığını düşündüğüm için, çok

kötü hissettim.

"Gerçekten, benimle gelebilirsin," dedi Stevie Rae bir kez daha. Afrodit'in hiçbir şey söylemediğini görünce, bana gerçekten garip gelen bir şey daha söyledi: "Rol yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Tünellerde buna ihtiyaç duymazsın."

Afrodit'in ona küçümseyen bir tavırla bakmasını, kırmızı çaylaklar ve kötü hijyen konusunda bir şeyler söylemesini bekledim ancak ağzından çıkan kelimeler, beni, Stevie Rae'nin teklifinden bile daha çok şaşırttı.

"Burada kalmam ve hâlâ çaylakmışım gibi rol yapmam gerek. Zoey'i yalnız bırakamam. O gay çocuğun ve ahmak bozuntusu İkizler'in kanka gibi davranacaklarından pek emin değilim. Ama yine de teşekkür ederim, Stevie Rae."

Afrodit'e gülümsedim. "İstediğin zaman iyi biri olabiliyorsun."

"İyi olmaya çalışmıyorum. Sadece gerçekçi davranıyorum. Savaşla dolu bir dünya hiç cazip değil. Bilirsin işte, ter içinde oradan oraya koşturmalar, kavgalar ve birbirini öldürmeler. Güzel saçlar ve bakımlı tırnaklar için pek uygun şartlar değil."

Temkinli bir tavırla "Afrodit," dedim. "İyi biri olmak o kadar kötü bir şey değil."

Afrodit alaycı bir sesle "Normal Olmayanlar Ülkesi'nin Kraliçesi konuştu," dedi.

"Bu, Zoey'nin senin de kraliçen olduğu anlamına gelir, Görüş Kızı," dedi Stevie Rae. Sonra beni kucakladı. "Hoşçakal, Z. Yakında görüşeceğiz. Söz."

Ben de ona sarıldım. Yine eskisi gibi görünmesi, kokması ve konuşması çok hoşuma gidiyordu. "Tamam ama keşke gitmek zorunda olmasaydın."

"Her şey yoluna girecek. Göreceksin... Her şey düzelecek."

Stevie Rae bunu söyledikten sonra, pencereden dışarı çıktı. Yatakhanenin dik duvarından aşağı inişini izledim. Sonunda vücudu tamamen gözden kaybolana kadar, bir böcek misali sürünerek uzaklaştı. Aslına bakarsanız, orada olduğunu bilmesem, başından itibaren onu göremezdim.

Afrodit "Tıpkı çevrelerine uyum sağlamak için renk değiştiren sürüngenler gibi," dedi.

"Bukalemunlar," dedim. "Onlara bukalemun denir."

"Emin misin? Bence geko kelimesi daha Stevie Rae'ce."

Kaşlarımı çattım. "Bundan eminim. Ukalalık etmeyi kes de şu pencereyi kapatmama yardım et."

Pencereyi kapatıp perdeleri çekince, iç geçirip kafamı salladım. Afrodit'ten daha çok kendi kendime "Eee, ne yapacağız?" dedim.

Afrodit omzunda süs misali asılı duran küçük şık Coach marka çantasını kurcalamaya başladı. "Seni bilmem ama benim İşaretimi yerine koymak için şu komik göz kalemini kullanmam gerek. Bu rengi Target'ta[4] bulduğuma inanabiliyor musun?" Sanki modayı takip eden biri bu rengi kullanabilirmiş gibi. Her neyse, önce şu işaretimi bir düzelteyim, sonra da Neferet'in çağırdığı şu toplantıya gideceğim."

"Benim kastettiğim, 'şu hayat ve ölüm meselesi hakkında ne yapacağız?'dı," dedim.

"Ben nereden bileyim? Bunu istemiyorum." Parmağını sahte İşaret'ine doğrulttu. "Bütün bunların hiçbirini istemiyorum. Senin çıkagelmenden ve her şeyin allak bullak olmasından önceki halime dönmek istiyorum. Popüler ve güçlü olmak, okulun en havalı çocuğuyla çıkmak istiyorum. Şimdi, bunlardan hiçbirine sahip değilim; sadece korkunç şeyler gören bir insanım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

4 Zincir mağaza

Bir an, Afrodit'in popülaritesini, gücünü ve erkek arkadaşını kaybetmesinden ben sorumluymuşum gibi, hiçbir şey söyleyemedim. Nihayet ağzımı açınca, aklımdan geçenleri bire bir söyleyerek kendi kendimi şaşırttım.

"Benden nefret ediyor olmalısın."

Bana uzun uzun baktı. "Ediyordum," dedi ağır ağır. "Ama şimdi daha çok kendimden nefret ediyorum."

"Etme," dedim.

"Neden etmeyecekmişim? Başka herkes benden nefret ediyor." Ağzından çıkan kelimeler keskin ve ters gibi görünüyorlardı ama gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Yakın zamanda, benim mükemmel olduğumu sandığın bir dönemde söylediğin o kötü sözleri hatırlıyor musun?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hatırlatman gerekecek. Sana o kadar çok kötü şey söyledim ki..."

"Bana gücün insanları değiştirdiğini ve her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırmalarına neden olduğunu söylemiştin."

"Ah, evet. Şimdi aynı şeyi ben yaşıyorum. Gücün insanları değiştirdiğini söylemiştim ama kastettiğim çevrendeki insanlardı."

"Hem onlar, hem benim hakkımda yanılmamışsın. Bunu şimdi anlıyorum. Ayrıca yaptığın aptalca şeylerin çoğunu artık anlıyorum." Gülümsedim ve "Hepsini değil," diye ekledim. "Ama çoğunu. Çünkü ben de bir yığın aptallık yaptım ve ne kadar acı verici olsa da artık aptallık kotamı doldurduğumu düşünüyorum."

"Acı ama gerçek," dedi. "Ah, bu arada, gücün insanları değiştirmesinden bahsetmişken, Stevie Rae'yle uğraşırken bunu aklında tutsan iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğimi. Stevie Rae değişti."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek," derken midemin kasıldığını hissettim.

"Onda bir tuhaflık hissetmediğini söyleme sakın," dedi.

Arkadaşımı korumak için "Çok şey yaşadı," dedim.

"Benim söylemeye çalıştığım da bu ya. Çok şey yaşadı ve yaşadıkları onu değiştirdi."

"Stevie Rae'yi hiçbir zaman sevmedin, bu yüzden onunla birdenbire iyi anlaşmaya başlamanı beklemiyorum. Ama onunla hakkında ileri geri konuşmanı dinleyecek değilim. Özellikle de burada kalmak ve rol yapmak zorunda kalmayasın diye onunla gitmeni teklif etmişken..." Konuştukça öfkeleniyordum; bunun nedeni Afrodit'in söylediklerinin gerçekten kötü niyetli ve yanlış olması mıydı, yoksa yüzleşmeye korktuğum bir gerçeği dile getirmesi miydi bilmiyordum.

"Onunla gitmemi, seninle zaman geçirmemi istemediği için teklif etmiş olabileceği hiç aklına geldi mi acaba?"

"Çok saçma. Neden umurunda olsun ki? O benim en yakın arkadaşım, erkek arkadaşım değil."

"Çünkü küçük oyununun arkasındaki gerçeği gördüğümü ve sana onun gerçek yüzünü anlatabileceğimi biliyor. Gerçek şu ki Stevie Rae eski Stevie Rae değil. Şu anda tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum; onun da bildiğini sanmıyorum ama artık o eski, tatlı ve şirin Stevie Rae değil."

"Tam olarak eskisi gibi olmadığını ben de biliyorum!" diye çıkıştım. "Nasıl olabilir ki? O öldü, Afrodit. Kollarımın arasında öldü. Hatırlıyor musun? Ve ben, sırf insanın hayatını değiştirecek bir tecrübe yüzünden değişti diye ona sırt çevirecek bir arkadaş değilim."

Afrodit uzunca bir süre, hiçbir şey söylemeden karşımda

durup bana baktı. Bu hali mideme kramplar girecek kadar uzun sürdü. Nihayet tek omzunu kaldırdı. "Pekala. İstediğine inanmakta özgürsün. Umarım sen haklısındır."

İçimin titrediğini hissederek "Haklıyım," dedim. "Ve bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi. "Benim söyleyeceklerim bu kadardı zaten."

"İyi. O zaman İşaret'ini tamamla da şu toplantıya gidelim."

"Birlikte mi?"

"Evet."

"İnsanların birbirimizden nefret etmediğimizi görmelerinden çekinmiyor musun?"

"Ben konuya şöyle bakıyorum. İnsanlar, hele hele arkadaşlarım, senin ve benim aniden sıkı fıkı olmamız konusunda pek-dehoş-olmayan bir yığın şey düşünecekler."

Afrodit'in gözleri iri iri açıldı. "Ve bu sayede o mini minnacık beyinlerinin Stevie Rae'yi düşünecek hali kalmayacak."

"Arkadaşlarımın beyinleri mini minnacık değil."

"Her neyse."

"Ama evet, Damien ve İkizler sana gıcık olmakla fazlasıyla meşgul olacakları için, Neferet zihinlerini okumaya çalışsa bile, başka bir şey düşünemeyecekler."

"İyi bir plana benziyor," dedi.

"Ne yazık ki planım bundan ibaret," dedim.

"Neyse ki en azından ne yaptığını bilmemek konusunda tutarlısın."

"Olaylara iyi tarafından bakabilmen çok güzel."

"Yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum," dedi.

Sahte İşaret'inin son rötuşunu da tamamlayınca, birlikte kapıya yürüdük. Kapıyı açmadan önce, ona yan gözle baktım. "Ah, bu arada, ben de senden nefret etmiyorum," dedim. "Aslına bakarsan, sana ısınmaya başladığımı bile söyleyebilirim."

Afrodit bana en başarılı küçümseyici bakışlarından birini attı ve "Gördün mü bak? Ne yaptığını bilmemek konusunda tutarlı olduğunu söylerken, bunu kastetmiştim," dedi.

Bir kahkaha eşliğinde kapımı açtım ve Damien, Jack ve İkizler'le burun buruna geldim.

BÖLÜM YEDİ

Damien "Seninle konuşmak istiyoruz, Z," dedi.

"Ve onun gitmek üzere olduğunu gördüğümüze memnun olduk," dedi Shaunee, Afrodit'e dik dik bakarak.

"Evet. Dikkat et de çıkarken kapı o sıska kıçına çarpmasın," dedi Erin.

Afrodit'in yüzüne yansıyan kırgınlığı görmemem imkansızdı. "Pekala. Gidiyorum," dedi.

"Afrodit, hiçbir yere gitmiyorsun," dedim. Devam edebilmek için İkizler'in hayret dolu yakınmalarının bitmesini beklemek zorunda kaldım. "Nyx, Afrodit'in hayatıyla yakından ilgileniyor. Nyx'in görüşlerine güveniyor musunuz?" Sorumu tek tek hepsine bakarak sormuştum.

"Tabii ki güveniyoruz," dedi Damien hepsinin adına.

"O zaman Afrodit'in bizden biri olduğunu kabullenmeniz gerekecek," dedim.

İkizler, Jack ve Damien'in bakışmalarıyla geçen uzunca bir sessizliğin ardından, Damien sonunda "Sanırım Afrodit'in Nyx için özel olduğunu kabul etmemiz gerek," dedi. "Ama dürüst olmamız gerekirse, hiçbirimiz ona güvenmiyoruz."

"Ben güveniyorum," dedim. Tamam, belki de ona yüzde yüz güvenmiyordum ama Nyx'in ondan elini çekmediğini biliyordum.

"Bizim seninle güven sorunları yaşadığımız düşünülürse, ironik bir durum," dedi Shaunee.

"Sizi geyikler... Bir sözünüz bir sözünüzü tutmuyor," dedi Afrodit. "Bir nefeste hepiniz 'Ah, evet, Nyx'e güveniyoruz' derken, hemen arkasından Zoey'le güven sorununuz olduğunu söyleyiveriyorsunuz. Zoey *seçilmiş* bir çaylak. Nyx bugüne kadar vampir ya da çaylak, hiç kimseye onunki gibi bir yetenek vermedi. Bundan kendinize bir pay çıkarsanız diyorum." Afrodit gözlerini çevirdi.

Damien "Afrodit haklı olabilir," diyerek derin sessizliğe bir son verdi.

"Deme yahu?" dedi Afrodit alaycı bir sesle. "Siz geyikler sürüsüne bir son dakika haberim daha olacak. Son görüşümde, Zoey öldürülüyor ve dünya bu yüzden tastamam bir kaosa sürükleniyordu. Ve tahmin edin, sözüm ona dostunuzun ölümünden kim sorumluydu?" Durdu ve kendi sorusunu kendi cevaplamadan önce, Damien ve İkizler'e kaşlarını kaldırıp şöyle bir baktı. "Hepiniz. Zoey sizler ona sırt çevirdiğiniz için öldürüldü."

Damien bana "Senin ölümünü mü görmüş?" diye sordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Evet, aslında iki defa öldüğümü görmüş. Ama görüşleri pek net değilmiş. Olanları benim bakış açımdan izlemiş–ki bu başlı başına tatsız bir olay. Her neyse... Sudan uzak durmam ve..." Az kalsın *Neferet'ten korunmam gerek,* diyecekken, son anda sustum. Neyse ki Afrodit durumu toparlamak üzere lafa daldı.

"Sudan uzak durması ve yalnız kalmaması gerekiyor," dedi. "Yani, sizlerin onunla öpüşüp barışmanız şart. Ama önce benim

arkamı dönmemi bekleyin; çünkü böyle bir manzarayı midem kaldırmayabilir."

Shaunee, en az Damien kadar soluk bir benizle "Bizi çok kızdırdın, Z," dedi.

"Ama ölmeni de istemeyiz," dedi Erin en az onun kadar mutsuz bir ifadeyle.

"Sen ölürsen ben de ölürüm," dedi Jack burnunu çekerek. Sonra Damien'in eline uzandı.

"O zaman, egonuzu bir kenara bırakıp yeniden kanka ahmaklar sürüsüne dönüşmeniz gerekecek," dedi Afrodit.

Damien "Zoey'nin ölü ya da diri olması, ne zamandır umurunda?" diye sordu.

"Kendim için değil, Nyx için çalışmaya başladığım günden beri. Ve Nyx, Zoey'yi gerçekten bir bok yerine koyduğu için, ben de aynı şeyi yapıyorum. Ve iyi ki de yapıyorum. Sizler sözüm ona en iyi arkadaşlarısınız ama bir, iki sır ve birkaç aptalca yanlış anlaşılma yüzünden onu dışlayıverdiniz." Afrodit bana baktı ve bir homurtu çıkardı. "Lanet olsun, Zoey, böyle dostların olduğu sürece düşmana ihtiyacın yok."

Damien, bakışlarını Afrodit'ten bana çevirdi ve kafasını salladı. Kızgından ziyade incinmiş gibiydi. "Kafamı asıl karıştıran, bize anlatmadığın şeyleri onunla paylaşıyor olman."

"Ah, yapma, gay çocuk. Sırf Zoey'nin yanındaki ahmakça yerini ben aldım diye pireyi deve yapmanın bir anlamı yok. Bu ıvır zıvırları bana anlatıyor olmasının nedeni çok basit. Vampirler benim zihnimi okuyamıyorlar."

Damien şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Sonra gözlerini iri iri açarak bana döndü. "Senin zihninden geçenleri de okuyamıyorlar, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, okuyamıyorlar," dedim.

"Ah, kahretsin!" dedi Shaunee. "Yani bize bir şey anlattığın zaman, herkese anlatmış gibi mi oluyorsun?"

Erin "Vampirlerin çaylakların beyinlerini okuması o kadar kolay olmasa gerek, Z," dedi. "Öyle olsaydı bazı çocukların başı beladan kurtulmazdı."

Damien konuşurken bir taraftan da ikiyle ikiyi topluyormuş gibi, ağır ağır, "Bir dakika. Vampirler çaylakların kampusten sıvışması ya da uluorta sevgi gösterileri gibi şeyleri görmezden geliyorlar," dedi. "Tipik ergen davranışları olduğu sürece, vampirler birkaç kural ihlaline aldırmıyorlar; bu yüzden de sürekli dinleme –ya da bu psişik kulak misafirliğine her ne ad verirseniz onu– yapmıyorlar..."

"Fakat bir iki sıradan kural ihlalinin ötesine geçen bir durum olduğunu ve belli bir çaylak grubunun bir şeyler bilebileceğini hissettikleri zaman..." dedim.

Damien benim yerime "Düşüncelerini o çaylak grubuna odaklıyorlar," diye tamamladı. "Gerçekten de bize her şeyi söyleyemezsin!"

"Kahretsin," dedi Shaunee.

"Berbat bir durum," dedi Erin.

"Anlamanız bir hayli zaman aldı," dedi Afrodit.

Damien onu duymazdan gelerek "Stevie Rae'yle ilgili bir şey, değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım.

Shaunee "Hey, Stevie Rae demişken," dedi.

"Ona ne oldu?" diye sordu Erin.

"Bir bok olmadı," dedi Afrodit. "Beni buldu. İşaret'imi geri alınca kendime geldim ve buraya döndüm."

Damien "Peki Stevie Rae nereye gitti?" diye sordu.

"Lanet olası bir bebek bakıcısına mı benziyorum yoksa? Balkabağı arkadaşınızın hangi cehennemde olduğunu nereden bileyim? Halletmesi gereken bazı sorunları olduğunu söyleyip gitti. Sorunlu olmasına bir şaşırdım ki sormayın."

"Stevie Rae hakkında atıp tutmaya devam edersen suratının ortasına öyle bir yumruk yiyeceksin ki senin de halletmen gereken sorunların olacak," dedi Shaunee.

"O çırpı kıçını senin için tutarım, İkiz," dedi Erin.

"Siz ikiniz tek bir beyni ortak mı kullanıyorsunuz?" dedi Afrodit.

"Ah, Tanrım! Bu kadarı yeter!" diye bağırdım. "Ölebilirim. Hem de iki defa. Bugün lanet olası hayaletimsi bir şey bana musallat oldu ve şimdi bu yüzden ödüm bokuma karışıyor. Stevie Rae'nin ne halt ettiğinden emin değilim ve Neferet büyük ihtimalle savaş planlarını masaya sereceği bir Konsey Toplantısı düzenliyor. Ve savaş kesinlikle yapılacak en doğru şey değil. Ve sizler didişmekten bir an bile vazgeçmiyorsunuz. Başımı fena ağrıtıyor ve beni çok ama çok kızdırıyorsunuz!"

"Onu dinleseniz iyi olur. Ben bu küçük konuşma sırasında iki tam, bir yarım küfür saydım. Çok ciddi," dedi Afrodit.

İkizlerin gülüşlerini bastırmaya çalıştıklarını fark ettim. Tanrım. Küfür etmekten hoşlanmamam neden bu kadar büyütülüyor anlamıyorum.

"Tamam. İyi geçinmeye çalışırız," dedi Damien.

"Zoey için," dedi Jack bana tatlı bir gülümsemeyle bakarak.

"Zoey için," dedi İkizler bir ağızdan.

Arkadaşlarımın yüzlerine tek tek bakarken kalbimin sıkıştığını hissettim. Arkamı kollayacaklardı. Ne olursa olsun, yanımda olmaya devam edeceklerdi.

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak, "Teşekkürler, çocuklar," dedim.

"Grup sarılması," dedi Jack.

"Ah, Tanrım, hayır," dedi Afrodit.

Erin "Bu konuda Afrodit'le hemfikiriz," dedi.

"Evet, gitme zamanı," dedi Shaunee.

"Ah, Damien. Bizim de gitmemiz gerek. Stark'a her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için toplantıdan önce ona uğrayacağımızı söylemiştin," dedi Jack.

"Haklısın," dedi Damien. "Hoşça kal, Z, yakında görüşürüz."

O ve Jack, İkizler'in ardından odamdan çıktılar. Bana veda sözcükleriyle seslendikten sonra, Stark'ın ne seksi bir çocuk olduğuna dair gevezelik ederek koridor boyunca uzaklaştılar. Afrodit'le baş başa kaldık.

"Arkadaşlarım o kadar da kötü değillermiş desene," dedim.

Afrodit serinkanlı mavi gözlerini bana çevirdi. "Arkadaşların ahmaklar," dedi.

Sırıttım ve ona hafifçe omuz attım. "O zaman sen de ahmak oluyorsun."

"Ben de bundan korkuyorum ya zaten," dedi. "Bu arada başımın belada olmasından bahsetmişken, odama gelsene. Konsey Toplantısı'na gitmeden önce, bir konuyu halletmek için yardımına ihtiyacım var."

Omuz silktim. "Bana uyar." Aslında kendimi gayet iyi hissediyordum. Arkadaşlarım yeniden benimle konuşmaya başlamışlardı. Ve görünüşe bakılırsa, herkesin birbiriyle iyi geçinmesi gibi bir ihtimal vardı. Afrodit'in odasına doğru yürürken "Hey," dedim. "İkizler'in odadan çıkmadan hemen önce sana gayet hoş

bir şeyler söylediklerini fark ettin mi?"

"İkizler sembiyotikler. Ve çok yakın zamanda, birilerinin bilimsel deneyler yapmak üzere onları alıp götüreceklerini umuyorum."

"Bu tavrınla hiç yardımcı olmuyorsun," dedim.

"Gerçekten önemli meselelere odaklanamaz mıyız?"

"Ne gibi?"

"Ben ve bana yardım etmeni istediğim konu gibi." Afrodit kapıyı açtı ve benim onun *sarayı* olarak düşünmekten büyük keyif aldığım odasına girdik. Demek istediğim, Tanrım, içerisi *Dedikoducu Kız Tasarım Rehberi* dergisinden (tabii böyle bir şey gerçekten varsa, ki korkarım büyük ihtimalle de vardı) çıkma bir tarzla döşenmiş gibiydi. Bu arada benim de Dedikoducu Kız'a bayılmadığımı sanmayın sakın.

"Afrodit, sana kişilik bozukluğu yaşadığını söyleyen hiç oldu mu?"

"Pek çok pahalı deli doktoru söyledi. Umurumdaydı sanki." Afrodit odanın içinde ilerledi ve dört direkli, cibinlikli, el oyması (antika ve bir hayli pahalı olduğuna hiç şüphe duymadığım) karyolasının hemen karşısında duran el boyaması (antika ve bir hayli pahalı olması kuvvetle muhtemel) dolabının kapağını açtı. Dolabın içini kurcalarken "Ah, bu arada," dedi. "Konsey'de senin, trajik ama benim ve –her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de– senin geyik sürüsünün kampus dışına çıkabilmemizi sağlamanın bir yolunu bulsan iyi olur."

"Ha?"

Afrodit iç geçirerek bana döndü. "Bana yetişmek için biraz gayret etsen diyorum. Stevie Rae ve o pis arkadaşlarına neler olduğunu çözebilmek için rahatça giriş çıkış yapabilmeliyiz."

"Sana daha önce de söyledim. Stevie Rae hakkında atıp tutmana izin veremem. Ona hiçbir şey olduğu yok."

"Tartışmaya açık bir konu ama madem şu anda aklıselim bir

insan gibi tartışmaya yanaşmıyorsun, o zaman, birlikte takıldığı o ucubelerden bahsediyorum varsay. Ya haklıysan ve Neferet gerçekten de onları insanlara karşı kullanmak istiyorsa? İnsanlara özel bir sempatim yok ama savaştan hoşlanmadığım kesin. Bu yüzden bence bu konuya kafa yorsan iyi olacak."

"Ben mi? Neden ben? Ayrıca hepimizin okula rahatça giriş çıkış yapabilmemizi neden benim ayarlamam gerekiyor?"

"Çünkü aramızdaki süper kahraman çaylak sensin. Ben sadece senin daha çekici yardımcınım, o kadar. Ah, o geyik sürüsü de yardakçıların oluyor."

"Harika," dedim.

"Hey, stres yapmana gerek yok. Bir şeyler düşünürsün. Her zamanki gibi."

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdım. "Bana duyduğun güven şok etkisi yaratıyor." Şaka yapmıyordum. Gerçekten de bu keşmekeşi çözebileceğime inanıyormuş gibi görünüyordu.

"Yaratmamalı." Yeniden tepeleme dolu dolabına döndü. "Nyx'in seni nasıl yeteneklerle donattığını herkesten iyi ben bilirim. Güçlü olduğunu vs. vs. Ya da her neyse. Bu işi çözersin. Ah, nihayet! Tanrım, keşke burada hizmetçilerimizin olmasına izin verseler. Kendi temizliğimi kendim yapmak zorunda kalınca, hiçbir şeyimi bulamıyorum." Afrodit kristal bir şamdanın içine yerleştirilmiş yeşil bir mum ve süslü püslü bir çakmakla bana döndü.

"Benden sana mum konusunda yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, dahi. Bazen Nyx'in tercihleri beni gerçekten şüpheye düşürüyor." Küçük altın çakmağı bana uzattı. "Senden, toprakla ilgili özelliğimi kaybedip kaybetmediğimi anlamama yardım etmeni istiyorum."

BÖLÜM SEKİZ

Bir muma, bir Afrodit'e baktım. Yüzü solgundu ve dudakları incecik, kanı çekilmiş bir çizgi halinde gerilmişti. Nazik bir sesle "İşaret'ini kaybettiğinden beri, toprağı harekete geçirmeye çalışmadın, öyle mi?" diye sordum.

Kafasını salladı ve midesi ağrıyormuş gibi görünmeye devam etti.

"Tamam, pekala. Haklısın. Bunu çözmene ben yardım edebilirim. Herhalde bir çember kursam iyi olacak."

"Bende öyle düşünmüştüm." Afrodit derin ve titrek bir nefes aldı. "Bu işi bir an önce bitirelim." Odanın, yatağın karşı tarafında kalan duvarına yürüdü. Orada mumunu havaya kaldırarak durdu. "Burası kuzey."

"Tamam." Kararlı adımlarla Afrodit'in yanına gittim ve karşısında durdum. Yüzümü doğuya çevirdim, gözlerimi yumdum ve dikkatimi odakladım. "Ciğerlerimizi doldurur ve bize hayat üfler. Havayı çembere davet ediyorum." Ortalıkta elementi temsil edecek bir mum –ve Damien– olmamasına rağmen, yumuşacık bir esinti vücudumu baştan aşağı okşarken elementin bana derhal cevap verdiğini hissettim.

Gözlerimi açtım, sağa döndüm ve sağa doğru ya da saat istikametinde ilerleyerek, güneye indim ve orada durdum. "Bizi ısıtır; güvende ve ılık tutar. Ateşi çemberime davet ediyorum." Çevremi saran hava ikinci elementin etkisiyle ısınırken kendi kendime gülümsüyordum.

Yine sağa doğru hareket ederek, batı noktasında durdum. "Bizi yıkar, susuzluğumuzu giderir. Suyu çemberime davet ediyorum." Ve bacaklarımın arasında görünmez dalgaların serinliğini hissettim. Gülümseyerek Afrodit'in karşısına geçtim.

"Hazır mısın?" dedim.

Kafasını salladı. Gözlerini yumdu ve elementini temsil eden yeşil mumu havaya kaldırdı.

"Devamlılığımızı sağlar ve bizi çevreler. Toprağı çemberime davet ediyorum." Çakmağı yakıp küçük alevini muma tuttum.

Afrodit "Ah, lanet olsun!" diye bağırdı ve mumu sanki elini yakmış gibi, hızla yere attı. Mum, yere çarpınca, ayaklarının dibinde paramparça oldu. Afrodit bakışlarını cam kırıkları ve mum karmaşasından bana çevirince, gözlerinin ıslak olduğunu gördüm. "Kaybetmişim." Yanaklarından aşağı süzülen yaşlar arasında, sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Nyx, yeteneğimi benden almış. Bunu yapacağını biliyordum. Bana toprak gibi müthiş bir elementle ilgili bir yetenek bahşetmesi için yeterince iyi olmadığımı biliyordum."

"Öyle olduğunu hiç sanmıyorum," dedim.

"Ama sen de gördün. Artık toprak değilim. Nyx toprağı temsil etmeme izin vermeyecek," derken hıçkırıyordu.

"Toprakla ilgili özelliğine hâlâ sahipsindir demek istemedim. Benim söylemeye çalıştığım, Nyx'in seni layık görmediği için özelliğini geri aldığına inanmadığımdı."

"Ama layık değilim."

"Buna inanmıyorum. Dur, sana göstereyim."

Arkaya doğru bir adım attım. Bu defa Afrodit'in mumu olmadan "Devamlılığımızı sağlar ve bizi çevreler. Toprağı çemberime davet ediyorum," dedim.

Ve daha o anda bir bahar çayırının kokuları ve sesleri beni kuşattı. Yaptığım şeyin Afrodit'in daha fazla ağlamasına neden olduğu gerçeğini görmemeye çalışarak, görünmez çemberimin merkezine yürüdüm ve beş elementin sonuncusunu çağırdım. "O bizim doğmadan önceki benliğimiz ve eninde sonunda mutlaka geri döneceğimiz yanımızdır. Ruhu çemberime davet ediyorum." Son element içime dolarken, ruhum neşeyle şakıyordu.

Elementleri her harekete geçirişimde bana gelen güce sımsıkı tutunarak kollarımı başımın üstüne kaldırdım. Kafamı arkaya yatırdım. Üstümdeki tavanı görmezden gelerek, onun ötesinde kalan gece göğünün her şeyi içine alan kadifemsi karanlığını hayal ettim. Ve dua ettim. Bu, annemle üvey babamın ettikleri gibi yapay mütevazilikle ve bir yığın süs icabı aminle dolu olan bir dua değildi. Dua ederken de kendim gibiydim. Tanrıçamla, büyükannemle ya da en iyi dostumla konuşur gibi konuştum.

Nyx'in dürüstlüğümü takdir ettiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Nyx, bana bahşettiğiniz bu güç noktasında, sizden duamı dinlemenizi diliyorum. Afrodit çok şey kaybetti ve bunun nedeninin sizin onu artık önemsememeniz olduğunu hiç sanmıyorum. Bence burada başka bir şeyler oluyor ve ben isterim ki, ne olursa olsun, hâlâ yanında olduğunuzu ona gösterin."

Hiçbir şey olmadı. Derin bir nefes aldım ve bir kez daha odaklandım. Nyx'in sesini daha önce duymuştum. Demek istediğim, bazen benimle gerçekten konuşuyordu. Bazen de bir takım hislere kapılıyordum. Duamın bir köşesine sessiz bir *Şu anda*

her ikisine de razıyım cümlesi sıkıştırdım. Sonra iyice konsantre olmaya çalıştım. Gözlerimi yumdum ve kulak kesildim. O kadar dikkatli dinliyordum ki, gözlerimi sımsıkı kapattığımı ve nefesimi tuttuğumu sonra fark ettim. Hatta o kadar dikkatli dinliyordum ki, Afrodit'in şaşkın çığlığını az kalsın duyamıyordum.

Gözlerimi açtım. Aynı anda ağzım da bir karış açık kaldı.

Afrodit'le benim aramda çok güzel bir kadının ışıltılı, gümüş görüntüsü süzülüyordu. Sonrasında, Afrodit'le kadının neye benzediğini tarif etmek için çabalarken, ikimizin de detayları anımsayamadığımızı ama ruhun görünür kılınmış haline benzediğini düşündüğümüzü görecektik, ki bu gerçek bir tarif sayılmazdı.

"Nyx!" dedim.

Tanrıça bana gülümsedi. Mutlulukla deli gibi çarpan kalbimin göğsümden çıkıverecekmiş gibi hissediyordum. "Selam olsun, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Kızım" kelimesinin Cherokee dilindeki karşılığını kullanmıştı yine. Büyükannemin sık sık yaptığı gibi. "Beni çağırmakta haklıydın. İç sesine daha sık kulak vermelisin, Zoey. Seni asla yanlış yola yönlendirmeyecektir."

Sonra Afrodit'e döndü. Afrodit, hıçkırıklar eşliğinde, Tanrıça'nın önünde dizlerinin üstüne indi.

"Ağlama, kıymetli yavrum." Nyx'in hava gibi hafif eli uzandı ve maddeye dönüştürülmüş güzel bir rüya gibi Afrodit'in yanağını okşadı.

Afrodit "Affedin beni, Nyx," diye ağlıyordu. "Pek çok aptallık yaptım ve pek çok hata. Hepsi için çok üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. İşaret'imi ve toprakla ilgili özelliğimi aldığınız için sizi suçlamıyorum. İkisini de hak etmediğimi biliyorum."

"Kızım, beni yanlış anlıyorsun. İşaret'ini ben silmedim. Onu yakan, insanlığının gücüydü. Stevie Rae'yi kurtaran insanlığının gücü. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, insanlığın her zaman diğer

özelliklerinin önüne çıkacak. Seni bu kadar çok sevmemin nedeni de bu ya zaten. Ama sakın sadece bir insan olduğunu düşünme, çocuğum. Sen insandan fazlasısın ama bunun ne anlama geldiğini kendin keşfetmeli ve seçmelisin." Tanrıça, Afrodit'in elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Anlamanı isterim ki, toprak özelliği hiçbir zaman senin değildi, kızım. Sadece bir süreliğine, Stevie Rae'den emanet aldın. O insanlığını yeniden kazanana kadar, toprak onun içinde yaşayamazdı, anlıyor musun? Senin bu kıymetli hediyeyi güvende tutacağına inandım; tıpkı Stevie Rae'ye insanlığını yeniden kazandıran o damarı koruduğun gibi."

"Yani beni cezalandırmıyor musunuz?"

"Hayır, kızım. Sen kendini benim ekleme yapmama gerek kalmayacak şekilde cezalandırıyorsun zaten," dedi Nyx yumuşacık bir sesle.

"Ve benden nefret etmiyor musunuz?" Afrodit fısıldıyordu.

Nyx'in gülümsemesi ışık saçıyordu. "Daha önce de söylediğim gibi, seni seviyorum, Afrodit. Ve her zaman da seveceğim."

Bu defa, Afrodit'in yanaklarını ıslatan gözyaşlarının sevinç gözyaşları olduğunu biliyordum.

"İkinizin de önünüzde upuzun bir yol var. Büyük kısmını birlikte kat edeceksiniz. Birbirinizden hiç ayrılmayın. İçgüdülerinize kulak verin. İçinizdeki o durağan ve cılız sese güvenin."

Tanrıça bana döndü. "*U-we-tsi-a-ge-ya*, önünüzde büyük bir tehlike var."

"Biliyorum. Bu savaşı istiyor olamazsınız."

"İstemiyorum, kızım. Gerçi benim bahsettiğim tehlike savaş değildi."

"Ama madem savaşı istemiyorsunuz, neden durdurmuyorsunuz o zaman? Neferet sizi dinlemek zorunda. Sizin emirlerinize itaat etmeye mecbur!" Birdenbire, hele Tanrıça böyle ciddi

bir ifadeyle beni seyrederken, neden böyle kendimi kaybettiğimi ben de bilmiyordum.

Nyx bana cevap vermek yerine bir soru yöneltti. "Çocuklarıma verdiğim en büyük yeteneğin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Düşünmek için beynimi zorluyordum ama sanki zihnim bulmacaların ve gerçek kırıntılarının karman çorman olduğu bir keşmekeşe dönüşmüştü.

Afrodit'in sesi güçlü ve netti. "Özgür irade."

Nyx gülümsedi. "Kesinlikle doğru, sevgili kızım. Bahşettiğim bir yeteneği asla geri almam. Verdiğim yetenek o kişiyle bütünleşir ve devreye girip itaat emri vermem, özellikle bunu yeteneklerini geri alarak yapmam, o kişiyi mahvetmem demektir."

"Ama Neferet'le şimdi bizimle konuştuğunuz gibi konuşursanız sizi dinleyecektir. O sizin Yüksek Rahibeniz," dedim. "Sizi dinlemesi gerekiyor."

"Bundan müthiş bir üzüntü duyuyorum ama Neferet uzun zaman önce beni dinlemekten vazgeçti. Sizi uyarmak istediğim tehlike bu zaten. Neferet'in beyni artık başka bir sese göre çalışıyor. Ona uzun zamandır bir şeyler fısıldayan bir sese göre... Bana olan sevgisinin diğer sesi bastıracağını ummuştum ama öyle olmadı. Zoey, Afrodit pek çok konuda çok akıllı bir kız. Gücün insanları değiştirdiğini söylerken, çok haklıydı. Güç, sahibini ve ona en yakın olanları her zaman değiştirir. Gerçi gücün her zaman yozlaştırdığını düşünenler de durumu çok basite indirgemiş olurlar."

Nyx konuşurken, vücudunda ayın öpücüğünü taşıyan sisi andıran bir parlaklık dalgalanıyor, onu görmek her an biraz daha güçleşiyordu.

"Bekleyin... Hemen gitmeyin!" diye haykırdım. "Daha soracak çok sorum var."

"Hayat, o soruları cevaplamana yardım edecek seçenekleri önüne serecektir," dedi.

"Ama Neferet'in bir başka sesi dinlediğini söylediniz. Bu, onun artık sizin Yüksek Rahibeniz olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Neferet benim yolumdan ayrıldı ve kaosu seçti." Tanrıça'nın silueti tamamen kaybolmaya yüz tutmuştu. "Ama sakın unutmayın, verdiğim şeyi asla geri almam. Bu yüzden Neferet'in gücünü küçümsemeyin. Uyandırmaya çalıştığı nefret çok tehlikeli bir güç."

"Bu beni korkutuyor, Nyx. Ben sürekli bir şeyleri yüzüme gözüme bulaştırıyorum," diye kekeledim. "Özellikle son zamanlarda."

Tanrıça bir kez daha gülümsedi. "Kusurlarının olması gücünün bir parçasını oluşturuyor. Güç bulmak için toprağa, cevap aramak için büyükannenin halkının hikayelerine bak."

"Bilmem ve yapmam gerekenleri bana siz söyleseniz, daha güvenli olmaz mıydı?" dedim.

"Bütün çocuklarım gibi, sen de kendi yolunu kendin bulmalısın. O keşif sayesinde her toprak çocuğunun en sonunda vermek zorunda kaldığı karara ulaşacak, kaos ve sevgi arasında bir seçim yapacaksın."

"Bazen kaos ve sevgi aynı şeymiş gibi geliyor," dedi Afrodit. Saygılı olmaya çalıştığını hissediyordum ama sesine yüklüce bir bıkkınlığın yansımasına mani olamamıştı.

Nyx onun bu yorumuna aldırmışa benzemiyordu. Sadece kafasını salladı ve "Aslında, derinlere baktığınız zaman, her ne kadar ikisi de güçlü ve baştan çıkarıcı şeyler gibi görünseler de, sevgiyle kaosun birbirlerinden ay ışığıyla gün ışığı kadar farklı olduklarını görürsünüz. Sakın unutmayın... Kalplerinizden hiçbir zaman uzak değilim, benim değerli kızlarım..."

Ve Tanrıça son bir ışık dalgası yayarak gözden kayboldu.

BÖLÜM DOKUZ

"Ah, harika. Aşk ve kaos aynı şeyler ama aynı değiller. Neferet güçlerine hâlâ sahip ama artık Nyx'i dinlemiyor. Ah, ayrıca tehlikeli bir şeyi uyandırmaya çalışıyor. Ne demek bu? 'İnsanlara savaş açmak' türünde bir tehlike uyandırmak gibi soyut bir uyandırma mı? Yoksa gerçekten de hepimizi yiyebilecek korkunç ve feci bir şeyi uyandırmaya mı çalışıyor? Hani bu akşam bana saldıran şey gibi... Bu konuyu Nyx'e sorma fırsatı bile bulamadım. Kahretsin!" Afrodit'le birlikte telaşlı adımlarla yatakhaneden çıkarken, kendi kendime söylenip duruyordum. Ne yazık ki, Konsey Toplantısı'na geç kalacağız gibi görünüyordu.

"Bana hiç bakma... Benim çözmem gereken başka gizemlerim var. İnsanım ama değilim. Bu da ne demek? Ayrıca insanları hiç sevmezken, insanlığım nasıl bu kadar büyük ve feci olabilir?" Afrodit iç geçirdi ve saçlarıyla oynamaya başladı. "Ah, lanet olsun! Saçlarım berbat durumda." Yüzünü bana çevirdi. "Ağladığım belli oluyor mu?"

"Milyonuncu kez söylüyorum, hayır. İyi görünüyorsun."

"Lanet olsun! Biliyordum. Berbat görünüyorum."

"Afrodit. Sana iyi göründüğünü söyledim ya."

"Evet ama 'iyi' kelimesi pek çok insan için 'idare eder' anlamına gelir, benim içinse berbata denk."

"Pekala, Tanrıçamız, ölümsüz Nyx az önce bize göründü, bizimle konuştu ve senin tek düşünebildiğin nasıl göründüğün, öyle mi?" Kafamı salladım. Bu kadarı, Afrodit için bile fazla sığ bir yaklaşımdı.

"Evet, müthiş bir şeydi. Nyx de müthiş zaten. Öyle olmadığını hiç söylemedim. Sen ne demeye çalışıyorsun?"

Yorgun bir sesle "Söylemeye çalıştığım şu," dedim. "Daha az önce Tanrıça'nın ziyaretine tanık olmuşken, zaten mükemmel olan saçlarından daha önemli şeylere kafa yorman daha doğru olur gibi geliyor." Dünyayı sarsacak kadar tehlikeli kötülüklerle bu kızla birlikte mi savaşmam bekleniyordu? Tanrım, Nyx'in yöntemleri gerçekten de, kesinlikle ve tamamen anlaşılmaz olabiliyordu. Hafife almak bu olsa gerekti.

"Nyx benim nasıl biri olduğumu çok iyi biliyor ve beni yine de seviyor. Ben böyleyim." Ellerini vücudunun iki yanından aşağı kaydırıp kendini işaret etti. "Gerçekten de saçlarım mükemmel mi?"

"En az şu sığ ve ukala tavırların kadar mükemmel," dedim.

"Ah, iyi. Şimdiden daha iyi hissetmeye başladım."

Kaşlarımı çattım ama kütüphanenin tam karşısında kalan Konsey Odası'na çıkan merdivenleri tırmanırken, başka hiçbir şey söylemedim. Bu odaya daha önce hiç girmemiştim ama kapı arasından içeri baktığım çok olmuştu. Boş olduğu zamanlarda odanın kapısı genelde kapalı olmazdı ve kütüphaneye giriş çıkışlarımda –ki bu en az zilyon defa demekti– kendimi odanın en gösterişli mobilyası olan büyük yuvarlak masaya hayranlıkla bakmaktan alıkoyamıyordum. Cidden. Hatta Damien'a bu masanın Kral Arthur ve Camelot dönemindeki o meşhur Yuvarlak

Masa olup olamayacağını bile sormuştum. Sanmadığını söyledi ama çok da emin değildi.

Bugün Konsey Odası boş değildi. Vampirler, Erebus'un Oğulları ve tabii ki Öğrenci Temsilci Heyeti'ni oluşturan çaylaklarla doluydu. Neyse ki, tam Darius kapıyı kapatıp, kaslı ve heybetli bedeniyle kapının yanında nöbet pozisyonu almaya hazırlanırken, içeri süzüldük. Afrodit, Darius'a kocaman ve işveli bir gülücük gönderdi. Karşılık olarak Darius'un gözlerinin parladığını görünce, iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Afrodit, Darius'la konuşabilmek için arkada kalmaya hazırlandı. Ama ben onu kolundan tuttuğum gibi –adeta sürükleyerek– Damien'in yanındaki iki boş sandalyeden birine oturttum.

"Bize yer tuttuğun için teşekkürler," diye fısıldadım.

Damien "Rica ederim," diye fısıldadı ve bana her zamanki sıcak gülümsemelerinden biriyle baktı. Doğrusu, gülümsemesi içimin ısınmasını ve sinirlerimin biraz da olsa gevşemesini sağlamıştı.

Masaya şöyle bir göz attım. Afrodit ve ben, Damien'in sağ tarafında oturuyorduk. Afrodit'in yanında binicilik eğitmeni Lenobia vardı. Yanında oturan Ejderha ve Anastasia Lankford'la konuşmaktaydı. Damien'in sol tarafında İkizler oturuyorlardı. İkisi de bana bakıp kafalarını eş zamanlı olarak salladılar. Rahat görünmeye çalışıyorlardı ama ben onların da en az benim kadar gergin ve oraya ait değillermiş gibi hissettiklerini biliyordum. Konsey'in okulun eğitim kadrosunun en güçlü isimlerinden oluştuğunu biliyordum. Ancak oda, çoğunu sima olarak tanıdığım ve henüz derslerine girmediğim için kim olduklarını bilmediğim profesörlerin yanı sıra, Erebus'un Oğulları'nın güç gösterisine de evsahipliği yapıyordu. Buna kapının hemen yanındaki sandalyeye yerleşmiş iri yarı savaşçı da dahildi. Bugüne kadar gördüğüm, insan ya da vampir, en iri kıyım adamdı. Gözleri-

mi adama sabitlememeye çalışarak, Kurallar'ın Kralı Damien'a savaşçıların Konsey'e alınmalarının doğru olup olmadığını sormaya hazırlanırken, Afrodit öne eğildi ve fısıldayarak "O, Ate," dedi. "Erebus'un Oğulları'nın lideri. Darius bugün geleceğini söylemişti. Hoş adam, değil mi?"

Ben, onun birden fazla iri yarı ve hoş adamın bir araya gelmiş hali olduğunu söyleme fırsatı bulamadan, odanın arka kapısı açıldı ve Neferet içeri girdi.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini Neferet'in arkasından yürüyen kadını fark etmeden önce de hissetmiştim. Neferet'in insanların karşısına çıkarken takındığı ifade, genelde amansız bir kusursuzluğu yansıtırdı; sükunetin, soğuk kanlılığının ve hakimiyetin insan suretine bürünmüş hali gibi olurdu. Ama bu Neferet sarsılmış görünüyordu. Güzel yüz hatları nedense daha gergin görünüyordu. Kendini kontrol etmekte zorlanır gibi. Odanın ortasına doğru birkaç adım attıktan sonra, arkasından gelen vampiri görebilmemiz için kenara çekildi.

Daha kadını gördükleri ilk anda, bütün vampirlerin yüzlerine hızlı ve bariz bir şaşkınlık ifadesi yayıldı. Ayağa ilk fırlayanlar Erebus'un Oğulları oldu ama Konsey üyeleri de ayaklanmakta gecikmediler. Diğerleriyle birlikte, Damien, İkizler, Afrodit ve ben de ayağa kalktık ve otomatik olarak, vampirlerin saygılı bir tavırla yumruklarını göğüslerine bastırmalarını ve başlarını önlerine eğmelerini taklit ettik.

Pekala, itiraf ediyorum ki bu yeni vampiri iyice görebilmek için selam verirken çaktırmadan o tarafa baktım. Uzun boylu ve zayıftı. Teni gösterişli ve iyi cilalanmış koyu renk ahşap rengindeydi ve tıpkı akaju gibi, pürüzsüz ve kusursuzdu. Pürüzsüzlüğü bozan tek şey, alnındaki safir renkli, karmaşık dövmesiydi. İnanması güçtü ama dövme, bütün vampir profesörlerin göğüs ceplerine işlenmiş tanrıça figürünün birebir aynısıydı. Dişi figür-

ler birbirlerinin aynadaki yansıması gibiydiler; bedenleri kadının elmacık kemiklerinin üzerinden yanaklarına doğru uzanıyordu. İç tarafta kalan kolları havaya kalkmış, elleri alnının tam ortasında duran hilali kavramak ister gibi yukarıya doğru uzanmıştı. Saçları, akıl almaz derecede uzundu. Parlak ipekten siyah bir örtü gibi bel hizasından aşağıya kadar iniyordu. Badem biçimli koyu renk gözleri, uzun, düzgün bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Bir kraliçe edasıyla çenesini havaya kaldırmış, odadaki yüzleri süzüyordu. Bakışları sadece kısa bir an için üzerimde duraksayınca, bana, daha önce hiçbir vampirde görmediğim bir şeye sahip olduğunu düşündüren bir güç hissettim. Yaşlıydı. Yaşlı bir insan gibi, kırış buruş olduğunu söylemiyorum. Bu vampir, kırklı yaşlarında gibi görünüyordu ve kırklı yaşlar bir vampirin yaşlı olduğunu gösterirdi. Ama onun yaşlı olduğunu düşündüren şey, kırışıkları ya da sarkık cildi değil; üzerinde, vücudunu süsleyen pahalı ve kaliteli bir mücevher misali taşıdığı olgunluk ve seçkinlik hissiydi.

"Uğurlar olsun..." Aksanını tam olarak çıkartamamıştım. Ortadoğulu gibiydi, ama değildi. İngiliz gibiydi, ama değildi. Uzun lafın kısası, sesine en az teni kadar zengin bir hava katan bir aksanı vardı. Bir anda odanın dört bir yanını kaplayıvermişti.

Hepimiz otomatik olarak cevap verdik: "Uğurlar olsun!"

Sonra gülümsedi. Gülümsemesinin daha az önce gördüğüm Nyx'inkine benzerliği dizlerimi titretmişti. Bu yüzden oturabileceğimizi işaret edince, derin bir soluk aldım.

Afrodit "Bana Nyx'i hatırlattı," diye fısıldadı.

Hayal görmediğimi duymak beni rahatlatmıştı. Kafamı salladım. Zaten başka bir şeye zamanım kalmamıştı; çünkü Neferet konuşabilecek kadar toparlanmıştı.

"Ben de, hepiniz gibi, Shekinah'ın Gece Evi'mize nadir ve habersiz ziyareti karşısında hem şaşırdım, hem onurlandım."

Damien'in derin bir iç çektiğini duydum ve ona meraklı gözlerle baktım. Bay Çalışkan, her zamanki gibi, düzgün notlar alabilmek için, yanında sivri uçlu iki kurşun kalem getirmeyi ihmal etmemişti. Hızlı hızlı bir şeyler yazdı ve okuyabilmem için kağıdını, kimseye çaktırmadan, hafifçe kaldırdı: SHEKINAH: *BÜTÜN* VAMPİRLERİN YÜKSEK RAHİBESİ.

Aman Tanrım. Neferet'in dehşete kapılmış gibi görünmesine şaşmamak gerekirdi.

Shekinah, Neferet'e oturmasını işaret ederken, ağırbaşlı bir tavırla gülümsemeye devam ediyordu. Neferet, saygılı görünmek amacıyla, başını hafifçe eğdi ama hareketi, ahşaptan yapılmış gibi zorlama kaçtı. Tuhaf, kasıntı duruşuyla yerine oturdu. Shekinah konuşmasına ayakta başladı.

"Bu normal bir ziyaret olsaydı elbette ki geleceğimi mutlaka haber verir ve sizlere hazırlanmanız için fırsat verirdim. Bu, normal olmaktan çok uzak bir ziyaret; tıpkı bu Konsey Toplantısı'nın da normal bir toplantı olmaktan çok uzak olması gibi. Erebus'un Oğulları'nın bu toplantıya alınması sıradışı bir durum ancak böyle bir karmaşa ve tehlike halinde, varlıklarını anlayışla karşılayabiliyorum. Bana göre asıl sıradışı olan, aramızda çaylakların da olması."

"Buradalar, çünkü..."

Shekinah elini kaldırdı ve Neferet'in açıklamasını yarıda kesti.

Shekinah'ın güçlü ve tanrıçavari varlığı mı yoksa Neferet'i bu kadar kolay susturabilmiş olması mı beni daha çok şaşırtmıştı, bilemiyordum.

Shekinah'ın koyu renk bakışları İkizler'den Damien'a, ondan Afrodit'e ve nihayet bana geçti ve bende sabitlendi. "Sen Zoey Kızılkuş'sun," dedi.

Gırtlağımı temizledim ve Yüksek Rahibe'nin dolaysız bakışları karşısında huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zor tutarak "Evet, efendim," dedim.

"O zaman bu dört çaylak da, hava, ateş, su ve toprakla ilgili özelliklerle donatılmış çaylaklar olsalar gerek."

"Evet, efendim, öyleler," dedim.

Kafasını salladım. "Şimdi neden bu konseye davet edildiğinizi anlayabiliyorum." Shekinah kafasını yana eğip Neferet'e baktı. "Güçlerini kullanmak niyetindesin."

Farklı nedenlerden de olsa, Neferet'le aynı anda gerildik. Acaba Shekinah benim yeni yeni şüphelenmeye başladığım şeyi, Neferet'in gücünü kötüye kullandığını ve insanlarla vampirler arasında savaş çıkarmaya uğraştığını biliyor olabilir miydi?

Neferet içtenlik maskesini tamamen indirerek, keskin bir sesle "Halkımızı güvende tutabilmek için, Tanrıçamızın bahşettiği bütün avantajları kullanmak niyetindeyim," dedi. Diğer vampirler, Neferet'in bu saygıdan uzak tutumu karşısında, oturdukları yerde huzursuzca kıpırdandılar.

"Ah, zaten ben de tam bunun için buradayım." Shekinah, Neferet'in tavrından hiç ama hiç etkilenmemiş gibi, bakışlarını Konsey Üyeleri'ne çevirdi. "Şikago Gece Evi'ne yaptığım habersiz ve özel ziyaret sırasında, yaşadığınız trajedinin kulağıma gelmesi, tamamen tesadüfiydi. Eğer, Venedik'te, evimde olsaydım, haberler bana harekete geçemeyeceğim kadar geç ulaşır ve bu ölümler önlenemezdi."

"Önlenemezdi mi, Rahibem?" Lenobia sesini yükseltmişti. Ona baktım ve binicilik profesörümüzün Neferet'ten çok daha rahat göründüğünü fark ettim. Sesi, inkar edilemeyecek derecede saygılı olmakla birlikte, sıcacıktı.

"Lenobia, hayatım. Seni yeniden görmek ne kadar güzel," dedi Shekinah sevecen bir sesle.

"Sizi selamlamak, her zaman büyük bir mutluluk, Rahibem." Lenobia kafasını eğince, sıradışı renkteki gümüş-sarı saçları omuzlarından aşağı bir duvak gibi indiler. "Ancak sanırım, kafamın karıştığını söylersem, Konsey'deki bütün arkadaşlarımın duygularını ifade etmiş olurum. Patricia Nolan ve Loren Blake öldüler. Yola ölümlerine mani olmak gibi bir niyetle çıktıysanız bile, çok geç kaldınız."

"Evet, geç kaldım, doğru," dedi Shekinah. "Ve ölümleri içimi dağlıyor. Ancak başka ölümlere mani olmak için geç kalmış sayılmam." Duraksadı. Sonra ağır ağır, üstüne basa basa "İnsanlarla vampirler arasında savaş olmayacak," dedi.

Neferet ayağa fırladı; neredeyse sandalyesini deviriyordu. "Savaş olmayacak mı? Yani katillerin bize yönelik iğrenç suçları cezasız mı kalacak?"

Neferet'in şokuna ayna tutan Erebus'un Oğulları'nın içinden geçen gerilim, neredeyse elle tutulur cinstendi.

"Polisi aradınız mı, Neferet?" Shekinah bu soruyu yumuşak ve sohbet havasında sormuştu ama sesine yansıyan gücü tenimde hissettim. Sanki içimde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı.

"İnsan polisleri arayıp, insan mahkemesine çıkarsınlar diye, insan katilleri yakalamalarını mı isteyecektim? Hayır, bunu yapmadım."

"Bu insanlarla adalet bulamayacağından o kadar eminsin ki, hemen savaş çıkarmak istiyorsun."

Neferet gözlerini kısarak Shekinah'a baktı ama cevap vermedi. Bu çirkin sessizlikte aklıma Heath'in ölümden dönmüş ürkütücü çocukların eline düştüğü dönemde bana yardımcı olan Dedektif Marx geldi. İnanılmaz iyi davranmıştı. Heath'i bir evsizin kaçırdığı, aynı kişinin iki genci katlettiği hikayesini benim uydurduğumu anlamıştı ama tehlikenin geçtiğini söyledi-

ğim zaman bana güvenmiş ve arkamı kollamıştı. Dedektif Marx bana ikiz kardeşinin Değişim'e uğradığını, kardeşiyle temasını koruduğunu anlatmıştı. Vampirlerden kesinlikle nefret etmiyordu. Cinayet masasında kıdemli dedektifti; vampirleri kimlerin öldürdüğünü bulmak için ne gerekiyorsa yapacağından emindim. Ayrıca, Tulsa'daki tek gerçek ve dürüst polis o olamazdı herhalde.

"Zoey Kızılkuş, sen bu konuda ne biliyorsun?"

Shekinah'ın beklenmedik sorusu beni şaşırtmıştı. İçimde, beni konuşmaya zorlayan bir teli çekmiş gibi, "Dürüst bir polis tanıyorum," deyiverdim.

Shekinah'ın dudaklarında bir kez daha Nyx gülümsemesi belirince, gergin sinirlerim biraz olsun gevşediler. "Sanırım hepimiz tanıyoruzdur ya da en azından, insan polislerin işlerini yapmasına fırsat verilmeden ilan edilen bu savaş haberi kulağıma gelene kadar, hepimizin tanıdığını sanıyordum."

Neferet'in yosun yeşili gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Bunun kulağa ne denli imkansız geldiğini göremiyor musunuz? Kendi polisleri, böyle bir şeyi nasıl yapar?"

"Geride bıraktığımız on yıllar içinde, defalarca yaptılar. Bunu sen de biliyorsun, Neferet." Shekinah'ın sükuneti, Neferet'in tutku ve öfkesiyle sarsıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Onu öldürdüler, sonra da Loren'i katlettiler." Neferet'in sesi bir tıslamadan farksızdı.

Shekinah, elini Neferet'in koluna koydu. "Olaya fazla yakından bakıyorsun. Rasyonel düşünemiyorsun."

Neferet elini hızla çekti. "Aramızda rasyonel düşünen biri varsa, o da benim!" diye çıkıştı. "İnsanların aşağılık eylemleri çok uzun zamandır yanlarına kalıyor."

"Neferet, bu ölümlerin üzerinden henüz çok kısa zaman

geçti. Sen bu insanlara, kendi suçlularını cezalandırma fırsatı bile vermedin. Ve onları, dürüst olmamakla itham ettin. Senin kendi kişisel tarihinin aksine, bütün insanlar dürüstlükten uzak değiller."

Shekinah konuşurken, Neferet'in, babasının senelerce süren tacizlerinden sonra, İşaretlenmeyi bir kurtuluş olarak gördüğünü anlattığı günü hatırladım. Yüz seneyi aşkın bir süre önce İşaretlenmişti. Loren ise iki gün önce öldürülmüştü. Profesör Nolan'ın ölümünün üstünden de ancak iki gün geçmişti. Neferet'in bahsettiği "aşağılık eylemler"in bu iki ölümle sınırlı olmadığından emindim. Görünüşe bakılırsa, Shekinah da aynı sonuca ulaşmıştı.

"Yüksek Rahibe Neferet, bu ölümlerin muhakeme yeteneğinizi olumsuz etkilediği kanaatindeyim. Kaybettiğimiz kardeşlerimize beslediğiniz sevgi, sağduyunuzu gölgelemiş durumda. Savaş ilanınız, Nyx'in Konseyi tarafından reddedilmiştir."

"Bu kadar kolay mı?" Neferet'in öfkesi tutkulu olmaktan çıkıp çelik gibi bir öfkeye dönüşmüştü. Bu öfkenin hedefinin Shekinah olmasından mega-memnundum; çünkü Neferet bu haliyle gerçekten korkutucuydu.

"Aklıselim düşünebilseydin, Nyx'in Konseyi'nin kararlarını aceleye getirmeyeceğini anlayabilirdin. Savaş ilanı haberinin, kurallar bunu gerektirirken, senden gelmemesine rağmen, durumu büyük bir özenle değerlendirdiler. Biliyorsun, kardeşim, bu büyüklükteki bir karar, önce Nyx'in Konseyi'nin değerlendirilmesine sunulmalıdır."

"Vakit yoktu," dedi Nyx sertçe.

"Bilgelik için her zaman vakit yaratılır." Shekinah'ın gözleri öylesine parlıyordu ki, sandalyeme iyice sinmek ihtiyacı duydum. Az önce Neferet'in korkunç göründüğünü mü söylemiş-

tim? Shekinah'ın yanında yaramaz bir çocuk gibi kalıyordu. Shekinah kısa bir an için gözlerini yumdu ve huzur veren, anlayışlı bir ses tonuyla konuşmaya başlamadan önce, derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Ne Nyx'in Konseyi ne de ben, kardeşlerimizin ölümlerinin kınanmaya değer olduğunu tartışmıyoruz. Ancak savaş söz konusu olamaz. İki yüzyılı aşkın süredir insanlarla barış içinde yaşıyoruz ve bu barışı, birkaç bağnazın tiksindirici eylemlerinden dolayı tehlikeye atacak değiliz."

"Tulsa'da olanları görmezden gelirsek, Cadı Günleri'ni yeniden yaşarız. Salem vahşetlerinin, sizin tabirinizle birkaç bağnaz tarafından başlatıldığını hatırlayın."

"Gayet iyi hatırlıyorum. Ben o karanlık günlerden sadece bir asır sonra dünyaya geldim. Ancak bugün on yedinci yüzyıla göre çok daha kudretliyiz. Ve dünya değişti, Neferet. Hurafelerin yerini bilim aldı. İnsanlar artık çok daha akılcı ve sağduyulular."

"Sizin ve Nyx'in Yüce Konseyi'nin karşı savaş açmaktan başka bir şansımızın olmadığını anlamanız için ne gerekiyor?"

"Dünyadaki düşünce şeklinin yerinden oynaması. Ve böyle bir şeyin olmaması için bütün kalbimle dua ediyorum," dedi Shekinah ciddi bir tavırla.

Neferet'in gözleri odanın içinde şöyle bir dolaştı ve Erebus'un Oğulları'nın liderini bulunca durdu. "Sen ve Oğullar, insanların bizi tek tek avlamalarına seyirci mi kalacaksınız?" Sesi soğuk bir meydan okumaydı.

"Ben korumak için yaşıyorum. Ve Erebus'un Oğulları'ndan hiçbiri, sorumluluk alanındakilerin zarar görmesine seyirci kalamaz. Sizi ve bu okulu koruyacağız. Ancak, Konsey'in kararına aykırı davranamayız, Neferet." Ate son derece ciddi ve güçlü bir sesle konuşmuştu.

"Rahibe, Ate'nin, Konsey'in değil, senin arzularına itaat et-

mesini ima etmen hiç doğru değil." Shekinah'ın sesinde anlayıştan eser kalmamıştı. Bakışlarını Neferet'e sabitlemiş, gözlerini kısmıştı.

Neferet bir süre tek bir kelime dahi etmedi. Sonra vücudundan bir sarsıntı geçip gitti. Omuzları çöktü. Sanki gözlerimin önünde yaşlanıvermişti.

"Beni affedin," dedi yumuşak bir sesle. "Shekinah, haklısınız. Bu olaya fazla yakından bakıyorum. Patricia ve Loren'ı çok severdim. Aklıselim düşünemiyorum. Benim... Yapmam gereken... İzninizle..." dedi ve sonra tamamen kendini kaybetmiş gibi son hızla Konsey odasından çıkıp gitti.

BÖLÜM ON

Bana çok uzun gelen ama gerçekte birkaç gergin dakikadan uzun olamayacak bir süre boyunca, hiç kimseden ses çıkmadı. Neferet'in kontrolünü kaybetmesini görmek acayipti. Onun Nyx'e sırt çevirdiğini ve gerçekten kötü bir şeyler peşinde olduğunu bilmeme rağmen, bu kadar kudretli birinin kolayca un ufak olabildiğini görmek, beni bile sarsmıştı.

Aklını mı kaçırmıştı yoksa? Olan bu muydu? Nyx'in beni hazırlıklı olmam konusunda uyardığı "karanlık," Neferet'in deli zihnindeki karanlık olabilir miydi?

Shekinah "Yüksek Rahibeniz son günlerde çok can sıkıcı şeyler yaşamak zorunda kaldı," diyordu. "Muhakeme yeteneğinin sarsılmasını hoş görmüyorum ama anlayabiliyorum. Zaman ve yerel polisin alacağı tedbirler yaralarını saracaktır." Bakışları iri kıyım savaşçıya yöneldi. "Ate, bu soruşturmada polisleri senin yönlendirmeni istiyorum. Anladığım kadarıyla kanıtların büyük kısmı yok edilmiş ama belki de modern bilim buna rağmen bir şeyler bulup çıkarabilir." Ate ciddi bir tavırla kafasını sallarken, Shekinah bakışlarını bana çevirdi. "Zoey, şu bahsettiğin dürüst polisin adı neydi?"

"Kevin Marx," dedim.

"Kendisiyle temasa geçeceğim," dedi Ate.

Shekinah gülümsedi. "Biz, diğerlerine gelince..." Duraksadı ve melek gülümsemesini yüzüne iyice yayarak "Evet, biz, diyorum çünkü Neferet kendini toparlayana kadar burada kalmaya karar verdim," dedi.

Shekinah'ın bu beklenmedik duyurusu karşısında ne tepki vereceklerini gözlemlemek için bakışlarımı masanın çevresindeki yüzlerde dolaştırdım. Tepkiler, şok, şaşkınlık ve bariz bir memnuniyet arasında değişiyordu. Sanırım benim yüzüm de memnuniyetini saklayamayan yüzlerden biriydi. Yani, bütün vampirlerin yüksek rahibesi buradayken, Neferet ne kadar delice davranabilirdi ki?

"Okulda hayatın normale uygun biçimde ilerlemesi gerektiğini düşünüyorum; Konsey de benimle hemfikir. Yani dersler hemen yarın yeniden başlayacak."

Profesörlerin bir kısmı tedirgin görünüyorlardı ama söz alan yine Lenobia oldu.

"Sayın Rahibem, hepimiz derslerin yeniden başlamasını istiyoruz ama çok önemli iki profesörümüzden yoksun kaldık."

"Aslına bakarsanız, en azından bir süre daha burada kalmak istememin bir diğer nedeni de bu zaten. Loren Blake'in şiir derslerini ben üstleneceğim."

Şiirden nefret eden İkizler'in kaşlarının çatıldığını anlamak için onlara bakmama gerek yoktu. Shekinah'ın bir sonraki cümlesi içimi delip geçmeden hemen önce, gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

"Şansım yaver gitti ve Erik Night'ı havaalanında yakalayabildim. Değişim'ini yakın zamanda tamamlamış bir öğrencinin bu kadar kısa sürede öğretmenliğe başlamasının sıradışı bir du-

rum olduğunu biliyorum. Fakat bu sadece geçici bir önlem olacak ve gerçekten sıradışı bir dönem yaşıyoruz. Ayrıca, çaylaklar Erik'i tanıyorlar. Sevgili profesörleri Nolan'dan sonra, yumuşak geçiş yapmış olacaklar."

Aman Tanrım. Erik geri dönüyordu ve ben de onun ders verdiği sınıftaydım. Sevinç çığlığı atmakla kusmak arasında kararsız kaldığım için, sessizlik ve sürekli kaynayan bir mideye razı oldum.

"Neferet'in okulun çevresine yerleştirdiği tılsımlı bariyere gelince, hemen kaldırılacak. O bariyeri kurmak konusunda ivedi davranmasını anlamakla birlikte –ne de olsa okuldaki savaşçı sayısı kısıtlıydı ve cinayetler daha yeni işlenmişti– bu acil durum önlemlerinin artık uygun kaçmayacaklarını düşünüyorum. Okulu bu şekilde mühürlemek, olağanüstü hal ilanıyla eş değer olacaktır ve bu, kesinlikle uzak durmak isteyeceğimiz bir şey. Ve tabii ki, Erebus'un Oğulları'nın tam koruması altında olduğumuzu da eklemek isterim." Ate'ye başıyla selam verince, iri kıyım savaşçı saygıyla eğildi. "Uzun lafın kısası, hepinizin normal hayatlarınıza, olabildiğince dönmenizi istiyorum. İnsan toplumuyla bağlantısı olanlar, bu ilişkilerinin üzerinde çalışsınlar. Atalarımızın kıymetli kanlarıyla öğrendikleri dersi aklınızdan çıkarmayın: Korku ve bağnazlık, tecrit ve cehaletten doğar."

Pekala, bana ne oldu ben de bilmiyorum ama birden bire aklıma bir fikir geldi. Ve elimin, sınıftaymışız ve ben bir soruya zekice bir cevap buluvermişim gibi iradem dışında –ve tam bir ahmağa yakışacak şekilde– havaya kalktığını fark ettim.

Shekinah "Zoey, eklemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu.

Ah, hayır, tabii ki yok, demem gerekirdi. Ama tam tersine, ağzım, "Sayın Rahibem, acaba bu benim Karanlık Kızlar'ın insanlara ait bir yardım kuruluşuyla işbirliğine girişmesi fikrimi hayata geçirmek için uygun bir zaman olabilir mi diye merak ettim," deyiverdi.

"Lütfen, devam et. Söylediklerin ilgimi çekti, genç bayan."

Yutkundum. "Şey... Karanlık Kızlar'ın Sokak Kedileri derneğini yöneten kişilerle temasa geçebileceğini düşünmüştüm. Bu, evsiz kedilere barınak ve yeni yuvalar sağlayan bir yardım kuruluşu. Ben, bunun, insan toplumuyla kaynaşmak için iyi bir fırsat olabileceğine inanıyorum."

Shekinah'ın gülümsemesi ışıl ışıldı. "Kedilerle ilgili bir hayır kuruluşu: Mükemmel! Evet, Zoey, bence bu harika bir fikir. Sokak Kedileri Derneği'ndeki insanlarla temasa geçmek üzere, yarınki ilk derslerinden izinli sayılacaksın."

"Rahibem, bir çaylağın insanların arasına tek başına karışmaması konusunda ısrarcıyım," dedi Ate. "En azından halkımızı hedef alan bu suçların sorumlularını öğrenene kadar."

"Ama insanlar bizim çaylak olduğumuzu bilmeyecekler ki..." dedi Afrodit.

Bütün bakışlar ona yöneldi. Afrodit'in sırtını dikleştirdiğini ve çenesini kaldırdığını fark ettim.

"Ve sen de..."

"Adım Afrodit, Sayın Rahibem."

Shekinah'ı büyük bir dikkatle izleyerek Neferet'in çıkardığı Afrodit söylentilerinden –Nyx'in ona sırt çevirdiği, güçlerini elinden aldığı, vs. vs.– haberdar olup olmadığını anlamaya çalıştım ama yüksek rahibenin yüz ifadesi değişmedi. "Senin özelliğin neyle ilgili Afrodit?" diye sormakla yetindi.

Donup kaldım. Kahretsin! Afrodit'in bir özelliği kalmamıştı ki.

"Nyx bana toprak elementini uygun gördü." dedi Afrodit. "Ancak Tanrıçamın bana bağışladığı en önemli yetenek, gelecekteki olası tehlikeleri görebilme yeteneğim."

Shekinah kafasını "evet" der gibi salladı. "Bu doğru. Görüş-

lerinden bahsedildiğini duymuştum, Afrodit. Lütfen devam et. Ne söyleyecektin?"

Rahat bir nefes almıştım. Afrodit özelliğiyle ilgili soruyu kolayca geçiştirmiş ve esnetilebilir bir cümleyle yalan söylememeyi başarmıştı.

"İşaretlerimizi gizlediğimiz için, insanların okul dışına çıktığımızı bilmediklerini düşünüyordum. Bir avuç çaylağın Sokak Kedileri'ne gönüllü yardım edeceğini sadece dernekte çalışan insanlar bilecekler. Onların bu cinayetlerle bir ilgilerinin olması ne kadar mümkün olabilir?" Duraksadı ve omuz silkerek "Yani güvende olmamız gerek," diye ekledi.

Shekinah "Kız doğru bir noktaya temas etti, Ate," dedi.

"Ben yine de çaylakların bir savaşçı tarafından yakın takipte tutulmaları gerektiğini düşünüyorum," dedi Ate inatçı bir tavırla.

Afrodit "Ama o zaman dikkat çekeriz," dedi.

Darius "Söz konusu savaşçı da İşaret'ini gizlerse, çekmezsiniz," dedi.

Bu defa bütün gözler, kapının yanındaki kaslı ve son derece çekici bir dağ gibi dikilen Darius'a çevrildi.

"Ve senin adın, savaşçı?"

"Darius, Rahibem." Darius yumruğunu kalbinin üstüne koyup saygıyla eğildi.

Shekinah "Yani Darius, bize, İşaret'ini saklamaya gönüllü olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. Ben de en az Shekinah'ın kendisi kadar şaşırmıştım. Çaylakların okuldan çıkarken İşaretlerini gizlemeleri, Gece Evi'nin değişmez kurallarından biriydi. Ve kulağa mantıklı geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, gençler (hele delikanlılar) bazen aptalca şeyler yapabiliyorlardı. Aylak aylak dolaşan çaylakların (genelde delikanlıların) insan çocukla-

rın (ya da daha kötüsü polislerin ya da aşırı korumacı ebeveynlerin) hedefi olması hiç hoş olmazdı. Ancak bir çaylak Değişim'ini tamamladığı ve İşaret'inin içi dolduğu zaman, hiçbir şekilde gizlenmezdi. Bu daha çok gurur, birlik ve büyümeyle ilgili bir tutumdu. Ama genç ve Değişim'ini büyük ihtimalle yakın zamanda tamamlamış Darius karşımıza geçmiş, pek çok vampirin, özellikle de erkek vampirlerin, normal şartlarda *söz konusu bile olamaz*, diyerek reddedecekleri bir şeye gönüllü oluyordu.

Darius yumruğunu bir kez daha kalbine bastırdı ve Shekinah'ı tekrar selamladı. "Rahibem, çaylaklara eşlik edebilmek ve güvenliklerini sağlamak için İşaret'imi seve seve gizlerim. Ben Erebus'un Oğulları'ndan biriyim ve halkımın korunması benim için yersiz bir gururdan çok daha önde gelir."

Ate'ye dönerken, Shekinah'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Savaşçının bu arzusuna sen ne diyorsun?"

Vampir hiç tereddütsüz cevap verdi: "Gençlerden öğrenecek çok şeyimiz var diyorum, efendim."

"O zaman mesele halloldu. Zoey, sen yarın Sokak Kedileri Derneği'yle tanışmaya gidebilirsin ancak sana eşlik edecek bir çaylak seçmeni istiyorum. Çift halinde çalışmak, şu an için çok daha doğru olur. Darius, sen de İşaret'ini gizleyerek onlara eşlik edersin."

Hepimiz onu saygıyla selamladık.

"Ve şimdi başka soru..." Shekinah duraksadı ve Lenobia, Afrodit, Darius ve nihayet bana bakarak "ya da yorum yoksa," diye devam etti, "bu Konsey Toplantısı'nı kapatmak istiyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde, bütün okulun katılacağı bir Arınma Ritüeli düzenleyeceğim. Bu gece okulunuza adım attığım zaman müthiş bir korku hissettim. Ve böyle bir ağırlığı ancak Nyx'in kutsaması giderebilir." Konsey Üyeleri'nin pek çoğu

hemfikir olduklarını göstermek için kafalarını salladılar. "Zoey, yarın gitmeden önce bana uğramanı, sana kimin eşlik edeceğini haber vermeni rica ediyorum."

"Uğrarım, efendim."

"Hepinizin kutsanmanızı temenni ediyorum," dedi resmi bir tavırla.

Hep bir ağızdan "Kutsanmaya," diyerek karşılık verdik.

Shekinah bir kez daha gülümsedi. Küçük bir el hareketiyle Lenobia ve Ate'ye onu takip etmelerini işaret etti. Ve üçü birlikte salondan ayrıldılar.

"Vay canına!" dedi Damien. Yıldız çarpmıştan beter görünüyordu." Shekinah! Bu kesinlikle beklenmedik bir durumdu ve o hayal ettiğimden çok daha şaşaalıymış meğer! Nasıl desem, bir şeyler söylemek istedim ama afalladım sanki.

Konsey Üyeleri ve savaşçılar odayı boşaltırken, hâlâ koridorda olduğumuz için, Damien ancak heyecanlı bir fısıltıyla konuşuyordu.

"Damien, bu defalık şu baş belası kelime takıntın yüzünden seninle uğraşmayacağız," dedi Shaunee.

"Evet, çünkü Shekinah'ı sıradan kelimelerle tarif etmek haksızlık olur."

Afrodit, İkizler'e gözlerini çevirerek baktıktan sonra bana "Daha sonra ben de Darius'u afallatıp afallatamayacağıma bir bakacağım," dedi.

"Ha?" dedim

Damien "Ama kelimeyi yerinde kullanmadın ki," dedi.

"Evet," dedi Erin. "Aklında başka bir kelime vardı, kesin."

"Evet ve o kelime de 'A' harfiyle başladığı için karıştırmışsındır," dedi Shaunee.

"Ortak beyinliler ve Kelimeci Bozuntusu, hepinize büyük bir 'her neyse' gönderiyorum." Afrodit adımlarını Darius'un gittiği tarafa yönlendirdi. "Ah, bu arada, Zoey yarın yanında götüreceği çaylağın ben olacağımı açıklayınca, kıskançlık ve öfke krizine girmeyin sakın." Bana benimle gelmesi için geçerli bir gerekçesinin olduğunu anlatan bir bakış attı. Sonra saçlarını ve kalçalarını savurarak uzaklaştı.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Erin.

"Al benden de o kadar, İkiz" dedi Shaunee.

İç geçirdim. Büyükannem olsa, arkadaşlarıma Afrodit'i sevdirme hikayesinde bir adım ileri, iki adım geri gittiğimi söylerdi. Bense hepsinin başımı ağrıttıklarını söylerdim.

"Kız ciddi anlamda mide bulandırıyor ama içimden bir ses, yarın Sokak Kedileri'ne onu götüreceğini söylüyor," dedi Damien.

"Evet, doğru söylüyor," dedim isteksizce. Arkadaşlarımı bir kez daha gücendirmek istemiyordum ama Afrodit'in benimle gelmeyi tam olarak neden istediğini bilmememe rağmen, isteği bana mantıklı geliyordu. Belki Darius'u atlatıp Stevie Rae'yi bulmaya gitmeyi planlıyordu.

"Şu psişik olayını bize daha önce söyleyebilirdin," dedi Damien ana binadan çıkıp yatakhanelere doğru ilerlerken.

"Evet, büyük ihtimalle haklısın ama ne kadar az şey söylersem bu konuya ve neden daha fazlasını anlatmadığım konusuna daha az kafa yorarsınız diye düşündüm," dedim.

"Şimdi artık gayet mantıklı geliyor," dedi Shaunee.

"Evet," dedi Erin. "Şimdi anlıyoruz."

"Olayın bizden bir şeyler saklamandan ibaret olmamasına sevindim," dedi Jack.

"Ama Loren meselesini yine de söyleyebilirdin," dedi Erin.

"Aslına bakarsan yas olayını falan atlatınca, Loren'la ilgili detayları dinlemek isteriz," dedi Shaunee.

İkizler'in yüzlerine yansıyan tıpatıp merak ifadesini görünce, kaşlarımı kaldırdım. "Bel bağlamayın derim," dedim.

Kaşlarını çattılar.

"Kızı rahat bırakın," dedi Damien. "Loren olayı onun için büyük bir travmaydı... Bir taraftan Damgalanma olayı, bir taraftan bekaretini kaybetmesi ve tabii bir de Erik..."

Damien'in mini–söylevinin Erik kısmı daha çok tuhaf bir gıcırtı gibi çıkmıştı. Neden böyle tuhaflaştığını sormaya hazırlanırken, gözlerinin faltaşı gibi açıldığını ve omzumun üstünden arkamdaki bir noktaya sabitlendiğini fark ettim ve okulun ana binasının kapılarından birinin kapandığını duydum. Midemde korkunç bir yanmayla, İkizler ve Jack'le aynı anda arkama dönünce, Erik'in, okulun az önce önünden geçtiğimiz ve drama sınıfının da yer aldığı kanadından çıktığını gördüm.

"Merhaba, Damien, Jack." Erik eski oda arkadaşı Jack'e sevecen bir gülümsemeyle baktı. Jack'in onu kocaman bir merhabayla yanıtlarken, zevkten dört köşe olduğunu görmemek imkansızdı.

Doğal olarak midem, bana Erik'i neden o kadar beğendiğimi hatırlatmak ister gibi, kaynamaya başlamıştı. Erik çok popüler ve uğruna ölünecek kadar yakışıklı bir çocuk olmasının yanı sıra gerçekten iyi bir insandı.

Erik kızları başıyla selamlayarak "Shaunee, Erin," diye devam etti. İkizler gülümsediler, kirpiklerini kırpıştırdılar ve aynı anda "selam" diye şakıdılar. Ve sonunda, bana döndü. "Merhaba, Zoey." Diğerleriyle selamlaşırken kullandığı o yumuşak ve dost canlısı sesten eser kalmamıştı. Gerçi, kin güder gibi de konuşmamıştı. Serinkanlı ve kibardı. Bunun bir ilerleme olabileceğini

düşünürken, onun çok usta bir oyuncu olduğunu hatırladım.

"Merhaba"dan başka bir şey diyemedim. Ben çok iyi bir oyunca sayılmam; bu yüzden sesimin kalbimin hissettiği kadar titrek çıkmasından çekiniyordum.

Damien "Drama dersini senin vereceğini duyduk," dedi.

"Evet. Bu beni biraz rahatsız ediyor ama Shekinah rica etti; ona hayır demek imkansız."

Çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını akıl etmekten aciz, "Sanırım Profesör Nolan da dersini senin üstlenmene sevinirdi," dedim.

Erik bana baktı. Mavi gözleri ifadesizdi ve bu bana tamamen yanlış geldi. Aynı gözlerde mutluluğu, tutkuyu ve sıcaklığı, hatta aşkın ilk safhalarını görmüştüm. Ardından da öfke ve kırgınlığı. Ve şimdi hiçbir şey göremiyor olmam... Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Yeni bir özellik daha mı kazandın yoksa?" Sesi aleni biçimde nefret dolu değildi ama kesinlikle soğuk ve tutuktu. "Artık ölülerle de mi konuşabiliyorsun?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Ha–hayır," diye kekeledim. "Ben... Şey... Sadece... Profesör Nolan'ın öğrencilerini ortada bırakmamandan mutlu olacağını düşündüm."

Ağzını açtı, gözlerinde kötü niyetli bir ışıltının kıpırdandığını gördüm ama kafasını çevirdi ve bakışlarını karanlığa dikti. Çenesi gerilmişti. Kafası karıştığı zaman hep yaptığı gibi, ellerini gür, koyu renk saçlarının arasından geçirdi.

Nihayet benden tarafa bakmadan "Umarım burada olmamdan gerçekten hoşnuttur," dedi. "O her zaman en sevdiğim eğitmenim oldu."

Jack gittikçe rahatsız edici bir hal alan sessizliği bozmak için,

çekingen bir tavırla "Erik, yine oda arkadaşı olacak mıyız?" diye sordu.

Erik nefesini serbest bıraktı ve Jack'e hafifçe gülümsedi. "Hayır, üzgünüm. Beni profesörlerin binasına alıyorlar."

"Ah, doğru ya. Değişim'ini tamamladığını unutup duruyorum," dedi Jack gergin bir gülüşle.

"Evet, bazen ben bile unutuyorum," dedi Erik. "Aslında yeni odama gitsem iyi olacak. Boşaltmam gereken kutular ve planlamam gereken dersler var. Sonra görüşürüz, çocuklar." Durdu ve bakışlarını yeniden bana çevirerek, "Hoşça kal, Zoey," dedi.

Hoşça kal. Dudaklarımı oynattım ama hiç ses çıkmadı.

Benim dışımda herkes "Güle güle, Erik!" diye seslenirken, Erik hızlı adımlarla yanımızdan ayrıldı ve profesörlere ayrılan binaya doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM ON BİR

Yatakhanelere uzanan yolun kalan kısmını kat ederken, arkadaşlarım havadan sudan gevezelik etmeye devam ediyorlardı. Hepsi, biraz önce eski erkek arkadaşıma rastlamamışız ve çok tuhaf, berbat bir sahne –en azından benim için– yaşamamışız gibi davranmak için olağanüstü çaba harcıyorlardı.

Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Erik'in benden ayrılmasına ben sebep olmuştum ama onu özlüyordum. Hem de çok. Ve ondan hâlâ hoşlanıyordum. Hem de çok. Tamam, şimdi tam bir aptal gibi davranıyordu ama beni başka bir erkekle, daha doğrusu başka bir vampirle –sanki aradaki farkın bir önemi varmış gibi– seks yaparken yakalamıştı. Her neyse, uzun lafın kısası, bu duruma ben neden olmuştum ve sorunu çözmek için bir şeyler yapamıyor olmak inanılmaz derecede bunaltıcıydı. Çünkü Erik'i hâlâ önemsiyordum.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun, Z?"

"Kimin hakkında?" Erik mi? Tanrım. Onun hem müthiş hem de sıkıcı olduğunu düşünüyordum ve... Ve o anda Damien'in kaşlarının çatıldığını ve bana *anlasana*, der gibi baktığını görün-

ce, Erik'ten bahsetmediğini anladım. Çok zeki bir görüntü çizerek "Ha?" dedim.

Damien derin bir iç çekti. "Yeni çocuk. Stark. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Hoş birine benziyor."

"İyi ve seksi," dedi Shaunee.

"Tam dişimize göre," dedi Erin.

İkizleri duymazdan gelerek Damien'a "Sen onunla bizden daha fazla zaman geçirdin," dedim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Fena biri değil. Ama sanki biraz mesafeli gibi. Düşes yüzünden bir oda arkadaşına sahip olamayacak olması da işini kolaylaştırmıyor sanırım. Biliyorsun, köpek gerçekten iri."

"Çocuklar, Stark daha yeni. Bunun nasıl bir duygu olduğunu hepimiz biliyoruz. Belki de mesafeli durmak, onun bu olayla başa çıkma şeklidir," dedim.

"Böyle müthiş bir yeteneğe sahip bir çocuğun yeteneğini kullanmak istememesi çok tuhaf," dedi Damien.

"İşin içinde bizim bildiğimizden fazlası olabilir," derken Stark'ın köpeği için vampirlere diklenirken ne kadar serinkanlı ve özgüvenli göründüğünü ama sonra Neferet yeteneğinden bahsedince o umursamaz tavrının yok olduğunu düşünüyordum. Tuhaflaşmış hatta belki de biraz ürkmüştü. Kendi kendime konuşur gibi "Bazen sıradışı güçlere sahip olmak korkutucu olabiliyor," diye mırıldandım. Damien bana gülümsedi ve omzuyla omzuma vurdu.

"Sanırım sıradışı olmanın ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin," dedi.

Erik'in neden olduğu ağır ruh halimden silkinmeye gayret ederek, "Sanırım, öyle," dedim ve gülümsedim.

Shaunee, kısa mesaj sinyalini duyunca, iPhone'unu çantasından çıkardı.

"Ah, İkiz... Mesaj Bay Çoook Yakışıklı Cole Clifton'dan. O ve T.J. erkekler yatakhanesinde *Bourne* filmleri maratonuna var mısınız, diye soruyorlar," dedi.

"İkiz, ben *Bourne* filmleri maratonuna doğuştan hazırım," dedi Erin. Sonra ikisi de kıkırdadılar ve kalçalarını, biz diğerlerinin gözlerimizi çevirmemize neden olacak şekilde, birbirlerine vurdular.

"Ah, bu arada, siz de davetlisiniz, çocuklar," dedi Shaunee, Damien, Jack ve bana.

"Süper," dedi Jack. "Sonuncuyu görme fırsatım olmamıştı. Adı neydi?"

"*Son Ültimatom*," dedi Damien hemen.

"Doğru ya," dedi Jack, Damien'in elini tutarken. "Filmler konusunda müthişsin. Hepsini biliyorsun."

Damien kızardı. "Hepsini değil. Daha çok eski klasikleri severim. O zamanlar filmlerde gerçek yıldızlar olurmuş; Gary Cooper, Jimmy Stewart ve James Dean gibi. Bugün pek çok aktör..." Birdenbire susuvermişti.

Jack "Ne oldu?" diye sordu.

"James Stark," dedi.

"Ne olmuş ona?" diye sordum.

"James Stark, James Dean'in *Asi Gençlik* filminde oynadığı karakterin adı." İsminin çok tanıdık geldiğini düşünmüştüm ama ününden kaynaklandığını sandım.

Erin, Shaunee'ye "İkiz, o filmi izledin mi?" diye sordu.

"Hayır, İkiz. İzlediğimi söyleyemem."

"Hah," dedim. Ben filmi izlemiştim, tabii ki Damien'la birlikte. James Stark'ın bu isme İşaret'lenmesinden önce de sahip

olup olmadığını merak etmiştim doğrusu. Yoksa o da, diğer pek çok çocuk gibi, çaylak olarak yeni hayatına adım atarken, yeni bir isim mi almıştı? Eğer öyleyse, bu isim seçimi, kişiliğiyle ilgili çok ilginç ipuçları veriyordu.

"Eee, sen geliyor musun, Z?" Damien'in sesi, iç sohbetime son vermiş oldu.

Kafamı çevirince tam dört çift soran gözün bana sabitlenmiş olduğunu gördüm. "Geliyor musun derken?"

"Tanrım, dünyadan Zoey'e!" dedi Erin. "Bizimle erkekler yatakhanesine *Bourne* filmlerini seyretmeye geliyor musun?"

Otomatik olarak "Ah, o mu?" dedim. "Hayır." Arkadaşlarımın artık bana kızgın olmamalarından memnundum ama birlikte takılacak havada değildim. Aslında biraz örselenmiş hissediyordum; kendim gibi değildim. Birkaç gün içinde, beni sevmeyen bir adam/vampirle Damgalanmış, ona bekaretimi vermiştim. Ve hemen sonra hunharca katledilmişti. Erkek arkadaşlarımın kalbini kırmıştım. İkisinin de. Bir savaşın başlamasına ramak kalmış, neyse ki son anda durdurulmuştu. En yakın arkadaşım artık ölümden dönmüş bir çocuk değildi ama "normal" bir çaylak ya da vampir de sayılmazdı. Tıpkı birlikte yaşadığı çocuklar gibi. Ancak, Afrodit dışında hiçbir arkadaşıma tuhaf, kırmızı çaylaklardan bahsedemiyordum çünkü Neferet'in bunu bildiğimizi bilmemesi daha iyi olurdu. Ve şimdi Erik –kalbi kırık iki erkek arkadaşımdan biri– Gece Evi'ne dönmesi yeterli bir drama değilmiş gibi, bir de drama dersi hocam olacaktı. Daha kararlı bir sesle "Hayır," dedim. "Sanırım gidip Persephone'ye bakacağım." Bölmesine uğrayalı çok olmamıştı, biliyordum ama onun sükunet ve huzur veren varlığından bir doz daha almak fena fikir değildi.

Damien "Emin misin?" diye sordu. "Bizimle gelmeni gerçekten isteriz."

Diğer arkadaşlarım da onaylarcasına kafalarını sallayıp gülümsediler ve bana kızdıkları o andan beri midemde taşıdığım korku düğümünün son kısmını da çözdüler.

"Teşekkürler, çocuklar. Ama bu akşam dışarıda takılacak havada değilim," dedim.

"Tamam," dedi Erin.

"Anlaştık," dedi Shaunee.

"Görüşürüz," dedi Jack.

Damien'in her zamanki veda sarılmalarından birini yapacağını sandım ama o Jack'e dönüp "Siz önden gidin," dedi. "Ben size yetişirim. Z'le birlikte ahırlara kadar yürüyeyim."

"İyi fikir," dedi Jack. "Ben sana mısır hazırlarım."

Damien gülümsedi. "Yerimi de tut, olur mu?"

Jack sırıttı ve Damien'e hızlı ama çok şirin bir öpücük verdi. "Her zaman."

İkizler ve Jack bir yöne, Damien ve ben aksi yöne doğru yürümeye başladık. Bunun hayatlarımızın gidişatıyla ilgili kötü bir işaret olmadığını umuyordum.

"Gerçekten de benimle ahırlara kadar gelmene gerek yok," dedim. "Çok uzak değil zaten."

"Biraz önce, ahırlardan yemekhaneye yürürken bir şeyin sana saldırdığını ve elini yaraladığını söylememiş miydin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana inanmadığını sanıyordum."

"Şöyle diyelim, Afrodit'in gördükleri fikrimi değiştirdi. Atınla muhabbetin bitince beni cep telefonundan arayabilirsin. Jack ve ben, olduğumuzdan daha erkeksi bir havaya girip, sana dönüş yolunda eşlik edebiliriz."

"Ah, yapma. Ben sizin için "yumuşak" kelimesini kullanmazdım."

"Ben değilim ama Jack öyle..."

Gülüştük. Tam Zoey'nin-yanında-mutlaka-bir-eşlikçisi-olmalı olayını tartışmaya açmaya hazırlanıyordum ki, bir karganın gaklamaya başladığını duydum. Aslında bu defa tam anlamıyla uyanık olduğum ve dikkatle dinlediğim için gaklama sesinin daha çok garip bir vıraklama sesine benzediğini söyleyebilirdim ama kesinlikle daha az sinir bozucu değildi.

Hayır, belki de "sinir bozucu" bu ses için kullanılacak en doğru sıfat değildi. Ürkütücü. Evet, ürkütücü kelimesi bu ses için biçilmiş kaftandı.

"Sen de duyuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Kuzgunu mu? Evet."

"Kuzgun mu? Ben karga sanmıştım."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Doğru hatırlıyorsam, kargalar gaklar ama kuzgunun ötüşü daha çok kurbağaların vıraklamasını andırır." Damien durdu. Kuş birkaç defa daha vırakladı. Ses gittikçe yaklaşıyor gibiydi ve çirkinliğiyle kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. "Evet, bu kesinlikle bir kuzgun."

"Hiç hoşuma gitmedi. Hem neden bu kadar çok gürültü çıkarıyor? Kışın ortasındayız, çiftleşiyor olamaz, değil mi? Ayrıca, gecenin bir yarısı. Uyuyor olması gerekmez mi?" Konuşurken karanlığı tarıyor ama o aptal gürültüyü çıkaran kuşlardan hiçbirini göremiyordum. Gerçi bunda olağandışı bir durum yoktu. Çünkü kuzgunlar siyah olurdu ve gecenin körüydü. Fakat o tek bir kuzgun, beni çevreleyen gökyüzünü tamamen kaplamış gibiydi. Ve rahatsız edici çığlığında tenimi ürperten bir şey vardı.

"Alışkanlıkları konusunda bilgi sahibi olduğumu söyleyemem." Damien duraksadı ve bana büyük bir dikkatle baktı. "Bu seni neden bu kadar rahatsız etti?"

"Daha önce, bahsettiğim o şey –her neyse– üzerime geldiğinde, kanat sesi duyar gibi oldum. Ayrıca bu ses bana ürküntü veriyor. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

"Hayır, hissetmiyorum."

İç geçirdim ve Damien'in stresim ve hayal gücümle baş etmek konusunda yardıma ihtiyaç duyduğumu söylemesini bekledim ama o "Belki de önsezilerin benimkilerden güçlüdür," diyerek beni şaşırttı. "O kuşta yanlış bir şey olduğunu söylüyorsan sana inanıyorum."

"İnanıyor musun?" Ahırlara sadece bir iki adım kalmıştı. Durdum ve yüzümü Damien'e çevirdim.

Gülümsemesinde aşinası olduğum o sıcaklık vardı. "Tabii ki inanıyorum. Ben sana inanıyorum, Zoey."

"Hâlâ?"

"Hâlâ," dedi kararlı bir tavırla. "Ve arkandayım."

Ve Damien'in bunu söylemesiyle, kuzgunun vıraklamasının kesilmesi ve deminden beri hissettiğim o ürküntünün beni terk etmesi bir oldu.

"Teşekkürler, Damien," demeden önce gırtlağımı temizlemem ve gözlerimi kırpıştırmam gerekti.

Sonra Nala'nın huysuz ve yaşlı bir kadını andıran miyavlamasını duydum. Şişko turuncu kedim, karanlığın içinden çıkageldi ve Damien'in ayaklarına dolandı.

Damien "Hey, selam, küçük kız," diyerek kedinin çenesini okşadı. "Zoey'ye göz kulak olma nöbetini devralmaya mı geldin yoksa?"

"Evet, sanırım bir hayli rahatlamışsındır," dedim.

"Geri dönmek istediğinde bana ihtiyacın olursa, araman yeterli. Gerçekten hiç üşenmem," dedi ve bana sımsıkı sarıldı.

Bir kez daha "Teşekkürler," dedim.

"Hiç sorun değil, Z." Bana bir kez daha gülümsedi ve *Rent* filminden *Seasons of Love* şarkısını mırıldanarak yürüyüş yolunda gözden kayboldu.

Antrenman sahasıyla ahırların ortak antresine açılan yan kapıyı iterken kendi kendime gülümsüyordum. Sağ tarafımda kalan ahırlardan yayılan tatlı saman ve at kokusu ve arkadaşlarımın artık bana kızgın olmadıklarını bilmenin getirdiği rahatlama sayesinde, gevşemeye başladığımı hissediyordum. Stres, ah, Tanrım! Yoga ya da ona benzer bir şey (büyük olasılıkla yoga değil ona benzer bir şeyi tercih ederdim) yapmam gerekiyordu. Böyle gerilmeye devam edersem, yakında ülser olurdum. Ya da daha kötüsü, yüzüm gözüm kırışırdı.

Tam sağa dönüp elimi ahırın kapısının üstüne koyacakken tuhaf bir *fırtt* sesinin ardından boğuk bir *pat* sesi duydum. Sesler sol tarafımdan geliyordu. Kafamı o yana çevirince, eğitim sahasının kapısının açık olduğunu gördüm. Yeni bir *fırrt ve pat* serisinin merakımı kamçılamasıyla, tam benlik bir hareket yapıp, azıcık da olsa sağduyulu davranıp planladığım gibi ahırlara girmek yerine, eğitim sahasına yürüdüm.

Eğitim sahası denilen yer, temel olarak aslında bir futbol sahası olmayan ama çevresi bir koşu pistiyle sarılı geniş bir kapalı futbol sahasıydı. Çocuklar burada futbol oynayıp, atletizm çalışmaları yaparlardı. (İkisi de ilgilendiğim konular değil ama burasının teoride ne işe yaradığını biliyorum.) Çocuklar, güneş olayıyla uğraşmak zorunda kalmasınlar diye, üzeri ve çevresi kapatılmıştı ve içerisi, gözlerimizi rahatsız etmeyen gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu. Bu akşam gaz lambalarının büyük kısmı sönüktü. Bu yüzden, dikkatimi sahanın diğer tarafına çeken şey, gördüğüm bir şey değil, *fırrt!* sesi oldu.

Stark, elinde bir yayla, farklı hedef bölgeleri değişik renkler-

le ayrılmış bir hedef tahtasının karşısında, sırtı bana dönük halde duruyordu. Hedef tahtasının tam merkezindeki kırmızı bölgeye, tuhaf sayılacak kadar şişman bir ok isabet etmişti. Gözlerimi iyice kıstım ama loş ışıkta çok net göremiyordum. Üstelik hedef tahtasıyla Stark'ın arasında azımsanmayacak bir mesafe vardı ve bu tahtanın benden iyice uzak olması demekti.

Nala hırlamaya başlayınca, Stark'ın hemen yanı başındaki tüy öbeğini fark ettim. Düşes, yere yayılmış mışıl mışıl uyuyordu.

Nala'ya "Ondan ancak bu kadar bekçi köpeği olur zaten," diye fısıldadım.

Stark, terini siler gibi, elinin dış tarafını alnına sürttü ve gevşetmek için omuzlarını silkeledi. Uzaktan bile, son derece kendinden emin ve güçlü görünüyordu. Gece Evi'ndeki diğer çocukların çoğundan daha ciddi bir duruşu vardı. Tanrım, bence genel olarak insan ya da vampir bütün ergenlerden çok daha ciddiydi ve bunu çok ilgi çekici bulduğumu kabul etmek zorundaydım. Ben orada durmuş, onu karşılaştırabileceğim birini bulmaya çalışırken, ayağının yanında duran ok kılıfından bir ok daha aldı, yan döndü, yayını kaldırdı, görüntüyü bulanıklaştıran bir süratle nefesini koyverdi ve *fırtt!* okunu bıraktı. Ok, bir mermi gibi son hızla yol alıp uzaktaki hedef tahtasının tam ortasına saplandı. *Tak!*

Şaşkın bir iç çekiş eşliğinde, hedef tahtasının tam ortasındaki okun neden öyle tuhaf bir kalınlığının olduğunu anladım. Oradaki tek bir ok değil, üst üste binmiş birden fazla okun bir araya gelmiş haliydi. Attığı her ok, hedef tahtasında aynı noktaya isabet etmişti. Tamamen şoka uğramış halde, bakışlarımı okçu duruşunu henüz bozmamış olan Stark'a çevirdim. Ve o anda, seksi çocuklar skalasında hangi sınıfta olduğunu kavradım: Kötü ve Seksi Çocuk sınıfı.

Ah–ha. Sanki "kötü" bir çocuğu merak uyandırıcı bulmaya ihtiyacım vardı da. Lanet olsun, şu anda bırakın kötüleri, hiçbir çocuğun merakımı uyandırmasına izin veremezdim. Erkeklere tövbe etmiştim. Tamamen. Parmak uçlarımda yürüyerek uzaklaşmak üzere arkamı döndüğüm anda, sesi beni durdurdu.

Benden tarafa bakmadan "Orada olduğunu biliyorum," dedi.

Düşes beklediği işaret buymuş gibi ayağa kalktı, esnedi ve mutlu ve paytak adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Bana köpekçe bir "selam" havlaması gönderirken, kuyruğunu deli gibi sallıyordu. Nala vücudunu yay gibi gerdi ama tıslamadı ve suratının tam ortasına hapşırmadan önce Labrador'un onu koklamasına izin verdi.

Düşes'in kulaklarını okşarken ikisine ortak bir "Merhaba," dedim.

Stark bana döndü. Yüzünde yine neredeyse–kibirli gülümsemesi vardı. Bu ifadenin büyük ihtimalle normal duruşu olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Akşam yemeğindeki haline göre daha solgun göründüğü gözümden kaçmamıştı. Yeni çocuk olmak zordu; kötü seksi çocuk olsanız bile, üzerinize yapışıveriyordu.

"Ahırlara gidiyordum; buradan bir ses geldiğini duydum. Seni rahatsız etmek istemezdim."

Omuz silkti ve tam bir şey söyleyecekken vazgeçip uzun zamandır konuşmamış gibi, gırtlağını temizledi. Boğuk bir öksürüğün ardından nihayet, "Sorun değil," dedi. "Aslında burada olmana sevindim. Böylece seni aramak zahmetinden kurtulmuş oluyorum."

"Ah, yoksa Düşes için bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır, o gayet iyi. Yanımda bir yığın ıvır zıvır getirmiştim zaten. Aslında ben seninle konuşmak istiyordum."

Hayır. Benimle konuşmak istemesi ne merakımı uyandırmış ne de gururumu okşamıştı. Müthiş bir sükunet ve umursamaz bir tavırla "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Soruma cevap vermek yerine bana bir soru sordu. "Şu özel İşaretlerin, gerçekten de beş elementi kapsayan bir özelliğinin olduğu anlamına mı geliyor?"

Dişlerimi sıkmamaya çalışarak "Evet," dedim. Yeni çocukların yeteneklerimi sorgulamasından nefret ediyordum. Bana ya bir kahramanmışım gibi tapınmak ya da her an ellerinde patlayıverecek bir bombaymışım gibi davranmak eğilimindeydiler. Her iki seçenek de ciddi anlamda rahatsız ediciydi; ilgi çekici ya da gurur okşayıcı olmaktan fersah fersah uzaktı.

"Eski evim, Şikago Gece Evi'nde, ateşle ilgili özelliği olan bir rahibe vardı. Bir şeyleri ciddi ciddi tutuşturabiliyordu. Sen beş elementi bu şekilde kullanabiliyor musun?"

"Suyu yakmak ya da onun gibi tuhaflıklar yapamıyorum," diyerek doğrudan cevap vermekten kaçındım.

Kaşlarını çattı ve kafasını sallarken, elini tekrar alnına sürttü. Terlerken bile seksi göründüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. "Ben sana elementleri çarpıtabiliyor musun diye sormuyorum. Sadece onları kontrol edebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bu son cümlesi dikkatimi şirinliğinden uzaklaştırmaya yetmişti. "Bak. Yeni olduğunu biliyorum ama bu seni gerçekten de ilgilendirmez."

"Yani ciddi ciddi güçlüsün."

Gözlerimi kıstım. "Tekrar söylüyorum, üzerine vazife değil. Üzerine vazife olan bir konuda yardımıma ihtiyacın varsa –köpek malzemesi gibi– gelip beni bulabilirsin. Yoksa, hemen gidiyorum."

"Bekle." Bana doğru bir adım attı. "Ukalanın teki gibi göründüğümü biliyorum ama bunu sana sormamın geçerli bir nedeni var."

Alaycı çarpık gülümsemesi kaybolmuştu ve bana bakışında takıntılı bakalım-Zoey-ne-kadar-tuhafmış ifadesi yoktu. Bir şeyi öğrenmeye gerçekten ihtiyaç duyan şirin yeni çocuk gibi bakıyordu.

"Pekala. Evet. Bir hayli güçlüyüm."

"Ve elementleri gerçekten kontrol edebiliyorsun. Yani kötü bir şey olsa, kendini ya da önemsediğin insanları korumak için onlardan yardım isteyebilirsin."

"Pekala. Buraya kadar," dedim. "Yoksa beni ve arkadaşlarımı tehdit mi ediyorsun?"

Aceleyle "Ah, lanet olsun, hayır!" derken ellerinden birini, teslim olur gibi havaya kaldırdı. Diğer eliyle, biraz önce hedef tahtasını tam on ikiden vurduğu yayı tuttuğunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Yaya baktığımı görünce, yavaşça eğildi ve yere, ayaklarının dibine bıraktı. "Kimseyi tehdit etmiyorum. Sadece açıklama yapmak konusunda çok kötüyüm. Şöyle yapalım. Senin de benim yeteneğimi bilmeni istiyorum."

Yetenek kelimesini o kadar tedirgin bir tavırla telaffuz etmişti ki kaşlarımı kaldırıp tekrar etmek ihtiyacı duydum. "Yetenek derken?"

"Öyle deniyor; ya da en azından başka insanlar yetenek olduğunu düşünüyor. Bu yüzden bu işte bu kadar iyiyim ya zaten." Çenesiyle ayaklarının dibine bıraktığı yayı işaret etti.

Hiçbir şey söylemedim ama devam etmesini beklerken (sabırsızlıkla) kaşlarımı kaldırdım.

"Yeteneğim, hiç ıskalamamam," dedi.

"Iskalamaman mı? Ne olmuş yani? Bunun benimle ya da elementlerle ilgili özelliğimle ne gibi bir alakası olabilir ki?"

Bir kez daha kafasını salladı. "Anlamıyorsun. Hedef tahtasına her zaman isabet ettiriyorum ama bunun için hedef tahtasına nişan almam şart değil."

"Stark, söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Söyledim sana. Bu işte hiç iyi değilim." Elini saçlarına ters istikamette sürtünce, saçları kaz poposu gibi kabardı. "Bunu sana izah etmemin en iyi yolu bir örnek vermek olacak," dedi. "Vampir William Chidsey'i hiç duydun mu?"

Kafamı salladım. "Hayır, ama bu seni şaşırtmamalı. Ben İşaretleneli sadece birkaç ay oldu. Vampir politikalarına hakim olduğum söylenemez."

"Will politika peşinde değildi. O okçulukla da ilgileniyordu. Neredeyse iki yüz yıl boyunca, bütün vampir şampiyonalarının tartışmasız yıldızı oydu."

"Yani dünyanın demek istiyorsun. Ne de olsa, vampirler dünyanın en iyi okçuları," dedim.

"Evet," diyerek kafasını salladı. "Her neyse, Will iki asır boyunca herkesin canına okudu. En azından altı ay öncesine kadar öyleydi."

Bir an düşündüm. "Altı ay önce derken, yazdan bahsediyorsun sanırım. Olimpiyatların vampir versiyonunun yapıldığı zaman değil mi?"

"Evet. Yaz Oyunları olarak geçiyor."

"Pekala, demek Will denen bu şahıs okçulukta bayağı iyi. Görünüşe bakılırsa sen de öylesin. Onu iyi tanıyor musun?"

"Tanıyordum. Öldü. Ama evet. Onu çok iyi tanıyordum." Stark anlık bir duraksamadan sonra sözlerine devam etti. "O benim akıl hocam ve en iyi dostumdu."

"Ah, çok üzüldüm," dedi tuhaf bir sesle.

"Ben de öyle. Onu ben öldürdüm."

BÖLÜM ON İKİ

"Dur bir dakika. Onu öldürdüm mü dedin?" Yanlış duyduğumdan emindim.

"Evet, aynen öyle dedim. Bunu yeteneğim yüzünden yaptım." Stark'ın sesi, söylediği şey pek de önemli bir şey değilmiş gibi sakindi; ama bakışları bambaşka bir hikaye anlatıyordu. Gözlerinde öyle büyük bir hüzün vardı ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Düşes, sahibinin gözlerindeki acıyı okumuş gibi, benden ayrılıp onun yanına gitti ve hayranlık dolu gözlerini efendisinin yüzüne dikerek bacağına yaslandı ve ağlamaklı bir ses çıkarmaya başladı. Stark, otomatik olarak uzandı ve konuşurken köpeğinin yumuşak kafasını okşamaya koyuldu. "Yaz Oyunları sırasında oldu. Finallerden hemen önce. Will ve ben açık ara öndeydik; altın ve gümüş madalyaların ikimizin olacağı kesindi." Konuşurken bana bakmıyordu. Bakışları yerdeki yayına sabitlenmişti. Hiç durmadan Düşes'i okşuyordu. İşin tuhaf tarafı, Nala da yanına sokulmuş, çim biçme makinesi misali mırlayarak bacağına (Düşes'in yaslanmadığı) sürtünmeye başlamıştı. Stark ise konuşmaya devam ediyordu. "Antrenman kulvarında ısınıyorduk. Beyaz, kumaş paravanlarla ayrılmış uzun ince

bölümlerdi. Will sağ tarafımda duruyordu. Yayımı çektiğimi ve hayatım boyunca hiç odaklanmadığım kadar iyi odaklandığımı hatırlıyorum. Kazanmayı gerçekten istiyordum." Bir kez daha duraksadı ve kafasını salladı. Dudakları yarı alaycı bir gülüşle bükülmüştü. "Benim için en önemli şey buydu. Altın madalya. Yayımı çektim ve *'Ne olursa olsun, on ikiden vurmalı ve Will'i yenmeliyim,* diye düşündüm. Yayı çektim ve gözlerimle hedef tahtasının merkezini görerek ve zihnimden Will'i alt etmeyi geçirerek okumu fırlattım." Stark başını öne eğdi ve derin, çok derin bir iç çekti. "Ok, doğruca zihnimdeki hedefe uçtu. Will'i kalbinden vurdum. Oracıkta öldü."

Başımı sallamakta olduğumu fark ettim. "Ama böyle bir şey nasıl olabilir? Yoksa hedef tahtasının yakınında mıydı?"

"Alakası yoktu. Benim sağ tarafımda, on adımlık bir mesafede duruyordu. Aramızda sadece ince, keten bir paravan vardı. Nişan alırken, yüzüm tam karşıya dönüktü ama bu, hiçbir şeyi değiştirmedi. Ok göğsünü delip geçti." O anı yeniden yaşamanın acısıyla yüzünü buruşturdu. "Çok hızlı olup bitti ve bir anda her şey bulanıklaştı. Sonra, ikimizi ayıran paravana sıçrayan kanı gördüm. Ve o öldü."

"Ama Stark, belki de onu öldüren sen değildin. Bir tür büyülü rastlantı olamaz mı?"

"Önce ben de öyle sandım ya da en azından öyle olduğunu umdum. Ve bu yüzden yeteneğimi sınadım."

Midem kasılmıştı. "Yoksa birini daha mı öldürdün?"

"Hayır! Cansız şeylerde deneme yaptım. Mesela, her gün, aynı saatte okulun yanından geçen bir yük treni vardı. Bilirsin işte, hani şu eski tarz trenlerden. Siyah, büyük bir lokomotifi ve kırmızı personel vagonu olanlardan. Şikago'dan hâlâ sık sık geçerler. Kırmızı vagonun resminin çıktısını aldım ve okul arazisi

içinde, hedef tahtasına tutturdum. Onu vurduğumu düşünerek, nişan aldım."

"Ve?" Hiçbir şey söylemediğini görünce bastırmak zorunda kalmıştım.

"Ok ortadan kayboldu. Yani sadece geçici bir süre için. Ertesi gün, onu, tren yolunun kenarında beklerken, buldum. Gerçek vagonun yan tarafına saplanmıştı."

"Aman Tanrım!" dedim.

"Şimdi anlıyorsundur." Bana iyice yaklaştı. Gözleri, kendine has ciddiyetiyle, gözlerimi esir almıştı sanki. "İşte bu yüzden sana kendimi anlatmam ve önemsediğin insanları koruyacak kadar kuvvetli olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu."

Zaten bir hayli kasılmış olan midem dönmeye başlamıştı. "Ne yapacaksın peki?"

"Hiç!" diye bağırdı. Sesi, Düşes'in mızırdanmasına ve Nala'nın bacağına sürtünmeye ara verip, ona bakmasına neden olmuştu. Stark gırtlağını temizledi ve toparlanmak için gözle görülebilir bir çaba harcayarak "Hiçbir şey yapmak niyetinde değilim," dedim. "Ama Will'i öldürmek gibi bir niyetim de yoktu. Ama öldürdüm."

"O zaman güçlerinin farkında değilmişsin. Ama şimdi farkındasın."

Yumuşak bir sesle "Şüphelerim vardı," dedi.

Aklıma gelen tek şey "Ah," oldu.

"Evet," dedi ve dudaklarını birbirine bastırıp bir süre durduktan sonra "Yeteneğimin tuhaf bir tarafı olduğunu biliyordum," diye devam etti. "İç sesime kulak vermeliydim. Daha dikkatli olmalıydım. Ama kulak vermedim ve dikkat etmedim ve Will öldü. Ve her şeyi bir kez daha mahvetmem ihtimaline karşılık, senin bu gerçeği bilmeni istedim."

"Dur bir dakika. Söylediğin şeyi doğru anlıyorsam, nişan aldığın şeyi sadece sen bilebilirsin demektir. Çünkü bu, senin beyninin içinde olup bitiyor."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "İnsan öyle olmasını bekliyor, değil mi? Ama işler öyle yürümüyor. Bir defasında, biraz antrenman atışı yapmamın tamamen güvenli olduğunu düşünerek, Gece Evi'nin hemen bitişiğindeki bir parka gittim. Ortalıkta dikkatimi dağıtacak kimsenin olmadığından emindim. Büyük bir meşe ağacı buldum ve hedef tahtasını, bana göre ağacın tam merkezine yerleştirdim."

Bana tepki bekler gibi baktığını görünce, kafamı salladım. "Yani ağaç gövdesinin tam ortasına mı demek istiyorsun?"

"Aynen öyle! Oraya nişan aldığımı sanıyordum, ağacın merkezine. Ama ağacın merkezine bazen ne derler, biliyor musun?"

Boş boş, "Hayır, ağaçlar hakkında fazla bilgim yok," diye geveledim.

"Benim de yoktu. Sonra araştırdım. Toprakla ilgili özelliği olan eski çağ vampirleri, ağacın merkezine, ağacın kalbi dermiş. Bazen hayvanların, hatta insanların, belli bir ağacın kalbini temsil edebildiğine inanırlarmış. Ve ben, okumu ağacın merkezine isabet ettirmeyi düşünerek nişan aldım." Daha fazlasını söylemedi. Gözlerini yine yayına dikmişti.

Yumuşacık bir sesle "Kimi öldürdün?" diye sordum. Hiç düşünmeden, elimi kaldırıp omzuna yerleştirdim. Şimdi düşününce, ona neden dokunduğumu bile bilmiyorum. Belki de bir insanın dokunuşuna ihtiyacı varmış gibi göründüğü için. Ya da belki de, itirafına ve temsil ettiği tehlikeye rağmen, onda hâlâ beni çeken bir şey vardı.

Elini elimin üstüne yerleştirdi. Omuzları düştü. "Bir baykuş," dedi kırık bir sesle. "Ok göğsüne isabet etmiş. Meşe ağa-

cının iç tarafındaki dallardan birine tünemiş. Ve yere düşerken, çığlığı bir an bile kesilmedi."

"Baykuş, ağacın kalbiymiş," diye fısıldarken, kendimi, teselli etmek için onu kollarımın arasına çekmemek için zor tutuyordum.

"Evet ve ben onu öldürdüm." İşte o zaman kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Daha önce pişmanlığın böylesine zapt ettiği bir bakış daha gördüğümü hatırlamıyordum. Ayağının dibindeki iki hayvan onu teskin etmeye çalışırken ve en azından Nala, her zamankinden daha sezgisel hareket ederken, aklımdan, Stark'ın nişan aldığı her şeyi vurabiliyor olmasının dışında başka yeteneklerinin de olabileceği düşüncesi geçti. Ama sağduyulu davranıp hiçbir şey söylemedim. Onu endişelendirecek *başka* yeteneklere ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Stark ise konuşmaya devam ediyordu. "Görüyorsun ya? Tehlike yaratmaya niyetlenmediğim zamanlarda, bile tehlikeli olabiliyorum."

Büyük bir dikkatle "Sanırım anlıyorum," derken, onu dokunuşumla rahatlamaya çalışıyordum. "Belki bu yeteneğini kontrol edebilir hale gelene kadar, yayını ve okunu bir kenara kaldırmalısın."

"Bence de kaldırmalıyım. Öyle olduğunu biliyorum. Ama pratik yapmadığım, ok atmaktan uzak durduğum ve unutmaya çalıştığım zaman, içimden bir şeyler kopuyormuş gibi hissediyorum. İçimde bir şeyler ölüyormuş gibi." Elini elimin üstünden çekti ve benden bir adım uzaklaştı. Böylece temasımızı da sona erdirmiş oldu. "İşin bu kısmını senin de biliyor olman gerek. Acıya dayanamadığım için korkağın tekiyim."

Zihnimdeki o cılız sesi dinleyerek, "Acıdan kaçınmak istemen, korkak olmanı gerektirmez," dedim aceleyle. "Seni insan yapar."

"Çaylaklar insan değildir," dedi.

"Aslında bundan o kadar emin değilim. Bence, vampir de olsalar, çaylak da olsalar, herkesin en iyi kısmı biraz insandır."

"Her zaman bu kadar iyimser misin?"

Güldüm. "Ah, kesinlikle hayır."

Bu defaki gülüşü daha az alaycı ve daha gerçekçiydi. "Bana Debbie Downer'ı[5] hatırlatmıyorsun. Gerçi tanışalı uzun zaman olmadı."

Bir kez daha sırıttım. "O kadar da kötümser sayılmam; ya da en azından eskiden değildim." Gülümsemem kayboldu. "Sanırım yakın zamanda eskisi kadar iyimser olmadığımı söyleyebilirim."

"Yakın zamanda ne olduğunu sorsam?"

Kafamı hızlı hızlı salladım. "Anlatamayacağım kadar çok şey."

Gözlerimin içine baktı; gözlerindeki anlayışı görmek beni şaşırtmıştı doğrusu. Sonra yeniden bana yaklaşarak ve yüzüme düşen saçlarımı arkaya iterek beni daha da şaşırttı. "Konuşmaya ihtiyacın varsa, ben iyi bir dinleyiciyimdir. Bazen grubun dışında kalan birinin görüşü iyi gelebilir."

"Dışarıda kalan biri olmamayı tercih etmez miydin?" Vücudunun yakınlığının, bana sokulmakta ve içime işlemekte hiç zorlanmamasının beni nasıl allak bullak ettiğini düşünmemeye çalışıyordum.

Omuz silkti. Gülümsemesi, bir kez daha alaycı haline kavuşmuştu. "Böylesi daha kolay. Kendi Gece Evi'mden taşınmaktan rahatsız olmamamın bir nedeni de buydu."

"Ben de sana bunu sormak istiyordum." Duraksadım. Dü-

5 Debbie Downer: Bir TV programında yer alan, söyledikleri ve verdiği kötü haberlerle sürekli insanların moralini bozan bir karakter.

şünmek için dolaşmaya ihtiyaç duyuyormuşum gibi yaparak, ondan biraz uzaklaştım. Bu arada zihnim, ondan ne kadar etkilendiğim gerçeğiyle, sorularımı, ona düşünmemesi gereken şeyleri –özellikle de Neferet'le alakalı olanları– düşündürtmeden nasıl sorabileceğim arasında gidip geliyordu. "Buraya gelişinle ilgili bir şey sormamdan rahatsız olur musun?"

"Bana istediğin soruyu sorabilirsin, Zoey."

Kafamı kaldırdım, kahverengi gözlerinin içine baktım ve cümlesinin ardında o birkaç basit kelimeden daha fazlasının olduğunu düşündüm. "Pekala. Seni buraya Will'in başına gelen şey yüzünden mi gönderdiler?"

"Sanırım. Tam olarak emin değilim. Eski okulumdaki bütün vampirler, bu Gece Evi'ne transfer edilmemin buradaki Yüksek Rahibe'nin isteği olduğunu söylüyorlar. Bazen, çaylakların başka okulların ihtiyaç duyduğu ya da istediği yeteneklere sahip olması durumunda, benzer örnekler yaşanabiliyor." Güldü ama hiç de eğlenir gibi bir hali yoktu. "Mesela bizim Gece Evi'nin, sizin şu aktör çocuğu çalmak için uzun zamandır uğraşıp durduklarını biliyorum. Neydi adı? Erik Night?"

"Evet, adı Erik Night. Artık bir çaylak değil. Değişim'ini tamamladı." Stark'tan bu kadar etkilenirken, Erik'i düşünmek bile istemiyordum.

"Ah–ha. Her neyse, sizinkiler onu bırakmak istemediler. Zaten o da buradan ayrılmak istemiyormuş. Oysa, benim evim beni tutmak için hiç mücadele etmedi. Benim de kalmak için bir nedenim yoktu. Tulsa'nın beni istediğini duyunca, bir daha, ne olursa olsun, yarışmalara katılmak istemediğimi söyledim. Aldırır gibi bir halleri yoktu; beni buna rağmen istediler ve işte buradayım." Yüzündeki alaycı ifade solup gitmişti. Bir an yine o tatlı ve kendinden pek de emin olmayan çocuğa dönüşmüştü. "Tulsa'nın beni bu kadar istemesine memnun olmaya başlıyorum."

"Evet." Gülümsedim. Onunla aramızda bir bağ oluştuğunu hissetmek beni alt üst ediyordu. "Ben de Tulsa'nın seni istemesine memnun olmaya başlıyorum," dedim. Ve zihnim, biraz önce söylediklerinin ne anlama gelebileceğini ancak toparlayınca, korkunç bir önseziyle sarsıldım. Bir sonraki sorumu sormadan önce gırtlağımı temizlemem gerekti. "Bütün vampirler Will'in nasıl öldüğünü biliyorlar mı?"

Gözlerinden bir acı dalgası daha geçti; sormak zorunda kaldığım için üzüntü duydum. "Büyük ihtimalle. Eski okulumdaki bütün vampirler biliyordu, nasıl olduklarını sen de bilirsin. Onlardan bir şey saklamak kolay değil."

"Evet, nasıl olduklarını bilirim," dedim.

"Hey, Neferet'le aranızda tuhaf bir elektrik yakalamış olabilir miyim?"

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. "Ha? Ne demek istiyorsun?"

"Aranızda bir gerginlik hissettim. Onun hakkında özellikle bilmem gereken bir şey var mı?"

Büyük bir dikkatle "Çok güçlüdür," dedim.

"O kadarını anladım. Bütün yüksek rahibeler çok güçlüler."

Duraksadım. "Şimdilik, aslında tam olarak göründüğü gibi olmadığını, çevresinde dikkatli hareket etmenin iyi olacağını söylemekle yetinsem? Ah bu arada sezgileri çok kuvvetlidir ve neredeyse medyum özelliklerine sahiptir."

"Bildiğim iyi oldu. Dikkat ederim."

Bir taraftan son derece ciddi ve kendinden emin, diğer taraftan bariz biçimde kırılgan görünen ve beni tamamen ve kelimenin tam anlamıyla büyüleyen ve sekse tövbe ettiğimi neredeyse unutturan (Seks mi dedim? Erkekler diyecektim. Ben erkeklere tövbe etmiştim. Ve sekse. Erkeklerle sekse. Ah, Tanrım!) bu yeni

çocuktan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu. "Artık gitsem iyi olacak. İlgilenilmeyi bekleyen bir atım var," diye saçmaladım.

"Hayvanları bekletmemek gerek. Fazla talepkar olabiliyorlar." Düşes'e bakıp gülümsedi ve kulaklarını okşadı. Ben dönüp uzaklaşmaya hazırlanırken, bileğimi tuttu ve parmaklarını aşağı kaydırıp elini elime kenetledi. "Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Sana anlattıklarım yüzünden dehşete kapılıp kaçmadığın için teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Ne yazık ki şu son bir haftada gördüklerimden sonra, senin bu tuhaf yeteneğin bile normal görünüyor."

"Ne yazık ki, bunu duyduğuma sevindim." Sonra elimi dudaklarına götürüp öptü. Öylece, birdenbire. Sanki kızların elini her gün öpmeye alışıkmış gibi. Ne diyeceğimi bilemedim. Protokolde, bir erkeğin elinizi öpmesi halinde ne yapmanız gerektiği yazılı mıydı acaba? Teşekkür mü edilirdi? İçimden onu öpmek geliyordu ama ben bunu düşünmemem gerektiğini düşünerek gözlerine dalıp giderken "Herkese benden bahsedecek misin?" diye sordu.

"Bahsetmemi istiyor musun?"

"Mecbur kalmadığın sürece, hayır."

"O zaman, mecbur kalmadığım sürece, kimseye bir şey anlatmam," dedim.

"Teşekkürler, Zoey," dedi. Elimi sıktı, gülümsedi ve sonra elimi serbest bıraktı.

Bir an durup yayını yerden alışını ve deri bir çantanın içinde duran ok kılıfının yanına gidişini seyrettim. Bana hiç bakmadan, bir ok çekti, nişan aldı ve bir kez daha hedef tahtasını tam on ikiden vurdu. Kesinlikle ve ciddi anlamda yakışıklı ve seksiydi ve benim oradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu. Döndüm ve kendi kendime hormonlarımın çaresine bakmam gerektiğini

hatırlatarak kapıya doğru yürümeye başladım. Tam çıkacakken, öksürdüğünü duydum. Donup kaldım. Biraz daha oyalanırsam, daha önce de yaptığı gibi gırtlağını temizleyeceğini ve sonra yeniden ok atmaya döneceğini umarak, olduğum yerde bekledim.

Tekrar öksürdü. Bu defa, gırtlağının arka tarafından yükselen dehşet verici sıvının hırıltısını duyabiliyordum. Ve sonra koku suratıma bir tokat gibi çarptı. Taze kanın güzel ve korkunç kokusu. Mide bulandırıcı arzum karşısında dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Arkamı dönmek istemiyordum. Koşarak binadan çıkmak, yardım çağırmak ve bir daha asla geri dönmemek. Neler olacağını ezbere bildiğim o sahneye tanık olmak istemiyordum.

"Zoey!" Adım, ağzından çıkarken korkuya ve sıvıya bulanmış gibiydi.

Kendimi dönmeye zorladım.

Stark dizlerinin üstüne inmişti bile. İki büklüm haldeydi ve eğitim sahasının dümdüz, altın sarısı kum zeminine taze kan kusuyordu. Düşes korkunç bir ses çıkararak ağlıyordu ve Stark, kan kusuyor olmasına rağmen bir eliyle köpeğini okşamayı düşünebiliyordu. Öksürüklerinin arasında her şeyin yoluna gireceğini fısıldadığını duyabiliyordum.

Yanına koştum.

Tam ben yanına ulaşırken, yere düştü. Onu son anda yakalayıp dizime yatırdım. Kazağını çekip ön kısmını yırttım. Üzerinde sadece tişört ve kot pantolonuyla kalmıştı. Kazağıyla gözlerinden, burnundan ve ağzından akan kanları silmeye çalışıyordum.

"Hayır. Bunun şimdi olmasını istemiyorum." Duraksadı ve öksürüp kan kusmaya devam etti. Bense silmeye yetişmeye çabalıyordum. "Seni daha yeni bulmuşken, bu kadar erken gitmek istemiyorum."

"Yanındayım. Yalnız değilsin." Sükunetimi korumaya, onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama içim allak bullaktı. İçimden, *Lütfen onu alma! Lütfen onu kurtar*! diye yakarıyordum.

"İyi," diye fısıldadı. Sonra bir kez daha öksürdü. Burnundan ve ağzından yine kan geldi. "İyi ki yanımdaki sensin," dedi. "Bunu yaşamaya mecbursam, seninle yaşamayı tercih ederim."

"Şışşt," dedim. "Ben yardım çağırayım." Gözlerimi yumdum ve aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Damien'i çağırdım. Vargücümle havayı, rüzgarı ve tatlı, güzel yaz esintilerini düşünürken, yüzümde soru soran rüzgarın ılıklığını hissettim. Ve rüzgara, *Damien'i buraya getir ve yardım getirmesini sağla!* diye talimat verdim. Rüzgar, çevremde hortum misali bir tur attı ve sonra yok oldu.

Stark "Zoey!" dedikten sonra bir kez daha öksürmeye başladı. Ve tekrar tekrar öksürdü.

Bir kolumla ona sımsıkı sarılarak "Konuşma. Gücünü koru," dedim. Boşta kalan elimle terle nemlenen yüzüne düşen ıslak saçlarını arkaya itiyordum.

"Ağlıyorsun," dedi. "Ağlama."

"Ben... Elimde değil," dedim.

"Elinden daha fazlasını öpmeliydim. Buna zamanım olur sanıyordum." Hızlı soluklarının arasında konuşmaya çabalıyordu. "... ama artık çok geç."

Gözlerinin içine baktım ve dünyanın geri kalan kısmını tamamen unutuverdim. Stark şimdi kollarımın arasındaydı ama onu çok yakında kaybedecektim.

"Çok geç değil," dedim ve eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Stark kolunu bana doladı. Hâlâ bana sarılacak kadar gücü vardı demek. Gözyaşlarım kanına karışıyordu. Öpüşmemiz kesinlikle harika, korkunç ve fazla kısa ömürlüydü.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, kafasını çevirdi ve öksürerek kan kustu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, onu sakinleştirmek için "Şışşt," diyordum. Sımsıkı sarıldım ve "Buradayım," dedim. "Yanındayım."

Düşes acı dolu bir sızlamayla efendisinin yanı başına uzanmış, kanayan yüzüne korkuyla bakıyordu. "Zoey, gitmeden önce beni dinlemeni istiyorum."

"Tamam, tamam. Endişelenme. Seni dinliyorum."

"Bana iki söz vermelisin," dedi zayıf bir sesle. Öksürmek için başını diğer tarafa çevirmek zorunda kaldı. Omuzlarını tutarak ona destek vermeye çalıştım. Eski yerine döndüğünde titriyordu. Yüzü o kadar beyazlaşmıştı ki adeta şeffaf gibiydi.

"Evet," dedim. "Ne istersen..."

Kanlı elini kaldırıp yanağıma yerleştirdi. "Beni unutmayacağına söz ver..."

Yanağımı avucuna sürterek "Söz," dedim. Başparmağıyla gözyaşlarımı silmeye çalışması, daha da güçlü ağlamama neden olmuştu. "Seni unutamam ki."

"Ve Düşes'e bakacağına söz ver."

"Bir köpeğe mi? Ama ben..."

"Söz ver!" Sesi aniden güç kazanmıştı. "Onu yabancılara göndermelerine izin verme. En azından seni tanıyor ve seni önemsediğimi anlıyor."

"Tamam. Söz veriyorum. Merak etme," dedim.

Bu son sözümden sonra yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler. Keşke biz..." Sesi duyulmaz oldu ve gözlerini yumdu. Kucağımda kafasını çevirdi ve kolunu belime doladı. Yüzünden sessiz, kırmızı gözyaşları akıyordu ve tamamen hareketsizleşmişti. Kı-

pırdayan tek yeri, ciğerlerini dolduran kanın arasından nefes alıp vermeye çabalarken hızla inip kalkan göğsüydü.

Ve o anda aklıma bir fikir, içime bir umut doldu. Yanılıyor bile olsam, Stark'ın bunu bilmesi gerekiyordu.

"Stark, beni dinle..." Beni duyduğuna dair en ufak bir tepki vermeyince omuzlarını sarstım "Stark!"

Gözkapaklarını araladı.

"Beni duyabiliyor musun?"

Kafasını belli belirsiz salladı. Kan içindeki dudaklarında alaycı ve kibirli gülümsemesinin hayaletini görür gibi oldum. "Beni tekrar öp, Zoey," diye fısıldadı.

"Beni dinlemelisin..." Doğruca kulağına konuşabilmek için kafamı eğdim. "Bu, sonun olacak diye bir şey yok. Gece Evi'nde vampirler ölüyorlar ama başka bir tür Değişim'in ardından yeniden doğuyorlar."

Gözlerini biraz daha açtı. "Yani... Ölmeyebilir miyim?"

"Sonsuza dek değil. Bir süredir çaylaklar yeniden hayata dönüyorlar. En yakın arkadaşım döndü mesela."

"Benim için Düşes'e göz kulak ol. Eğer başarabilirsem onun için geri döneceğim. Ve senin için..." Ağzından, burnundan, gözlerinden ve kulaklarından kırmızı bir kan nehri boşandı.

Artık konuşamıyordu. Canı çekilirken, onu kollarımın arasında sımsıkı tuttum. Son nefesini vermeye hazırlanır gibi, hızlı hızlı solurken, eğitim sahasından içeri Damien, Ejderha Lankford, Afrodit ve İkizler girdiler.

BÖLÜM ON ÜÇ

Yanıma ilk ulaşan, Afrodit oldu. Stark'ın ölü bedeni kucağımdan kayıp düşerken, ayağa kalkmama yardım etti. "Ağzında kan var," diye fısıldayarak çantasından çıkardığı bir kağıt mendili elime tutuşturdu.

Damien koşarak yanıma gelene kadar, önce dudaklarımı, sonra gözlerimi kuruladım.

"Haydi, bizimle gel," dedi Damien. "Seni yatakhaneye götürelim, üstünü değiştir." Yanıma geçti ve beni dirseğimden sıkıca tuttu. Afrodit de diğer tarafımdaydı ve o da dirseğime sımsıkı yapışmıştı. İkizler ağlamamak için kendilerini zor tutarak, birbirlerinin bellerine sarılmış halde bizi izliyorlardı.

Erebus'un Oğulları'ndan birkaç tanesi, koyu renk bir sedye ve bir battaniyeyle koşar adım geldiler. Afrodit ve Damien beni eğitim sahasından çıkarmak için çekiştirip duruyorlardı ama onlara direndim. Savaşçılar, Stark'ın kan içindeki bedenini nazik hareketlerle kaldırıp sedyeye yatırırken, durup izledim. Sonra, üzerini, kafasına kadar çektikleri bir battaniyeyle örttüler.

Ve işte o anda Düşes kafasını gökyüzüne kaldırıp ulumaya başladı.

Çıkardığı ses, dehşet vericiydi. Düşes, kanla yıkanan geceyi hüzün, yalnızlık ve kaybetme hissiyle dolduruyordu. İkizler gözyaşlarına boğulmakta gecikmediler. Afrodit'in "Ah, Tanrıçam, bu korkunç bir şey," dediğini duydum. Damien "Zavallı kız," diye fısıldadı ve o da usul usul ağlamaya başladı. Nala, acıyla inleyen köpeğin yanına sokulmuş, ne yapması gerektiğini bilemezmiş gibi, üzgün gözlerle onu seyrediyordu.

Ben de ne yapacağımı bilemiyordum. Ağlamamı durduramama rağmen, tuhaf biçimde uyuşmuş gibiydim. Buna rağmen arkadaşlarımın kolları arasından sıyrılıp Düşes'in yanına gitmeye hazırlandım. Tam o anda Jack koşarak içeri girdi. Ve donakaldı. Ağzı, şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Bir elini boğazına; diğerini de dehşet dolu haykırışını susturma arzusuyla, ağzına götürdü ama boşunaydı. Sedyenin üstündeki, örtülü cesede, kanlı kumlara ve yas tutan köpeğe bakıyordu. Damien burnunu çekerek kolumu sıktıktan sonra, beni bıraktı ve erkek arkadaşına doğru yürümeye başladı. Oysa Jack, her şeyi ve herkesi yok sayarak, Düşes'in yanına koşmuş ve yanı başında dizlerinin üstüne inivermişti.

Köpeğe "Ah, tatlım," dedi. "Kalbim parçalandı..."

Düşes, ulumayı kesti ve bakışlarını Jack'e çevirdi. Köpeklerin ağlayabildiklerini bilmezdim ama sizi temin ederim, Düşes ağlıyordu. Gözyaşları, göz pınarlarından süsülüp yüzünde ve burnunda koyu renk, ıslak izler bırakıyordu.

Jack de ağlıyordu ama Düşes'le konuşurken sesi her zamanki kadar tatlı ve sakindi. "Benimle gelirsen, seni asla yalnız bırakmam."

Sarı Labrador, son birkaç dakika içinde, onlarca yıl yaşlanmış gibi, ileri doğru bir iki adım attı ve başını Jack'in omzuna yasladı.

Gözyaşlarımın arasından, Ejderha Lankford'un Jack'in sırtını sıvazladığını gördüm. "Onu odana götür. Veterineri arayıp köpeğin uyumasını sağlayacak bir şeyler getirmesini isteyeceğim. Yanından ayrılma. O da, vampirini kaybeden kediler gibi, yas tutuyor. O sadık bir kız." Dragon'un sesi hüzün doluydu. "Kaybını kabullenmesi çok zor olacak."

Jack "Ben yanından ayrılmam," derken bir eliyle gözlerini kuruluyor, bir eliyle de Düşes'i okşuyordu. Savaşçılar Stark'ın cansız bedenini dışarı taşırken, iki kolunu köpeğin boynuna doladı.

Neferet onlar tam binadan çıkarlarken geldi. Yanakları al al olmuştu, nefes nefeseydi. "Ah, hayır! Kimdi?"

Ejderha "Yeni çaylak," dedi. "James Stark."

Neferet sedyeye yaklaştı ve battaniyeyi çekip açtı. Benden başka herkes Stark'a bakıyordu ama ben cansız yüzünü görme fikrine tahammül edemediğim için, bakışlarımı Neferet'ten ayırmıyordum. Yüzüne yayılan saf sevinç ve zafer ışığını bir tek ben görebilmiştim. Sonra derin bir iç çekti ve yeniden, bir çaylağın kaybıyla hüzne boğulmuş, endişeli Yüksek Rahibe havasına büründü.

Kusacağımı sandım.

"Onu morga götürün. Gerektiği gibi ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum," dedi Neferet. Ve benden tarafa bakmadan sert bir sesle "Zoey, çocuğun köpeğine göz kulak ol," dedi. Sonra savaşçılara harekete geçmeleri için işaret verip peşlerinden eğitim sahasını terk etti.

Bir an konuşamadım. Kalpsizliğinin Stark'ın ölümüne karışması canımı kötü acıtmıştı. Sanırım için için, ilk tanıştığımızda algıladığım kadın gibi olmasını diliyordum. Dile getirilemeyecek kadar berbat bir olayın yaşandığı bu dakikalarda buna, beni olduğum gibi sevecek bir anneye ihtiyacım vardı.

Stark'ın bedenini alıp götürmelerini izlerken elimin tersiyle gözlerimi kuruladım. Bana ihtiyaç duyan insanlar vardı. Sözler verdiğim insanlar. Neferet'in kötü birine dönüştüğü gerçeğini kabullenme ve böyle zayıf biri gibi davranmaktan vazgeçme zamanım çoktan gelmişti.

Damien'a döndüm. "Bu gece Jack'i yalnız bırakma. Onun sana benden daha çok ihtiyacı var."

"Sen idare edebilir misin?"

Afrodit söze girdi. "Ben ona göz kulak olurum."

"Biz de," dedi İkizler.

Damien kafasını salladı ve bana sımsıkı sarıldıktan sonra Jack'in yanına gitti. Erkek arkadaşının ve köpeğin yanına diz çöktü ve Düşes'i, başlangıçta biraz tereddütlü olsa da sonrasında şefkat ve sıcaklıkla okşamaya başladı.

Stark'ın köpeğini teselli etmeye çalışan Damien ve Jack'in insanın içini burkan görüntülerine dalıp gitmişken, Afrodit'in "Gerçekten de her tarafın kan içinde," demesiyle kendime geldim.

Başımı eğip üstüme baktım. Stark'ı öptükten sonra artık kan kokusu almaz olmuştum. Tatlılığı beni delirtmesin diye, kokunun güzelliğini zihnimden uzaklaştırmıştım. Bu yüzden kıyafetlerimin kanına bulandığını ve yapış yapış olduğunu görmek beni şaşırtmıştı.

"Bu kıyafetlerden kurtulmam gerek," dedim. Sesim titrek çıkmıştı. "Duş almalıyım."

"Haydi gel. Spa'mı kullanabilirsin."

Aptal aptal "Spa mı?" diye sordum. Kafam o kadar allak bullak haldeydi ki söylediklerine anlam vermekte güçlük çekiyordum. Stark az önce kollarımın arasında son nefesini vermişti ve Afrodit Spa'ya gitmemi istiyordu, öyle mi?"

"Banyomdaki duşu yeniden yaptırdığımı bilmiyor muydun?"

"Belki Z kendi odasında duş almak ister," dedi Shaunee.

"Evet, belki kendi eşyalarını kullanmak ister," dedi Erin.

"Evet ama belki de en yakın arkadaşının ölümünden sonra, üzerindeki kandan kurtulmak için odasında tek başına almak zorunda kaldığı o son duşu hatırlamak ve yeniden yaşamak istemiyordur," dedi Afrodit. Sonra kibirli bir tavırla ekledi: "Ayrıca odasında mermer bir Vichy duşu olmadığını biliyorum. Çünkü kampüsteki tek mermer Vichy duş benim odamda."

"Vichy duş mu?" Kendimi kötü bir rüyanın içinde dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Shaunee iç geçirdi. "Cennetten bir parça."

Erin, Afrodit'i dikkatle süzdü. "Senin banyonda Vichy duş mu var?"

Erin bakışlarını Afrodit'ten bana kaydırdı ve "Belki de Spa'sına gitsen iyi olur," dedi. "Vichy duşu, stresten arınmak için birebirdir."

Shaunee gözyaşlarını kurularken son bir kez daha burnunu çekti. "Ve bu akşam üzerinden atman gereken bolca stres olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Pekala. Tamam. Temizlenmek için Afrodit'in odasına gideceğim." Cansız bir kukla gibi, Afrodit ve İkizler'in arasından kapıya doğru yürüdüm.

Kuzgunların gerçeküstü ötüşleri geceyi doldururken, yatakhaneye giden yolu dudaklarımda Stark'ın öpüşüyle yürüdüm.

Meğer Vichy duşu denen şey, dört büyük ve geniş duş başlığından (iki tavana, ikisi de Afrodit'in mermer duş kabininin duvar-

larına yerleştirilmiş) vücudumun her tarafına aynı anda boşalan zilyonlarca ton yumuşak ve ılık suymuş. Hiç kıpırdamadan durdum ve suyun vücudumdan aşağı süzülmesine ve Stark'ın kanını alıp götürmesine izin verdim. Suyun kırmızıdan pembeye dönüşmesini izlerken, bu defa da kanının yokluğu ağlama isteği uyandırdı.

Çok saçmaydı çünkü onu zamanda küçük bir nokta olarak tanımıştım ama yokluğu yüreğimde kocaman bir delik açmıştı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Onu gerçekten tanımazken nasıl özleyebilirdim ki? Ya da belki de onu tanımıştım, belki de bazı insanların arasında zamanınla ölçülemeyecek; toplumun uygun gördüğü kıstasların ötesinde, farklı bir seviyede bir şeyler olabiliyordu. Belki de Stark'la benim, eğitim sahasındaki o sayılı dakikalarda paylaştıklarımız, ruhlarımızın birbirini tanımasına yetmişti.

Ruh ikizleri. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi?

Ağlamaktan başım ağrımaya başlayıp gözyaşlarım akmaz olunca, duştan çıktım. Banyo kapısında Afrodit'in kalın ve büyük bornozu asılıydı. Gösterişli odasına geçmeden önce bornozu üstüme geçirdim. İkizler'in gitmiş olduklarını görmek beni şaşırtmadı.

"Al, şunu iç." Afrodit bana bir kadeh kırmızı şarap uzattı.

Kafamı salladım. "Teşekkürler ama alkolden pek hoşlanmıyorum."

"İç diyorum sana. İçinde şaraptan fazlası var."

"Ah..." Kadehi aldım ve patlamasından korkarmış gibi, küçük bir yudum içtim. Ve beklediğim patlama yaşandı. Ama içimde. "İçinde kan var bunun." Suçlayan bir sesle konuşmamıştım. Afrodit "Şaraptan fazlası" yorumunun ne anlama geldiğini anladığımı zaten biliyordu.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlar," dedi. "Bunun gibi." Beni oturttuğu şezlongun hemen yanında duran küçük sehpa-

nın üstünde, kapağı açık, köpük bir kutunun içinde Goldie'nin bol yağlı, büyük boy hamburgerlerinden biri, büyük boy patates kızartması ve bir kutu kola (bol kafeinli ve şekerli) hazır bekliyordu.

Kanla tatlandırılmış şarabın sonunu da içtikten sonra, ne kadar acıkmış olduğumu şaşkınlıkla fark ederek, hamburgerimi iştahla yemeye koyuldum. "Goldie'yi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Goldie'nin hamburgerlerini herkes sever. İnsana acayip iyi gelirler. Bir hamburgere ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Dolu bir ağızla "Teşekkürler," dedim.

Afrodit yüzünü buruşturdu ve tabağımdan bir patates kızartması alıp yatağına atladı. Bir süre yemek yememi seyrettikten sonra, ondan hiç beklenmeyecek bir çekingenlikle "Ölmeden önce onu öptün demek," dedi.

Ona bakamıyordum. Ve birden hamburgerin tadı karton gibi gelmeye başlamıştı. "Evet, onu öptüm."

"İyi misin peki?"

"Hayır," dedi usulca. "Aramızda bir şey oldu ve..." Doğru kelimeyi bulamadığım için sustum.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Kafamı kaldırdım. "O öldü," dedim. "Yapacak hiçbir..." Ve durdum. Nasıl unutabilmiştim? Stark'ın ölümü, bir şeylerin bitmesi anlamına gelmezdi. Hele bu Gece Evi'nde ve özellikle son zamanlarda. Ve sonra hikayenin geri kalan kısmını hatırladım. "Ona söyledim," dedim.

"Neyi?"

"Bunun onun için son olmayabileceğini. O gitmeden önce, son zamanlarda çaylakların öldüğünü ve sonra geri gelip farklı bir tür Değişim'den geçtiklerini anlattım."

"Yani olur da geri dönerse, aklına gelen ilk şeyler, sen ve ölümün onun için bir son olmayabileceğini söyleyişin olacak. Neferet'in onu duyacak kadar yakında olmaması için dua edelim."

Midem, kısmen umutla, kısmen korkudan gerilmişti. "Sen olsan ne yapardın? Hiçbir şey söylemeden, kollarının arasında ölmesini mi izlerdin?"

İç geçirdi. "Bilmiyorum. Büyük olasılıkla, hayır. Onu önemsiyorsun, değil mi?"

"Evet, önemsiyorum. Nedeninden emin değilim. Yani, evet, kesinlikle hoş bir çocuk. Yani çocuktu. Ama ölümünden önce bana çok şey anlattı ve aramızda bir tür bağ oluşuverdi." Stark'ın bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım ama her şey, beni öpüşü ve kollarımın arasında kan kusarak ölüşüyle birbirine geçmişti. Ürperdim ve kolamdan büyük bir yudum aldım.

"Eee, ne yapacaksın?" diye bastırdı.

"Afrodit, bilmiyorum. Ne yapabilirim ki? Morga gidip Stark'ın yanında oturmama izin vermeleri için Erebus'un Oğulları'na yalvarmalı mıyım? Ölümden dönecek mi diye beklemeli miyim?" Bunu söylerken, yapmak istediğim şeyin tam olarak bu olduğunu fark etmiştim.

"Bence bu pek iyi bir fikir değil," dedi.

"Ne olacağını, ne kadar hızlı olacağını ve hatta olup olmayacağını bilmiyoruz," dedim. Durdum ve düşündüm. "Bekle, sen Stark'ın benim ölümüm sırasında yanımda olacağını söylememiş miydin?"

"Evet."

"Alnında ne vardı? Mavi bir hilal mi? Kırmızı mı? Yoksa tamamlanmış kırmızı bir dövme mi?"

Afrodit tereddütlüydü. "Bilmem ki."

"Nasıl bilmezsin? Onu görüşünden tanıdığını söylemiştin."

"Tanıdım. Gözlerini ve insanda günah işleme isteği uyandıran o güzel dudaklarını..."

"Onun hakkında böyle konuşma," diye çıkıştım.

Afrodit suçlu bir tavırla "Üzgünüm, öyle demek istemedim," dedi. "Seni gerçekten etkiledi desene."

"Evet. Etkiledi. Bu yüzden onu nasıl gördüğünü hatırlaman çok önemli."

Dudağını ısırdı. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Onu kısa bir an gördüm ve geçti."

Kalbim deli gibi çarpıyor, başım, içimi kaplayan yeni umut dalgası yüzünden dönüyordu. "Ama bu onun gerçekten ölmediğini gösterir. Ya da en azından tamamen ölmediğini. Onu gelecekten bir görüşte gördüğüne göre, gelecekte de buralarda olacak demektir. Geri dönecek!"

"Şart değil," dedi Afrodit yumuşak bir sesle. "Zoey, gelecek akışkan bir şey ve sürekli değişiyor. Yani iki farklı ölümünü gördüm. İlkinde arkadaşlarından ayrı olduğun için ölüyordun. Ama şimdi, moron Üç Silahşörlerin gibi çevrende dönüp durmaya başladılar." Kısa bir duraksamadan sonra "Üzgünüm," diye ekledi. "Bu akşam bir yığın saçmalık yaşadın. Kötü şeyler söylemek istemezdim. Ama şu var. Senin şu geyik sürüsü... Yani demek istediğim, artık tek başına olmadığına göre, Zoey'nin yalnız başına ölmesi görüşü geçerliliğini kaybetmiş oluyor. Gördün mü bak, gelecek değişti bile. Ben Stark gördüğümde, belki de ölmeyecekti. Şimdi bu durum tamamen değişmiş olabilir."

"Ama bu da şart değil," dedim.

İsteksizce "Hayır, değil," dedi. "Ama umutlanma. Ben sadece Görüş Kızı'yım, çaylakların hayata dönmesi konusunda uzman sayılmam."

"Bu durumda, bu ölme/ölümden dönme konusunda bilgi sahibi olan birine ihtiyacımız var demektir." Sesimin umutlu çıkmaması için çaba harcıyordum ama Afrodit'in yüz ifadesine bakılırsa, bu konuda pek başarılı değildim.

"Şey, evet. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama haklısın. Stevie Rae'yle konuşmalısın."

"Odama gidip onu arayacağım ve yarın Sokak Kedileri Derneği'nde buluşacağımızı söyleyeceğim. Ben onunla konuşurken, sen Darius'u oyalayabilir misin?"

"Ah, lütfen ama. Oyalamaktan daha iyisini de yaparım. Onu tamamen meşgul ederim." Afrodit adeta mırlar gibi konuşmuştu.

"*Iykk*. Her neyse. Ne görmek, ne de duymak istiyorum." Kendimi bir iyimserlik dalgasına koyvererek, kolamdan büyük bir yudum daha aldım.

"Hiç sorun olmaz. Seve seve kendime saklayabilirim."

"Bir kez daha ıykk diyorum." Kapıya yürüdüm. "Hey, İkizler'den kurtulmayı nasıl başardın? Yarın bir hasar kontrolü yapmam gerekecek mi?"

"Çok basit. Onlara, eğer bizimle kalırlarsa birbirimize pedikür yapacağımızı ve ilk sırada benim olduğumu söyledim."

"Neden ışık hızıyla kaçtıkları anlaşıldı."

Afrodit ciddileşiverdi. "Zoey, ben ciddiyim. Lütfen Stark konusunda ümitlenme. Sen de çok iyi biliyorsun ki geri dönse bile, eskisi gibi olacak diye bir şey yok. Stevie Rae kırmızı çaylakların artık daha iyi olduklarını söylüyor olabilir ama onlar *normal* değiller. Aynı şey Stevie Rae için de geçerli."

"Bunları biliyorum, Afrodit. Ama Stevie Rae'nin iyi olduğu noktasında ısrar ediyorum."

"Ben de Stevie Rae konusunda bir görüş birliğine varma zorunda kalacağımızı tekrar ediyorum. Ben sadece dikkatli olmanı istiyorum. Stark..."

"Sakın!" Elimi havaya kaldırıp onu susturdum. "Bırak birazcık da olsa umutlanayım. Şansının olabileceğine inanmak istiyorum."

Afrodit ağır ağır başını salladı. "Bunu istediğini biliyorum. Beni endişelendiren de bu ya zaten."

"Şu anda bu konuyu konuşamayacak kadar yorgunum," dedim.

"Pekala. Anlıyorum. Söylediklerimi bir düşün." Kapıyı açmak için elimi uzattım. Afrodit "Bu akşam burada kalmak ister misin?" diye sorunca durdum. "Yalnız kalmamış olurdun."

"Hayır ama sağol. Çaylaklarla ağzına kadar dolu bir yatakhanede yalnız sayılmam." Elimi kapının tokmağına yerleştirdim ve omzumun üstünden ona baktım. "Benimle ilgilendiğin için teşekkürler. Şimdi daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi."

Eliyle boşversene der gibi bir hareket yaparken utanmış görünüyordu. Yeniden her zamanki Afrodit havasına bürünmesi çok sürmedi. "Merak etme. Kraliçe olduğun zaman, bana borçlu olacaksın."

Stevie Rae telefonunu açmadı. Hat doğrudan neşeli, kovboy tarzı mesaj kutusuna bağlandı. Mesaj bırakmadım. Ne diyecektim ki? "Selam, Stevie Rae. Ben Zoey. Hey, bu gece bir çaylak kollarımın arasında kan kaybından öldü. Ve ben şimdi ne olacağını öğrenmek istiyorum. Ölümden dönmüş kan emici bir canavar olarak mı geri dönecek, senin çaylakların gibi biraz garip bir tipe mi dönüşecek, yoksa ölü mü kalacak? Öğrenmek istiyorum; çünkü henüz yeni tanışmış olmamıza rağmen, onu gerçekten önemsi-

yorum. Pekala, ara beni!" Ah, hayır. Böyle bir mesaj bırakamazdım.

Yatağımın üstüne çöktüm ve tam keşke Nala çıkagelse diye düşünürken, kedi kapısı açıldı ve benim küçük, huysuz kızım miyavlayarak içeri girdi. Yatağıma atladı, göğsümün üstüne tünedi ve yüzünü boynuma sürterek deli gibi mırlamaya başladı.

"Seni gördüğüme gerçekten ama gerçekten çok sevindim." Kulaklarını okşadım ve burnunun üstündeki beyaz noktaya bir öpücük kondurdum. "Düşes nasıl?" Gözlerini kırptı, hapşırdı ve yeniden bana yaslanıp mırlamaya koyuldu. Bundan Jack ve Damien'in köpeğe çok iyi baktıkları sonucunu çıkardım.

Nala'nın mırıltısının sihir etkisiyle kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Kendimi, okumakta olduğum kitaba, son dönemdeki favori vampir yazarım Melissa Mar'ın *Ink Exchange* adlı kitabına kaptırmaya niyetlendim ama onun ateşli peri masalları bile zihnimin başka konulara kaymasına engel olamıyordu.

Ne düşünüyordum? Tabii ki Stark'ı. Dudaklarıma dokundum; öpüşünün sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Benim neyim vardı böyle? Stark'ın beni bu kadar çok etkilemesine neden izin veriyordum? Pekala, evet. Kollarımın arasında can vermişti ve bu gerçekten ama gerçekten berbat bir şeydi. Ancak aramızdaki bununla sınırlı değildi ya da en azından ben çok daha fazlasının olabileceğini düşünüyordum. Gözlerimi yumdum ve iç geçirdim. Başka bir erkeği daha düşünecek takatim yoktu. Ne Erik'i ne de Heath'i henüz unutmuş değildim.

Tamam. Gerçek şuydu ki, Loren'ı da unutmuş sayılmazdım.

Hayır, Loren'a aşık değildim. Ama neden olduğu acıyı henüz atlatamamıştım. Kalbim hâlâ acıyordu ve yeni bir erkeği içeri alacak durumda değildim.

Stark'ın elimi tutuşunu, parmaklarını parmaklarıma kenetleyişini ve dudaklarının tenimdeki sıcaklığını hatırladım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Sanırım kalbime, henüz yeni bir erkeğe hazır olmadığımı söyleyen olmadı."

Stark dönerse ne olacaktı?

Daha kötüsü–ya dönmezse?

İnsanları yitirmekten yorgun düşmüştüm. Kapalı gözkapağımın arasından bir damla yaş süzüldü. Elimle kuruladım. Yana dönüp bacaklarımı karnıma çektim ve yüzümü Nala'nın yumuşaklığına yasladım. Çok ama çok yorgundum. Berbat bir gün olmuştu. Yarın, dönüp baktığımda o kadar korkunç görünmeyecekti. Yarın Stevie Rae'yle konuşacaktım. O, Stark konusunda ne yapmam gerektiğini söyleyebilirdi.

Ama bir türlü uyuyamıyordum. Beynim dönüyor, dönüyor, yaptığım hatalar ve kırdığım insanlara odaklanıp duruyordu. Stark, Erik ve Heath'i fena halde incitmeme karşılık, ceza olarak ölmüş olabilir miydi?

Aklım *Hayır!* diyordu. *Çok saçma. Nyx'in tarzı bu değil.* Ancak suçluluk duygum, farklı telden çalıyordu. *İnsanları Erik ve Heath'i incittiğin gibi incittikten sonra, yaptıklarının cezasız kalmasını bekleyemezsin.*

Kendi kendime *Kes şunu!* dedim. *Ayrıca Erik bugün hiç de yıkılmış gibi görünmüyordu. Aslında tam bir pislik gibi görünüyordu; kalbi kırık biri gibi değil.*

Hayır, bu da doğru değildi. Ben Loren'la her şeyi berbat etmeden önce, Erik ve ben birbirimize aşık oluyorduk. Erik'in ne yapmasını bekliyordum? Ortalıkta ağlayarak dolaşmasını ve geri dönmem için yalvarmasını mı? Lanet olsun, hayır. Onu incitmiştim ve onun pislik gibi davrandığı da yoktu. O sadece kalbini benden korumaya çalışıyordu, o kadar.

Kalbini ne denli kırdığımı anlamam için, Heath'i görmeme gerek yoktu. Onu, ne kötü incittiğimi ezbere bilecek kadar iyi tanıyordum. İlkokulda birbirimize aşık olduğumuz ilk günlerden beri hayatımın bir parçasıydı. İlk aşk olayından, ortaokuldaki erkek arkadaş/kız arkadaş devresine, lisedeki "çıkma" faslından nihayet yakın zamanda yaşadığımız, Onu-Damgaladım-ve-kanını-emmek-istiyorum-falan-fıstık safhasına kadar hep yakınımdaydı. Falan-fıstık derken, kibarca, Damgalanma ve insan kanı içme olayının çaylak ve insan beyinlerindeki seks alıcılarını tetiklediğini ve Heath'le kanını emmenin ötesine geçmek istediğimi anlatmaya çalışıyorum. Evet, bunun kulağa çok kötü geldiğini biliyorum ama en azından dürüstüm.

Heath ve ben Damgalanmıştık ama sonra ben Loren'la birlikte olmuş (artık bakire olmadığımı düşünmek hâlâ çok tuhaf geliyordu, tuhaftan kastım, rahatsız edici ve bir tür korkutucu) ve bu sırada onunla Damgalanmıştım ve sonuç olarak Heath'le Damgalanmamız etkisini kaybetmişti. Loren'ın bana anlattıkları doğruysa, bu Heath için acı ve dehşet verici bir deneyimdi. Ve o günden sonra Heath'le hiç konuşmamıştık.

Stark acıdan kaçınmak istediği için, korkağın teki olduğunu mu düşünüyordu? Benim yanımda lafı bile olmazdı. Stark'la benim hissettiğimiz o bağın devamı gelseydi, geçmişim hakkında neler düşünürdü acaba? Demek istediğim o bana içini açmış ve dürüst davranmıştı ama ben kendimle ilgili rezilliklerin hiçbirini anlatmamıştım.

Üstelik anlatacak sayısız rezilliğim vardı. Hâlâ sonunu getiremediğim yarım kalmış işlerimden bahsetmiyorum bile.

Heath'ten uzak durmamın nedeni onu incittiğimi bal gibi bilmemdi. Ve hazır, kendime dürüst davranmaya başlamışken, Heath'ten uzak durmamın bir diğer nedeninin göstereceği tepkiden çekiniyor olmam olduğunu da itiraf etmeliydim.

Heath'i tarif edecek en uygun kelime güvenilirdi. Bana deli olduğuna güvenebilirdim. Üçüncü sınıftan beri (zaman zaman isteyip istememe aldırmadan) erkek arkadaşım olduğu gerçeğine de. Ve her zaman yanımda olduğuna da güvenebilirdim.

Birden Heath'e ihtiyacımın olduğunu fark etmiştim. Bu akşam kendimi örselenmiş, ezilmiş ve allak bullak hissediyordum ve hepsini kaybetmediğimi bilmeye ihtiyacım vardı. Bunu hak etmesem bile, içlerinden birinin beni gerçekten sevdiğini hatırlamaya...

Cep telefonum komodinimin üstünde şarja takılıydı. Hemen açtım ve ödleklik yapıp caymadan önce bir kısa mesaj yazdım.

Nasılsın?

İşi basit tutmuş, kısacık bir soruyla başlamıştım. Cevap verdiği zaman, tabii eğer verirse, arkasını getirecektim.

Yeniden Nala'nın yanına sokulup uyumaya çalıştım.

Bana sonsuz kadar uzun gelen bir çabalamanın ardından, saate baktım. Neredeyse sabahın sekiz buçuğuna geliyordu. Pekala, demek ki Heath uyuyordu. Hâlâ yarıyıl tatilindeydi ve kalkıp okula gitmek zorunda olmadığı günlerde, öğlene kadar uyurdu. Gerçekten. Kendi kendime inatla, yani şu anda da uyuyor, diye tekrarlıyordum.

Zihnim derhal cevap verdi: *Önceden olsa bir önemi olmazdı. Önceden olsa, aradan bir saniye bile geçmeden mesajıma cevap verir ve derhal buluşmamız için yalvarırdı.* Heath uykusunda bile olsa hiçbir mesajımı atlamazdı.

Belki de onu aramalıydım.

Neden? Yüzümü bir daha asla görmek istemediğini duymak

için mi? Dudağımı ısırdım. Hasta gibi olmuştum. Hayır, hayır. Bunu yapamazdım. Bu gece olanlardan sonra, bana kötü şeyler söylemesine tahammül edemezdim. Okumak bile yeterince kötü gelecekti zaten.

Tabii eğer cevap verirse.

Nala'ya iyice sokuldum ve mırıltılarından huzur bulmaya, cep telefonumun sessizliğini unutmaya çalıştım.

Huzursuz bir uykuya dalarken, kendi kendime *Yarın*, dedim. *Yarın ses çıkmazsa, Heath'i arayacağım.*

Tamamen uykuya dalmamdan hemen önce, bir kuzgunun penceremin hemen dışında öttüğünü duyar gibi oldum.

BÖLÜM ON DÖRT

O akşam, beni saat beşte uyandırması için alarmı kurmama hiç gerek kalmamıştı. (Akşamın beşi benim sabahım oluyor. Hatırlarsanız bir çaylağın günü ve gecesi ters yüz olmuş durumdadır, okul akşam saat 8'de başlar ve sabahın 3'ünde biter.) Alarmımın zili öttüğünde, yatağımda, tamamen uyanık halde yatmış, Nala'yı okşuyor ve Stark, Heath ve Erik'i düşünmemeye çalışıyordum.

Odamın içinde sersem sersem dolaştıktan sonra, üzerime bir kot pantolon ve kazak geçirdim. Aynada kendime baktım. Pekala sadece *Ihh*, dedim. O akşam biraz uyumam şarttı, gözaltı torbalarımın da torbaları olmuştu.

Kapı vurulunca Nala vücudunu bir yay gibi gerip tıslamaya başladı.

"Zoey? Biraz acele etmek gibi bir niyetin var mı?"

Kapıyı açtım ve kısacık (ama çok hoş) siyah yün bir etek ve koyu mor bir kazağın altına, uğruna ölünesi siyah çizmeler giymiş, huysuz ötesi bir Afrodit'le burun buruna geldim. Ayağını sabırsız bir tavırla yere vuruyordu.

"Ne var?" dedim.

"Sana bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama en az koltuk değnekli şişko bir çocuk kadar ağırsın."

"Afrodit, çok kötüsün. Sanırım ben de bunu sana daha önce söylemiştim." Gözlerimdeki ağırlıktan kurtulmak için gözkapaklarımı kırpıştırırken "Ayrıca ağır falan da değilim," dedi. "Hazırım."

"Hazır falan değilsin. İşaret'ini saklamamışsın."

"Ah, tanrım. Tamamen unuttum." Gözlerim otomatik olarak alnına gitti. Çaylaklara özgü İşaret'ten eser yoktu.

"Evet, çaylak rolü yapmanın en iyi taraflarından biri, kampüsten çıkarken İşaret'imi gizlemek gibi bir derdimin olmaması." Afrodit'in ses tonu uçarıydı ama ne kadar üzüldüğünü gözlerinden anlayabiliyordum.

"Hey, Nyx'in söylediklerini hatırla," dedim. "Sen onun için özelsin."

Afrodit gözlerini çevirdi. "Evet, ya, özelim. Her neyse. Elini çabuk tutar mısın? Darius bizi bekliyor ve daha Shekinah'a uğrayıp seninle geldiğimi haber vereceksin."

İşaret'imin detaylı kıvrımlarını kapatıcıyla örterken "Ve kahvaltılık gevreğimi yemem gerek," dedim.

"Vakit yok," dedi Afrodit, aceleyle merdivenleri inerken. "O aptal insanlar dükkanı kapatıp salak orta sınıf evlerine kaçışmadan önce, Sokak Kedileri'ne ulaşmamız gerek."

"Sen de aptal bir insansın," diye fısıldadım.

"Ben özel bir insanım," diye düzeltti ve kısık sesle sordu: "Stevie Rae'yle ne zaman buluşuyoruz? Biraz geç kalırsak onun için bir sakıncası olmaz, değil mi?"

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadım. "Dün gece ona ulaşamadım."

"Hiç şaşırmadım. O tünellerde cep telefonu hiç çekmiyor ki. Darius'a geç kalmanla ilgili bir şeyler uydururum. Onu tekrar arayabilirsin. Bu defa ulaşacağını umalım."

"Biliyorum, biliyorum," dedim.

"Hey, Z!" Afrodit ve ben mutfağın önünden geçerken, içeriden Shaunee'nin sesi geldi.

Erin "Bu sabah daha iyisin ya?" diye sordu.

"İyiyim. Sağ olun, kızlar," dedim gülümseyerek. İkizler kolay toparlanan tipler değillerdi. Ölümle kısa bir temas bile uzun süre dehşet içinde yaşamaları için yeterliydi.

"Harika. Count Chocula[6] kutunu hazırladık, işte burada..."

"Hey, Ahmak İkizler, bu akşam bana pedikür yapmaya ne dersiniz? Sağ ayağımdaki nasır üzerinden geyik sürüsüne layık bir bağ kurabiliriz." Afrodit yüksek topuklu çizmesini havaya kaldırıp fermuarını indirecek gibi yaptı.

Erin "Senin kahvaltın da hazır, Afrodit," dedi.

"Evet, sana güzel bir kase Count Sürtükula hazırladık," dedi Shaunee.

"İkiniz hiç eğlenceli değilsiniz. Zoey, ben gidip Darius'u bulayım. Park yerinde buluşuruz. Elini çabuk tut." Saçlarını ve kalçalarını savurarak uzaklaştı.

Erin ve Shaunee aynı anda "Ondan nefret ediyoruz," dediler.

"Biliyorum," diyerek iç geçirdim. "Ama dün gece bana karşı gerçekten çok iyiydi."

"Büyük ihtimalle ciddi bir kişilik bozukluğu yaşadığı içindir," dedi Erin.

"Evet," dedi Shaunee. "Bence şu kimlik bölünmesi yaşayan tiplerden. Hey, belki de yakın zamanda tımarhaneye kapatılır!"

---

6 Count Chocula: Kutusunda Vampir resmi olan mısır gevreği markası

"Mükemmel bir düşünce tarzı, İkiz. Olaylara iyi tarafından bakabilmene bayılıyorum."

"Al, bakalım, Z. Kahvaltılık gevreğin," dedi Shaunee.

En sevdiğim kahvaltılık gevrek kutusuna bakarak iç geçirdim. "Yiyecek zamanım yok. Sokak Kedileri'ne gitmem ve şu hayır işine girişmem gerek."

"Onları bitpazarı kurmaya ikna etmelisin," dedi Erin.

"Evet. Yeni sezona yer açmak için dolaplarımızda ciddi yer açmamız şart, eskileri satıp yenilere yer yaratabiliriz," dedi Shaunee.

"Aslında fena fikir değil," dedim. "Ayrıca Sokak Kedileri satışı içeride yaparlarsa, güneş açısından da sorun olmaz."

"İkiz, haydi gidip ayakkabılarımızı elden geçirelim," dedi Shaunee.

"Geçirelim, İkiz," dedi Erin. "Duyduğuma göre önümüzdeki sezon metalik renkler moda olacakmış."

İkizler kendilerini yeni ayakkabı alışverişi hayallerine kaptırırken, yatakhaneden ayrıldım.

Kapının önünde bekleyen Erebus'un Oğulları Savaşçısı Darius değildi ama en az onun kadar iri ve haşin görünüşlüydü. Bana saygılı bir selam verdi. Ben de selamına karşılık verdim ve karşıma çıkan çaylak ve vampirlerle merhabalaşarak, hızlı adımlarla, yürüyüş yolundan ana binaya doğru yürüdüm. Cep telefonumu çıkardım ve bir süre önce Stevie Rae'ye verdiğim telefonun numarasını tuşladım. Neyse ki bu defa ilk çalışta cevap verdi.

"Hey, selam, Zoey!"

"Ah, Tanrıya şükür." Adını söylememiştim ama yine de alçak sesle konuşmaya özen gösteriyordum. "Daha önce de aramaya çalıştım ama sana ulaşamadım."

"Üzgünüm, Z. Telefon tünellerde iyi çekmiyor."

İç geçirdim. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecekti ama şu anda ne yapacağımı düşünecek zamanım yoktu. "Neyse, boş ver. Biraz sonra benimle Sokak Kedileri Derneği'nde buluşabilir misin? Çok önemli."

"Sokak Kedileri mi? Orası neresi?"

"Altıncı Cadde'yle, Sheridan'ın köşesindeki, küçük şirin tuğla bina. Charlie'nin Tavuk Restoranı'nın hemen arkasında kalıyor. Orada olabilir misin?"

"Evet, sanırım. Otobüse binmem gerekecek, bu yüzden biraz zaman alır. Hey, neden sen gelip beni almıyorsun?"

Onu neden alamayacağımı ve o gün görüşmemizin neden bu kadar önemli olduğunu açıklamak üzere ağzımı açtım ancak arka plandan yükselen, gerçekten ürkütücü bir çığlık ve arkasından gelen çirkin kahkahayla ne diyeceğimi unutuverdim.

"Şey, Zoey. Kapatmam gerek," dedi Stevie Rae.

"Stevie Rae? Neler oluyor?"

"Hiç," dedi telaşla.

"Stevie Rae..." diyecek oldum ama sözümü kesti.

"Kimseyi yemiyorlar. Gerçekten. Ancak pizzacı çocuğun bu teslimatı hatırlamayacağından emin olmam gerek. Sokak Kedileri'nde görüşürüz. Hoşçakal!"

Ve telefonu kapattı. Ben de telefonumu kapattım. (Keşke gözlerimi de kapatıp, cenin pozisyonu alabilseydim ve yeniden uykuya dalabilseydim.) Yürümeye devam ettim ve Gece Evi'nin ana binasının bir şatonunkini andıran ahşap kapılarından içeri girdim. Müdürün odası diye tabir edilebilecek bir bölümümüz yoktu ama Bayan Taylor adında çok hoş bir vampirin bulunduğu bir alan vardı. Bayan Taylor aslında bir sekreter değil; Nyx'in yardımcı memuruydu. Damien bana onun Gece Evi'nin idari

hizmetlerini sağlamak üzere eğitim aldığını anlatmıştı. Ritüeller ve bunun gibi ıvır zıvırlar için şapeli hazırlamakla meşgul olmadığı zamanlarda, onu telefonları cevaplamak, fotokopi çekmek ve profesörlerin angaryalarını halletmek gibi işlerle boğuşurken görebilirdiniz.

Tatlı bir gülümsemeyle "Merhaba, Zoey," dedi.

"Merhaba, Bayan Taylor. Shekinah'a bana Sokak Kedileri ziyaretimde kimin eşlik edeceğini haber vermem gerekiyor ama nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ah, ders vermediği zamanlarda Konsey Odası'nı ofis olarak kullanıyor," dedi Bayan Taylor. "İlk ders henüz başlamadığı için, şu anda da orada."

"Teşekkürler," diye seslenerek koridordan sola saptıktan sonra, kütüphane ve Konsey Odası'na çıkan merdivenleri tırmandım. Tam kapıyı tıklatmak üzere elimi kaldırmıştım ki içeriden Shekinah'ın sesi geldi: "İçeri girebilirsin, Zoey."

Tanrım. Vampirlerin kimin-geleceğini-önceden-bilebiliyoruz olayı bir hayli ürkütücüydü. Omuzlarımı dikleştirip içeri girdim.

Shekinah, kadifeden yapılmışa benzeyen siyah bir elbise giymişti. Göğsünün üstüne, simle Nyx'in işareti –havaya kaldırdığı ellerinin arasında bir ay tutan kadın silueti– işlenmişti. Bana gülümsedi. Egzotik güzelliği ve çevresini saran yaş ve olgunluk hissiyle, beni bir kez daha etkilemişti.

"Uğurlar olsun, Zoey," dedi.

Otomatik olarak cevap verdim. "Uğurlar olsun."

"Bugün nasılsın? Dün gece genç çaylaklardan birinin hayatını kaybettiğini ve senin ölümüne bizzat şahit olduğunu duydum."

Yutkundum. "Evet. Öldüğü zaman Stark'ın yanındaydım. Bugün de ne kadar iyi olabilirsem, o kadar iyiyim."

"Sokak Kedileri'ni ziyaret etmeye hazır mısın? Biliyorsun, ilk karşılaşma biraz zorlu olabilir."

"Biliyorum. Ama yine de gitmek istiyorum. Meşgul olmak bana iyi geliyor."

"Pekala. Kendini en iyi sen tanırsın."

"Sizin için de uygunsa, yanımda Afrodit'i götürmek istiyorum."

"Toprakla ilgili özelliği olan çaylak, değil mi?"

Gergin bir tavırla başımı eğdim ve "Nyx'in ona verdiği özellik toprakla ilgiliydi," dedim. Teknik anlamda yalan söylemiş sayılmazdım.

"Toprağın sakinleştirici bir etkisi vardır. Genelde bu özelliğe sahip olanlar, ayakları yere basan ve güvenilir kişiler olurlar. Bugün sana eşlik etmesi için çok uygun bir seçim yapmışsın, genç rahibe."

Suçluluk duygumu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Afrodit ve ayağı yere basan, güvenilir biri olmak ha? İkizler'in de diyeceği gibi *lütfen, sadece lütfen...* "Darius'la birlikte beni bekliyorlar. Bu yüzden gitsem iyi olur."

"Bir dakika." Shekinah elinde tuttuğu kağıda şöyle bir baktıktan sonra, bana uzattı. "Yeni ders programın. Benim onayımla, Neferet seni Vampir Sosyolojisi dersinin giriş seviyesinden, altıncı sınıf seviyesine geçirdi." Saklamaya gerek görmediği bir ilgiyle, hâlâ bir Vampir olmama rağmen, içi şimdiden dolu olan sıradışı İşaret'ime bakıyordu. Ve tabii ki, bugüne kadar hiçbir çaylak ya da vampir benimki gibi boynuna, omuzlarına, sırtına ve beline kadar yayılmış bir dövmeye sahip olmamıştı. Shekinah dövmemin o boyutunu göremiyordu ancak bakışları durumun

farkında olduğunu anlatır gibiydi. "Sosyoloji dersinin giriş seviyesiyle yetinmek için fazla ilerleme kaydetmiş durumdasın. İçimden bir ses –ki Yüksek Rahibeniz de benimle aynı fikirde– bir üçüncü sınıf öğrencisinin şimdilik bilmeye ihtiyaç duymayacağı sosyoloji detaylarını öğrenmen gerektiğini söylüyor."

Tek söyleyebildiğim "Evet, efendim," oldu.

"Seni ileri düzey sosyoloji dersine almamız, ders programında bir takım değişiklikler yapmamızı gerektirdi. Bugün öğle yemeği sonrasına kadar izinli sayılmanı sağladım. O zamana kadar dönmüş ol ve sonraki derslerine katıl."

"Tabii, efendim. Afrodit'in de izinli sayılmasını sağlarsınız, değil mi?"

"O işi de hallettim."

Güçlükle yutkundum. "Şey... Sağ olun. Yani teşekkür ederim." Her zamanki gibi, vampirlerin üstün biliş yetileri beni geriyordu. "Şey... Sokak Kedileri Derneği'ne Karanlık Kızlar'ın, geliri derneğe bırakmak üzere, bir bitpazarı projesine sponsor olmak istediklerini söylemeyi düşünüyordum. Sizce bu uygun olur mu?"

"Bence çok hoş bir fikir. Karanlık Kızlar ve Erkekler'in satışa çıkaracak ilginç eşyaları olduğuna eminim."

İkizler'in tasarımcı işi pabuçlarını, Erik'in Yıldız Savaşları oyuncaklarını –kim bilir belki de artık yetişkin bir vampir olduğu için, oyuncakları çocukça buluyor olabilir– ve Damien'in bayıldığı el işi kenevirden örülme kolyeleri düşününce, ona katılmaktan başka seçeneğim kalmıyordu. "Evet, o ıvır zıvırları tanımlamak için ilginçten daha uygun bir sözcük düşünemiyorum."

"Bu hayır işini nasıl sürdüreceğin konusunda inisiyatifi tamamen sana bırakıyorum. Yerel toplumla yakın ilişkiler kurmanın faydalı olacağına kesinlikle katılıyorum. Sınıflanmalar cehalet getirir, cehalet de korkuyu. Cinayetler konusunda yerel polis-

le birlikte çalışmaya başladım bile. Bunun çok küçük ve rahatsız bir insan grubunun işi olduğu hususunda hemfikiriz. Gerçi şu anda insanlarla iletişim kurmanıza izin vermek konusunda biraz tereddütlüyüm ama fikrinin olumlu yönlerinin, risklerinden daha ağır basacağına inanıyorum."

"Ben de öyle."

"Ve Darius yanınızda olduğu sürece, güvende olacaksınız."

Hiç düşünmeden "Evet, bana bir dağı hatırlatıyor," dedim ve bu moronca tarifimden dolayı kıpkırmızı oldum.

Oysa Shekinah gülümsüyordu. "Aslına bakarsan, bana da bir dağı hatırlatıyor."

"Şey, o zaman, Sokak Kedileri'yle durumumuzu size de bildiririm."

"Lütfen yarın bana rapor ver. Yarın demişken, okuldaki negatif enerjiyi arındırmaya odaklanacağımız özel bir Yeni Yıl Ritüeli düzenlemeyi düşünüyorum. İki profesörün ve son olarak da o zavallı çaylağın ölümünden sonra, okulun güçlü ve detaylı bir arınmaya ihtiyacı var. Amerikan Yerlisi kökenlerinin bilinciyle yetiştirilmiş biri olarak, arınma ritüellerine aşina olduğunu duydum."

"Evet!" Şaşkınlığımın sesime yansımasına mani olamamıştım. "Büyükannem hâlâ Cherokee usullerine uygun hareket eder."

"İyi. Bu durumda, arınma ritüelini düzenlemek konusunda sana ve çok yetenekli yaşıtlarına güvenebilirim. Yarın yılbaşı. Bu yüzden ritüeli gece yarısı başlayacak şekilde planlayalım. Yeni yılı, doğu duvarının yakınında, okul çapında bir arınma ayiniyle karşılayalım."

"Doğru duvarı mı dediniz? Ancak orası..." Midemin bulandığını hissederek sustum.

"Evet, Profesör Nolan'ın cansız bedeni oraya bırakılmıştı.

Orası aynı zamanda müthiş bir güç barındıran bir bölgedir ve bu yüzden arınma ayininin odak noktası olması doğru olur."

"Neferet de ritüelini orada gerçekleştirirken aynı şeyi söylememiş miydi?" Neferet, Profesör Nolan'ın vücudunun bulunduğu yerde bir tür cenaze töreni düzenlemişti. Ayrıca, okulun çevresini, Gece Evi'ne giriş çıkış yapan herkesten haberdar olmasını sağlayacak güçlü bir sihirle donattığı yer de orasıydı.

"Arınma ve korunma çok ayrı iki şeydir, Zoey. O zaman Neferet korunmaya odaklanmıştı. O zaman için böylesi bir trajediye verilecek en uygun tepki buydu. Şimdi artık zihinlerimizi netleştirecek zamanımız oldu ve artık geleceğe bakma zamanı geldi. Bunu yapabilmek için, önce geçmişimizi arındırmamız gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Sanırım," dedim.

"Çember ayinini sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

"Ben de öyle," diye yalan söyledim.

"Bugün temkinli ve bilge ol, Zoey," dedi.

"Elimden geleni yaparım," dedim. Ve odadan çıkarken onu saygıyla eğilerek selamladım.

Yarın bütün okul için bir arınma ayini düzenlemem gerekiyordu ve toprak elementim eksikti. Oysa herkes Afrodit'in toprakla ilgili yeteneğine hâlâ sahip olduğunu sanıyordu. Gerçi herkes Afrodit'in hâlâ bir çaylak olduğunu da düşünüyordu. Ah, Tanrım. Başım ciddi beladaydı. Yine.

BÖLÜM ON BEŞ

Bir taraftan arınma ritüeli konusunda kafayı yememeye çalışarak yeni ders programıma göz atarken, hızlı adımlarla park alanına doğru yürüyordum. Shekinah haklıydı; Vampir Sosyolojisi dersinde üst seviyeye atlamam bütün programımı alt üst etmiş, ilk dört dersimin yerlerini değiştirmişti. Drama dersi, ikinci saatten beşinci saate alınmıştı. Hemen arkasından saati değişmeyen tek dersim geliyordu: Binicilik.

Kendi kendime "Harika," diye mırıldandım. "Ritüel belası yetmezmiş gibi, bir de Erik'in dersine girmek zorundayım." Afrodit ve Darius'u çok havalı siyah bir Lexus'un yanında beni beklerken gördüğümde, midem alt üst haldeydi. Pekala, itiraf ediyorum önce Darius'u ve fena halde kaslı vücudunu fark etmiştim. Afrodit, adamın gölgesinde kalmıştı ve göz süzmekle meşguldü.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyerek arabanın arka koltuğuna yerleştim. Zarif hareketlerle ön koltuğa yerleşen Afrodit "Hey, sorun değil," dedi. "Stres yapmana gerek yok."

Gözlerimi çevirdim. Ne yani? Gecikmem birden sorun olmaktan çıkmış mıydı? Tanrım... Afrodit'in niyeti su gibi şeffaftı.

Darius arabayı okulun büyük giriş kapısına yöneltirken tatlı bir sesle "Şey, Afrodit," dedim. "Yarın gece yarısı için takvimine işaret koymayı unutma."

"Ne?" Bana omzunun üstünden *keşke arabanın deri döşemesinde kaybolsan da Darius'la rahat rahat baş başa kalabilsem,* der gibi bir bakış attı.

"Yarın... Gece yarısı. Sen, ben, Damien ve İkizler bir çember oluşturup bütün okulu kapsayan bir arınma ritüeli gerçekleştireceğiz."

Mavi gözleri yusyuvarlak oluvermişti. Şaşkın bir bakışla "Ama bu..." derken, nefesi kesilmiş gibiydi.

Tam bir felaket olur anlamına gelecek bir şey söylemesine mani olmak için aceleyle "Eğlenceli olacak," dedim.

Darius, Afrodit'e sıcacık bir gülümsemeyle baktı ve "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi. "Sizin çemberin gücü hiçbir şeyde yok."

Afrodit hemen toparlanmıştı. Darius'a gülümseyerek "Evet, *bu,* kesinlikle çok uygun bir tarif," derken her zamanki işveli (ve hafif sürtük) haline dönmüştü.

"Hiç bu kadar çok yetenekli çaylağı bir arada görmemiştim."

Afrodit boğuk bir sesle "Tatlım, benim ne kadar *yetenekli* olduğum konusunda hiçbir fikrin yok," dedi.

Afrodit, Darius'la cüretkar ve biraz mide bulandırıcı şekilde flört ederken, ben yanağımın içini acıtana kadar kemirerek *evet,* diye düşünüyordum, o ve diğer herkesin –Afrodit ve Stevie Rae dışında– bize neler olduğu konusunda gerçekten hiçbir fikirleri yoktu. Gerçi bizim üçümüzün de fikir sahibi olduğumuz söylenemezdi, özellikle de beş elementle çember oluşturma zamanı gelince ne yapacağımız konusunda... Afrodit yatakhanede-

ki odasında toprak elementini harekete geçirmeye çalışmıştı ve ben, onu izleyenlerin, toprakla ilgili özelliğini kaybettiğini fark etmekte gecikmeyeceklerini çok iyi biliyordum. Bunu nasıl izah edecektik?

Büyük ihtimalle, Damien ve İkizler, onlardan bir şeyler sakladığım için bir kez daha hiddetleneceklerdi. Harika.

Çember ayini sırasında dikkatleri üzerinde toplayacak –bu sayede insanların toprak özelliği eksikliğini fark etmemelerini sağlayacak– bir şey bulmaya ihtiyacım vardı. Pekala. Hayır. Asıl ihtiyacım sıkı bir tatildi. Ya da ekstra güçlü bir Advil.[7]

Çantamın içini karıştırmaya ve Advil aramaya başladım ama bulamadım. Tabii ki, ilaçların çaylaklar üzerindeki etkisi pek olumlu olmuyordu. Herhalde, Advil de baş ağrımı gidermeye yetmeyecekti. Üstelik insanların dikkatini dağıtacak bir şey bulabileceğimden de emin değildim. Görünüşe bakılırsa, sonunda bulacağım tek şey, benden bekleneceği üzere, daha fazla bela, stres ve sağlam bir doz sancılı ishal olacaktı.

Darius, Sokak Kedileri'nin binasını bulmakta hiç zorluk çekmemişti. Burası geniş vitrini kedi ıvır zıvırlarıyla dolu, sıcak görünüşlü, büyük, tuğla bir binaydı. Hediyelik eşya bölümünden Nala için bir şeyler almayı unutmasam iyi olurdu. Kedim, onu aldattığım (Dönüşte üstüme zilyonlarca kedinin kokusu sinmiş olacaktı) ve bir hediye bile getirmediğim gerçeğini bilmeden de yeterince aksi ve huysuzdu.

Darius kapıyı açık tutup Afrodit ve benim geçmemizi ve binanın aydınlık dükkan kısmına girmemizi bekledi. Evet, üçümüz de güneş gözlüklerimizi takmıştık ama güneş bizi yine de rahatsız ediyordu. Taze insan Afrodit'e baktım. Şey, güneş en azından iki çift gözü rahatsız ediyordu.

7 Çok yaygın kullanımı olan güçlü bir ağrı kesici.

"Sokak Kedileri'ne hoş geldiniz. Bu bizi ilk ziyaretiniz mi?"

Bir Afrodit'e baktım, bir de...

Bir rahibe?

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi ovuşturmak ihtiyacı duymuştum. Rahibe tezgahın arkasındaki taburesinden bize gülümsüyordu. Derin, kahverengi gözleri hayat doluydu ve yaşlı olduğu her halinden belli olmasına rağmen şaşırtıcı derecede pürüzsüz, bembeyaz yüzünde ışıl ışıl parlıyordu. Başında beyaz kepli, siyah örtülü rahibe başlığı vardı.

Cevap vermediğimi görünce "Genç bayan?" diye bastırdı. Gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

"Ah, şey, hımm... Yani, evet. Sokak Kedileri'ne ilk defa geliyorum," derken zeki bir görüntü çizmediğimden emindim. Beynimin içinde bin tane soru cirit atıyordu. Bir rahibenin burada ne işi vardı? Sonra göz ucuyla, siyah cüppeli başka bir karaltı gördüm ve o zaman dükkanın giriş bölümünde başka rahibelerin de olduğunu fark ettim. Rahibeler mi? Yoksa içeride bir sürü rahibe daha mı vardı? Vampir çaylaklarının Sokak Kedileri yararına hayır işi yapmak istediklerini duyunca, dehşete düşmezler miydi?

"Harika. Bizi ilk defa ziyaret eden dostlarımızı her zaman sevgiyle kucaklarız. Sokak Kedileri olarak sizin için ne yapabiliriz?"

Afrodit "Benediktin rahibelerinin Sokak Kedileri'yle bağlantısı olduğunu hiç bilmiyordum," diyerek beni şaşırttı.

"Ah, evet var. Son iki senedir, Sokak Kedileri'ni biz işletiyoruz. Kedileri sizce de maneviyatı güçlü hayvanlar değiller mi?"

Afrodit homurdandı. "Maneviyatı yüksek mi? Cadılarla haşır neşir, şeytanla birlik oldukları için öldürülüp durdular. İnsanlar yollarına çıkan siyah kedilerin kötü şans getirdiğine inanıyorlar. Maneviyattan kastınız bu muydu?"

Bu kadar saygısız göründüğü için suratının orta yerine bir şaplak indirmek istiyordum ama rahibe rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sizce bunun asıl nedeni, kedilerin kadınlarla ilişkilendirilmesi değil mi? Özellikle de toplumun büyük kısmı tarafından bilge olarak nitelenen kadınlarla... Erkek egemen toplumlarda, bazı insanların kedilerde uğursuzluk alameti araması çok normal değil mi?"

Afrodit'in şaşırdığını hissetmiştim. "Evet, sanırım ben de böyle düşünüyorum. Sizin de aynı düşünceyi paylaşmanıza şaşırdım doğrusu." Darius da alışveriş yapar gibi görünmekten vazgeçip bu ilginç sohbete kulak kesilmişti.

"Genç bayan, başımda bir rahibe atkısı taşımam, düşünmeme ya da kendime ait fikirlere sahip olmama engel değil. Sizi, erkek hakimiyetiyle sizden daha çok anlaşmazlık yaşadığıma temin edebilirim." Gülümsemesi, dudaklarından dökülen kelimelerin sertliğini biraz olsun gideriyordu.

"Rahibe atkısı! Demek adı bu!" Aptal ağzımdan çıkan bu aptalca yorumla yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim.

"Evet, aynen öyle, adı bu."

"Şey, özür dilerim. Daha önce bir rahibeyle tanışmamıştım," dedim ve iyice morardım.

"Buna hiç şaşırmadım. Sayıca pek fazla değiliz. Ben Rahibe Mary Angela, Sokak Kedileri'nin müdürü ve küçük manastırımızın rahibesiyim." Gülümsemesini Afrodit'e çevirdi. "Hangi mezhepten olduğumuzu, Katolik olduğunuz için mi anladınız, çocuğum?"

Afrodit'in dudaklarından bir kahkaha döküldü. "Kesinlikle Katolik değilim. Ama Charles LaFont'un kızıyım."

Rahibe Mary Angela anladığını göstermek için kafasını salladı. "Ah, belediye başkanımız. O zaman mezhebimizin gerçek-

leştirdiği hayır işleriyle de aşina olmalısınız." Ve bunu söylerken, Afrodit'in belediye başkanının tek kızı olmasının ne anlama geldiğini idrak ederek kaşlarını kaldırdı. "Ve bir vampir çaylağısınız."

Dehşete düşmüş gibi bir hali yoktu ama ben bunun rahibeye, Şeytan'ın evine adım attığını haber vermek için uygun bir zaman olduğunu düşündüm. Derin bir nefes aldım ve elimi uzatırken, bir çırpıda "Evet, Afrodit bir çaylak ve benim adım da Zoey Kızılkuş, ben de bir çaylağım ve Karanlık Kızlar'ın lideriyim," dedim.

Ve bir patlama bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Rahibe Mary Angela cevap vermek için acele etmedi. Sonra ılık ve güçlü bir tutuşla elimi sıktı. "Merhaba, Zoey Kızılkuş." Büyük bir dikkatle önce beni, sonra Afrodit'i süzdükten sonra son olarak Darius'a baktı ve tek kaşını kaldırarak "Siz bir çaylak olmak için fazla olgun görünüyorsunuz," dedi.

Darius saygılı bir tavırla hafifçe eğildi. "Çok dikkatlisiniz, rahibem. Ben yetişkin bir vampirim. Erebus'un Oğulları'ndan biriyim."

Ah, harika. Ona Rahibe demişti. Bir kez daha rahibenin dehşet dolu bir çığlık atmasını bekledim ama öyle bir şey olmadı.

"Ah, anlıyorum. Siz çaylaklara eşlik ediyorsunuz." Dikkatini yeniden bana çevirdi. "Bu da sizlerin, böylesi bir dikkate değecek kadar önemli iki bayan olduğunuz anlamına geliyor."

"Şey, dediğim gibi, ben Karanlık Kızlar'ın lideriyim ve..."

Afrodit bir kez daha sözümü keserek "Önemliyiz," dedi. "Ama Darius'un bizimle olmasının başka bir nedeni daha var. Son birkaç gün içinde peş peşe iki vampir katledildi ve Yüksek Rahibemiz kampusten korumasız çıkmamıza izin vermiyor."

Afrodit'e ne-halt-ettiğini-sanıyorsun bakışı attım. Ağız ishaline maruz kalmak pek Afrodit'lik bir olay değildi.

"İki vampir katledildi mi dediniz? Oysa ben bir tek cinayet oldu diye duymuştum."

"Şair Laureate'imiz üç gün önce öldürüldü." Dilimi döndürüp adını telaffuz edememiştim.

Rahibe Mary Angela çok üzülmüşe benziyordu. "Bu korkunç bir haber. Onu da dua listemize ekleyeceğim."

"Bir vampir için dua mı edeceksiniz?" Soru, daha ben ne olduğunu anlayamadan ağzımdan kaçıvermişti. Yanaklarımın bir kez daha ısındığını hissettim.

"Tabii ki, kardeşlerim de, ben de edeceğiz."

"Çok üzgünüm. Kabalık etmek istememiştim ama bir Tanrıça'ya tapındığımız için, biz vampirlerin cehennemde yanmamız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Çocuğum. Ben sadece sizin Nyx'inizin, bizim Kutsanmış Annemiz Mary'nin farklı bir şekilde vücut bulmuş hali olduğuna inanıyorum. Ben ayrıca Matta 7:1'e de inanıyorum: 'Başkasını yargılamayın ki siz de yargılanmayasınız.'"

"İnanç İnsanları'nın sizinle aynı fikirde olmamaları ne kötü," dedim.

"İçlerinden bazıları benimle aynı fikirdeler, yavrum. Hepsini aynı kalıba sokmamaya çalış. Unutma ki 'yargılamayın' kısmı iki yönlüdür. Pekala, Sokak Kedileri olarak Gece Evi için ne yapabiliriz?"

Beynim, bu rahibenin vampirlik olayına tamamen sorunsuz yaklaşmasını sindirmekte güçlük çekiyordu ama silkindim ve "Karanlık Kızlar'ın lideri olarak, yerel bir hayır kuruluşuyla işbirliği yapmamızın iyi bir fikir olacağını düşündüm," demeyi başardım.

Rahibe Mary Angela'nın gülümsemesi sıcaklığını koruyordu. "Ve doğal olarak, aklınıza kedilere yardım geldi."

Gülümsemesini karşılıksız bırakmadım. "Evet! Gerçek şu ki, ben İşaretleneli uzun zaman olmuyor ve okulumuzun Tulsa'nın orta yerinde olmasına rağmen, şehirden izole edilmiş gibiyiz. Bu bana hiç doğru gelmiyor." Onunla konuşmak gerçekten çok kolaydı. Kendimi içimi dökerken buldum. "Beni buraya getiren..." Afrodit'in kaşlarını çattığını görünce, hemen "Bizi buraya getiren bu oldu," diye düzelttim. "Kedilere yardım etmeye gönüllü olmamızın ve Sokak Kedileri için bağış toplamamızın hoş olacağını düşündük. Mesela bir bit pazarı projesine sponsor olup kazandığımız parayı size verebiliriz."

"Paraya ve tecrübeli gönüllülere her zaman ihtiyacımız var," dedi Rahibe. "Sizin bir kediniz var mı, Zoey?"

Sırıttım. "Aslında Nala benim sahibim sayılır, burada olsa aynen öyle söylerdi."

"Yani, bir kediniz var. Ya sizin, Savaşçı?"

"Nefertiti, dünyanın en güzel *calico*su, altı sene önce beni sahibi olarak seçti," dedi Darius.

"Ya sizin?"

Afrodit huzursuzca kıpırdanmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Birden onu yanında bir kediyle görmediğimi fark ettim.

"Hayır, yok," dedi Afrodit. Üçümüzün ona dik dik baktığımızı görünce, huzursuz bir tavırla omuz silkti. "Nedenini bilmiyorum ama beni seçen bir kedi olmadı."

"Yoksa kedileri sevmiyor musunuz?" diye sordu rahibe.

"Severim, sanırım. Ama görünüşe bakılırsa onlar beni sevmiyor."

Ben gülüşümü saklamak için "Hınff," deyince dönüp bana baktı.

Rahibe Mary Angela araya girdi ve pürüzsüz bir sesle "İstekli bir gönüllüyü koşacak işimiz her zaman var," dedi.

Tanrım. Rahibe "işe koşmak" derken, gerçekten işe koşmaktan bahsediyormuş meğer. Ona okula dönmeden önce sadece birkaç saat boş vaktimizin olduğunu söylememle, kamçısını şaklatması bir oldu. Afrodit, otomatik olarak, Darius'la ekip oldu ve "Zoey, Stevie Rae'yle buluşurken, onu oyalama" planındaki rolünü bariz bir zevkle yerine getirmeye başladı. Rahibe Mary Angela ikisini, zaten görev başında olan iki rahibeyle, Rahibe Bianca ve Rahibe Fatima'yla birlikte kum kutularını temizlemeye ve kedileri fırçalamaya gönderdi. Rahibe Mary Angela bizi onlarla, sanki çaylakların ve vampirlerin (İşaretleri gizlenmiş halde) gönüllü olmaları her gün rastlanan bir olaymış gibi, son derece rahat bir tavırla tanıştırmıştı. Özellikle geç öğrenen biri değilimdir; bu yüzden bu noktaya vardığımızda rahibelerin kim olduğumuzu öğrenince dehşete kapılmalarını beklemekten vazgeçmiş ve bu dindar kadınların korkunç üvey babam ve İnanç İnsanları'ndaki yardakçılarından tamamen farklı "dindar"lar olduğunu idrak edebilmiştim. (Evet, Damien sayesinde kelime dağarcığım bir hayli genişledi)

Ne yazık ki, Rahibe Mary Angela beni envanter cehennemine göndermişti. Görünüşe bakılırsa, rahibeler yeni bir kedi oyuncakları teslimatı almışlardı ve bu büyüüük bir teslimattı: Büyüüük derken, içinde iki yüzden fazla tüylü, faremsi, kedimsi oyuncak olan kocaman bir kutudan bahsediyorum. Rahibe Mary Angela benden her bir (gereğinden fazla cıvıltılı) kedi ıvır zıvırını bilgisayar sistemlerine kaydetmemi istedi. Ah, bana ayrıca

"dişleri yeni çıkmış" (rahibenin tabiriyle) kasa programlarını nasıl kullanacağımı öğrettikten sonra ciddi bir bakış attı ve "Bu gece geç saate kadar açığız ve dükkandan sen sorumlusun," dedikten sonra dükkanın butik kısmının yanında ve sahiplenilmeyi bekleyen kedilerin durduğu holün karşı tarafında kalan ofiste gözden kayboldu.

Pekala. Beni tek başıma "sorumlu" bırakmış sayılmazdı. Odanın neredeyse bir duvarını kaplayan büyük camın arkasından Rahibe Mary Angela'yı görebiliyordum ve bu, onun da beni görebilmesi anlamına geliyordu. Evet, gerçekten mega-meşguldü. Sürekli telefonla konuşuyor ya da önemli görünen başka işler yapıyordu ama bakışlarını sık sık üstümde hissediyordum.

Yine de, Rahibe Mary Angela'nın –Tanrı'yla evli kabul edilen bir kadının– bizi bu kadar kabullenmesinin harika bir şey olduğunu düşünüyordum. Onun bu hali, bütün dindar insanları (Nyx'in dindar insanları dışında) gerçekten de –rahibenin tabiriyle– aynı kalıba sokup sokmadığımı merak etmeme neden olmuştu. Yanıldığımı kabul etmekten hoşlanan biri değilim –özellikle son dönemde bol bol yanılmış bir insan olarak– ama rahibe örtüsü taşıyan bu kadınlar, beni gerçekten düşündürmeye başlamışlardı.

Ben, dirseklerime kadar kedi ıvır zıvırına ve her zamankinden çok daha derin dini mevzulara dalmış haldeyken, kapıdaki ziller neşeyle şıngırdadı ve içeri Stevie Rae girdi.

Birbirimize gülümsedik. En yakın dostumun ölü (ya da ölümden dönmüş) olmadığını görmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu anlatamam. Kısa, dalgalı saçları, gamzeleri ve tanıdık gelen Roper marka kot pantolonu ve pantolonunun içine soktuğu, en üst düğmeye kadar ilikli gömleğiyle (ne yazık ki), yeniden *benim* Stevie Rae'm olmuştu. Evet, bu kızı seviyorum. Hayır, modadan anlamıyor. Ve hayır, Afrodit'in her zamanki sürtük tavır-

larıyla en yakın arkadaşımdan şüphe duymama neden olmasına izin vermeyeceğim.

"Z! Ah Tanrım! Seni ne kadar özledim. Hey, haberleri duydun mu?" O harika Oklahoma aksanıyla adeta şakıyordu.

"Haberleri?"

"Hani şu..."

Ancak, sözü, Rahibe Mary Angela'nın camı tıklatmasıyla bölündü. Rahibenin bana havaya kalkmış kaşlarının altından, soru soran gözlerle baktığını görünce Stevie Rae'yi işaret ettim ve dudaklarımı oynatarak *arkadaşım*, dedim. Rahibe işaret parmağıyla alnına bir hilal çizdi ve onu ağzı bir karış açık halde (ve hiç de şık sayılmayacak bir ifadeyle) izleyen Stevie Rae'yi işaret etti. Kafamı içtenlikle salladım. Rahibe kafasını hafifçe eğdi, gülümsedi ve Stevie Rae'ye el salladıktan sonra, yeniden telefonunun başına döndü.

Stevie Rae "Zoey!" diye fısıldadı. "Bu bir rahibe."

"Evet," dedim normal bir ses tonuyla. "Biliyorum. Burayı Rahibe Mary Angela idare ediyor. Arkada kedi odasında Afrodit ve ciddi anlamda mide bulandırıcı bir flörtleşmeyle oyalamaya çalıştığı Erebus'un Oğlu'nun yanında iki rahibe daha var."

"Iykk... Afrodit ve flörtleşmesi gerçekten mide bulandırıcı. Ama daha da önemlisi, rahibeler ha?" Stevie Rae kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ve bizim çaylak falan olduğumuzu biliyorlar, öyle mi?"

"Falan" derken kendisini kastettiğini biliyordum, bu yüzden kafamı salladım. (Tabii ki rahibelere kırmızı vampirlerden bahsetmeyecektim.) Şey, görünüşe bakılırsa, bizimle bir sorunları yok çünkü Nyx'in Meryem Ana'nın farklı bir sureti olduğuna inanıyorlar. Ayrıca, sanırım rahibeler başkalarını yargılamaya hiç meraklı değiller."

"Şey... Yargılamama kısmı hoşuma gitti doğrusu ama Nyx ve Meryem Ana olayına ne demeli? Tanrı, bu hayatımda duyduğum en tuhaf şey!"

"Ölmüş ve ölümden dönmüş biri olarak sana tuhaf geliyorsa, gerçekten 'fena halde' tuhaf demek daha doğru olur."

Stevie Rae ciddi bir tavırla kafasını salladı. "Babam olsa aynı şöyle derdi: Bir akbabanın cenaze arabasının peşini bırakmasına neden olacak kadar tuhaf..."

Kafamı salladım. Sırıttım ve kollarımla onu sardım. "Stevie Rae, deli çocuk, seni çok özlemişim!"

BÖLÜM ON ALTI

Büyük kucaklaşmamız, Afrodit'in holün diğer ucundaki kedi odasından dışarı taşan can sıkıcı kahkahalarıyla son buldu. Stevie Rae'yle birlikte gözlerimizi çevirdik.

"Orada kiminle ve ne yapıyor demiştin?"

İçgeçirdim. "Kampustençıkmamıza Erebus'unOğulları'ndan birinin bizimle gelmesi kaydıyla izin verdiler. Bu yüzden Darius adlı bir savaşçı..."

"Afrodit bu kadar kıkırdıyorsa, mutlaka hoş biri olmalı."

"Evet, kesinlikle hoş. Her neyse Darius bize eşlik etmeyi kabul etti. Afrodit de bizim rahat konuşabilmemiz için onu oyalayacağını söyledi."

Stevie Rae alaycı bir tavırla "Büyük sıkıntı içinde olduğundan eminim," dedi.

"Lütfen, Afrodit'in biraz oynak olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Biraz?"

"Sadece kibarlık etmeye çalışıyorum," dedim.

"Ah, tamam. Pekala. O zaman ben de kibar davranayım. Yani Afrodit, biz rahat konuşabilelim diye, o savaşçıyı oyalıyor."

"Evet ve..."

Bir kez daha pencereye vuruldu. Stevie Rae'yle birlikte kafamızı çevirince, Rahibe Mary Angela, aradaki cama rağmen duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle "Az çene, çok iş," dedi.

Stevie Rae de, ben de kadından çekiniyormuşuz gibi kafalarımızı salladık. (Rahibelerden kim çekinmez ki?)

"Sen şu kutuyu elden geçir ve içindeki gri-pembe puantiyeli küçük fareleri –içleri kedi nanesiyle doldurulmuş olanları– çıkarıp bana ver. Ben de envantere girişlerini yapayım." Rahibenin nasıl kullanacağımı öğrettiği silaha benzeyen tuhaf sayacı havaya kaldırdım. "Kedi oyuncaklarını sayarken konuşuruz."

Stevie Rae "Oki–doki," dedikten sonra büyük, kahverengi UPS kutusuna daldı.

Bana uzattığı fareyi eski bir atari oyunundaki atıcı edasıyla işaretlerken, "Bir haberden bahsediyordun," dedim.

"Ah, evet. İnanamayacaksın! Kenny Chesney yeni BOK Arena'ya konsere geliyormuş."

Kafamı çevirip ona baktım. Biraz daha baktım. Ve biraz daha. Hiçbir şey söylemeden.

"Ne? Kenny Chesney'i ne kadar sevdiğimi sen de biliyorsun."

"Stevie Rae," dedim en sonunda. "Ortalık böyle çalkalanırken, nasıl olup da country müzik yapan ahmağın tekini düşünebiliyorsun bilmiyorum."

"Sözünü geri al, Z. Kenny ahmak değil."

"Pekala, geri alıyorum. Ahmak olan sensin."

"Tamam," dedi. "Tünellerden internete bağlanmanın bir yo-

lunu bulup, bilet almayı başardığım zaman, sakın sana da bilet almam için yalvarmaya kalkma."

Kafamı salladım. "Bilgisayar? Aşağıda, tünellerde?"

"Rahibeler? Sokak Kedileri Derneği'nde?"

Derin bir nefes aldım. "Pekala, ne demek istediğini anladım. Bu konuşma gittikçe garipleşiyor. Baştan alalım. Nasılsın? Seni çok özledim."

Stevie Rae'nin çatık kaşları yerini gamzeli bir gülümsemeye bıraktı. "İyiyim. Ya sen? Ah, ben de seni acayip özledim bu arada."

"Bense allak bullak haldeyim ve çok stresliyim," dedim. "Şimdi de mor oyuncakları uzatır mısın? Sanırım pembe–griler bu kadar."

"Mor olanlardan çok fazla var. Bir süre rahat rahat konuşabiliriz." Bana gerçekten ucubeye benzeyen oyuncakları uzatmaya başladı. (Nala'ya bunlardan bir tane almayacağımdan ve bunları görürse, balık gibi şişineceğinden emindim.) "Allak bullak ve stresli derken? Her zamanki şeyler mi yoksa yeni-ve-bir üst model bir sıkıntıdan mı bahsediyoruz?"

"Tabii ki yeni-ve-bir üst model." Stevie Rae'nin gözlerinin içine baktım ve olabildiğince alçak sesle, "Dün gece Stark adında bir çocuk, kollarımın arasında öldü." Stevie Rae'nin, yüzünü, söylediğim şey onu fiziksel olarak incitmiş gibi, buruşturduğunu görünce duraksadım. Ama devam etmeye mecburdum. "Geri dönüp dönmeyeceği konusunda bir fikrin var mı?"

Stevie Rae bir süre hiçbir şey söylemedi. Ben de toparlanması için üstüne gitmedim. Sonunda kafasını kaldırıp yeniden gözlerime baktı. "Keşke sana geri geleceğini ve iyi olacağını söyleyebilseydim ama ne yazık ki bilmiyorum."

"Öğrenmen ne kadar sürer?"

Kafasını salladı. Gerçekten sıkılmışa benziyordu. "Bilmiyo-

rum! Hatırlamıyorum. O dönemde günler benim için bir şey ifade etmiyordu."

Yumuşak bir sesle "Ne hatırlıyorsun peki?" diye sordum.

"Uyandığımı ve aç olduğumu. Çok açtım, Zoey. Korkunçtu. Hemen kan içmem gerekiyordu. Oradaydı ve bana kan verdi." Stevie Rae'nin yüzü iyice asılmıştı. "Kendi kanından... Uyanınca ilk iş onun kanını içtim."

"Neferet'in mi?" diye fısıldadım.

Kafasını evet der gibi salladı.

"Neredeydiniz?"

"O korkunç morg odasında. Okulun yan tarafında, güney duvarının ve çam ağaçlarının orada, biliyorsun. İçinde ölülerin yakıldığı bir bölüm de var..."

Ürperdim. Yakma kısmından haberim vardı. Bunu, bütün çocuklar biliyordu. Stevie Rae'nin bedeni de sözüm ona yakılmıştı.

"Sonra ne oldu? Yani kan içmenden sonra?"

"Beni tünellere, diğer çocukların yanına götürdü. Bizi sık sık ziyaret ederdi. Hatta bazen yanında yememiz için evsiz insanlar getirdiği de olurdu."

Stevie Rae bakışlarını kaçırdı ama gözlerine yansıyan acı ve suçluluğu görmüştüm. Öyle tatlı bir insan –ve öyle iyi bir kızdı ki– insanlığını kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı o dönemi hatırlamak onun için gerçekten berbat bir şey olmalıydı. "Zoey, bunları düşünmek bile korkunç. Konuşmak daha da zor."

"Biliyorum. Çok üzgünüm ama bu, çok önemli. Stark geri dönerse neler olacağını bilmem gerek."

Stevie Rae doğrudan gözlerimin içine baktı; sesi birden ya-

bancılaşmıştı. "Ne olur bilmiyorum. Bazen bana ne olacağını bile bilmiyorum."

"Ama artık farklısın. Değişim'ini tamamladın."

Yüz ifadesi biraz değişti ama Stevie Rae'nin gözlerine oturan öfkeyi hâlâ görebiliyordum. "Evet, Değiştim. Ama bu normal vampirlerinki kadar basit bir şey değil. Hâlâ insanlığımı tercih etmek zorunda kalıyorum ve inan bana bu tercih, sandığın gibi siyah-beyaz netliğinde bir şey değil." Bakışları keskinleşmişti. "Ölü çocuğun adının Stark olduğunu söylemiştin, değil mi? O isimde birini hatırlamıyorum."

"Yeniydi. Şikago'daki Gece Evi'nden yeni transfer olmuştu."

"Ölmeden önce nasıl biriydi?"

"Stark iyi bir çocuktu," dedim otomatik olarak. Sonra, nasıl bir çocuk olduğunu gerçekten bilmediğimi düşünerek durdum. Ve ilk defa, hissettiğim güçlü çekimin, onu algılama biçimimi gölgelemiş olup olamayacağını merak ettim. Akıl hocasını öldürdüğünü itiraf etmişti. Bu gerçeği bir kenara nasıl bu kadar kolay itebiliyordum?"

"Zoey? Neyin var?"

"Ondan hoşlanmaya başlıyordum. Gerçekten hoşlanmaya başlıyordum. Ama onu iyi tanıdığımı söyleyemem," dedim. Nedense, birdenbire, Stevie Rae'ye Stark'la ilgili her şeyi anlatmak istemediğime karar vermiştim.

Yüz ifadesi yumuşadı ve yeniden en iyi arkadaşım Stevie Rae'ye dönüştü. "Onu gerçekten önemsiyorsan, morga gitmeli ve onu oradan çıkarmalısın. Birkaç gün bir yerde sakla ve geri dönüp dönmeyecek mi diye bak. Dönerse, uyandığında büyük ihtimalle aç ve deli gibi olacaktır. Onu beslemen gerekecek, Zoey."

Titreyen elimi alnıma götürüp yüzüme düşen saçlarımı arkaya ittim. "Tamam... Tamam... Bir yolunu bulurum. Bir yolunu bulmak zorundayım."

"Uyanırsa, onu bana getir. Bizimle kalabilir," dedi Stevie Rae.

Tamamen sersemlemiş halde "Tamam," dedim. "Şu aralar Gece Evi'nde çok şey oluyor. Eski halinden çok farklı."

"Nasıl farklı? Bana anlatırsan, bir çözüm yolu bulmana yardım edebilirim."

"Şey, öncelikle, Shekinah, Gece Evi'ne geldi."

"Bu ismi bir yerden tanıyorum. Önemli biri falandı galiba."

"Hem de bir hayli önemli biri; bütün Yüksek Rahibelerin lideri. Neferet'e bütün Konsey'in gözü önünde haddini bildirdi."

"Tüh, bunu görmek isterdim işte."

"Evet, müthişti ama biraz da ürkütücüydü. Yani Shekinah'ın Neferet'e haddini bildirecek gücünün olması... Bence bu bile ürkütücü olması için yeterli."

Stevie Rae kafasını salladı. "Eee, ne dedi?"

"Biliyorsun, Neferet okulu tamamen kapatmıştı. Kış tatilinin ortasında olmamıza rağmen, tatilin sona erdiğini ilan edip herkesi geri çağırmıştı."

Stevie Rae bir kez daha kafasını salladı. "Evet."

"Shekinah okulu yeniden açtı." Stevie Rae'ye iyice sokuldum ve zor duyulur bir fısıltıyla devam ettim. "Ve savaş olayını da iptal etti."

"Ahhh! Eminim Neferet öfkeden deliye dönmüştür!"

"Aynen öyle... Shekinah iyi birine benziyor. En azından görebildiğim kadarıyla. Ama ürkütücü derecede güçlü olduğunu söylerken ne demek istediğimi anlamışsındır herhalde."

"Evet ama aynı zamanda, sözü Neferet'tinkinden çok daha üstün biri sana arka çıkabilirmiş gibi görünüyor. Savaşı durdurmuş, bence bu müthiş bir şey."

"İyi bir şey, evet ama diğer taraftan Shekinah okulda geniş çaplı bir arınma ritüeli düzenlemek istiyor. Ritüeli ben yöneteceğim. Ben ve üstün yetenekli çaylaklarım... Biliyorsun işte, İkizler, su ve ateş, Damien, Bay Hava ve tabii ki, bir de toprağı temsil eden Afrodit."

"Ah–ha," dedi Stevie Rae. "Şey, Z, Afrodit toprakla ilgili özelliğine hâlâ sahip mi?"

"Alakası yok," dedim.

"Peki, sahipmiş gibi rol yapabilir mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Denedi mi?"

"Evet. Yeşil mum, elini yaktıktan sonra fırlayıp gitti. Afrodit'ten sadece toprak elementi değil, toprak elementi kare eksilmiş."

"Ciddi bir sorun," dedi Stevie Rae.

"Aynen öyle. Neferet'in bende bir sorun olduğunu duyurmak için can atacağı bir sorun... Ya da daha kötüsü, Afrodit, Damien ve İkizler'de."

"Kahretsin, bu gerçekten berbat bir şey. Keşke bir yardımım dokunabilseydi." Sonra birden neşelendi. "Hey, belki de yardım edebilirim. Gizlice ritüele katılsam ve Afrodit'in hemen arkasında dursam? Toprağı çağırırken bana odaklanırsan ve ben de aynı anda toprağa odaklanırsam, eminim mum yanacak ve her şey son derece normal görünecektir."

"Teşekkürler ama hayır," demek üzere ağzımı açtım. Yakalanması ve herkesin durumunu öğrenmesi çok kolay olurdu. Ama

sonra vazgeçtim. Stevie'nin durumunun ortaya çıkmasının nesi o kadar kötü olabilirdi ki? Saklanırken ya da gizli gizi ritüele sızmaya çalışırken yakalanmasından değil; durumunun *öylece aydınlığa kavuşmasından* bahsediyordum. Sıcak ve tanıdık iç sesim, doğru yolda (bu defalık) olabileceğimi fısıldıyordu.

"Böyle bir şey işe yarayabilir," dedim.

"Gerçekten mi? Beni saklamak mı istiyorsun? Oki doki, nerede ve nasıl olduğunu söylemen yeterli."

"Seni saklamasak? Durumunu açığa çıkarsak diyorum."

"Zoey, Damien'i seviyorum ama ben gerçekten gay değilim. Yani, tamam, uzun süredir resmi bir erkek arkadaşım olmadı ama Drew Partain'in ne kadar hoş olduğunu düşününce hâlâ içim bir tuhaf oluyor. Ölüp kafayı yememden önce benden nasıl hoşlandığını hatırlıyor musun?"

"Pekala, öncelikle evet. Drew'un senden hoşlandığını hatırlıyorum. İkincisi artık ölü ve kafayı yemiş değilsin. Yani büyük ihtimalle senden yine hoşlanabilir; tabii hayatta olduğunu öğrenirse. Ve bu, beni üçüncü noktaya getiriyor. Durumunu açığa çıkarmaktan kastım, insanın gayliğini itiraf etmesi gibi bir şey değildi. Yani *senin şu halini* ortaya çıkarsak demek istemiştim." Elimle, toplum içine çıkmadan önce özenle gizlediği kırmızı renkli dövmesinin durduğu yeri işaret ettim.

Stevie Rae birkaç dakika boyunca gözlerini bana dikip öylece durdu. Ciddi anlamda şok geçiriyor gibi bir hali vardı. Nihayet konuşabilir kıvama geldiğinde, sesi boğuktu. "Ama bu halimden haberleri olmamalı," dedi.

Sakin bir sesle "Ama neden?" diye sordum.

"Çünkü eğer benim durumumu öğrenirlerse, diğerlerini de öğrenirler."

"Yani?"

"Bu kötü olur," dedi.

"Neden?"

"Zoey. Daha önce de söylediğim gibi, onlar normal çaylaklar değiller."

"Stevie Rae, bu neyi değiştirir?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Anlamıyorsun. Onlar normal değiller. Ve ben de normal değilim."

Ona uzun uzun baktım ve o ana kadar bildiklerimi –Stevie Rae'nin insanlığını geri kazanmasını ve yarı yarıya şüphelendiğim fakat kabullenmek istemediğim şeyi– göz önüne alarak, insanlığını geri kazanmış olmasına rağmen, içinde hâlâ anlayamadığım bazı karanlık noktalar olduğunu düşündüm.

Bir karar vermek zorunda olduğumu biliyordum. Ona ya güvenecektim ya da güvenmeyecektim. Ve açıkçası, bu benim için çok kolay bir karardı.

"Tam olarak eskisi gibi olmadığını biliyorum ama sana güveniyorum. İnsanlığına inanıyorum ve her zaman da inanacağım."

Stevie Rae ağlamak üzereymiş gibi bakıyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Derin bir nefes aldı. "Pekala. Planın nedir?"

"Şey bunu detaylı olarak düşünmedim ama vampirlerin ve çaylakların senden ve diğerlerinden haberdar olmaları gerektiğini düşünüyorum. Özellikle bir çaylak daha hayata veda etmişken. Seninle ilgili istediğimiz kadar bilgiye sahip değiliz ama sizi Neferet'in yarattığını ya da en azından yaratılmanız için acayip bir kapıyı araladığını biliyoruz, değil mi?"

"Sanırım. Gerçek şu ki, her ne kadar artık farklı olsalar ve

Neferet bir süredir bize uğramıyor olsa da, çaylakların hâlâ onun tarafından kontrol edilebilir ya da en azından etkilenebilir olmalarından çekiniyorum."

"Bu durumda, sizden haberdar olan tek yetişkin vampirin Neferet olması yeterince kötü değil mi sence? Özellikle de üzerinizde hâlâ bir tür kontrolünün olabileceğini düşünürsek... Ve ortada uyanmaya hazırlanması olası yeni bir kırmızı çaylak varken?" O anda aklıma yeni bir fikir düştü. "Stark'ın özel bir yeteneği var. Yayı ve oklarıyla nişan aldığı hiçbir hedefi ıskalamamış. Hiçbir derken, gerçekten 'hiçbir' demek istiyorum."

Stevie Rae "Onu mutlaka kullanmak isteyecektir," dedi. "Değişimimden önce diğerlerini de kullanıyordu; ya da en azından kullanmaya çalışıyordu." Özür diler gibi omzunu kaldırdı. "Değişimimden önce olup bitenleri tam olarak hatırlayamadığım için çok üzgünüm. Çocukların pek çoğu da hafızalarının o bölümünde boşluklar olduğunu söylüyorlar. Bahsettiğim şeylerin çoğunu ancak tahmin edebiliyorum."

"Gördüğüm kadarıyla, Neferet iyi bir şeyler planlamıyordu."

"Büyük bir sürpriz değil, Z," dedi Stevie Rae.

"Biliyorum. Ve bu bizi yeniden, vampirlerin sizin varlığınızı öğrenmesi gerektiği konusuna getiriyor. Eğer ortaya çıkarsanız, Neferet'in sizi dünyanın-hakimiyetini-ele-geçirme-komplosu için kullanması iyice güçleşir."

"Sence gerçekten böyle bir komplosu var mı?"

"Bilmem. Ama bana komplo kuracak biri gibi göründüğü kesin."

"Doğru," dedi Stevie Rae.

"Eee, ne diyorsun?"

Bir süre cevap vermedi. Ben de çenemi tuttum ve ona dü-

şünmesi için fırsat tanıdım. Bu önemli bir konuydu. İkimizin de bildiğimiz kadarıyla, daha önce Stevie Rae ve kırmızı çaylakları gibi bir şey yoktu. Stark gerçekten ölmediyse ve kırmızı bir çaylak olarak uyanırsa, Stevie Rae yeni bir vampir türünün ilk örneği olacaktı ve bir şeyin ilki olmak çok ciddi bir sorumluluğu beraberinde getirirdi. Bunu en iyi ben bilirdim.

Sonunda, fısıltıdan farksız bir sesle "Haklı olabilirsin," dedi. "Ama korkuyorum. Ya gerçek vampirler bizim ucube olduğumuzu düşünürlerse?"

"Siz ucube falan değilsiniz." Bunu hissettiğimden daha güçlü bir inançla söylemiştim. "Sana ya da onlara bir şey olmasına asla izin vermem."

"Söz mü?"

"Söz. Ayrıca, zamanlama mükemmel. Shekinah, Neferet'tan çok daha güçlü ve okul Erebus'un Savaşçıları'yla kaynıyor."

"Bunun bana ne faydası olacak ki?"

"Neferet kendini kaybederse, onlar devreye girip onu etkisiz hale getirebilirler."

"Zoey, bunu Neferet'ten intikam almak için bir fırsat olarak kullanmanı istemiyorum." Stevie Rae'nin rengi atmıştı.

Bu sözleriyle beni şoka sokmuştu. "Kullanmıyorum!" Sesimin biraz fazla yüksek çıktığını fark edince, hemen alçalttım. "Seni asla böyle bir şey için kullanmam."

"Bunu, Neferet'ten intikam almak için özellikle planladığını söylemiyorum. Söylemeye çalıştığım şu: Senin ya da bizden birilerinin, ona karşı açıkça diklenmesinin doğru olmayacağını düşünüyorum. Ve bana sorarsan Shekinah ya da Erebus'un Oğulları'nın ortalıkta olmasının pek bir önemi yok. Bence Neferet'te her zamanki deliliğinin ötesine geçen bir hal var. Derinlerde bir yerde bunu biliyorum. Ne bildiğimi hatırlayamıyo-

rum ama o tehlikeli biri. Gerçekten, gerçekten çok tehlikeli. Onda temel bir değişiklik var bu kesinlikle iyi bir şey değil."

"Keşke başından geçen her şeyi hatırlayabilseydin."

Stevie Rae yüzünü buruşturdu. "Bazen ben de keşke diyorum. Ama sonra, hatırlayamadığıma gerçekten çok memnun oluyorum. Başımdan geçenler iyi şeyler değildi, Zoey."

Ağırbaşlı bir tavırla "Biliyorum," dedim.

Bir süre sessizce kedi oyuncaklarını saymaya devam ettik; ikimiz de ölüm ve karanlıkla ilgili düşüncelerin arasında kaybolmuştuk. Kendimi, Stevie Rae'nin kollarımın arasında can vermesinin ne feci bir şey olduğunu ve sonrasında ölümden döndüğü ve insanlığını kaybetmemek için mücadele verdiği dönemin karabasanı aratmayan can sıkıcılığını düşünmekten alamıyordum. Yan gözle arkadaşıma baktım. Kutunun içinde mor renkli oyuncak ararken, gergin bir tavırla dudaklarını kemiriyordu. Gücüne ve sorumluluklarına rağmen, çok ürkek ve genç duruyordu. Bir o kadar da savunmasız.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Nyx de bu işin bir yerinde olmalı."

"Yani Tanrıça'nın bizim tarafımızda olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Yarın, gece yarısı, doğu duvarının orada arınma ritüelini gerçekleştireceğiz." Doğru duvarının ölümün olduğu kadar gücün de mekanı olduğunu eklemeye gerek duymadım. "Ne dersin; kampuse girip ben toprak elementini çağırana kadar yakınlarda bir yerde gizlenmeyi başarabilir misin?"

İsteksiz bir sesle "Tabii," dedi. Henüz benimle yüzde yüz hemfikir olmadığı her halinden belli oluyordu. "Sence gelirsem, diğer çocukları da yanımda getirmeli miyim?"

"Sen karar ver. Onları getirmenin daha iyi olacağını düşünü-

yorsan, arkandayım."

"Bunu düşünmem gerek. Onlarla konuşmalıyım."

"Tamam, sorun değil. Gelip gelmemek ve çaylakları getirip getirmemek konusunda, kararına güveniyorum."

Bana sırıtarak baktı. "Senden bunu duymak gerçekten çok hoş, Z."

"Ciddiyim." Sırıtmasına rağmen hâlâ endişeli ve kararsız göründüğü için, geçici olarak konuyu değiştirdim. "Hey, yeni-ve-bir üst model stresim hakkında daha çok bilgi sahibi olmak ister misin?"

"Kesinlikle."

"Buradaki işimiz bitince, derse dönmem gerekiyor. Ve bu sömestre ders programımda değişiklik yapıldığı için, bugün hemen okulun benden iliklerine kadar nefret eden, en popüler ve en yeni profesörü Erik Night'ın vereceği drama dersine girmek zorunda kalacağım."

Stevie Rae "A–ha," dedi.

"Al benden de o kadar. Ve kesinlikle A almayı beklemiyorum."

"Gerçi bence sana A vermesinin bir yolu var," dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Aklından bile geçirme. Seksle işim bitti. Tamamen. Nokta. Dersimi aldım. Ayrıca, A almak için seksi kullanacağımı düşünmen çok ayıp."

"Hayır, Z, ben Erik'in sana sekse karşılık A vermesinden bahsetmiyorum ki. Tişörtüne işlemek üzere kocaman, kırmızı bir A harfi vermesinden bahsediyorum."

Her zamanki gibi, ne söylemeye çalıştığı konusunda hiçbir fikrim olmadığı için saf saf "Ha?" deyiverdim.

İç geçirdi. "'Kırmızı Leke'deki gibi... Hani kadın kahraman, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıp başkalarıyla birlikte oluyordu ya... Ah, Zoey, gerçekten daha çok kitap okumalısın."

"Ah, evet. Ayrıca bu şirin benzetme için çok teşekkür ederim. Kendimi çoook daha iyi hissetmemi sağladı."

"Kızma." Bana tüylü bir kedi oyuncağı fırlattı. "Sadece takılıyordum."

Cep telefonu çalmaya başladığında, kaşlarım hâlâ çatıktı. Stevie Rae ekrandaki numaraya bakıp iç geçirdi. Bütün dikkatini önündeki bilgisayar ekranına vermiş olan Rahibe Mary Angela'ya hızlı bir bakış attıktan sonra telefonu açtı. "Hey, Venüs, ne var ne yok?" Gereğinden fazla neşeli görünüyordu. Durup dinledi; neşesi bir anda solup gitmişti. "Hayır, size hemen döneceğimi ve birlikte bir şeyler yiyeceğimizi söylemiştim." Tekrar durdu –kaşları iyice çatıldı– ve bana sırtını çevirip sesini iyice alçaltarak "Hayır, bir şeyler yeriz, dedim. Birini yeriz, demedim. Uslu durun yeter. Birazdan geliyorum. Görüşürüz."

Endişeli yüzüne yapay bir gülümseme yapıştırarak bana döndü. "Ne diyorduk?"

"Stevie Rae, lütfen bana o çocukların insan yemediklerini söyle..."

BÖLÜM ON YEDİ

"Tabii ki insan yemiyorlar." Stevie Rae sesine biraz fazla şaşkınlık katmıştı; hatta durumu o kadar abartmıştı ki, Rahibe Mary Angela kafasını çevirdi ve bize çatık kaşlı bir bakış attı.

Gülümseyip el salladık ve elimizdeki oyuncakları havaya kaldırdık. Bize dikkatle baktı ama yüzünün sıcacık gülümsemesiyle aydınlanması ve dikkatini bilgisayar ekranına yöneltmesi çok sürmedi.

"Stevie Rae, o çocukların gerçekten nesi var, söyler misin?" Mor canavarcıklardan birini daha okutarak envantere ekledim.

Biraz fazla umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Biraz açlar. Hepsi bu. Çocukları bilirsin. Sürekli acıkırlar."

"Peki akşam yemeklerini nereden buluyorlar?"

"Genelde pizzacı çocuklardan," dedi.

Dehşete kapılarak "Pizzacı çocukları mı yiyorlar?" diye fısıldadım.

"Hayır. Cep telefonundan arayıp deponun ve bizim tünellerin girişinin yakınındaki binalardan birinin adresini veriyoruz. Genelde Gösteri Sanatları Merkezi'nde fazla mesai yaptığımızı

ya da Tribune binasındaki dairelerden birinde oturduğumuzu söylüyoruz ve pizzacı çocuğun pizzayı getirmesini bekliyoruz." Kısa bir tereddüt yaşadı.

Sabırsızlık içinde "Ve?" diye bastırdım.

"Ve, pizzacı çocuğu o binaya giderken yolda yakalayıp elindeki pizzaları alıyoruz. Sonra ben ona gördüklerini unutturuyorum ve o işine dönüyor. Biz de pizzayı yiyoruz; pizzacı çocuğu değil."

"Yani pizza mı çalıyorsunuz?"

"Şey, evet, ama herhalde pizzacıyı yemekten daha iyidir, değil mi?"

"Şey, evet," derken gözlerimi çevirdim. "Bir de şehir merkezindeki kan bankasından kan çalıyorsun, değil mi?"

"Bir kez daha söylüyorum, pizzacı çocuğu yemekten daha iyidir."

"İşte sizi gün ışığına çıkarmamız için bir neden daha..."

"Pizza ve kan çalıyoruz diye mi? Vampirlere açıklamak zorunda mıyız? Bana sorarsan, bu küçücük hataları gündeme getirmeden de uğraşmamız gereken yeterince derdimiz var."

"Hayır, hayır... Hırsızlık yaptığınız için değil, paranız ve kendinize bakmaya çalışırken yasalara uygun hareket etme şansınız olmadığı için," derken arkadaşıma sert bir bakış attım.

"İşte bu yüzden Afrodit'in benimle gelmesini o kadar istiyorum ya. Hem çok parası hem de ışıl ışıl bir Gold kartı var."

"O zaman da ona katlanmak zorunda kalırsın."

Stevie Rae kaşlarını çattı. "Keşke onun zihniyle de pizzacınınkiyle oynadığım gibi oynayabilsem. Ona büyük bir doz 'iyi ol' mesajı verirdim ve hepimiz sonsuza dek mutlu yaşardık."

"Stevie Rae, o tünellerde yaşamaya devam edemezsin."

İnatçı bir tavırla "Ben tünelleri seviyorum," dedi.

"Tüneller pis, rutubetli ve iğrençler," dedim.

"Senin son gördüğün hallerinden daha iyiler. Ve biraz daha elden geçirilseler çok daha iyi olabilirler."

Ona boş boş baktım.

"Pekala, belki birazdan daha fazla elden geçirilmeleri gerekir."

"Her neyse... Demek istediğim şu, paraya, güce ve okulun sizi korumasına ihtiyacınız var."

Stevie Rae gözlerini gözlerime dikti. Birdenbire gözüme daha önce hiç olmadığı kadar büyük ve olgun görünmüştü. "Ne para, ne güç, ne de okulun koruması Profesör Nolan'a, Loren Blake'e ve Stark denen o çocuğa yardım edemedi."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Haklıydı. Ama içimden bir ses, insanların –özellikle vampirlerin– onun ve kırmızı çaylakların varlığından haberdar olması gerektiğini söylüyordu. İç geçirdim. "Pekala." Bunun yüzde yüz iyi bir plan olmadığını biliyorum ama dürüst olmam gerekirse, herkesin sizin varlığınızı öğrenmesi gerektiğine inanıyorum.

"Bu, Nyx'in sana *şunu yapman gerek* tarzı hisler verdiği zamanlardaki gibi *bir dürüst olmam gerekirse* mi?

"Evet," dedim.

İç çekişi benimkinden çok daha derin ve endişe yüklüydü. (Tanrım, ne olacağını kim bilebilirdi ki?) "Tamam, o zaman. Yarın orada olacağım. Bu işi iyi sonuçlandıracağına güveniyorum, Zoey."

"Öyle olacak, zaten," dedim ve içimden Nyx'e sessiz bir yakarış gönderdim: *Onun bana güvendiği gibi, ben de sana güveniyorum.*

Stevie Rae'yle sonu gelmez gibi görünen kedi oyuncağı envanterini tamamlarken saatime baktım ve elimizi çabuk tutmazsak okula geç kalacağımızı fark ettim. Tabii ki Stevie Rae'nin de, bir an önce –suçları pizza hırsızlığının ötesine geçmeden– kırmızı çaylak grubunun yanına dönmesi gerekiyordu. Bu yüzden telaşla vedalaştık ve ona ertesi gün yeniden bir araya geleceğimizi hatırlattım. Biraz solgun görünüyordu ama beni kucakladı ve orada olacağına söz verdi. Sonra başımı Rahibe Mary Angela'nın ofisinin kapısından içeri uzattım.

"Özür dilerim, efendim."

İnternette anlık mesajlaşmaya benzeyen bir şeyle fena halde meşgul görünen bir rahibenin dikkatini, ultra-saygılı tavrımdan ödün vermeden, nasıl çekebileceğimi bildiğim söylenemezdi.

'Efendim' kısmı işe yaramışa benziyordu. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, kafasını kaldırdı. "Envanter tamamlandı mı, Zoey?"

"Evet. Artık okula dönmemiz gerekiyor."

Rahibe Mary Angela saate baktı; gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Aman Tanrım! Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Üstelik sizin günlerinizin bizimkinin tam zıttı olduğu da aklımdan çıkıvermiş."

Kafamı salladım. "Saat uygulamamız size çok tuhaf geliyor olmalı."

"Sizin de, sevgili kedi dostlarımız gibi, gececi olduğunuzu düşünürüm olur biter. Biliyorsun, onlar da geceyi tercih ediyorlar. Aklıma gelmişken, gönüllü çalışmalarınızı yapabilmeniz için cumartesi günü çalışma saatlerimizi uzatmamıza ne dersin?"

"Harika olur. Yine de emin olmak için yüksek rahibemize

de danışmak isterim. Size haber veririm. Ah, bu arada, bitpazarı fikrini hayata geçirebilir miyim?"

"Evet. Konuyu Kilise Yönetim Kurulu'na da açtım; kısa bir tartışmanın ardından iyi bir fikir olduğuna kanaat getirdiler."

Sesinin sertleşmesi ve sırtını dikleştirmesi dikkatimden kaçmamıştı.

"Herkes çaylaklara aynı sıcaklıkla bakmıyor, değil mi?" diye sordum.

Bakışları hemen ısındı. "Bu konuda endişelenecek kişi sen değilsin, Zoey. Kendi yolumu genelde kendi çabamla açarım, ayrık otlarını ve diğer can sıkıcı bariyerleri kesip atmaya alışığım."

Gözlerim iri iri açılmıştı. Bu sert rahibenin sözlerinin sadece mecazi anlam taşıdığından bir an bile şüphe duymadım. Sonra söylediği bir şeyden yola çıkarak, aklımdaki soruyu dile getirdim: "Kilise Yönetim Kurulu'na danıştım derken, kendi kilisenizi mi kastettiniz? Yoksa diğer kiliseler de buna dahil mi?"

"Bizim manastırdan değiller; ki orası da tam olarak bir kilise sayılmaz çünkü bizim cemaatimiz sadece Benediktin rahibelerinden oluşuyor. Kilise Yönetim Kurulu birden fazla yerel kilisenin liderlerinden oluşur."

"İnanç İnsanları gibi mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet, cemaatlerinin büyüklüğüne uygun olarak, İnanç İnsanları'nın Yönetim Kurulu'ndaki temsil oranı yüksektir."

"İddiasına girerim kesip atmak zorunda kaldığınız ayrık otları onlardır."

"Affedersin, Zoey. Ama tam olarak ne demek istediğini anlayamadım." Gözlerine saklamaya çalıştığı (ama başarılı olamadığı) gülümsemesinin aksi vurmuştu.

"Ah, hiç... Yüksek sesle düşündüm galiba."

"Bu çok kötü bir alışkanlık. Üstelik vazgeçmezsen başını ciddi belalara sokabilir," derken açıkça gülümsüyordu.

"Bilmem mi?" dedim. "Yani bitpazarı fikrinin sorun olmayacağından emin misiniz? Demek istediğim çok fazla sürtüşmeye neden olacaksa, başka bir yol bulup..."

Rahibe Angela Mary elini havaya kaldırıp beni susturdu. Sonra "Yüksek Rahibenizle görüş ve bitpazarı için önümüzdeki ayın hangi gününün okulunuz için uygun olacağına bir bak. Biz kendimizi sizin programınıza uydururuz."

"Pekala, tamam," dedim. Bu toplum hizmeti fikrinin bu kadar iyi gittiğini görünce kendimle gurur duydum. "Afrodit'i alıp gitsem iyi olacak. Bugün derslerimizin sadece ilk bölümünden izinliydik, geri dönmemiz gerek."

"Sanırım arkadaşlarının işi biteli biraz oluyor ama şu anda biraz..." Gözlerinde yine aynı muzip ışıltı belirmişti. "... dikkatleri başka yere kaymış gibiler."

"Ha?" Bir tür şok yaşıyordum. Rahibe Mary Angela'nın vampirler ve çaylaklar konusunda dehşete kapılmaması hoş bir şeydi ama Afrodit'in Darius'la flörtleşmesinden bu kadar eğlenmesi fazla liberal bir yaklaşımdı; benim için bile.

Öyle görünüyordu ki rahibe, yüzümdeki ifadeden aklımdan geçenleri okuyabilmişti çünkü gülmeye başladı; beni omuzlarımdan tutup çevirdi ve nazikçe ofisinden dışarı, kedi barınağının olduğu tarafa itti. "Git, ne demek istediğimi kendin gör," dedi.

Aklım tamamen karışmış halde, sahiplenilmeyi bekleyen kedilerin barındığı odaya uzanan kısa koridoru yürüdüm. Rahibeler ortalıkta görünmüyorlardı (tabii ki) ama Afrodit ve Darius 'kedilerin oyun alanı'nın olduğu köşeye sırtları kapıya dönük halde oturmuş ve iki aşık gibi birbirlerine sokulmuşlardı.

Elleriyle (ıykk) bir şeyler yapıyorlardı. Aslında elleriyle pek çok şeyler yapıyorlardı. (Çifte ıykk). Gırtlağımı biraz abartılı bir sesle temizledim. Olması gerektiği gibi, suçlu suçlu irkilmek yerine, Darius omzunun üstünden bana baktı ve sırıttı. Afrodit (malum sürtük) odaya kimin girdiğine bakma zahmetine bile girmedi. Tanrım, bir rahibe ya da birilerinin annesi de olabilirdim.

Alaycı bir sesle "Şey, bu küçük samimi sahnenizi bozduğum için üzgünüm ama gitmemiz gerek," dedim.

Afrodit derin bir iç çekerek, nihayet bana döndü. "Tamam. Gidelim. Ama onu da yanımda götüreceğim." Ve o zaman Darius'la ikisinin elleriyle ne yapmakta olduklarını gördüm.

"Bu bir kedi!" dedim.

Afrodit gözlerini çevirdi. "Cidden mi? Üstelik Sokak Kediler Derneği'ndeyiz, düşünebiliyor musun?"

"Çirkin bir kedi," diye devam ettim.

Afrodit kucağındaki devasa boyutlarındaki beyaz kediyle birlikte ayağa kalkma mücadelesi verirken derhal savunmaya geçti: "Öyle deme..." Darius, Afrodit'in poposunun üstüne düşmesine engel olmak için dirseğinden tutmuştu. "O çirkin değil. Eşsiz bir kedi. Çok pahalı olduğundan da eminim."

"O bir Sokak Kedileri kedisi," dedim. "Ederi, diğerleri gibi, ancak evlat edinme ücreti kadar."

Afrodit dalgın tavırlarla kedisini okşuyordu. Kedi, ezik suratındaki boncuk gözlerini kısıp mırlamaya başladı; tekleyen bir motor gibi ara sıra sesi kesiliyordu—bu, midesinin tüy yumaklarıyla dolu olduğunu anlamına gelirdi. Afrodit bu sorunlu mırlamayı duymazdan gelerek, kedinin yassı suratına bakıp gülümsedi. "Malefiz'in[8], ailesinin başına gelen korkunç bir trajediden sağ çıkan tek varlık olarak bu uğursuz şartlara düşen safkan bir İran kedisi olduğundan eminim." Afrodit kusursuz burnunu buruş-

8 Malefiz (Maleficent -İng.- Başkalarına zarar veren, kötü)

turdu ve kibirli bakışlarını farklı boy ve tiplerdeki kedileri barındıran düzenli kafeslerde dolaştırdı. "O kesinlikle böyle sıradan bir yere ait değil."

"Malefiz mi dedin? Bu, Uyuyan Güzel'deki kötü perinin adı değil miydi?"

"Evet ve Malefiz, insanı hasta edecek kadar tatlı ve cici-bici Prenses Aurora'dan çok daha ilginçti. Ayrıca ismi hoşuma gidiyor; güçlü bir isim."

Çekingen bir tavırla beyaz bir tüy yumağını andıran kediye uzandım. Malefiz gözlerini hafifçe araladı ve tehditkar bir mırıltı çıkardı. "Malefiz, kötü niyetten geliyor." Elimi hemen pençesinin ulaşamayacağı kadar uzağa çektim.

Afrodit "Evet, kötü niyet güçlü bir tanımdır," dedikten sonra canavara öpücükler göndermeye başladı.

"Pençeleri çekilmiş mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Afrodit mutlu bir sesle. "O koca pençeleriyle zorlanmadan göz çıkarabilir."

"Çok hoş," dedim.

"Bence o da yeni sahibesi gibi güzel ve eşsiz," dedi Darius. Kediyi okşamaya kalkıştığı zaman Malefiz'in gözlerini kıstığını ama hırlamadığını fark ettim.

"Bence senin muhakeme yeteneğinde bir sorun var. Ama her neyse. Haydi gidelim. Açlıktan ölüyorum. Kahvaltı etmedim ve öğle yemeğini kaçırdık. Bu yüzden okula dönüş yolunda bir şeyler atıştırmamız gerekecek."

Darius odanın bir köşesinde duran, *Yeni Kedi Yavrunuz İçin* baskılı küçük torbayı almaya giderken "Ben Malefiz'in eşyalarını alayım," dedi.

"Ödemesini yaptın mı?" diye sordum.

Kapıdan Rahibe Mary Angela'nın sesi geldi. "Kesinlikle

yaptı." Afrodit ve Malefiz'in çevresinde büyük bir dikkatle dolaşması ve pençesinin ulaşamayacağı bir mesafede durmaya özen göstermesi dikkatimden kaçmamıştı. "İkisinin birbirlerini bu şekilde bulmaları kesinlikle harika."

"Yani ondan başka kimse bu kediye dokunamıyor muydu?" diye sordum.

"Hiç kimse," derken Rahibe Mary Angela'nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "En azından sevgili Afrodit barınağın kapısından içeri adım atana kadar. Rahibe Bianca ve Rahibe Fatima, Malefiz'in Afrodit'e hemen sokuluvermesinin mucizeden başka bir şey olamayacağını söylüyorlar."

Afrodit'in gülümsemesi yüzde yüz hakikiydi ve ona çok genç ve insanın içini acıtacak kadar muhteşem bir hava veriyordu. "Beni bekliyormuş," dedi.

"Evet," dedi rahibe. "Bekliyormuş gerçekten. İkiniz birbiriniz için biçilmiş kaftansınız." Sonra bana ve Darius'a bakarak, üçümüze yönelik olarak "Bence Sokak Kedileri ve Gece Evi de müthiş bir ikili olacak. Gelecekte bizi çok güzel şeylerin beklediğini hissediyorum." Sonra sağ elini kaldırdı ve "Kutsanmış Annemiz'in koruyucu gözü üstünüzde olsun."

Rahibe Mary Angela'ya teşekkür ettik. İçimden onu kucaklamak gelmişti ama kıyafeti –siyah cüppesi ve kafasındaki rahibe örtüsü– kucaklanmaya yatkın görünmüyordu. Bu yüzden onu kucaklamak yerine bana bile aşırı coşkulu gelen sırıtışlarım ve el sallamalarım arasında binadan ayrıldık.

Afrodit, Darius'un kapısını açmasını ve Malefiz'le birlikte Lexus'un ön koltuğuna yerleşmelerine yardım etmesini beklerken "Tam bir salak gibi sırıtıyordun," dedi.

"Sadece kibar olmaya çalışıyordum," diyerek kendi kapımı açtım. "Ayrıca kadını sevdim." Arka koltuğa yerleşip kemerimi taktıktan sonra, Malefiz'in Afrodit'in göğsüne yayıldığını ve ka-

fasını omzuna yaslayıp dik dik bana baktığını fark ettim. "Şey, Afrodit, onu bir kutuya falan koyman gerekmez miydi?"

"Ah, Tanrım! Sen kötü niyetli falan mısın yoksa? Malefiz, tabii ki, bir kutunun içinde seyahat edemez." Afrodit canavarı okşamaya başlayınca, beyaz tüyleri arabanın dört bir yanına uçuşmaya ve mide bulandırıcı bir kedi tüyü yağmuru olarak üstümüze yağmaya başladı.

"Neyse, unut gitsin. Ben sadece kedinin güvenliğini düşünmüştüm," diye yalan söyledim. Aslında tek düşündüğüm, kendi güvenliğimdi. Malefiz, akşam yemeği olarak iri bir Zoey lokmasını tercih edermiş gibi bakıyordu. Bu, az önceki konuyu yeniden aklıma getirmişti. "Hey, açlıktan ölüyorum," dedim motoru çalıştıran Darius'a. "Bir şeyler yemek için durmamız gerek."

"Bana uyar. Ne istersiniz?" diye sordu.

Arabanın ön konsolundaki saate baktım. İnanması güçtü ama on biri geçmişti. "Şey, bu saatte açık yer seçenekleri kısıtlı." Afrodit'in Malefiz'e "Erkenden yatan aptal insanlar"la ilgili bir şeyler fısıldadığını duydum ama duymazdan geldim. Çevreme bakınarak yakınlardaki adam gibi yemek yenilebilecek yerleri hatırlamaya çalıştım. (Bu McDonalds ve Wendy's'e karşılık Taco Bueno ve Arby's demekti.) Ve o anda Lexus'un aralık camından içeri çok hoş bir koku doluverdi. Ağzım derhal sulanırken hemen yanı başımızdaki büyük sarı-kırmızı tabelayı gördüm. "Ah, mmmm... Haydi Charlie'nin Tavuk Restoranı'na gidelim."

"Ama oradaki yemekler korkunç yağlı," dedi Afrodit.

"Zaten lezzeti yağından geliyor," dedim. "Heath'le birlikte sık sık giderdik. İnsan orada bütün temel gıda ihtiyaçlarını karşılayabiliyor: Yağ, patates püresi ve kola!"

"İğrençsin," dedi Afrodit.

"Ben ısmarlıyorum," dedim.

"Anlaştık."

BÖLÜM ON SEKİZ

Darius, Afrodit ve ben bir şeyler yemeye giderken, arabada kalıp Malefiz'e bebek bakıcılığı yapmaya gönüllü oldu. Oysa bana göre yemek, görev aşkından çok daha önde geliyordu.

Afrodit'e "Senin için fazla iyi," dedim. Bir hayli ilerlemiş saate rağmen, Charlie'nin Restoranı hâlâ kalabalıktı ve biz de, koyunlar gibi, diğer sürü hayvanlarının arasına karıştık ve nihayet, çok çirkin dişli, obez bir kadınla, ayak gibi kokan, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamın arkasında sıradaki yerimizi aldık.

Afrodit "Tabii ki benim için fazla iyi," dedi.

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım ve "Efendim?" dedim. "Sanırım seni doğru duyamadım."

Afrodit homurdandı. "Erkek arkadaşlarıma ne kadar berbat davrandığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Lütfen, ben bencil bir insanım, aptal değil. Büyük ihtimalle Darius bir iki aya kalmaz benden yaka silker. O beni terk etmeden hemen önce ben onu terk ederim. Ama en azından o zamana kadar eğlenmiş olurum."

"İyi olmayı ve onun senden yaka silkmesine engel olmayı hiç düşündün mü?"

Afrodit gözlerime baktı. "Aslında, evet. Ve Darius'la bir şeyleri değiştirmeyi düşünebilirim." Duraksadı ve ekledi. "Beni seçti."

"Darius mu?"

"Malefiz."

"Ah, evet, seni seçti. Senin kedin. Tıpkı Nala'nın beni, Darius'un kedisinin de... Adı neydi?"

"Nefertiti," dedi Afrodit.

"Evet, Nefertiti'nin de Darius'u seçmesi gibi. Eee, ne olmuş yani? Bu hep olan bir şey. Kediler çaylaklarını, bazen de vampirlerini seçerler. Hemen her vampirin bir kedisi vardır ve..."

Ve birden kedinin onu seçmesinin Afrodit'i neden bu kadar etkilediğini anladım.

"Ben de aidiyet hissi uyandırdı," dedi sakin bir sesle. "Bir şekilde hâlâ..." Kısa bir tereddütten sonra devam etti. "Hâlâ, vampir olayının bir parçasıymışım gibi hissettim. Yani tam olarak dışlanmış değilim..."

"Sen asla dışlanamazsın," diye fısıldadım. "Karanlık Kızlar'ın bir parçasısın. Ve okulun. Ve en önemlisi Nyx'in."

"Ama şu şey olduğundan beri..." Eliyle eskiden İşaret'inin durduğu alnını gösterdi. "Artık kendimi hiçbir şeyin parçası gibi hissedemiyordum ama Malefiz bunu değiştirdi."

Afrodit'in samimiyeti beni bir hayli şaşırtmıştı.

Sonra silkindi, omuz silkti ve yine hepimizin tanıdığı ve katlanamadığı Afrodit kıvamına dönüşerek, "Her neyse," dedi. "Seninle bu ucuz ve yağlı şeyi yedikten sonra büyük olasılıkla fosur fosur kabaracağım."

"Hey, biraz yağ saçlarına ve tırnaklarına iyi gelir. Bir tür E vitamini gibi." Omzumla omzuna vurdum. "Hatta senin siparişini ben vereceğim."

"Diyet bir şeyler yiyebilir miyim?"

"Yapma. Charlie'de diyet yiyecek bulamazsın."

"Ama diyet kolaları var."

34 bedenlik kusursuz vücuduna ters ters baktım ve "Senin için değil," dedim.

Burası, gerçek bir "fast-food" restoranı olduğu için siparişimizi vermemiz, yarı-temiz bir masa bulup yüzümüzü yağlı kızarmış tavuk ve ketçapa batırılmış patates kızartmalarımıza gömmemiz fazla sürmedi. Şimdi, beni yanlış anlamanızı istemem. Bir an önce okula dönmemiz gerektiği ve Darius'u çok fazla bekletmek ayıp kaçacağı için, tavuk ve patates kızartmalarıma gömülmüş olabilirdim ama bu, her lokmanın tadını çıkarmadığım anlamına gelmezdi. Aylarca, Gece Evi yemekhanesinin gerçekten besleyici ve kusursuz yemekleriyle beslendikten sonra, dil üstü tomurcuklarımın iğrenç derecede lezzetli ve kesinlikle-benim-için- hiç-iyi-değil tarzı yiyeceklere ihtiyacı vardı. Mımmm... Ciddiyim.

Lokmaların arasında "Stevie Rae'yle konuştuk," dedim.

"Evet, bir ara diğer odadan o yayık konuşmasını duyar gibi oldum." Afrodit tavuk budunu didiklemekle meşguldü ve benim zaten tuz içindeki patates kızartmasına biraz daha tuz eklediğimi görünce yüzünü buruşturdu. "Ölü bir balık gibi şişeceksin..."

"Şişersem, bütün şişliğim inene kadar eşofmanla gezerim," diye sırıtarak tavuğumdan bir ısırık daha aldım.

Afrodit irkildi. "Çok iğrençsin... Arkadaş olduğumuza inanamıyorum, ki bu benim şahsi bir kriz yaşadığımı gösterir. Her neyse... Stevie Rae ve hayvanat bahçesinden çıkma arkadaşları nasıllarmış?"

Stevie Rae'nin kendini pek normal hissetmemesiyle ilgili açıklamalarına girmek istemediğim için "Şey, aslına bakarsan di-

ğer çocuklardan pek bahsetmedik," dedim.

"O delilerden bahsetmediğinize göre, tahminim Stark'tan bahsettiğinizden yana..."

"Evet... Ve bu iyi bir şey değil."

"Hayır, değil. Çocuk ölü. Ya da ölümden dönmesi muhtemel. İki ihtimal de iyi değil. Stevie Rae geri gelmesiyle ilgili, zaman olarak bir öngörüde bulundu mu? Yoksa geri dönmeyeceğine, çocuk kokmaya başlayana kadar bekleyip öyle kanaat getirmemiz mi gerekiyor?"

"Onun hakkında böyle konuşma!"

"Pardon, ona karşı hislerin olduğunu unutmuşum... Stevie Rae ne dedi?"

"Ne yazık ki pek kesin bilgiler veremedi. Değişim'inden önceki dönemle ilgili hafızası yarım yamalak. Verebildiği en iyi tavsiye, Stark'ın bedenini çalıp uyanıp uyanmayacağına bakmamız oldu. Uyanırsa da hemen beslenmesi gerekirmiş."

"Beslenmek mi? Hamburger, patates kızartması gibi bir şeylerle mi, yoksa açık bir damarla mı?"

"Bence ikinci tahminin daha doğru..."

"Ah... Iykk... Senin şu kan içme olayına girdiğini biliyorum ama benim içimi hâlâ kaldırıyor."

Rahatsız bir tavırla, "Benim de ama korkarım gücünü inkar etmek imkansız," dedim.

Bana dalgın gözlerle uzun uzun baktı. "Sosyoloji kitabı sekse çok benzediğini söylüyor. Hatta daha iyi bile olabilirmiş."

Omuz silktim.

"Daha iyisini yapmak zorundasın. Detay istiyorum."

"Pekala. Evet. Sekse çok benziyor."

Gözlerini iri iri açtı. "Peki iyi mi bari?"

"Evet. Ama neden olduğu şeyler her zaman iyi olmuyor." Heath'i düşündüm ve konuyu kesinlikle değiştirmemiz gerektiğine karar verdim. "Her neyse, Stark'ın belki-sadece-geçici-birsüreliğine-ölü bedenini morgdan çıkarıp, bir yerlere saklamam ve uyanıp uyanmayacağına bakmam gerekiyor. Sonra onu beslememiz..."

"Ihh... Beslemem demen daha doğru olmaz mıydı? O çocuğun beni ısırmasına izin vermeye kocaman bir *söz konusu bile olamaz*, diyorum."

"Tamam... Evet, onu beslemem gerekecek." Bu benim için birazdan da öte cazip bir durumdu ama bunu Afrodit'le tartışmak niyetinde değildim. "Onu nasıl çalabileceğim ya da saklayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Şey... Yerinden oynatmak çok zor olacaktır, özellikle de Neferet'in boncuk gözlerini ondan bir an bile ayırmayacağını düşünürsek..."

"Haklısın. En azından Stevie Rae de böyle düşünüyor." Kolamdan büyük bir yudum aldım.

"Bence, bir dadı kamerasına ihtiyacın olacak," dedi.

"Ha?"

"Biliyorsun işte, hani şu zengin annelerinin kendileri sabahın on birinde, şehir kulübünde martini içerken, kıymetli bebeklerini izleyebilmek için yerleştirdikleri gizli kameralardan bahsediyorum."

"Afrodit. Sen tamamen bambaşka bir dünyanın insanısın."

"Teşekkürler," dedi. "Ciddiyim. Bir dadı kamerası çok işe yarayabilir. RadioShack'ten bir tane alabilirim. Jack denen şu çocuk elektronik aletler konusunda çok iyi değil miydi?"

"Evet," dedim.

"Kamerayı morga yerleştirebilir, sen de monitörü odanda tutarsın. Hatta belki de portatif monitörü olanlardan alırım; her gittiğin yere götürebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

"Harika. Stark'ı dolabımda saklama fikri beni acayip korkutuyordu."

"Iykk, şimdi kusacağım." Bir süre mutlu mutlu yemeklerimizi yedik. Sonra Afrodit "Balkabağı başka ne anlattı?" diye sordu.

"Aslına bakarsan senden de bahsettik," dedim kibirli bir tavırla.

"Benden mi?" Gözlerini kısarak baktı.

"Şey aslında, sadece biraz bahsettik. Aslında daha çok, yarın akşamki arınma ritüeli sırasında toprak elementi için onun devreye girmesini konuştuk."

"Yani aslında Stevie Rae arkamda dururken ve toprak elementini harekete geçirirken, bunu ben yapıyormuşum gibi mi yapacağız?"

"Ah, hayır. Tam olarak öyle olmayacak. Sen kenara çekileceksin ve Stevie Rae çemberdeki eski yerini alacak."

"Herkesin gözü önünde mi?"

"Evet."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ve o bunu yapmayı kabul etti, öyle mi?"

"Evet..." Bunu hissettiğimden çok daha büyük bir özgüvenle söylemiştim.

Afrodit bir süre sessiz sessiz yemeğini çiğnedi, sonra kafası-

nı ağır ağır sallayarak, "Tamam anladım. Shekinah'ın kıçını kurtarmasına güveniyorsun," dedi.

"Aslına bakarsan *kıçlarımızı* demek daha doğru olur. Ve buna, sen, ben, Stevie Rae, kırmızı çaylaklar ve tabii eğer ölümden dönerse Stark da dahil. Bence, herkesin durumdan haberi olursa, Neferet'in o çocukları kötü emellerine alet etmesi güçleşir."

"Bana biraz ikincisi sınıf bir film senaryosu gibi geldi."

"Kulağa çok bayat geliyor olabilir ama aslında değil. Bu konuda çok ciddiyim. Hepimiz de ciddi olsak iyi olur. Neferet korkunç biri. İnsanlara savaş açmaya kalkıştı ve denemekten vazgeçeceğini hiç sanmıyorum." Tereddütlü bir tavırla "Ayrıca," diye ekledim, "İçimde kötü bir his var."

"Lanet olsun. Nasıl bir kötü his?"

"Şey, dürüst olmam gerekirse, bu hissi yok saymaya çalışıyordum ama Nyx'in bize göründüğü andan beri, içime Neferet'le ilgili çok kötü şeyler doğuyor."

"Zoey, lütfen ciddi ol. Senin içine aylardır Neferet'le ilgili kötü şeyler doğuyor."

Kafamı salladım. "Ama böylesi değil. Bu farklı bir şey. Daha kötü. Stevie Rae de hissediyor." Bir tereddüt daha yaşadıktan sonra ekledim. "Dün üstüme saldıran şeyden sonra, geceden korkmaya başladım."

"Geceden mi?"

"Geceden," diye tekrarladım.

"Zoey, biz gece yaratıklarıyız. Gece seni nasıl korkutabilir ki?"

"Bilmiyorum! Tek bildiğim, gecenin karanlığında bir şey beni izliyormuş gibi hissediyorum. Sen ne hissediyorsun?"

Afrodit iç geçirdi. "Hangi konuda?"

"Gece, Neferet ya da her neyse işte! Negatif bir titreşim hissedip hissetmediğini söyle yeter."

"Bilmiyorum. Titreşim falan gibi şeylere kafa yorduğum yok. Bir süredir kendi dertlerime boğulmuş durumdayım."

Ellerim tavuk ve patates kızartmalarımla meşgul olduğu için uzanıp onu boğamadım. "Neden bu işi düşünmeye de biraz zaman ayırmıyorsun? Yani, ne de olsa biraz önemli sayılır..." Çevremizdeki herkes yağlı yemeklerini sindirmekle meşgul olduğu için, kimsenin bize dikkat ettiği yoktu ama yine de sesimi iyice alçaltma ihtiyacı duydum. "Öldürüldüğümü gördün. İki kere... Ve o iki görüşten en azından birinde Neferet vardı."

"Evet, bu senin onunla ilgili yeni 'kötü hissin' için bir dayanak sayılabilir." 'Kötü hissin' kelimelerini telaffuz ederken havaya görünmez tırnak işaretleri çizmişti. "Ve benim seni ölürken gördüğümü söylememin de korkunu azaltmaya faydası olmuyor..."

"Bana bundan daha fazlası varmış gibi geliyor. Son birkaç ay içinde başıma çok şey geldi ama yakın zamana kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Yani dürüst olmam gerekirse, ağlama isteği duyacak kadar korkmadım hiç. Ben..." Sözüm, tanıdık bir kahkaha sesiyle bölündü. Bir anda nefesim çekildi ve biri mideme bir yumruk indirmiş gibi kalakaldım.

Elinde üzeri en sevdiği combo-menü (üç numara, ekstra büyük boy patates kızartmasıyla) ve küçük boy çocuk menüsüyle dolu, bir tepsi vardı. Hani, kızların bir erkekle çıktıkları zaman, çok yemek yermiş gibi görünmemek için aldıkları ve arkasından eve gidip yalnız kaldıklarında buzdolabını yağmaladıkları çocuk menülerinden bahsediyorum. Yanındaki kızın elinde bir şey yoktu ama para sokuşturuyormuş numarasıyla elini onun ön cebine (ön! cep!) daldırıyordu. Fakat o çok kolay gıdıklanan biriydi, işte bu yüzden, solgun yüzüne ve gözlerinin altındaki koyu renk halkalara rağmen, kızın işveli gülümsemesine moronlara layık bir kahkahayla karşılık veriyordu.

Afrodit "Sorun ne?" diye sordu.

Öylece oturmaya devam edip hiçbir şey söylemediğimi fark edince, ağzım bir karış açık halde bakakaldığım şeyi görmek için oturduğu yerde hafifçe döndü.

"Hey, bu şey değil mi? Adı neydi? Eski insan erkek arkadaşın."

"Heath..." Sesim bir fısıltıdan bile cılız çıkmıştı.

Bunun imkansız olması gerekiyordu. Restoranın neredeyse diğer ucundaydık ve fısıltımı duyamaması gerekiyordu ama ismi ağzımdan çıktığı anda, kafasını hızla çevirdi ve beni hemen gördü. Yüzündeki gülümsemesinin yok olduğunu fark ettim. Vücudu, beni ilk gördüğü anda, müthiş bir acı hissetmiş gibi, ürpermişti. Yanındaki kız cebiyle oynamaktan vazgeçti. Onun baktığı yöne döndü, beni gördü ve gözleri iri iri açıldı. Heath bakışlarını ona çevirdi ve "Onunla konuşmam gerek," dediğini duydum. Kız ciddi bir tavırla kafasını salladı ve benimkinden olabildiğince uzak bir masaya yerleşti. Sonra Heath yavaş adımlarla yanıma yaklaştı.

"Merhaba, Zoey," derken sesi o kadar kontrollüydü ki neredeyse bir yabancı gibiydi.

"Merhaba," dedim. Dudaklarım donmuştu ama yüzüm aynı anda hem sıcak, hem soğuktu.

"Demek iyisin," dedi. Ona on sekiz yaşından çok daha olgun bir hava veren bir ciddiyetle "Yani acı falan çekmiyorsun," diye ekledi.

"İyiyim," demeyi başardım.

Nefesini, günlerdir tutuyormuş ve nihayet bırakmaya karar vermiş gibi koyverdi. Gözlerini benden ayırdı ve beni görmeye tahammülü kalmamış gibi, uzak bir noktaya dikti. Ama kendini kısa sürede topladı ve yeniden bana döndü. "Önceki gece bir şey

oldu," dedi. Sonra durdu ve bakışlarını benden ayırıp, Afrodit'e manidar bir bakış attı.

"Ah, şey, Heath, bu benim şeyden arkadaşım... Şey... Gece Evi'nden. Afrodit," diye geveledim. Sesim güçbela çıkmıştı.

Heath, meraklı gözlerini yeniden bana çevirdi.

Ben hiçbir şey söylemeyince, Afrodit iç çekti ve her zamanki alaycı, acı çeken ses tonuyla "Zoey'nin söylemek istediği, benim önümde Damgalanma ya da onun gibi zımbırtılardan bahsetmende bir sakınca yok," dedi. Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Hâlâ konuşmadığımı görünce, "Benim önümde de konuşabilir, değil mi, Zoey?" diye bastırdı. Bir şeyler söyleyememe halim devam ettiği için omuz silkerek, "Tabii eğer onunla başbaşa konuşmak istemiyorsan," diye ekledi. "Bana göre hava hoş. Arabada beklerim ve..."

"Hayır! Kalabilirsin. Heath, Afrodit'in önünde konuşabilirsin." Nihayet, acının gırtlağıma kurduğu barajı sözcüklerle yıkıp geçmeyi başarmıştım.

Heath kafasını salladı ve yüzünü hızla çevirdi ama yumuşak, kahverengi gözlerine yansıyan kırgınlık ve hayal kırıklığını benden saklayacak kadar seri değildi.

Pekala. Benimle başbaşa konuşmak istiyordu.

Ama bunu yapamazdım. Onunla yalnız kalıp duygularını incitemezdim. Henüz değil. Loren, Erik ve Stark'ı kaybetmemin üstünden bu kadar kısa zaman geçmişken... Benden ne kadar nefret ettiğini ve benimle birlikte olduğu için ne kadar pişman olduğunu dinlemeye dayanamazdım. Bütün bunları Afrodit'in önünde söylemezdi. Heath'i tanıyordum. Benden ayrılırdı, evet ama (Erik'in aksine) herkesin içinde çirkin bir sahneye neden olacak kelimeler sarf etmezdi. Annesi ve babası onu çok iyi yetiştirmişlerdi. O kelimenin tam anlamıyla bir beyefendiydi. Her zaman da öyle kalacaktı.

Yeniden bana döndüğünde, bakışları bir kez daha ifadesizleşmişti. "Tamam. Dediğim gibi. Önceki gece bir şey oldu. Sanırım aramızdaki Damgalanma olayı sona erdi."

Kafamı sallamayı başardım.

"Yani gitti. Tamamen mi?"

"Evet. Tamamen..."

"Nasıl?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve "Ben bir başkasıyla Damgalanınca, bozuldu," dedim.

Benimle konuşurken kafasını hafifçe öne eğmişti. Söylediklerimi duyunca, suratına bir tokat atmışım gibi, irkildi. "Başka bir insanla mı birlikteydin?"

"Hayır!"

Çenesi gerildi, gevşedi ve sonra "O zaman, bana bahsettiğin şu çaylakla birlikteydin. Erik denen çocukla," dedi.

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle.

Bu defa gözlerini kaçırmaya ya da gözlerindeki ve sesindeki acıyı gizlemeye yeltenmedi bile. "Başka birisi mi var? Bana bahsettiğin o çocuk dışında birisi..."

Ona başka birisinin olduğunu ama artık bitiğini ve büyük bir hata yaptığımı söylemek üzere ağzımı açtım ama konuşmama izin vermedi.

"Onunla birlikte oldun..."

Heath bunu bir soru sorar gibi söylememişti ama ben yine de kafamı salladım. Biliyordu zaten. Bilmesi gerekirdi. Damgalanmamız çok güçlüydü ve Loren'la aramızda geçenleri anlamamış bile olsa, aramızdaki bağı koparacak kadar önemli bir şeylerin olduğunu tahmin etmesi gerekirdi.

"Bunu nasıl yapabildin, Z? Bunu bana nasıl yapabildin? Bize?"

"Üzgünüm, Heath. Ben seni üzmek istemedim. Ben sadece..."

"Hayır!" Ağzımdan dökülen kelimeleri, durdurması mümkünmüş gibi, elini havaya kaldırdı. "Beni incitmek istememen palavradan başka bir şey değil. Seni ilkokuldan beri seviyorum. Ve başkasıyla birlikte olman beni incitiyor. Aksi mümkün değil."

Afrodit'in serinkanlı sesi aramızdaki gerilimi bir bıçak gibi kesti. "Sen bu akşam bir başkasıyla birliktesin."

Heath'in Afrodit'e çevirdiği bakışları çakmak çakmaktı. "Günlerdir ilk defa, bir arkadaşımın beni evden çıkmaya ikna etmesine izin verdim. Bir arkadaşımın," diye tekrar etti. Sonra bana döndü. Bir kez daha ne kadar solgun ve hasta göründüğünü düşündüm. "Casey Young. Hatırlıyor musun? Eskiden senin de arkadaşındı."

Casey'nin tek başına oturduğu ve son derece rahatsız göründüğü tarafa baktım. İçeri girdiklerinde o olduğunu fark etmemiştim. Şimdi gür koyu kestane saçlarını, bal rengi güzel gözlerini ve şirin, çilli tenini tanımıştım. Heath haklıydı. Casey benim de arkadaşımdı. Kayla gibi en yakın dostum değildi ama birlikte takılırdık. Heath ona her zaman küçük kız kardeşi gibi davranırdı. Casey ondan hoşlanırdı ama ondan hiçbir zaman sözüm ona en yakın dostum Kayla'dan aldığım erkek-arkadaşını-çalmak-istiyorum elektriğini almamıştım. Kızcağız ona baktığımı görünce, çekingen bir tavırla elini kaldırdı ve üzgün üzgün el salladı. Ben de karşılık verdim.

Heath'in konuşması dikkatimi yeniden ona çevirdi. "Damgalanma bozulduğu zaman bir insana ne olur hiç biliyor musun?" Sesi artık serinkanlı ya da hüzünlü çıkmıyordu. Sesi, her kelimeyi ruhundan koparıyormuş gibi keskindi.

"Acı... acı...veriyor..." diye kekeledim.

"Acı mı? Acı kelimesi hafif kalır, Zoey. Önce öldün sandım. Bunu düşününce ben de ölmek istedim. Ve sanırım o anda içimde bir şeyler gerçekten öldü."

"Heath..." Neden olduğum şeyden ötürü dehşete kapılmıştım. "Ben çok..."

Ama söyleyecekleri bitmemişti. "Ama ölmediğini biliyordum çünkü sana bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum." Yüzünü astı. "Bazıları *onun* sana hissettirdiği şeylerdi. Sonra ruhumda, bir zamanlar senin kapladığın yerde, kocaman bir delik açıldığını hissettim. Hâlâ da içimde büyük bir boşluk varmış gibi geliyor. Ve her an içim acıyor. Her gün." Acısını unutmak istercesine gözlerini yumdu. Kafasını sallayarak "Beni aramadın bile," dedi.

Ağlamaklı bir sesle "Aramak istedim," dedim.

"Ah, dur. Bu sabah bana bir kısa mesaj göndermiştin. Çok teşekkür ederim..." Sesi alaycıydı.

"Heath, seninle konuşmak istedim. Ama konuşamadım. Ben..." Ona Loren'ı birkaç cümleyle anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ama açıklamamın imkanı yoktu. Böyle olmazdı. Burada. Bu yüzden sadece "Yanlış yaptım," dedim. "Çok üzgünüm."

Bir kez daha kafasını salladı. "Üzgün olman yetmiyor, Zoey. Bu defa, hayır. Hatırlıyor musun, seni sadece Damgalandığımız için sevdiğimi ve o kadar çok istediğimi söylemiştin."

"Evet." Kendimi gerçeği duymaya hazırladım. Beni gerçekte hiç sevmediğini, hiçbir zaman istemediğini, benden ve o aptal Damgalanma olayından kurtulduğuna sevindiğini söyleyecekti.

"O zaman sana yanıldığını söylemiştim. Ve hâlâ da yanılıyorsun. Ben sana üçüncü sınıfta aşık oldum. O zaman da sev-

dim. Ve seni şimdi de seviyorum ve istiyorum. Büyük ihtimalle, bu, sonsuza dek böyle sürüp gidecek." Gözleri dökemediği gözyaşları yüzünden parlıyordu. "Ama seni bir daha asla görmek istemiyorum. Seni sevmek, canımı acıtıyor, Zoey."

Heath ağır adımlarla Casey'nin yanına döndü. Casey benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Heath kafasını salladı ve bana son bir bakış attı. Sonra Casey elini Heath'in koluna geçirdi ve yemeklerini el sürülmemiş halde öylece bıraktılar ve Heath hayatımdan çıkıp gitti.

BÖLÜM ON DOKUZ

Afrodit beni kolumdan tutup ayağa kaldırırken ve Charlie'nin Tavuk Restoranı'ndan çıkarırken ağzımı bıçak açmıyordu. Darius bize şöyle bir baktı ve bir nanosaniye içinde arabadan inmişti.

"Tehlike nerede?" diye haykırdı.

Afrodit kafasını salladı. "Tehlike falan yok. Eski erkek arkadaş dramı. Hemen buradan gidelim."

Darius bir homurtu çıkarıp arabaya binerken, Afrodit beni arka koltuğa yerleştirdi. Bir taraftan ön koltukta huysuzlanıp duran Malefiz'i tutmaya debelenirken, bir taraftan da bana birkaç kağıt mendil uzatmasa, ağladığımın farkına varmayacaktım.

"Sümüklerin ve göz makjayın fena halde akıyor," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak burnumu temizledim.

"O iyi mi?" Darius dikiz aynasından endişeyle bana bakıyordu.

"İyi olacak. Normal eski erkek arkadaş saçmalıkları tek başına bile berbattır. İçeride yaşadığı şey kesinlikle normal değildi ve bu iki kat berbat."

"Hakkımda, ben burada değilmişim gibi konuşmaktan vazgeç." Burnumu çektim ve gözlerimi kuruladım.

"Yani iyi olacak mısın?" Darius bu defa benimle konuşuyordu.

"Hayır derse, geri dönüp çocuğu öldürecek misin?"

Şaşkın ağzımdan kahkahaya benzer bir ses çıktı. "Öldürülmesini istemem ve evet, iyi olacağım."

Afrodit omuz silkti. "Sen bilirsin ama bence o çocuğun öldürülmeye ihtiyacı var." Sonra Darius'un kolunu çekiştirdi ve önünden geçmekte olduğumuz alışveriş merkezini işaret etti. "Tatlım, RadioShack'e çeker misin? Aptal iPod Touch'ım sorun çıkarıp duruyor, yeni bir tane almak istiyorum."

Darius bana bakarak "Sana uyar mı?" diye sordu.

"Sorun yok. Zaten okula dönmeden önce toparlanmak için zamana ihtiyacım olacak. Ama şey... Sen benimle arabada kalır mısın?"

"Tabii ki, Rahibem." Darius'un tatlı gülümsemesi kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu.

"İki dakikaya kalmaz dönerim," dedi Afrodit. "Benim için Malefiz'e göz kulak olun." Afrodit kedi yarmasını Darius'a atıp, neredeyse koşar adımlarla RadioShack'e girdi.

Darius, Afrodit'in tıslayan canavarını kucağına yerleştirirken "İstersen senin için çocukla konuşabilirim," dedi.

"Hayır, ama yine de sağ ol." Burnumu bir kez daha gürültüyle sildim. "Kızmakta haklıydı. Her şeyi mahvettim."

"Vampirlerle ilişkiye giren insanlar aşırı duygusal olabiliyorlar," dedi Darius. Kelimeleri seçerken çok dikkatli davranmaya çalıştığı belli oluyordu. "Bir vampirin, hele hele güçlü bir Yüksek Rahibe'nin insan eşi olmak, çok zorlu bir yol."

"Ben ne bir vampirim ne de Yüksek Rahibe," dedim. "Sadece bir çaylağım."

Darius tereddütlüydü. Bana ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin olamıyor gibi bir hali vardı. Benimle yeniden konuşmak için, Afrodit'in kucağında sahte iPod touch kutusuyla arabaya dönmesini bekledi.

"Zoey, Yüksek Rahibeler bir gecede doğmuyorlar. Onlar daha çaylak oldukları dönemde, kendilerini bulmaya başlıyorlar. Güçleri erken dönemde ortaya çıkıyor. Senin gücün de yavaş yavaş ortaya çıkıyor, Rahibem. Sen normal bir çaylak olmaktan çok uzaksın ve her zaman da uzak olacaksın. Bu yüzden, yaptıkların, diğerlerini derinden etkileme gücüne sahip olacak."

"Biliyor musun, şu vay-canına-gerçekten-farklıyım olayına yeni yeni alışmaya başlıyordum... Ama şimdi kendimi boğuluyor gibi hissediyorum."

Afrodit, Malefiz'i kucağına yerleştirdi ve bana bakabilmek için koltuğunda yan döndü. "Evet, ekstra özel olmak tahmin ettiğin kadar harika bir şey değilmiş, değil mi?"

Bana her zamanki alaycı "Söylemiştim," pozlarından birini yapmasını bekliyordum; oysa gözleri anlayış doluydu.

"Gerçekten çok iyisin," dedim.

"Çünkü sen beni olumsuz etkiliyorsun," dedi. "Ama duruma olumlu tarafından bakmaya çalışıyorum."

"Olumlu taraf derken?"

"İşin olumlu tarafı herkes benim cehennemden çıkma bir cadı olduğumu düşünüyor," dedi mutlu mutlu ve kedisini okşamaya koyuldu.

Darius elini derhal mırlamaya başlayan Malefiz'e uzatırken, "Bence sen olağanüstüsün," dedi.

"Ve sen de tamamen haklısın." Afrodit eğildi ve kediyi ara-

larında sıkıştırma pahasına, Darius'un yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

Ben midem bulanmış gibi sesler çıkardım ve elimdeki mendil tomarına kusuyormuşum gibi yaptım ama Afrodit'in göz kırpışına gülümsemeyle karışılık verdim. Kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Kendi kendime "En azından geçti," dedim. Erik benden nefret ediyor. Stark öldü. Ölümden dönse bile, ona sadece ölümden dönenler dünyasında ayaklarını yere sağlam basması için yardım edebilirim. Hepsi bu kadar. Yani Heath'le yaşadığımız o can sıkıcı sahneden sonra, uzunca bir süreliğine erkek arkadaş mevzularından kurtulmuş durumdayım.

Doğal olarak, drama dersine geç kalmıştım. Programımdaki oynamalar yüzünden, daha ileri seviye drama dersine kaydırılmıştım ama sorun yoktu. Güney Ara Lisesi'nde okuduğum ve İşaretlendiğim dönemde Drama II dersini alıyordum ve çok da seviyordum. (Tabii ki sahnedeki dramadan bahsediyorum, hayattaki dramlardan değil.) Pekala, bu benim özellikle iyi bir aktris olduğum anlamına gelmiyordu ama elimden geleni yapıyordum. Tabii ki ders saatim değişince yeni çocukların arasına girmek zorunda kalmıştım. Kapıda durmuş nereye oturmam gerektiğine karar vermeye ve Erik'in (yoksa Profesör Night mı demeliyim?) Shakespeare oyunlarıyla ilgili söylevini bozmamaya çalışıyordum.

Erik benden tarafa bakmadan "Herhangi bir yere oturabilirsin, Zoey," dedi. Sesi enerjik, fazla profesyonel hatta biraz can sıkıcıydı. Başka bir deyişle, tam bir öğretmen gibi konuşuyordu. Hayır, kapıda dikildiğimi nereden bildiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Telaşla sınıfa girdim ve karşıma çıkan ilk boş sandalyeye oturdum. Ne yazık ki sandalye en öndeydi. Yanımda oturan

Becca Adams'a selam verdim. O da karşılık verdi ama görünüşe bakılırsa, bütün dikkati hayranlıkla izlediği Erik'teydi. Becca'yı pek iyi tanımıyordum. Gece Evi'nin normlarına uygun olarak sarışın ve hoş bir kızdı (her "normal" çocuk başına beş sarışın kız düşüyordu) ve yakın zamanda Karanlık Kızlar'a katılmıştı. Sanırım onu bir iki defa Afrodit'in eski arkadaşlarıyla takılırken görmüştüm ama hakkında iyi ya da kötü bir fikrim yoktu. Tabii ki kafasını benim önümden uzatıp Erik'i ağzının suları aka aka izlemesi bana pek sempatik gelmemişti.

Hayır! Erik artık benim erkek arkadaşım değil. Başka bir kız onun peşine düştü diye sinirlenmeye hakkım yok. Görmezden gelmek zorundayım. Hatta, belki de Erik'i ne kadar aştığımı herkese göstermek için onunla arkadaş olmaya bile çalışmalıyım. Evet, tek yapmam...

"Merhaba, Z!"

Şu aralar Shaunee'yle çıkan çok sarışın, çok şirin ve çok uzun boylu (ve çok cesur) Cole Clifton, neşeli bir sesle fısıldamış ve iç sohbetime son noktayı koymuştu. Ben de "Merhaba," diye cevap verdim.

"Ah, bu harika. Gönüllü olduğun için teşekkürler, Zoey."

"Ha?" Gözlerimi kırpıştırarak Erik'e baktım.

Gülümsemesi son derece serinkanlıydı. Ve gözleri buz mavisi. "Konuşuyordun. Ben de Shakespeare doğaçlamasında bana eşlik etmeye gönüllü olduğunu sandım."

Yutkundum. "Ah, şey... Ben..." Shakespeare doğaçlaması denen şey, her neyse, kendimi kurtarmak için yalvarmak niyetindeydim ama gülümsemesinin –koca bir ahmak gibi korkup kaçmamı beklercesine– alaycı bir hal aldığını görünce, fikrimi değiştirdim. Erik Night bütün bir sömestre boyunca beni utandırıp zorbalık taslayamayacaktı. Bu yüzden, gırtlağımı temizle-

dim ve oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim. "Gönüllü olmayı isterim."

Karşımdaki o muhteşem mavi gözleri irileştiren o şaşkınlığı görünce, anlık bir kibirle doldum. Fakat o an çarçabuk geçip gitti. "İyi. O zaman buraya gel, gelirken sahnenin kopyasını da yanında getir."

Ah, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun...

"Tamam." Erik ve ben drama sınıfının tam karşısında kalan sahnedeydik. "Zoey'nin geç gelip dersimizi bölmesinden hemen önce anlattığım gibi, Shakespeare doğaçlamaları, karakter oluşturma yeteneklerinizi geliştirmek için müthiş bir egzersizdir. Sıradışı bir uygulamadır, evet, çünkü genelde Shakespeare doğaçlaması yapılmaz. Aktörler oyun yazarının satırlarına sadık kalırlar. Bu yüzden de bazı ünlü sahneleri değişime uğratmak gerçekten ilginç olabiliyor." Ter içinde kalan elimde tuttuğum kısa metni işaret etti. "Bu, Othello ve Desdemona arasındaki sahnenin giriş kısmı..."

"Othello'yu mu yapıyoruz?" diye gıcırtılı bir ses çıkardım. Midem ağzıma gelmişti. Erik bütün okulun önünde, gözleri ve sesi aşkla dolu halde, doğrudan bana bakarak, Othello'nun monoloğunu okumuştu.

"Evet." Gözlerimin içine baktı. "Bir sorun mu var?"

Evet! "Hayır," diye yalan söyledim. "Merak ettim sadece." Ah, Tanrım. Yoksa beni Othello'nun aşk sahnelerinden birinin doğaçlamasını yapmak zorunda mı bırakacaktı? Midemin her an biraz daha kötüleşmesinin nedeni bunu istemem miydi yoksa istememem mi?

"İyi. Oyunun hikayesini biliyorsun, değil mi?"

Kafamı salladım. Tabii ki biliyordum. Kuzey Afrikalı Othello, (siyahi bir adam) Desdemona'yla (bir zengin kızı) evlenmişti.

Iago (Othello'yu acayip kıskanan berbat bir adam), Desdemona ile bir haltlar karıştırıyormuş gibi bir görüntü çizene kadar müthiş bir aşk yaşıyorlardı. Sonunda Othello Desdemona'yı boğmuştu. Ve öldürmüştü.

Ah, lanet olsun.

"İyi," diye tekrar etti. "Doğaçlamasını yapacağımız sahne, kitabın en sonundan. Othello, Desdemona'yla yüzleşiyor. İşe gerçek satırları okuyarak başlayacağız. Elindeki metin de gerekli yerler var. Sana dua edip etmediğini sorduğum zaman, doğaçlama yapma zamanının geldiğini haber vermiş oluyorum. Sonra ana konuya sadık kalmaya çalışarak ama bugünün diliyle konuşarak devam et. Anladın mı?"

Ne yazık ki, anlamıştım. "Evet."

"Pekala. Başlayalım."

Sonra, Erik Night, daha önce defalarca izlediğim gibi, kendi karakterinden soyunup bir başkasının karakterini giyindi ve o kişiye dönüşüverdi. Yüzü artık bana bakmayacak şekilde yana döndü ve Othello'nun satırlarını okumaya başladı. Metni bir kenara bıraktığını ve ezberden okuduğunu fark etmiştim.

Neden, ruhum, aklımdan çıkmamalı, neden. Siz el değmemiş yıldızlar söyletmeyin beni! Nedeni önemli. Ama kanını akıtmayacağım yine de; yara izi bırakmayacağım onun kardan beyaz cildinde...

Yemin ederim, fiziksel olarak değişmişti. Gergin sinirlerime ve fazla halka açık, çok utanç verici bir sahne yaşamak üzere olduğumuzu bilmenin getirdiği sıkıntı ve aşağılanmaya rağmen, inanılmaz yeteneğini takdir edebiliyordum.

Sonra bana döndü ve ellerini omuzlarıma yerleştirdiği zaman deli gibi çarpan kalbimden başka bir şey düşünemez oldum.

...bir kez söndü mü ışığın, nerde bulunur onu yeniden tutuşturacak Prometheus ateşi? gülünü kopardıktan sonra onu canlandıramam bir daha, solup gider; fidanı üzerindeyken koklamalıyım onu.

Sonra beni tamamen allak bullak edecek bir şey yaptı ve eğilip dudaklarımı öptü. Öpüşü sert ve şefkatli, öfke ve ihanetle tutkuluydu ama yine de dudaklarını dudaklarımdan ayırmak istemiyormuş gibi bir hali vardı. Nefesimi kesmişti. Midemi ayaklandırmıştı. Başımı döndürmüştü.

Yeniden kız arkadaşı olmayı o kadar çoook istiyordum ki.

Konuşma sırasının bana geçtiğini haber veren satırları söylediğini fark edince, toparlandım.

Ağlamalıyım ama bunlar acımasız gözyaşları.
Bu acı cennetten çıkma,
Sevginin doğduğu yerden vuruyor. O uyanıyor.

"Kim var orada? Othello mu?" Kafamı elimdeki kağıttan kaldırıp Erik'e bakarken gözlerimi kırpıştırıyor ve sanki öpüşü beni uyandırmış gibi görünmeye çalışıyordum.

"Evet, Desdemona."

Ah, lanet olsun... Bir sonraki repliğime inanamıyordum. Yutkundum ve nefesim kesilmiş gibi bir sesle "Yatağa gelecek misin, Lordum?" dedim.

"Bu gece dua ettin mi, Desdemona?"

Erik'in yakışıklı yüzü gergin ve ürkütücü bir hale bürün-

müştü. Ve yemin ederim, korkmuş görünmek için rol yapmam gerekmiyordu. "Evet, lordum," diyerek, elimdeki metnin son satırlarını da okumuş oldum.

Doğaçlama olarak "İyi! Bu gece burada olacaklar için temiz bir ruha ihtiyacın olacak," derken hâlâ kıskançlıktan deliye dönmüş bir Othello gibi bakıyordu.

"Sorun nedir? Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok." Burada doğaçlama yapmak zor olmamıştı. Sınıfı ve bizi izleyen gözleri unutuvermiştim. Tek görebildiğim, Othello kişiliğine bürünmüş Erik'ti ve Desdemona'nın onu kaybetme fikriyle, korku ve umutsuzlukla dolduğunu biliyordum.

Sıkılı dişlerinin arasından "İyi düşün!" dedi. "Üzüntü duyduğun herhangi bir konu varsa, hemen şimdi af dilemelisin. Bu gece olacaklardan sonra, senin için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Parmaklarını omuzlarıma öyle bir batırıyordu, iz bırakacaklarından emindim ama yüzümü buruşturmadım. Çok iyi tanıdığım gözlerine bakmaya devam ederken ve orada beni hâlâ önemsediğini umduğum Erik'i bulmaya çabalarken, metin parmaklarımın arasından kayıp yere düştü.

"Ama ne dememi istediğini bilmiyorum ki!" diye haykırırken, Desdemona'nın benim gibi olmadığını kendime hatırlatmaya çalışıyordum. Onun hiçbir suçu, günahı yoktu.

Erik "Gerçeği!" diye kükredi. Gözleri vahşileşmişti sanki. "Bana ne kadar ihanet ettiğini itiraf etmeni istiyorum."

"Ama sana ihanet etmedim..." Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum. "Kalbim sana asla ihanet etmedi."

Erik'in Othello'su her şeyi –Heath'i, Stark'ı, Loren'ı– dünyamdan çıkarıp atmıştı sanki. Geriye bir tek o ve ben kalmıştık ve ona ihanet etmek istemediğimi –ne o zaman ne şimdi– anlamasını sağlama arzum...

"O zaman kalbin, simsiyah, yıkık bir şey olmalı. Çünkü sen bana kesinlikle ihanet ettin."

Elleri omuzlarımdan boynuma doğru kaymaya başlamıştı. Parmaklarının altında, deli gibi kanat çırpan bir kuş misali son hızla atan nabzımı hissettiğinden emindim. "Hayır! Yaptıklarımın hepsi hataydı. Ben kendi kalbimi kırdım, sadece bir kez değil, tam üç defa."

"Demek seninkiyle birlikte benim kalbimi de kıracaktın..." Parmakları boynuma kapanırken, onun gözlerinde de yaşlar olduğunu görebiliyordum.

"Hayır, lordum," derken Desdemona halime tutunmaya çalışıyordum. "Ben sadece beni affetmeni ve..."

"Seni affetmek mi?" diye haykırdı. "Bunu nasıl yapabilirim? Seni sevdim ve sen beni başka bir adamla aldattın."

Kafamı salladım. "Her şey bir yalandan ibaretti."

"Ne yani? Bana söylediklerinin yalan olduğunu itiraf mı ediyorsun yoksa?" Boynumu tutan elleri iyice sıkılmıştı.

İç çektim. "Hayır! Öyle demek istemedim. Sen her şeyi yanlış anlıyorsun. Yalan olan, onunla yaşadığım şeydi. Yalan oydu. Onun hakkında yanılmamışsın."

"Çok geç," dedi boğuk bir sesle. "Bunu fark etmekte çok geç kaldın."

"Çok geç olmak zorunda değil. Beni affet ve bir fırsat daha ver. Böyle bitmesine izin verme."

Erik'in yüzünden birden fazla duygunun geçip gitmesini izledim. Öfkeyi ve nefreti kolayca görebiliyordum ama biraz da hüzün vardı ve belki de gözlerinin ılık yaz göğünü andıran maviliğine ulaşabilmek için sessizce bekleyen umuda benzer bir şey daha...

Ve birden hüzün ve umut bakışlarını terk ediverdiler. "Hayır! Tam bir sürtük gibi davrandın ve şimdi sürtüklüğünün karşılığını bulacaksın."

Gözlerinde ciddi anlamda delice bir bakışla bana tepeden bakarken, boyu olduğundan da uzun görünüyordu. Bir adım daha yaklaştı ve tek elini boğazımdan çekip beni kendine kilitlemek için, bedenime sardı. Diğer eli, boynumun neredeyse tamamını saracak kadar büyüktü zaten. O boynumu sıkarken bedenlerimiz birbirine iyice yaslandı ve içimden sımsıcak bir arzu geçti. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Ve tuhaf olduğunu. Ama kalbim, korku ve gerginliğin ötesinde bir hızla çarpıyordu. Tutkumun yanında Desdemona'nın dehşetini de duyarak, gözlerinin içine baktım. Vücudunun sertliği, onun da benzer duygular içinde olduğunu gösteriyordu. Öfkeden ve kıskançlıktan gözü dönmüş bir Othello'ydu evet ama aynı zamanda Erik'ti. Bana aşık olan ve beni bir başkasıyla yakalayınca, fena halde incinen Erik.

Yüzü, yüzüme o kadar yaklaşmıştı ki, ılık nefesini tenimde duyabiliyordum. Kokusu öyle tanıdıktı ki. Ve bu aşinalık beni bir karar almaya itti. Geri çekilmek, doğaçlamaya devam etmek ya da kollarının arasında bayılıp ölü numarası yapmak yerine, onu kollarımla sardım ve iyice kendime doğru çekerek dudaklarımızın arasındaki mesafeyi sıfıra indirdim.

Onu, bütün benliğimle öptüm. Acımı, hüznümü, tutkumu ve aşkımı öpüşüme akıttım. Dudakları dudaklarımın arasında aralandı; tutkuma tutkuyla, acıma acıyla, aşkıma aşkla karşılık verdi.

Ve sonra aptal ders zili çaldı.

BÖLÜM YİRMİ

Aman Tanrım. Çalan zil bir yangın alarmından farksızdı. Erik benden uzaklaşırken sınıftan "Vay canına!", "Müthişti!" tarzı tezahüratlarla süslenen bir alkış tufanı koptu. Erik elimi tutuyor olmasa, boylu boyunca yere yuvarlanabilirdim.

"Selam ver," diye fısıldadı. "Gülümse."

Dediğini yaptım ve bir şekilde, dünyam az önce bir patlamayla sarsılmamış gibi, selam vermeyi ve gülümsemeyi başardım. Çocuklar sınıfı boşaltırken, Erik yine öğretmenvari sesiyle konuştu:

"Pekala, Julius Sezar'a bir göz atmayı sakın unutmayın. Yarın o oyundan bir doğaçlama yapacağız. Ve bugün gerçekten iyi iş çıkardınız çocuklar."

Son çocuk da sınıfı terk edince "Erik, konuşmamız gerek," dedim.

Elini, onu yakıyormuşum gibi, can havliyle çekti. "Gitsen iyi olur. Bir sonraki dersine de geç kalmak istemezsin herhalde." Sonra arkasını döndü ve drama ofisine girip kapıyı çarparak kapattı.

Yüzüm yaşadığım aşağılanma duygusuyla alev alev, ağlamamak için dudaklarımı kemirerek drama sınıfını terk ettim. Az önce ne olmuştu öyle? Emin olduğum tek şey –tek bir şeyle sınırlı olsa da– Erik Night'ın benimle hâlâ ilgilendiğiydi. İlgisi beni boğma isteğiyle sınırlı olabilirdi tabii. Ama yine de... En azından bana karşı, görünmeye çalıştığı kadar yetişkin, duygusuz –ya da her neyse işte– değildi. Dudaklarım öpüşmemizin yoğunluğuyla sızlıyordu. Elimi ağzıma götürdüm; parmaklarımı alt dudağımın üstünde dolaştırdım.

Yürümeye başladım. Gözüm, sınıflarına giderken yanımdan geçen çaylakların hiçbirini görmüyordu. Aslında nerede olduğumun bile tam olarak farkında değildim. Beni kendime getiren yürüyüş yolunun hemen yakınındaki bir ağacın dalları arasından yükselen kuzgun çığlığı oldu.

Ürpererek durdum ve kafamı kaldırıp karanlık ağaca baktım. Gece, gözlerimin önünde, siyah bir mumdan damlayan yağ gibi, dalgalanıp kabardı. Bu ağaçta bir şey vardı; dizlerimin bağını çözen, mideme bir sancı girmesine neden olan bir şey...

Ne zaman böyle kurban durumuna düşmüştüm ben? Ne zaman korkak küçük bir kıza dönüşmüştüm?

Geceye bağırdım. "Sen de kimsin? Ne istiyorsun?" Bu aptal saklambaç oyunundan bıktığıma karar vererek omuzlarımı dikleştirdim. Heath konusunda kalbim kırık, Stark olayı yüzünden kafam karışık olabilirdi. Ve Erik'le neden olduğum karmaşayı düzeltmekten aciz olabilirdim ama en azından bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Bu yüzden, hemen o ağacın yanına gidecek ve rüzgardan, o ağacın tepesinden beni izleyen şeyin canına okuyabilmem için, onu sarsarak yere düşürmesini isteyecektim. Tuhaf hislere kapılmaktan, korkmaktan ve kendim olamamaktan sıkılmıştım artık ve...

Ben daha kaldırımdan inecek fırsatı bulamadan, Darius birdenbire yanıbaşımda belirdi. Tanrım, onun gibi iri yarı bir adam için fazla hızlı ve sessizdi.

"Zoey, benimle gelmelisin," dedi.

"Neler oluyor?"

"Afrodit."

Midem öyle bir kasıldı ki bir an oracıkta kusacağım sandım. "Ölmüyor, değil mi?"

"Hayır ama sana ihtiyacı var. Hemen."

Bana daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki büyük endişe ve sesindeki o yoğun ciddiyet her şeyi anlatıyordu. Eğer ölmüyorsa, Afrodit yeni bir görüş görüyor olmalıydı.

"Hemen geliyorum," dedim ve hızlı adımlarla –Darius'a ayak uydurmaya çalışarak– yatakhaneye doğru yürümeye başladım.

Savaşçı bir an durdu ve bana, yüzümü buruşturma isteği duymama neden olacak kadar keskin, delici bir bakış attı. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kafamı salladım.

"O zaman gevşe ve benimle güvende olduğuna inan."

"Tamam." Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama kolumu sımsıkı tutmasına itiraz etmedim.

"Sakın unutma, gevşemelisin," dedi.

Bir kez daha "Tamam," demek üzere ağzımı açtım (hatta belki gözlerimi de çevirecektim) ama Darius, bir şekilde beni de yanında götürerek, ileri doğru fırladı. Bu bugüne kadar tecrübe ettiğim en tuhaf şeydi; son birkaç ayda ne çok gariplik yaşadığım düşünülürse, gerçekten ne kadar tuhaf bir şey olduğu anlaşılıyordur herhalde. Havaalanlarındaki yürüyen bantlarından

birinin üstünde olmak gibi bir şeydi, gerçi burada söz konusu olan yürüyen bant Darius'un aurası ya da onun gibi bir şeydi ve gerçekten, çevremizdeki bütün görüntüleri bulanıklaştıracak kadar hızlı hareket ediyordu.

Birkaç saniye içinde kızlar yatakhanesinin önüne gelmiştik. Ve kesinlikle abartmıyorum.

"Aman Tanrım! Bunu nasıl yaptın?" Nefes nefese kalmıştım ve kolumu bıraktığı anda, yüzüme doğru gelen saçlarımı deli gibi geri itmeye başladım. Bir Harley'in üzerinde, süpersonik bir yolculuk yapmış gibiydim.

"Erebus'un Oğulları, çok özel yetenekleri olan çok güçlü savaşçılar," dedi esrarlı bir sesle.

"Hah. Şaka yapmadığın kesin..." Ayrıca asıl olmaları gereken yer bir *Yüzüklerin Efendisi* filmiymiş gibi görünüyorlardı ama bunu söyleyip kabalık etmek istemiyordum.

Beni neredeyse merdivenlerden yukarı iterek "Afrodit odasında," dedi ve benden hızlı davranıp içeri girmem için kapıyı açtı. "Seni hemen getirmemi söyledi."

"Evet, kesinlikle öyle yaptın," dedim omzumun üstünden. "Ah, Lenobia'yı bulup dersine neden gitmediğimi haber verir misin?"

"Tabii ki, Rahibem," dedi. Ve sonra yine ortalıktan kayboldu. Tanrım. Sersemliğimi üstümden atamayarak yatakhanenin içinde ilerledim. Ana salon bomboştu. Herkes (Afrodit ve benim dışımda) dersteydi, bu yüzden üst kata gereğinden fazla meraklı kızların gereksiz sorularına maruz kalmadan çıkabildim. Kapıyı açmadan önce iki kez tıklattım.

Odadaki tek ışık, küçük bir mumdan geliyordu. Afrodit, yatağının üstünde oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, dirsekle-

rini dizlerine yaslayıp yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Malefiz, beyaz bir tüy öbeği tadında, yanına kıvrılmıştı. Ben odaya girince kedi kafasını kaldırıp baktı ve hafifçe mırladı.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordum.

Vücudu şöyle bir sarsıldı. Kendini zorlayarak kafasını kaldırdı ve gözlerini açtı.

"Ah Tanrım! Ne oldu sana?" Telaşla yanına gittim ve komodinin üstünde duran Tiffany's marka lambayı açtım. Malefiz huzursuzca kıpırdanıp beni uyarmak ister gibi tıslayınca, canavara "İstersen bir dene, seni pencereden dışarı atmazsam ve suyun çıkana kadar yağmurun altında bırakmazsam Zoey değilim!" dedim.

"Malefiz, sorun yok. Zoey iğrenç biri ama bana zarar vermez," dedi Afrodit bitkin bir sesle.

Kedi bir kez daha hırladı ama yeniden beyaz top biçimini aldı. Dikkatimi Afrodit'e çevirdim. Gözleri kan çanağı gibiydi, hatta o kadar ki, beyaz kısımları görünmüyordu. Polene alerjisi olan ama az önce bir çiçek tarlasının içinden geçmiş birinde göreceğiniz gibi pembemsi bir kırmızılıktan bahsetmiyorum. Gerçekten kırmızıydılar. Kan gibi. Sanki gözlerine kan oturmuş ve beyazlarını kırmızıya boyamıştı.

"Bu defaki gerçekten kötüydü," dedi. Sesi berbat ve titrek, yüzü bembeyazdı. "Bana dolaptan bir şişe Fiji suyu getirebilir misin, lütfen?"

Aceleyle mini buzdolabına gittim ve bir şişe su aldım. Sonra banyosuna koştum ve oradan altın işlemeli küçük duş havlularından birini (Tanrım, bu kız fena halde zengindi!) kapıp biraz soğuk kaynak suyuyla ıslattıktan sonra, son hızla Afrodit'in yanına döndüm.

"Biraz su iç... Sonra gözlerini kapat da havluyu yüzüne koyalım."

"Korkunç görünüyorum, değil mi?"

"Evet."

Fiji şişesinden, susuzluktan ölmek üzereymiş gibi, kana kana su içtikten sonra, ıslak havluyu gözlerinin üstüne yerleştirdi ve kendini arkasındaki tasarımcı işi işlemeli yastıkların üstüne bırakırken iç geçirdi.

Malefiz, çirkin ve kötü niyetli gözleriyle bana bakıyordu ama onu görmezden geldim.

"Gözlerin daha önce de böyle olmuş muydu?"

"Bu kadar acımışlar mıydı diye mi soruyorsun?"

Önce tereddüt ettim ama sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. Aynalardan uzak durmak Afrodit'ten beklenecek bir şey değildi. Nasıl olsa çok yakında kendisi de görecekti. "Parlak, kan kırmızısı bir renge dönüşmelerinden bahsediyorum."

İrkildi ve hemen yüzünü kaplayan havluya uzandı. Ama sonra durdu ve yeniden arkasına yaslandı. Omuzları çökmüştü sanki. "Darius'un neden dehşete kapıldığını ve peşinde cehennem zebanileri varmış gibi koşarak gittiğini şimdi anlıyorum."

"Eminim, geçecektir. Bence bir süre gözlerini açmasan iyi olur."

Abartılı bir iç geçirdi. "Bu lanet olası görüşler güzelliğime zarar getirirse, işte o zaman çok kızarım."

Gülümsememek için kendimi zor tutarak "Afrodit," dedim. "Sen hiçbir zaman çirkinleşemeyecek kadar güzel bir kızsın. Ya da en azından bize zilyon defa öyle olduğunu söyledin."

"Haklısın. Kırmızı gözlerle bile, herkesten daha iyi görünürüm. Hatırlattığın için teşekkürler. Bu görüş saçmalığının beni ne kadar strese soktuğunu gör işte... Güzelliğim için endişelenecek halim bile kalmadı."

"Görüş nanesinden bahsetmişken, beni sonuncusu hakkında bilgilendirmek ister misin?"

"Biliyor musun, arada sırada küfretsen şeker gibi erimezsin. Tanrım, 'nane' de ne demek? 'Halt' desene şuna."

"Sadede gelebilir miyiz lütfen?"

"Pekala. Ama insanlar senin dünyadan bihaber ve sıkıcı olduğunu söyledikleri zaman bana kızma. Masamın üstünde, üzerinde bir şiirin yazılı olduğu bir kağıt var. Görüyor musun?"

Doğruca bir hayli pahalı görünüşlü makyaj/çalışma masasına yürüdüm. Masanın parlak ahşap zemini üzerinde tek bir kağıt duruyordu. Elime aldım. "Görüyorum."

"İyi. Onu okuman gerek ama umarım ne demek istediğini çıkarırsın. Ben şiirden hiç çakmam. Bana göre iç sıkıcı bir halttan başka bir şey değil."

Halt kelimesini üstüne basarak söylemişti. Onu duymazdan gelerek bütün dikkatimi şiire verdim. Şöyle bir bakmamla, tenimin, soğuk bir rüzgara maruz kalmışım gibi karıncalanması ve içimin ürpermesi bir oldu.

"Bunu sen mi yazdın?"

"Ah, tabii, evet. Ben çocukken Dr. Seuss'u[9] bile sevmezdim. O şiiri yazmam gibi bir olasılık yok."

"Şiiri sen mi uydurdun diye sormadım. Kağıda sen mi döktün?"

"Zoey, sen gittikçe aptallaşıyor musun? Evet. O korkunç ve fazla acı veren görüş sırasında, şiiri ben kağıda döktüm. Ve hayır, ben uydurmadım. Kopyaladım. Tatmin oldun mu şimdi?"

Afrodit'in yüzünde altın işlemeli havlusuyla, dört direkli, cibinlikli karyolasının süslü püslü minderlerine yaslanıp yeniden

9 Dr. Seuss: Şapkadaki Kedi gibi çizgi romanların yaratıcısı Theodor Seuss Geisel'in (1904-1991) eserlerinde kullandığı takma ismi.

çirkin kedisini okşamaya başlamasını izlerken kafamı salladım. Bu haliyle yüzde yüz sürtük bir diva portresi çiziyordu. "Biliyor musun? Seni şuracıkta yastığınla boğsam, yokluğunu fark eden bir kişi bile olmaz. Seni bulduklarında o korkunç kedin seni çoktan yemiş ve işlediğim suçun bütün kanıtları ortadan kalkmış olur."

"Malefiz beni hayatta yemez. Böyle bir şey yapmaya kalkışırsan asıl seni yer. Ayrıca, Darius yokluğumu fark eder. Sen şu lanet şiiri oku da bana ne anlama geldiğini söyle."

"Görüş Kızı olan sensin. Bazı şeylerin ne anlama geldiğini senin bilmen gerekir." Dikkatimi yeniden şiire çevirdim. Bu yazım şeklinde, bana bu kadar tuhaf gelen ne vardı?

"Doğru diyorsun, ben bir şeyler görürüm. Yorumlamam. Ben sadece çok çekici bir kahinim. Yüksek Rahibe olmak üzere eğitim alan sensin, hatırladın mı? Haydi, çöz bakalım."

"Pekala, pekala. Önce yüksek sesle okuyayım. Bazen duymak, bazı şiirleri anlamayı kolaylaştırır."

"Her neyse, bir an önce çözme kısmına geç, başka bir şey istemem."

Gırtlağımı temizledim ve okumaya başladım.

Eski uyuyor ve kalkmayı bekliyor
Toprağın gücü kutsal kırmızıyla kanıyor
İşaret doğruyu gösteriyor, Kraliçe Tsi Sgili planını yapıyor
Ve o, mezar olan yatağında yıkanmış olacak

Ölümün elinden özgür kalınca
Korkunç güzellik, korkunç bir manzara,
Yönetilecekler yeniden, uyacaklar kurala
Kadınlar diz çökecek karanlık kuvveti karşısında

Kalona'nın şarkısı ne hoş gelir kulağa,
Soğukla katliamımızda

Şiiri okumam bitince, ne anlama geldiğini ve beni neden böyle ürküttüğünü anlayabilmek için duraksadım.

"Korkunç, değil mi?" dedi Afrodit. "Yani öyle güllerden, aşktan, sonsuz mutluluktan bahsetmiyor."

"Bahsetmediği kesin. Pekala. Bir bakalım. Toprağın gücü ne ve ne zaman kırmızı renkte kanar?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hımmm..." Düşünürken yanağımın içini çiğniyordum. "Toprak üzerinde bir şey öldürüldüğü ve kanı içine aktığı zaman kanıyormuş gibi görünür. Ve belki de güç olayı da öldürülen şey her neyse ondan geliyordur. Güçlü bir insan gibi yani."

"Ya da güçlü bir vampir. Profesör Nolan'ın cesedini bulduğum zamanki gibi." Afrodit'in sesine yansıtmaya çalıştığı ukala tını, o günü hatırlamasıyla yok oluvermişti. "Toprak kanıyor gibiydi."

"Evet, haklısın. Yani bunun, Kraliçe Tsi Sgili'nin ölmesi ya da öldürülmesiyle bir alakası olabilir çünkü bir kraliçe güçlü bir şahsiyettir."

"İyi de bu Kraliçe Tsi Sgili kimin nesi?"

"Bana tanıdık geliyor. İsim Cherokee diline benziyor. Acaba..." Birden, karşımdaki el yazısının beni neden o kadar etkilediğini fark ederek donakaldım.

"Ne oldu?" Afrodit bir kez daha doğruldu ve yüzündeki havluyu çekip gözlerini kısarak baktı. "Sorun ne?"

Buz kesmiş dudaklarımla "Bu el yazısı," dedim. "Bu, benim büyükannemin el yazısı."

BÖLÜM YİRMİ BİR

"Büyükannenin el yazısı mı?" Afrodit şaşkındı. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama bu imkansız. Ben o lanet şeyi bir iki dakika önce kendim yazdım."

"Bak, ben de buraya Darius tarafından nakledildim ve bunun da imkansız olması gerekir ama oldu işte."

"Evet, seni ahmak, *Uzay Yolu*'nun üstüne yok!"

"Nakledilme olayını hatırladığına göre, sen de ahmaksın," dedim ukala bir tavırla.

"Hayır, ben sadece geyik arkadaşlarımın yükünü taşıyorum..."

"Bak, bunun Büyükannemin yazısı olduğundan eminim ama bir dakika. Odamda bir mektubu olacaktı. Gidip getireyim. Belki de haklısındır." Kaşlarımı kaldırdım ve ekledim. "... değişiklik olsun diye... Bana onun yazısını hatırlattı." Odama gitmek için telaşla döndüm ama son anda aklıma gelen bir düşünceyle kağıdı Afrodit'e tuttum. "Bu senin normal el yazın mı?"

Kağıdı elimden aldı ve görüşünü netleştirmek için gözlerini

kırpıştırdı. Yüzünden bir şok dalgası geçti ve o daha konuşmadan ne cevap vereceğini tahmin ettim. "Lanet olsun! Bunun benim yazımla alakası yok."

"Hemen dönerim."

Hızla odama koşup kapıyı açarken ve güzellik uykusunu böldüğüm Nala'nın huysuz miyavıyla karşılanırken, olup bitenlere bir anlam vermekte güçlük çekiyordum.

Büyükannemin gönderdiği son kartı bulmam birkaç saniyemi aldı. Masamın (Afrodit'in odasınındakinin çok daha ucuz versiyonu olan masamın) üstünde duruyordu. Kartın ön kısmında üç tane ciddi suratlı rahibenin resmi vardı (rahibeler!). Altında İYİ HABER, SENİN İÇİN DUA EDİYORLAR, yazıyordu. Kartın içindeyse KÖTÜ HABER, SENİN İÇİN DUA EDEN BAŞKA KİSME YOK, yazıyordu. Telaşla Afrodit'in odasına dönerken, Rahibe Mary Angela bu kartı görse, espri olarak mı yoksa hakaret olarak mı algılardı diye düşünerek kıkırdıyordum. Tahminim komik bulacağından yanaydı, bunu bir kaşılaşmamızda kendisine sormaya karar verdim.

Odasına girdiğimde Afrodit'in eli çoktan havadaydı. "Ver de karşılaştırayım." Ona kartı uzattım ve büyükannemin yazısının olduğu kısmı açmasını bekledim. Kartı ve şiiri yanyana tuttu ve bir karta, bir kağıda bakarak, yazıları karşılaştırdı.

"Bu çok tuhaf!" Yazıların muazzam benzerliği Afrodit'i de afallatmıştı. "Bu şiiri beş dakika önce kendim yazdığıma yemin ederim ama kesinlikle benim değil, büyükannenin yazısı." Bana baktı. Gözlerinin çirkin kırmızısının yanında yüzü ultra-beyaz kalıyordu. "Onu arasan iyi olur."

"Evet, arayacağım. Ama önce görüşle ilgili hatırladığın her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Konuşurken gözlerimi kapatmamın ve ıslak havluyu örtmemin senin için bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Hatta istersen havluyu biraz daha ıslatayım. Bu arada biraz da su içsen iyi olur, gerçekten kötü görünüyorsun."

"Hiç şaşırmadım. Kötü hissediyorum zaten." Ben havluyu yeniden ıslatırken, Afrodit, Fiji Suyu'nun kalanını bitirdi. Katlayıp geri uzattığım havluyu aldı, gözlerinin üstüne yerleştirdi ve bir kez daha yastıklarına dayanıp dalgın bir tavırla, mırlayan Malefiz'i okşamaya başladı. "Keşke bütün bunların ne anlama geldiğini bilseydim," dedi.

"Sanırım ben biliyorum."

"Ciddi misin? Şiiri çözdün mü yani?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Söylemeye çalıştığım şu: Bunun, Stevie Rae'yle benim, Neferet'le ilgili kötü hislerimizle alakalı olduğunu düşünüyorum. Neferet bir işler çeviriyor; her zamanki baş belası halinin ötesine geçen bir şeyler... Sanırım Loren'in ölümü onu, şu anda her ne iş çeviriyorsa, ona yöneltti."

"Haklı çıkman beni şaşırtmaz doğrusu; ama gördüklerimin Neferet'le ilgili olmadığını söylemek zorundayım."

"Anlat o zaman."

"Şey, aslında kısa ve son dönemdeki bütün görüşlerimin aksine fazla netti. Güzel bir yaz günüydü. Kim olduğunu bilmiyordum ama bir tarlanın ortasında ya da daha ziyade bir çayırın ortasında oturan bir kadın gördüm. Biraz ileride bir uçurum vardı; yakınlardaki bir su kaynağının ya da küçük bir nehrin sesini duyabiliyordum. Her neyse, kadın, büyük, beyaz bir battaniyenin üstünde oturuyordu. Öyle bir zemine beyaz bir örtü sermesinin çok akıllıca bir davranış olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Her tarafı çim lekesi içinde kalacaktı."

"Ama kalmadı." Konuşurken dudaklarım bir kez daha buz kesmiş ve uyuşmuştu. "Çünkü pamuklu kumaştan yapılmaydı ve kolayca yıkanıp temizleniyordu."

"Yani tarif ettiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Büyükannemin battaniyesi..."

"O zaman elinde şiir kağıdıyla oturan da büyükannen olmalı. Yüzünü görmedim. Aslında onunla ilgili pek fazla bir şey gördüğüm de söylenemez. Bağdaş kurmuştu ve ben arkasında durmuş, omzunun üstünden bakıyordum. Şiiri gördüğüm anda, bir anda başka her şey silikleşti ve şiire odaklandım."

"Şiiri neden kopyaladın?"

Omuzlarını oynattı. "Gerçekten bilmiyorum. Kopyalamam gerekiyordu, o kadar. Görüş devam ederken şiiri kağıda aktardım. Sonra kendime geldim, kafamı kaldırıp Darius'a baktım ve seni getirmesini söyledim. Sanırım sonra da bayılmışım."

"Hepsi bu mu?"

"Daha ne istiyorsun ki? Lanet olası şiirin tamamını kopyaladım."

"Ama genelde görüşlerinde yakında yaşanacak kötü olaylarla ilgili uyarılar olurdu. Bu seferki uyarı nerede?"

"Uyarı falan yoktu. Aslında hiç kötü şeyler hissetmedim. Sadece şiir vardı. Bahsettiğim tarla çok hoş bir yerdi. Yani dağın başındaki bir yer için, çok güzeldi. Dediğim gibi, güzel bir yaz günüydü. Ben görüşten sıyrılıp kendime gelene kadar her şey çok hoştu. Sonra başım ve gözlerim deli gibi ağrımaya başladı."

Çantamdan telefonumu çıkarırken, "İçime ikimizi de içine alan kötü şeyler doğuyor," dedim. Saate baktım. Sabahın üçüydü. Ah, lanet olsun! Büyükannem bu saatte derin uykuda olurdu. Ayrıca, o gün, Erik'in Drama dersi dışında, bütün derslerimi kaçırmıştım. Harika. Derin bir iç çektim. Büyükannemin anlayış göstereceğinden emindim. Aynı şeyi öğretmenlerimin de yapacaklarını ummaktan başka çarem yoktu.

Büyükannem telefonu ilk çalışta açtı.

"Ah, Zoey! Aramana çok sevindim."

"Büyükanne. Bu kadar geç bir saatte aradığım için üzgünüm. Uyuduğunu biliyorum ve seni uyandırmaktan nefret ediyorum," dedim.

"Hayır, *u-we-tsi-a-ge-ya*, uyumuyordum. Birkaç saat önce, seni gördüğüm bir rüyadan uyandım ve o zamandan beri dua ediyorum."

Cherokee dilinde kızım anlamına gelen kelimeyi büyükannemden duymak çok iyi gelmişti. Birden, keşke lavanta çiftliği Tulsa'ya bir buçuk saat mesafede olmasaydı, diye düşündüm. Keşke onu hemen şimdi görebilseydim. Küçükken, annemin üvey zavallımla evlendiği ve Stepford Kadınları'nın ultra dindar versiyonuna dönüştüğü günlerde onda kaldığımda hep yaptığı gibi, bana sımsıkı sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleseydi keşke.

Ama artık küçük değildim ve sorunlarım Büyükannemin sarılmasıyla halledilecek türden değildi. Bir Yüksek Rahibe olmaya hazırlanıyordum ve bana bel bağlayan insanlar vardı. Nyx beni seçmişti ve ben güçlü durmayı öğrenmeye mecburdum.

"Tatlım? Neyin var? Ne oldu?"

"Bir şey yok, Büyükanne. Ben iyiyim," dedim aceleyle. Sesinin böyle endişeli çıkmasından nefret ediyordum. "Sadece Afrodit yeni bir şeyler gördü ve gördükleri seni de ilgilendiriyor."

"Yine tehlikede miyim yoksa?"

Kendimi gülümsemekten alamadım. Benim tehlikede olduğumu sanarken sesi son derece endişeli ve üzgün çıkıyordu. Ama tehlikedeki insanın kendisi olması ihtimali karşısında çok güçlü ve her şeyi göğüslemeye hazır bir kadın oluveriyordu. Büyükannemi gerçekten çok seviyordum!

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedim.

Afrodit "Ben de öyle," diye ekledi.

"Afrodit de tehlikede olmadığını söylüyor. En azından şimdilik."

Büyükannem son derece rahat bir tavırla "Bu iyi işte," dedi.

"Kesinlikle," dedim. "Ama büyükanne, bu defa Afrodit'in görüşünün neyle ilgili olduğunu tam olarak anlayabilmiş değiliz. Öncekilerde çok açık bir uyarı oluyordu. Bu defa tek gördüğü, elinde üzerinde bir şiirin yazılı olduğu bir kağıtla oturan sen olmuşsun. Şiiri kopyalama ihtiyacı duymuş." Büyükannemin el yazısını birebir kopyalamasından bahsetmedim. Zaten bir hayli tuhaf olan bir durumu iyice tuhaflaştıracakmışım gibi gelmişti "Ve kopyalamış. Ama ikimiz de bir anlam veremedik."

"Belki de şiiri bana da okuman iyi olabilir," dedi. "Belki ben tanırım."

"Biz de öyle düşünmüştük. Pekala, başlıyorum." Afrodit şiir kağıdını bana uzattı. Hemen aldım ve okumaya başladım.

Eski uyuyor ve kalkmayı bekliyor
Toprağın gücü kutsal kırmızıyla kanıyor
İşaret doğruyu gösteriyor,
Kraliçe Tsi Sgili planını yapıyor

Büyükannem beni bu noktada durdurdu. Son hecenin üstüne bastırarak "T-si s-gi-li diye okunur," dedi. Sesi sıkıntılı gibiydi ve neredeyse fısıldayarak konuşuyordu.

"Büyükanne, sen iyi misin?"

"Okumaya devam et, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. Şimdi biraz daha toparlanmış gibiydi. Okumaya devam ettim. Ve bu defa onun söylediği şekilde telaffuz etmeye özen gösterdim.

İşaret doğruyu gösteriyor,
Kraliçe Tsi Sgili planını yapıyor
Ve o, mezar olan yatağında yıkanmış olarak

Ölümün elinden özgür kalınca
Korkunç güzellik, korkunç bir manzara,
Yönetilecekler yeniden, uyacaklar kurala
Kadınlar diz çökecek karanlık kuvveti karşısında

Kalona'nın şarkısı ne hoş gelir kulağa,
Soğukla katliamımızda

Büyükannem bir çığlık attı ve "Ah, Yüce Ruh bizleri korusun," diye haykırdı.

"Büyükanne, neler oluyor?"

"Önce Tsi Sgili ve şimdi de Kalona. Çok kötü, Zoey, çok çok kötü."

Sesine yansıyan korku beni de dehşete düşürmüştü. "Tsi-Sgili ve Kalona nedir? Neden bu kadar kötü?"

Afrodit yattığı yerde doğrulmuş ve yüzündeki havluyu açmıştı. "Şiiri biliyor mu yoksa?" Gözlerinin biraz biraz normale döndüğünü, yüzüne renk geldiğini fark ettim.

"Büyükanne, hoparlörü açmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, tabii ki yok, Zoeykuş."

Hoparlör düğmesine bastım ve yatağa, Afrodit'in yanına oturdum. "Pekala, hoparlördesin, Büyükanne. Burada sadece ben ve Afrodit varız."

Afrodit hemen "Afrodit ve ben," diye düzeltti.

Gözlerimi çevirdim. "Özür dilerim, Büyükanne. Afrodit ve ben diyecektim."

"Bayan Kızılkuş, bu şiiri tanıyor musunuz?"

"Tatlım, lütfen bana büyükanne diye hitap et. Ve, hayır, şiiri daha önce okumuş olmak anlamında tanımıyorum. Ancak bahsedildiğini duymuştum. Yani en azından halkım arasında nesilden nesile aktarılan mitten haberim vardı."

"Peki Tsi Sgili ve Kalona bölümü seni neden bu kadar korkuttu?" diye sordum.

"Bu ikisi Cherokee şeytanlarıdır. Karanlık ruhların en kötüleri." Büyükannem tereddütlüydü ama arka planda bir şeyler aradığını duyabiliyordum. "Zoey, bu yaratıklardan daha fazla bahsetmeden önce, bir tütsü yakmak istiyorum. Adaçayı ve lavanta kullanacağım ve biz konuşurken bir güvercin tüyüyle dumanı çevreye saçacağım. Zoeykuş, sizin de aynı şeyi yapmanızı öneriyorum."

Şaşırmıştım. Tütsü, yüzlerce yıldır, özellikle arınma, temizlenme ya da korunmaya ihtiyaç duyulan hallerde, Cherokee ritüellerinde kullanılan bir araçtı. Büyükannem düzenli olarak tütsüyle arınırdı. Ben bunun Yüce Ruh'u onurlandırmanın ve kendi ruhumuzu arı tutmanın bir yolu olduğunu dinleyerek büyüdüm. Ancak Büyükannemin herhangi bir şeyden ya da herhangi birinden bahsederken tütsü yapmaya gerek duyduğunu hatırlamıyordum doğrusu.

"Zoey, tütsüyü hemen yapmalısın." Büyükannemin sesi ısrarcıydı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Büyükannem ne zaman bir şey yapmamı söylese, ikiletmez, isteğini derhal yerine getirirdim. Bu defa da öyle oldu. "Ah, tamam. Gidiyorum. Odamda bir tütsü çubuğu vardı. Bir koşu gidip getireyim." Afrodit'e baktım. Başını onaylar gibi eğerek eliyle kapıyı işaret etti.

Büyükannem "Hangi otlar var?" diye sordu.

"Beyaz adaçayı ve lavanta. Tişört çekmecemde saklıyordum," dedim.

"İyi, iyi. Çok iyi. Sana özel ama sihri henüz serbest değil. İyi."

Koşarak Afrodit'in odasına döndüm.

Afrodit üzeri üç boyutlu asma yaprakları ve üzümlerle süslü bir lavanta renkli bir saksı uzatırken "Kase işini hallettim," dedi. Bu kesinlikle çok güzel, pahalı ve eski bir saksıydı. Bana omuz silkerek baktı. "Evet, pahalı."

Gözlerimi çevirdim ve "Tamam, Büyükanne," dedim. "Kasemiz var."

"Ya kuş tüyü? Güvercin gibi barışçıl bir kuşun ya da kartal ya da şahin gibi koruyucu bir kuşun tüyü olabilir."

"Ah, Büyükanne, hayır. Bende hiç kuş tüyü yok," derken meraklı gözlerle Afrodit'e baktım.

"Burada da tüy yok," dedi.

"Önemi yok, bir şekilde hallederiz. Hazır mısın, Zoey?"

Kurutulmuş otlarla sımsıkı örülmüş küçük demeti ateşi sönene dek salladım. Tütsünün dumanı bizi sarmaya başlamıştı bile. Sonra demeti mor kasenin içine bırakıp kaseyi tam aramıza yerleştirdim. "Ben hazırım. Çok güzel tütüyor."

"Çevrenizde dolaştır. Kızlar ikiniz de korunmaya ve pozitif düşüncelere odaklanmalısınız. Tanrıçanızı ve sizi ne çok sevdiğini düşünün."

Büyükannemin talimatlarını harfiyen gerçekleştirdik. İkimiz de dumanı içimize çekerken ellerimizi sallayarak dört bir yanımızı sarmasını sağlamaya çalışıyorduk.

Malefiz hapşurdu, hırladı ve yataktan aşağı atlayıp Afrodit'in banyosunda gözden kayboldu. Gidişinin beni üzdüğünü söyleyemezdim.

"Şimdi, beni dikkatle dinlerken, kaseyi yakınınızda tutun," dedi Büyükannem. Sözlerine başlamadan önce üç derin, arındırıcı nefes çektiğini duydum. "Öncelikle Tsi Sgili'nin Cherokee cadıları olduğunu bilmenizi istiyorum. Ancak 'cadı' ünvanı sizi yanıltmasın. Onlar Wicca'nın barışçıl ve güzel yolundan gitmezler. Ayrıca sizin bildiğiniz rahibelerden değildirler ve Nyx'e hizmet edenlere saygı duymazlar. Tsi Sgili'ler kabileden dışlanmış olarak yaşar. Baştan ayağa kötüdürler. Öldürmekten zevk duyar, ölümle şenlik yaparlar. Kurbanlarının korku ve acısından kaynaklanan sihirli güçleri vardır. Ölümle beslenirler. İşkence edip *ane li sgi*'yle öldürebilirler."

"Büyükanne, bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Çok güçlü medyumlardır ve zihin güçleriyle öldürebilirler."

Afrodit bana döndü. Göz göze geldik, aynı şeyi düşünüyorduk: Neferet de güçlü bir medyumdu.

Afrodit "Şiirde bahsedilen kraliçe kim?" diye sordu.

"Ben hiçbir Tsi Sgili kraliçesi tanımıyorum. Tek başlarına yaşayan varlıklardır ve hiyerarşileri yoktur. Ama bu konuda otorite değilim."

"Yani Kalona da Tsi Sgili'lerden biri mi?" diye sordum.

"Hayır, Kalona daha kötüdür. Hem de çok daha kötü. Tsi Sgili'ler kötü ve tehlikelidirler ama insandırlar ve onlarla, tıpkı diğer insanlarla baş edilebildiği gibi baş edilebilir." Büyükannem duraksadı. Arınmak için derin nefesler aldığını duyabiliyordum. Yeniden konuşmaya başladığında, birilerinin onu duymasından çekinir gibi, sesini iyice alçaltmıştı. Tam olarak korkmuş gibi bir hali yoktu. Temkinliydi. Temkinli ve çok çok ciddi.

"Kalona, Alaycı Kuzgunların babasıydı ve insan değildi. Biz onu ve çarpık evlatlarını şeytanlar olarak niteleriz ama bu tam olarak doğru değildir. Sanırım Kalona'yı en iyi 'melek' olarak tabir edebiliriz."

Büyükannem Alaycı Kuzgunlar dediği anda, bütün bedenim ürpermişti ama sonraki sözcükleri beni daha çok şaşırmıştı doğrusu. "Melek mi? İncil'deki gibi mi?"

Afrodit "O zaman iyi adamlar olmaları gerekmez mi?" diye sordu.

"Evet, öyle olmaları gerekir. Fakat şunu unutmayın ki Hıristiyan geleneği Lucifer'i [10]de meleklerin en güzeli ve en aydınlığı olarak tarif eder ama o, doğru yoldan sapmıştır."

"Bu doğru," dedi Afrodit. "Bunu unutmuştum. Yani bu Ka-

10 Lucifer : Hristiyanlıkta Şeytan'ın Latince adı

lona da yoldan sapmış ve kötü adama dönüşmüş bir melek, öyle mi?"

"Bir anlamda evet. Eski zamanlarda, melekler dünyada yaşar ve insanlarla çiftleşirmiş. Pek çok halkın o dönemi anlatan hikayeleri vardır. İncil onlara Nephilim der. Yunanlılar ve Romalılar onlardan Olympia Tanrıları olarak bahseder. Ancak isimleri her ne olursa olsun, bütün bu hikayeler iki konuda birleşirler: Bu melekler öncelikle çok güzel ve güçlüymüşler. İkinci olarak da insanlarla çifleşiyorlarmış."

"Kulağa çok mantıklı geliyor," dedi Afrodit. "O kadar çekicilerse, kadınlar tabii ki onlarla birlikte olmak isterler..."

"Evet, sıradışı varlıklarmış. Cherokee halkı, içlerinden bir tanesini, karşılaştırılamayacak kadar güzel olan bir meleği anlatır durur. Gecenin renginde kanatları varmış ve devasa bir kuzguna benzeyen bir yaratığa dönüşebiliyormuş. Halkımız onu önce, onları ziyaret eden bir Tanrı olarak bağrına basmış. Onun için şarkılar söyleyip danslar etmişiz. Mahsullerimiz coşmuş. Kadınlarımız doğurganlaşmış.

"Ancak yavaş yavaş her şey değişmeye başlamış. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Bu hikayeler çok eski tarihli hikayeler. Çoğu zaman içinde yitip gitmiş. Ne kadar güzel olursa olsun, bir tanrının insanların arasında yaşamasının çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Büyükannemin söylediği bir şarkıyı hatırlıyorum. Şarkıda, Kalona'nın kabilenin bakireleriyle yatmaya başladıktan sonra değiştiği anlatılırdı. İlk defa bir bakireyi yatağına alışından sonra, bu işi saplantıya dönüştürmüş. Kadınlarla birlikte olmak zorundaymış, sürekli olarak kadın hasreti çekiyormuş ama böyle bir şehvete neden oldukları ve onlara böyle bir büyük bir ihtiyaçla bağlı olduğu için hepsinden nefret ediyormuş."

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Her iddiasına girerim, şehvet hisseden oydu, kadınlar değil. Hiçbir kadın, ne kadar seksi olursa olsun, fahişelik eden bir adamı istemez."

"Haklısın, Afrodit. Büyükannemin şarkısında, bakire kızların ona yüz çevirdiği ve Kalona'nın bu olaydan sonra canavarlaştığından bahsedilirdi. Kadınlarımızı sıradan geçirirken, tanrısal gücünü erkeklerimizi idare etmek için kullanmış. Ve bu sırada, saplantısı bir türlü geçmediği için, kadınlara duyduğu nefret iyice korkutucu bir boyuta ulaşmış. Bir defasında yaşlı bir bilgenin konuşmasına şahit olmuştum. Kalona için Cherokee kadınlarının su, hava ve yiyecekten farksız olduğunu söylemişti. Onlara duyduğu müthiş nefrete rağmen, hayatı boyunca, umutsuz ihtiyacı hiç tükenmemiş." Yeniden duraksadı. Hikayesine devam ederken, sesine yansıyan tiksintinin yüzüne de vurduğunu görür gibiydim.

"Tecavüz ettiği kadınlar hamile kalmışlar ama çoğu dünyaya ölü çocuklar getirmiş; hiçbir türe uymayan, tanınmaz haldeki çocuklar. Ancak nadiren de olsa, çocuklarının arasında hayatta kalanlar olmuş. Gerçi insan olmadıkları açıkça belliymiş. Hikayelerde Kalona'nın çocuklarının insan gözleri ve uzuvları taşıyan kuzgunlar olduğu anlatılır."

"Iyy... Bir karganın bedeni ve bir adamın bacakları ve gözleri, öyle mi? Bu iğrenç bir şey," dedi Afrodit.

İçimden bir ürperti geçti. "Son zamanlarda sık sık kuzgun sesleri duyuyorum," dedim. "Hatta sanırım bir tanesi bana saldırmaya bile kalktı. Onu savuşturdum ama elimi çizdi."

Büyükannem "Ne? Ne zaman?" diye haykırdı.

"Onları geceleri duyuyordum. Bu kadar çok gürültü çıkarmalarının tuhaf olduğunu düşündüm. Ve... Ve sonra dün gece, gerçekten göremediğim bir şey görünmez, pis bir kuş gibi çevremde kanat çırpıp durdu. Ona vurdum ve okula kaçtım ve kuz-

gunun getirdiği soğuğu alıp götürsün diye ateşi çağırdım."

Büyükannem "İşe yaradı mı peki?" diye sordu. "Ateş onu kaçırdı mı?"

"Evet ama o zamandan beri gözlerini üstümde hissediyorum."

"Alaycı Kuzgunlar." Büyükannemin sesi çelikten farksızdı. "Seninle uğraşanlar, Kalona'nın şeytan çocuklarının ruhları."

Afrodit'in yüzü bir kez daha solmuştu. "Onları ben de duydum," dedi. "Aslında son birkaç gecedir çok rahatsız edici olduklarını düşünüyordum."

"Profesör Nolan'ın ölümünden beri," dedim.

"Sanırım ben de sesleri o günden sonra fark etmeye başladım. Aman Tanrım! Büyükanne! Profesör Nolan ve Loren'in ölümleriyle bir ilgileri olabilir mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Alaycı Kuzgunlar fiziksel biçimlerini kaybettiler. Geriye sadece ruhları kaldı. Çok yaşlı ve ölüme çok yakın olanlar dışında kimseye pek fazla zararları dokunamaz. Canını çok yaktılar mı, tatlım?"

Otomatik olarak hiçbir iz taşımayan elime baktım. "Kötü sayılmaz. Çizik bir iki dakika içinde gözden kayboldu."

Büyükannem kısa bir tereddütten sonra "Bir Alaycı Kuzgun'un hayat dolu, genç bir insana zarar verebildiğini hiç duymamıştım," dedi. "Onlar kötü niyetli yaratıklar, yaşayanları rahatsız etmekten ve ölüm döşeğindekilere işkence etmekten zevk alan karanlık yaratıklar. Sağlıklı bir vampirin ölümüne neden olabileceklerine inanmıyorum ama onları Gece Evi'ne çeken şey, o vampirlerin ölümü olabilir. Onlar sayesinde güçlenmiş de olabilirler. Dikkatli olun. Bunlar korkunç yaratıklar ve varlıkları her zaman uğursuzluk alametidir."

Büyükannem konuşurken gözlerim şiirin dizelerinde dola-

şıyordu. *Ölümün elinden özgür kalınca* dizesini tekrar tekrar okudum.

Birdenbire "Ya Kalona'ya ne olmuş?" diye sordum.

"Kadınlara beslediği doymak bilmeyen şehvet, mahvına neden olmuş. Kabilelerin savaşçıları senelerini onu alt etmeye adamışlar. Ama bunu başaramamışlar. O bir mit ve sihir yaratığıymış ve sadece mit ve sihir tarafından alt edilebilirmiş."

Afrodit "Ne olmuş o zaman?" diye sordu.

"Ghigua her kabilenin Bilge Kadınları'ndan gizli bir konsey oluşturmuş."

"Ghigua nedir?" diye sordum.

"*Kabilenin En Sevilen Kadını*'nın Cherokee dilindeki karşılığı. Ghigua, özel yetenekleri olan bilge bir kadındır, diplomattır ve genelde Yüce Ruh'a çok yakındır. Her kabile bir Ghigua seçer ve o kadın, kadınlar konseyinde kabileyi temsil eder."

"Yani temel olarak Yüksek Rahibeler," dedim.

"Evet, sanırım çok doğru bir düşünce şekli. Bir Ghigua, Bilge Kadınları toplantıya çağırmış ve Kalona'nın onları dinlemeyeceğinden emin oldukları tek yerde, toprağın altında bir mağarada, gizlice bir araya gelmişler."

Afrodit "Onları neden orada duyamıyormuş ki?" diye sordu.

"Kalona topraktan tiksinirmiş. Cennetten çıkma bir yaratık olduğu için yeri cennetmiş."

"Peki o zaman Yüce Ruh ya da her kimse, neden onu ait olduğu yere geri almamış?" diye sordum.

"Özgür irade," dedi Büyükannem. "Kalona yolunu seçmekte özgürmüş, tıpkı sen ve Afrodit'in de yolunuzu seçmekte özgür olduğunuz gibi..."

"Özgür irade bazen berbat bir şey olabiliyor," dedim.

Büyükannem bir kahkaha attı. Aşinası olduğum bu sesi duymak, içimin biraz olsun gevşemesine neden olmuştu. "Aslında bazen gerçekten de berbat bir şey olabiliyor, *u-we-tsi-a-ge-ya.* Ama bu olayda, Ghigua kadınlarının özgür iradesi kurtuluşumuz olmuş."

Afrodit "Ne yapmışlar ki?" diye sordu.

"Kadınlığın sihrini kullanıp Kalona'nın direnmesinin asla mümkün olmayacağı güzellikte bir bakire yaratmışlar."

"Bir kız mı yaratmışlar? Yani birini sihirle baştan ayağa değiştirmişler mi demek istiyorsun?"

"Hayır, *u-we-tsi-a-ge-ya,* gerçekten bir bakire yaratmışlar demek istiyorum. Ghigua'lardan biri, içlerindeki en yetenekli çömlekçi, kilden bir bakire vücudu yaratmış ve bu bakireye eşi benzeri olmayan güzellikte bir yüz boyamış. Terzi Ghigua ona dolunay beyazlığında bir elbise dikmiş; bütün kadınlar elele verip elbiseyi deniz kabukları, boncuklar ve tüylerle süslemişler. Ayakları en çevik Ghigua, bakirenin bacaklarını okşamış ve ona hız bahşetmiş. Ve bütün kabilelerin kadınları arasında sesi en güzel olan, kıza en tatlı ve yumuşak sözcükleri fısıldamış ve onu seslerin en hoşuyla donatmış.

"Ghigua'ların her biri avuçlarını kesmişler ve kanlarını, kızın bedenine Kutsal Yedi'yi temsil eden güç sembollerini çizmek için mürekkep etmişler. Kuzey, güney, doğu, batı, yukarısı, aşağısı ve ruh. Sonra kilden yapılma bu güzel bedenin etrafında el ele tutuşmuşlar ve güçlerini bir araya getirip kıza hayat üflemişler..."

"Şaka yapıyor olmalısın, Büyükanne! Yani kadınlar temel olarak oyuncak bir bebeğe can mı vermişler?" dedim.

"Hikaye böyle devam ediyor," dedi büyükannem. "Küçük hanım, sence bu bir kızın beş elementin beşini de çağırabilme yeteneğine sahip olmasından daha mı inanılmaz?"

"Hah," dedim. Büyükannemim bu sıcacık sitemi yüzünden yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Sanırım haklısın."

"Tabii ki haklı," dedi Afrodit. "Şimdi sus da hikayenin sonunu dinleyelim."

"Özür dilerim, Büyükanne," diye mırıldandım.

"Sihrin gerçek olduğunu unutmamalısın, Zoeykuş," dedi Büyükannem. "Bunu unutmak tehlikeli olabilir."

Büyükannemi "Unutmam," diyerek temin ettim. Sihrin gücünden şüphe duyabilmem gerçekten ironikti.

"Pekala, hikayeye dönecek olursak, Ghigua kadınları A-ya adını verdikleri kadına hayat ve bir amaç üflemişler."

"Hey, ben bu kelimeyi biliyorum. "Ben" demek," dedim.

"Aferin, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ona A-ya adını vermelerinin nedeni, hepsinden bir parça taşıyor olmasıymış. Her Ghigua için, 'ben' demekmiş."

"Çok hoş yahu," dedi Afrodit.

"Ghigualar A-ya'dan hiç kimseye bahsetmemişler. Ne kocalarına, ne kızlarına, ne oğullarına ne de babalarına. Bir sonraki şafak vakti, A-ya'yı mağaradan çıkarıp, Kalona'nın her sabah banyosunu yapmak için geldiği su kaynağına götürmüşler. Ve yol boyunca ona ne yapması gerektiğini fısıldamışlar.

"Ve Kalona onu, ilk defa, tam orada, saçlarını tararken ve bir bakire şarkısı mırıldanırken görmüş. Kadınların tahmin ettikleri gibi, ona sahip olmayı kafasına koymuş. A-ya, yaratılışının gereklerini yerine getirmiş ve sihirli hızıyla Kalona'dan kaçmış. Kalona peşine düşmüş. Ona duyduğu hararetli arzu yüzünden, A-ya'nın derinliklerinde kaybolduğu mağaranın girişinde bir an bile tereddüt etmemiş. Dahası, peşinden gelen Ghigua kadınlarını görmemiş, sihirli şarkılarını duymamış.

"Kalona A-ya'yı yerin altında yakalamış. Bu güzeller güze-

li bakire çığlık atıp mücadele etmek yerine, Kalona'yı pürüzsüz bedeni ve davetkar kollarıyla hiç direnmeden kabul etmiş. Fakat daha Kalona içine girerken, o davetkar beden, ilk baştaki haline toprak ve kadın bedenine dönüşmüş. Ghigua Kadınları şarkılarıyla Toprak Ana'yı mağarayı mühürlemeye çağırırken, kızın bacakları ve kolları onu saran kil; ruhu, onu esir alan akarkum olmuş. Ve Kalona, A-ya'nın ebedi kucağında hapsolmuş. Bugün hâlâ orada, toprağın derinliklerinde sıkı sıkıya sarmalanmış haldedir."

Uzun süre suyun altında kaldıktan sonra, yeniden yüzeye çıkmışım gibi gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarım, lavanta renkli saksının yanında duran şiir kağıdına kaydı.

"Ya şiir?"

"Kalona'nın mezara gömülmesi, hikayenin sonu değil. Mezarının mühürlendiği anda, çocuklarının her biri, korkunç Alaycı Kuzgunlar, insan sesiyle, Kalona'nın bir gün geri geleceğini vaat eden bir şarkı tutturmuşlar. Şarkı Kalona'nın insanlardan, özellikle de kadınlardan alacağı korkunç intikamın habercisiymiş. Bugün, Alaycı Kuzgun şarkısının detayları büyük ölçüde unutulmuş. Hatta benim büyükannem bile, şarkının sadece belli kısımlarını, kendi büyükannesinin kulağına fısıldadığı kadarını bilirdi. O şarkıyı çok az insan hatırlamak istemiş. Böyle dehşetleri eşelemenin kötü şans getirdiğine inanmışlar. Gerçi buna rağmen, şarkının bir kısmı anneden kıza geçip günümüze kadar ulaşmış. Zaten benim Tsi Sgili'yi, kanayan toprağı ve babalarının korkunç güzelliğinin yeniden dünyaya döneceğini bilmem bu yüzden." Ben ve Afrodit dehşet içinde şiire bakarken, Büyükannem tereddütlüydü. Sonunda "Korkarım görüşüne giren o şiir, kuzgunların söylediği şarkının ta kendisi. Ve sanırım bu, Kalona'nın dönüşünün yaklaştığının habercisi."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Afrodit ciddi bir sesle "Bu bir uyarı," dedi. "Bütün görüşlerimde olabilecek trajedilerle ilgili uyarılar vardı. Bu sonuncusunun da bir farkı yokmuş meğer."

"Sanırım haklısın," dedim.

Büyükannem "Afrodit'in görüşleri, kulak verilmesi halinde, korkunç sonlara engel olmanızı sağlayan uyarılar değil miydi?" diye sordu.

Afrodit bundan şüpheli görünüyordu; bu yüzden ben, hissettiğimden daha emin bir sesle onun yerine cevap verdim. "Evet, öyle. Seni, onun görüşü kurtarmıştı, Büyükanne."

"Sadece beni değil, o gün köprüde ölebilecek pek çok insanı," dedi büyükannem.

"Tek yapmamız gereken, kazanın Afrodit'in gördüğü haliyle gerçekleşmesini engellemek için ne yapılması gerektiğini bulmaktı. Yani bu uyarıyı da aynı şekilde kullanmalıyız," dedim.

"Bence de, Zoey. Afrodit, Nyx'in aracısı ve Tanrıça sizi açıkça uyarıyor."

"Ve senin de bize yardım etmeni istiyor," dedi Afrodit. "Şiiri okurken gördüğüm sendin." Tereddütle bana baktı. Büyükan-

neme başka ne söylemek istediğini anladığımı ve onayladığımı göstermek için kafamı salladım. "Şiiri kağıda, senin el yazınla döktüm, büyükanne."

Büyükannem hayretle iç geçirdi. "Bundan emin misiniz?"

"Evet," dedim. "Hatta mektuplarından biriyle karşılaştırıp kontrol ettim. Kesinlikle senin el yazın."

"Bu durumda, Nyx'in benim de bu işte pay sahibi olmam gerektiğini söylemeye çalıştığını kabul etmem gerekecek."

"Buna hiç şaşırmadım," dedim. "Tanıdığımız tek Ghigua kadını sensin."

"Ah, tatlım. Ben bir Ghigua kadını değilim. Ghigualar bütün kabilenin oylarıyla seçilir. Ayrıca nesillerdir resmi bir Ghigua kadını olmadı."

Afrodit "Benim oyum sana," dedi.

"Benimki de," dedim. "Ayrıca Damien ve İkizler'in de oylarını sana vereceklerinden eminim. Hem biz de bir tür kabile sayılırız."

Büyükannem güldü. "Sanırım kabile iradesine itiraz etmek istemem."

Afrodit birden "Buraya gelmelisin," dedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. Kafasını salladı. Çok ciddi görünüyordu. İç sesimi dinledim; kalbimin rahatsızlık verici çarpıntısı Afrodit'in haklı olduğunu söylüyordu.

"Ah, Afrodit, teşekkürler ama hayır. Lavanta çiftliğimi bırakmak gerçekten hiç hoşuma gitmiyor. Bence bu işi telefon ve kısa mesajlar aracılığıyla da çözebiliriz."

"Büyükanne, bana güveniyor musun?" diye sordum.

Hiç tereddütsüz "Tabii ki güveniyorum, kızım," dedi.

"Buraya gelmen gerek," dedim.

Hattın diğer ucuna sessizlik çökmüştü; Büyükannem durum değerlendirmesi yapıyor olmalıydı. Sonunda "Yanıma bir iki parça eşya alsam iyi olur," dedi.

"O tüylerden de getir," dedi Afrodit. "Her iddiasına girerim yine tütsü yapmamız gerekecek."

"Getiririm, çocuğum."

İçimden taşan aciliyet duygusuyla "Hemen gel, Büyükanne," dedim.

"Bu gece mi, Zoeykuş? Sabah olmasını bekleyemez miyim?"

"Bu gece." Afrodit ve ben, telefonun diğer ucundan gelen boğuk ama ürkütücü kuzgun sesiyle ürperdik. Ses o kadar yüksekti ki, büyükannemin ılık ve düzenli oturma odasının içinden geliyor gibiydi. "Büyükanne? İyi misin?"

"Onlar sadece ruh yaratıkları, *u-we-tsi-a-ge-ya*, ölüme yakın olmadığım sürece bana zarar veremezler. Ve seni temin ederim ki ölümle uzak yakın hiçbir alakam yok."

Beraberlerinde getirdikleri soğuğu ve elimin üstündeki batma hissini düşününce, büyükannemin bu konuda yüzde yüz haklı olduğundan emin olamıyordum. "Acele et, Büyükanne. Buraya geldiğin zaman kendimi çok daha iyi hissedeceğim," dedim.

"Ben de öyle," dedi Afrodit.

"İki saate kalmaz orada olurum. Seni seviyorum, Zoeykuş."

"Ben de seni seviyorum, Büyükanne."

Tam telefonu kapatmaya hazırlanırken, Büyükannem "Ve seni de seviyorum, Afrodit," diye ekledi. "Belki de bu hayatımı ikinci kurtarışın olacak."

"Hoşça kal. Yakında görüşürüz," dedi Afrodit.

Telefonu kapatırken, Afrodit'in yeniden açık maviye dönüşen gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve yanaklarının pembeleştiğini görüp şaşırdım. Ona baktığımı fark edince, tek omzunu silkti ve huzursuz bir tavırla gözlerini kuruladı. "Ne? Büyükanneni seviyorum işte. Suç mu?"

"Biliyor musun? İçinde, derinlerde bir yerde, iyi bir Afrodit'in saklandığına inanmaya başlıyorum."

"Bence böyle duygusallaşmasan iyi olur. Onu bir elime geçirsem, banyo küvetinde kendi ellerimle boğacağım."

Sadece güldüm.

"Sence yola koyulman gerekmiyor mu? Yapacak çok işin var."

"Ha?" dedim.

İç geçirdi. "Geyik sürünü bir araya toplaman, onlara şiirden falan bahsetmen, büyükannene kalacak bir yer bulman –ki sanırım Neferet'le sıcak bir muhabbet yaşamak istemeyeceğine göre, bunun için Shekinah'tan onay alman gerekecek– ve Jack'in şu dadı kamerasını morga yerleştirmesini ayarlaman gerek. Sana bol şans diliyorum."

"Lanet olsun, haklısın. Ben bunlarla uğraşırken, sen ne yapıyor olacaksın?"

"Tazelenmek ve şu şiir bilmecesi üzerinde çalışacak hale gelmek için, beynimin ürkütücü güçlerini bir araya getirmek üzere dinleniyor olacağım."

"Yani kısaca şekerleme yapacaksın."

" Bir bakıma. Hey neşelen. Bu sayede bir tam okul gününden kaytarmayı başardık," dedi.

"Sen bir tam okul gününden kaytarmayı başardın. Bense, eski erkek arkadaşımın verdiği tek derse zamanında gidip bütün

sınıfın önünde gerçekten rahatsızlık ve utanç verici bir doğaçlama sahnesi oynamak zorunda kaldım."

"Ah! Bütün detayları dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Odadan çıkarken omzumun üstünden arkama baktım ve "Nefesini tutmak için acele etmesen iyi olur," dedim.

Damien ve İkizler'i bulmam hiç zor olmadı. Aşağıda, yatakhanenin ana salonunda oturmuş paket paket tuzlu kraker ve fırında pişirilmiş cips yemekle meşguldüler. (Tanrım, vampirlerin bize sürekli sağlıklı bir şeyler yedirme çabası gerçek bir sıkıntıydı.)

"Ah, tatlım. Erik ve Drama dersi olayını yeni duyduk," dedi Damien sevecen bir tavırla kolumu sıvazlarken.

"Evet ama detayları tam öğrenemedik," dedi Shaunee.

"Detayları birinci ağızdan duymamız kesinlikle şart!" dedi Erin.

"Ve o birinci ağzın sahibi sen oluyorsun," dedi Shaunee.

İç geçirdim. "Doğaçlama yaptık. Beni öptü. Sınıf kendini kaybetti. Zil çalınca herkes çıktı. Ben kaldım. Beni yok saydı. Nokta."

"Ah, ı-ıh. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmadan kurtulamazsın," dedi Erin.

"Evet, Becca'dan daha fazlasını öğrendik zaten. Biliyor musun, İkiz, o kızın bizim Erik'e hasta olduğuna inanıyorum," dedi Shaunee.

"Öyle mi dersin, İkiz? Z için gözünü oymalı mıyız acaba?" dedi Erin. "Bir çift güzel kahverengi göz oymayalı uzun zaman oldu."

Damien "İkiniz de çok banalsiniz," dedi. "Erik ve Zoey ayrıldılar, bilmem hatırlıyor musunuz?"

"Ya, evet ve senin şu kelime dağarcığı takıntın bizi fena bayıltıyor," dedi Erin.

"Hem de bayım bayım," dedi Shaunee.

"Ah, lanet olsun! Didişmeyi bırakır mısınız? Benim hastalıklı aşk hayatımı olduğundan da saçma kılan çok daha ciddi meselelerimiz var. Şimdi kendime bir kola alacağım ve mutfakta gerçek cips bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ben bunu yaparken, siz de popolarınızı kaldırıp üst kata çıkın ve Afrodit'in odasında buluşalım. Çözmemiz gereken bazı şeyler var."

"Bazı şeyler derken?" dedi Damien. "Nasıl şeyler?"

"Zaten aşinası olduğumuz korkutucu, hayatı allak bullak eden ve dünyanın sonunu getiren türden şeyler," dedim.

Damien ve İkizler bana gözlerini kırpıştırarak baktılar. Sonra aynı anda "Tamam, oldu. Varız," dediler.

"Ah, Damien," dedim. "Jack'i de getir. O da bu işin bir parçası."

Damien önce şaşkın, sonra mutlu, en sonunda hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. "Z, Düşes'i de getirmesinin bir sakıncası var mı? Köpek onu gözünün önünden bir an bile ayırmak istemiyor."

"Evet, o da gelebilir. Ama Jack'i uyar: Afrodit'in yeni bir kedisi var ve kedi, Afrodit'in tuhaf, tüylü bir klonu..."

"Ah, ıyyy," dedi İkizler.

Kafamı sallayarak mutfağa girdim. Başımı ağrıtmalarına izin vermemekte kararlıydım.

"Aman Tanrım. Her an bayılabilirim!" Jack elini bir yelpaze gibi sallayarak, ağır perdelerle örtülmüş pencereye kaçamak bakışlar atarken gerçekten ama gerçekten çok solgun görünüyordu.

Afrodit'in odasında, hepimizin ve hırıldayıp duran kedinin arasına sıkışan Düşes, ona yaslanıp ağlamaklı bir ses çıkardı. Afrodit'le benim, Afrodit'in son görüşü, şiir ve büyükannemin Tsi Sgili, Alaycı Kuzgunlar ve Kalona'yla ilgili hikayesini özetlememizin ardından, odaya çöken şaşkın ve ürkek sessizliği ilk bozan Jack olmuştu.

Shaunee, nefesi kesilmiş gibi güçlükle konuşarak "Bu asırladır duyduğum en tüyler ürpertici hikaye," dedi. "Yemin ederim, bütün *Testere* filmlerinin bir araya gelmiş halinden bile daha korkunç."

"Aman Tanrım, İkiz. *Testere Dört* ödümü patlatmıştı," dedi Erin. "Ama haklısın. Bu Kalona olayı ondan bile korkunç. Ve bence büyükanneni buraya getirmen çok yerinde bir karar olmuş, Z."

"Al benden de o kadar, İkiz," dedi Shaunee.

"Ah, Z!" dedi Jack ağlamaklı bir sesle. Düşes'i okşayan eli bir an bile durmuyordu. "O mide bulandırıcı kuzgun şeylerinin büyükannenin şehirden uzaktaki lavanta çiftliğinin ortasında, küçük evinin oturma odasında gakladıklarını düşününce içim bir tuhaf oluyor."

"Harika," dedi Afrodit. "Sanki siz üçünüz, kızcağızın içini iyice koparmak için güçlerinizi birleştirmeden önce, Zoey yeterince korkmuyordu..."

"Ah, tanrım! Üzgünüm, Zoey!" Jack anında pişman olmuş, bir eliyle Damien'in eline yapışırken, diğer eliyle Düşes'in tasmasını tutmuştu. Gerçekten ağlamak üzereymiş gibi bir hali vardı.

İkizlerin Afrodit'e oflayıp puflayarak karşılık vermelerini bekledim ama aksine, birbirlerine şöyle bir baktıktan sonra bana döndüler.

"Üzgünüz, Z," dedi Erin.

"Evet, cadı –yani Afrodit– haklı. Seni büyükannen konusunda korkutmamalıydık," dedi Shaunee.

"Lanet olsun. Ahmak İkizler bir konuda haklı olduğumu mu söylediler?" Afrodit elinin tersini alnına bastırdı ve bayılmak üzereymiş gibi yaptı.

Shaunee "Kendini daha iyi hissedeceksen," dedi.

"Senden hâlâ nefret ediyoruz," dedi Erin.

"Ah, lütfen Düşes'in bugün yeterince sıkıntıya maruz kaldığını unutmamaya özen gösterebilir miyiz?" Büyük, sarışın labradorun yanında diz çöktüm ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Gözleri sakin ve anlamlıydı; sanki bizim anlamayı hiçbir zaman başaramayacağımız şeyleri şimdiden biliyor gibiydi. "Sen hepimizden daha iyi bir kızsın, değil mi?"

Düşes yüzümü yalayınca gülümsedim. Bana Stark'ı –canlı kanlı, nefes alan, kendinden emin Stark'ı– hatırlatıyordu ve birden içim köpeği –ve benim– için geri dönebileceğine dair umutla doldu. Her ne kadar bunun hayatımı daha karmaşık hale getireceğini bilsem de, bu umut, her nedense, her şeyin sandığım kadar ürkütücü olmadığı hissini uyandırmıştı. Ve o anda Damien hayallerimi yerle bir etti.

"Şu şiire bir bakayım." Tipik Bay Çalışkan, büyük bir drama dilimini es geçerek, doğrudan konuya girmişti.

İşin çözüm kısmına yeni bir beynin daha dahil olduğunu görmenin verdiği rahatlama hissiyle, ayağa kalktım ve ona şiiri uzattım.

Damien "Öncelikle, buna şiir demekle yanlış bir tabir kullanmış olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Büyükannem bir şarkı olduğunu söylemişti," dedim.

"Tam olarak bir şarkı değil," dedi. "En azından ben öyle olmadığını düşünüyorum."

Damien'in yorumlarına, özellikle akademik konulardaki görüşlerine saygım sonsuz olduğu için, "Şiir ya da şarkı değilse, ne o zaman?" diye sordum.

"Bu bir kehanet," dedi.

"Ah, lanet olsun. Doğru söylüyor," dedi Afrodit.

Shaunee "Ne yazık ki ben de katıldığımı söylemek zorundayım," dedi.

"Yaklaşan kötülüklerin kafa karıştırıcı bu-da-ne-böyle diliyle anlatılmış hali. Evet, kesinlikle bir kehanet," dedi Erin.

Jack "Kralın dönüşüyle ilgili *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki gibi bir kehanet mi?" diye sordu.

Damien gülümsedi. "Sayılır."

Sonra hepsi birden bana baktılar. "Bana doğru gibi geliyor," dedim aptal aptal.

"Pekala. Şimdi bu kehaneti deşifre etmeye bakalım," dedi Damien kağıdı inceleyerek. "Şimdi, *abab cdcd ee* kafiyesiyle yazılmış ve üç dörtlüğe ayrılmış."

"Bir önemi var mı?" diye sordum. "Yani madem bu şeye, şiir yerine kehanet diyoruz, *abab* olayı fark eder mi?"

"Yüzde yüz emin değilim ama şiirsel biçimde yazılmış, bu yüzden deşifre ederken şiir kurallarına bağlı kalmamız daha iyi olur diye düşündüm."

"Tamam. Mantıklı görünüyor," dedim.

"Şiir dörtlükleri düz yazıdaki paragraflarla kabaca eş anlamlı sayılır; yani şiirin bütün olarak uyum sergilemesi gerekse de, her bir dörtlük kendi konusuna sahiptir."

Jack sırıtarak ve Düşes'e sımsıkı sarılarak "İşte benim adamım!" dedi.

Shaunee "Tanrım, adam gerçekten akıllı," dedi.

"Ciddi anlamda bir zeka küpü," dedi Erin.

Afrodit "Bana baş ağrısından başka bir şey vermiyor," diye homurdandı.

"Yani bu durumda önce dörtlükleri ayrı ayrı ele almamız gerekiyor," dedim. "Değil mi?"

"Bir zarar gelmez," dedi Damien.

Afrodit "Yüksek sesle oku," dedi. "Zoey yüksek sesle okuduğunda, anlamak daha kolay olmuştu."

Damien gırtlağını temizledi ve ilk dörtlüğü kusursuz okuma sesiyle okudu.

Eski uyuyor ve kalkmayı bekliyor
Toprağın gücü kutsal kırmızıyla kanıyor
İşaret doğruyu gösteriyor, Kraliçe Tsi Sgili planını yapıyor
Ve o, mezar olan yatağında yıkanmış olacak

Damien "'Eski' derken, Kalona'yı kastettiği aşikar," dedi.

"Afrodit ve ben, toprağın kanamasının, Profesör Nolan gibi, güçlü birinin ölümünden gelebileceğini düşündük." Duraksadım ve yutkundum. Loren'i de ekleyebilirdim ama adını telaffuz etmekte zorlanıyordum.

"Onu bulduğumda, çimlerin üstünde o kadar çok kan vardı ki... Toprak kanı çekmemişti ve kanıyormuş gibi görünüyordu," dedi Afrodit titrek bir sesle.

"Evet, kesinlikle *toprak kanıyordu* şeklinde tarif edilebilir," dedim. "Ayrıca öldürülen kişi ya da vampir, güçlü biriydi, bu da güç kelimesine uygun düşüyor."

"Pekala, sonraki iki satırı da işin içine katınca, uyuyormuş gibi görünüyor. Görünen o ki bütün bunları şu Kraliçe Tsi Sgili

planlıyor." Damien duraksadı ve alnını kırıştırarak ekledi. "Biliyor musun bence burada bir kelime oyunu olabilir. Tsi Sgili planını yapıyor ya da olacaklara neden oluyor ama toprağı kanatan ve Kalona'yı yatağından yıkayan da onun güçlü kanı."

"Iyyk, iğrenç," dedi Shaunee.

"Peki o zaman Kraliçe Tsi Sgili kim?"

"Tam olarak emin değiliz. Büyükannemin bir fikri yoktu. Aslında Tsi Sgili konusunda, tehlikeli olmaları ve ölümden beslenmeleri dışında, pek bir şey bilmiyor," dedim.

"Tamam o zaman potansiyel bir kraliçe için gözümüzü açık tutmamızda fayda var," dedi Damien.

Shaunee "Kim olabileceği konusunda elimizde hiçbir ipucu olmasa da mı?" diye sordu.

"Bir ipucu var," dedi Erin. "Zoey'nin büyükannesi Tsi Sgili'nin ölümden beslendiğini söylemiş. Dolayısıyla bu kişi, biri ölünce daha da güçlenen biri olmalı."

"Ayrıca, Zoey'nin büyükannesi, Tsi Sgili'lerin bir şeyi daha olduğunu söylemişti. Imm... Şey... Neydi o, Zoey?"

"*Ane li sgi,*" dedim. "Bu çok iyi medyum olduklarını gösteriyor." Derin bir nefes alıp devam ettim. "Sanırım hepimiz bu tanımlara uyacak bir vampir tanıyoruz."

Damien "Neferet," diye fısıldadı.

"Pekala," dedi Erin. "Onun göründüğü gibi biri olmadığını biliyoruz."

Shaunee "İyi ama bu, onun bir Tsi Sgili'den beklenecek kadar kötü olduğu anlamına gelir mi?" diye sordu.

Afrodit'le göz göze geldik. Kararımı verdim ve kafamı salladım.

"O Nyx'inkinden farklı bir yol seçti," dedi Afrodit.

İkizler hayretle iç çektiler. Jack, Düşes'e sarıldı ve yemin ederim köpek gibi ağlamaklı bir ses çıkardı.

"Bundan emin misin?" dedi Damien titrek bir sesle.

"Evet, eminiz," dedim.

"O zaman Neferet'in kehanette bahsedilen kraliçe olması mümkün."

Yap-bozun parçaları yerlerine otururken midemin gerildiğini hissediyordum. "Profesör Nolan ve Loren'in ölümlerinden beri, Neferet çok farklı davranmaya başladı."

"Ah, Tanrıça aşkına! Yoksa o dehşet verici cinayetlerle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?" Jack'in sesi korkuluydu.

"Onlarla bir ilgisi mi vardı yoksa ölümlerinden mi beslendi, bilmiyorum," dedim. Ve o anda Loren'in ölümünden kısa süre önce şahit olduğum sahneyi hatırladım. Sevgili oldukları aşikardı. Ve Loren, Neferet'e kesinkes aşıktı ama Neferet, onu bana ulaşmak için kullanmıştı. Aşığını beni baştan çıkarmaya ve Damgalamaya zorlamıştı. Onu gerçekten çok severken, bana nasıl gönderebilmişti ki?

Ya aşk anlayışı da kişiliği gibi çarpık bir hal aldıysa? Bu, sevdiği profesörü öldürebileceği anlamına mı gelirdi?

"Ama hepimiz İnanç İnsanları'nın bu ölümlerle ilgisi olduğunu düşünüyorduk," dedi Shaunee.

"Belki de Kraliçe Tsi Sgili öyle olduğuna inanmamızı istemişti," dedi Damien, Neferet'in adını kullanmamaya özen göstererek. (Bence akıllıca bir davranıştı.)

"Haklısın. Önce o cinayetler, sonra Afrodit'in beni ölürken gördüğü o sevimsiz görüşler... Üstelik bu ölümlerin en az bir tanesinde Neferet'in de payı vardı. Ve sonra bir görüş daha geldi ve bu defa kehanet su yüzüne çıktı. Bence bu kadarı tesadüf olmak için biraz fazla. Belki de dinden kaynaklanan bir nefret

ve suç gibi görünmesini istedi," derken beni Hıristiyanların dar kafalı ve kendilerinden farklı düşünenleri avlamaya çıkmış pislikler olduğu konusunu yeniden gözden geçirmeye iten o tatlı rahibeleri düşünüyordum.

"Aslında bu güçle ilgili bir suçtu," dedi Afrodit. "Çünkü Neferet, Kalona'nın kalkmasını istiyordu."

"Şey... Şimdilik hepimiz ondan Kraliçe olarak bahsetsek, ne dersiniz?" dedim telaşla.

Herkes kafasını salladı. Afrodit omuz silkti. "Bana uyar."

"Bir dakika, bu kehanet, kraliçenin ölümünün, Kalona'nın kalkmasını sağlayacağı anlamına da gelebilir. Kraliçeyi tanıyor olabileceğimizi var sayalım ve eğer tahmin ettiğimiz kişiyse, bir başkasının güç kazanması için, kendini feda edeceğini hiç sanmam," dedi Damien.

"Belki de kehanetin sadece bir kısmını biliyordur. Demek istediğim, büyükannem Alaycı Kuzgunların şarkısını hiç kimsenin kağıda dökmediğini söylemişti. Sadece parça parça hatırlanıyormuş; yani aslında bir zilyon yıl önce kaybedilmiş."

"Ah-ha," dedi Afrodit.

Hepimiz ona baktık. "Ne oldu?" diye sordum.

"Pekala, yanılıyor da olabilirim ama ya Kalona mezarından –ya da her neredeyse oradan– dışarıya ulaşmaya çalışıyorsa? Uzun zamandır orada... Ya onu tutan toprak gücünü kaybediyorsa? Kalona ölümsüz. Belki bulunduğu yerden dışarı ulaşıp insanların zihinlerine girebilir. Nyx bunu yapabiliyor. Bize bir şeyler fısıldıyor. Ya aynı şeyi Kalona da yapabiliyorsa?"

"Fısıldamak! Nyx de öyle demişti. Neferet'in bir başkasının fısıltılarına kulak verdiğini söylemişti." Bu düşünce ve doğru bir iz üstünde olduğumuzu fısıldayan iç sesim bir araya gelince, tüylerim ürpermişti.

"Zihinlerine en kolay ulaşabileceği insanların ölüme ve kötülüğe açık insanlar olması çok mantıklı," dedi Damien.

"Tsi Sgili gibi," dedi Erin.

"Özellikle de kraliçeleri," dedi Shaunee.

"Ah, lanet olsun," dedim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"Tamam, bir sonraki dörtlüğe geçelim," dedi. Ve okudu.

Ölümün elinden özgür kalınca
Korkunç güzellik, korkunç bir manzara,
Yönetilecekler yeniden, uyacaklar kurala
Kadınlar diz çökecek karanlık kuvveti karşısında

Damien "Ve sondaki beyitle tamamlanıyor," dedikten sonra, son iki dizeyi de okudu.

Kalona'nın şarkısı ne hoş gelir kulağa,
Soğukla katliamımızda

"Ne yazık ki, son kısmı çözmek çok zor değil," dedi Erin. Hepimiz ona ağzımız bir karış açık halde bakakaldık. "Pekala, itiraf ediyorum –baskı altındayım– geçen seneki Şiir dersinde bir şey öğrendim. Her neyse, ilk satır dışında, özgür kalınca kadınlara tecavüz etmeye ve talana devam edeceğini söylüyor."

"İlk satırda da nasıl özgür kalacağından bahsediyor," dedi Damien. "Ölümün elinden... İlk dörtlüğü hatırlayacak olursak, o elin, toprağı kanatacak kadar kanlı ve pis bir şeye neden olacağı sonucuna varabiliriz."

"Ve ilk dörtlükte, toprağın kanamasına neden olacak kişi, Kraliçe Tsi Sgili'ymiş gibi görünüyor. Sandığımız kişiyse buraya uymuyor. O ölü değil," dedim.

"Sadece sembolizm olamaz mı? Yani zaten ölü olan bir şey, bir şeyin kanamasına nasıl sebep olabilir ki? Hiç anlamlı değil; şiiri neden sevmediğimi bir kez daha anlıyorum," dedi Afrodit. "Ayrıca, diyelim hepsi tek bir insanı işaret ediyor. Bu Tsi Sgili ölü ve kanıyor. Ama ölü insanlar kanamaz ki? En azından ölümlerinin üstünden biraz zaman geçince kanamaz olurlar."

"Ah, hayır!" Birden bu kehanetin ne anlama gelmesi gerektiğini anlamıştım. Dizlerimin bağı çözülünce yatağa çökmek zorunda kaldım.

"Zoey, ne oldu?" Damien elindeki kağıtla yüzümü yellemeye başlamıştı.

"Yatağıma kusarsan seni öldürürüm," dedi Afrodit.

Afrodit'i duymazdan gelerek Damien'in koluna yapıştım. "Stevie Rae. Ölmüştü ama şimdi artık ölü değil. Ve kanıyor... Hem de çok kanıyor. Ayrıca önemli toprak özelliklerinin yanı sıra medyumsal güçleri de var... Ya kraliçe oysa?"

"Ve bir de kırmızı dövmesi var. Tıpkı, Ghigua kadınlarının Kalona için yarattıkları o seksi piliç gibi," dedi Erin.

"Arada kesinlikle bir bağ var," dedi Shaunee.

"Stevie Rae! Aman Tanrım! Stevie Rae," dedi Jack. Yüzü benimkinden de beyazdı.

"Biliyorum, tatlım," dedi Damien. "Bu kadarını kaldırmak çok güç."

Afrodit gözlerime baktı. "Stevie Rae olabileceğine katıldığımı söylemek zorundayım."

Damien sesli düşünerek, ağır ağır "Ama hayır," dedi. "Stevie Rae insanlığını kaybettiği dönemde korkunçtu. Ama sonra Değişti ve şimdi eski haline döndü. Onun Kraliçe Tsi Sgili olduğunu hiç sanmıyorum, çünkü Stevie Rae kesinlikle kötü değil."

Afrodit bana ters bir bakış attıktan sonra, "Bak, Stevie Rae eskisi gibi değil," dedi.

"Bu çok mantıklı çünkü çok şey yaşadı," dedim aceleyle. Ne olursa olsun, Stevie Rae'nin kötü olabileceğine inanmak istemiyordum. Farklı olabilirdi, evet. Ama kötü, asla. Sonra aklıma bir fikir daha geldi. "Biliyor musunuz, diğer korkunç çocuklardan birinin Tsi Sgili olması bana daha mantıklı geliyor. Yani sen bile onların hâlâ..." Afrodit'in *Kes!* işareti yaptığını nihayet fark ederek sustum. Damien ve İkizler bana ağızları bir karış açık halde bakıyorlardı.

"Ah, evet. Demek sonunda herkesin diğer çocuklardan haberdar olmadığını hatırlayabildin," dedi Afrodit. Sonunda arkadaşlarımın suratlarındaki ebleh ifadelere gözlerini çevirerek baktı ve "Tüh," dedi. "Bu işi halletmeyi Zoey'e bırakıyorum. Haydi, Z, durma, geyiklere ucubelerden bahset!"

Ah, lanet olsun! Kırmızı çaylaklardan haberlerinin olmadığını tamamen unutmuştum!

Sağlam durmaya karar verdim. Onlara gerçeği, yalnız gerçeği söyleyecek ve bu işten kurtulacaktım. Ve eğer hiçbiri bir işe yaramazsa, gözyaşlarına boğulacaktım.

"Pekala. Diğer ölü çocukları hatırlıyor musunuz?"

Kuklalar gibi kafalarını salladılar.

"Pis Elliott ve Soyadsız Elizabeth ve diğerleri."

Bir kez daha kafalarını salladılar.

"Onlar ölmedi. Stevie Rae'nin yaptığını yaptılar ama biraz farkla. Bunu izah etmek gerçekten çok güç." Doğru sözcükleri bulmak için duraksadım. "Uzun lafın kısası, hâlâ hayattalar ve mavi hilalleri kırmızıya dönüşmüş durumda. Tünellerde, Stevie Rae'yle birlikte yaşıyorlar."

İşin tuhaf tarafı beni kurtaran tatlı Jack oldu. "Bunları bize anlatamadın çünkü kazayla bu konuyu düşünmemizi ve aslında iyilerden biri olmayan Neferet'in zihnimizi okuyup senin bunu bildiğini anlamasını istemedin, öyle mi?"

"Jack seni öpebilirim!" dedim

Jack "Hi-hi-hi," diye kıkırdayarak Düşes'in kulaklarını okşadı.

Sonra bakışlarımı diğer arkadaşlarıma çevirdim. İkizler ve Damien bir yalana daha anlayış gösterecekler miydi? Üçünün uzun uzun birbirlerine baktıklarını fark ettim.

İlk konuşan Damien oldu. "Yani ölümden dönen ölü çocukların arkasında Neferet mi var?" dedi.

Onları gerçekten olabildiğince korumak istediğim için tereddütlüydüm.

"Evet." Ama Afrodit bana seçme şansı bırakmadı. "Arkalarında kesinlikle, Neferet var. Zoey'nin size diğer çocuklardan bahsetmek istememesinin nedeni bu zaten. Neferet çok tehlikeli ve Zoey sizi bu tehlikeden korumak istedi." Durdu ve bana baktı. "Ama artık çok geç. Bilmeleri gerek."

"Evet," dedim ağır ağır. "Hepinizin bilmesi gerek."

"İyi," dedi Damien kararlı bir tavırla. Uzandı ve Jack'in Düşes'i okşayan elini tuttu. "Her şeyi bilmemizin zamanı geldi. Hazırız ve korkmuyoruz."

"En azından çok fazla değil," dedi Jack.

"Evet ve iyi dedikoduyu ne kadar sevdiğimizi bilirsin," dedi Erin.

Shaunee "Ve bu birinci kalite, iyi ve ilk ağızdan dedikodu," diye ekledi.

"Ahmakötesi İkizler, bu dedikoduyu kimseyle paylaşamazsınız," derken Afrodit'in onlardan tiksinir gibi bir hali vardı.

"Ah, lütfen. Bunu zaten biliyoruz," dedi Shaunee.

"Evet şu anda kimseye söyleyemeyiz ama ileride, gerçekten çok pis dedikodu malzememiz olacak," dedi Erin.

"Pekala," dedi Damien araya girerek. "Haydi, anlat, Zoey."

Derin bir nefes aldım ve her şeyi anlattım. "Hayalet" gördüğümü sandığım ama aslında pis Elliott ve Soyadsız Elizabeth'i (ki Heath'i tünellerden çıkarabilmek için onu ateşe boğmuş ve fena halde ölüye çevirmiştim) gördüğüm ilk andan başlayarak aslında ölmeyişlerine kadar her şeyi... Tünelleri, Heath'i kurtardığım gece olanları. Stevie Rae'yi de her şeyiyle anlattım. Hatta Stark'ın ölümden dönmesi gibi bir ihtimal olduğunu bile söyledim.

Sözüm bittiğinde, arkadaşlarım uzun süre toparlanamadılar.

Jack "Vay canına," diyerek Afrodit'e baktı. "Yani bütün bunları sadece seninle paylaşabilmesinin nedeni, her nasılsa, vampirlerin senin zihnini okuyamıyor olmalarıydı, öyle mi?"

"Evet," derken Afrodit'in her zamanki soğuk ve kibirli havasına büründüğünü, çocukların onu ele vereceklerine inandığını görebiliyordum. Ne de olsa artık onlar da her şeyi biliyorlardı ve artık Afrodit'e ihtiyaç kalmayacaktı.

"Çok zor olmalı," dedi Jack. "Özellikle de hepimiz sana karşı bu kadar acımasızken."

Afrodit şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedi Damien. "Söylediğim bazı şeyler için özür dilerim. Sen, bizim yapamadığımız dönemde bile, Zoey'nin yanında oldun."

"Al benden de o kadar," dedi Shaunee.

"Üzgünüm ama bence de," dedi Erin.

Afrodit müthiş şaşkındı. Sırıttım ve ona göz kırptım. Yüksek sesle söylemedim ama görünüşe bakılırsa o da geyik sürüsüne dahil olmak üzereydi.

"Şimdi, artık hepiniz her şeyi bildiğinize göre, yapmamız gereken çok şey var," dedim. Bütün dikkatler bana çevrilmişti. "Stevie Rae'nin dediği gibi, önce Stark'ın uyanıp uyanmayacağından emin olmalıyız. Ayrıca olur da uyanırsa, Neferet'in onu da yardakçılarının arasına katmasına engel olmalıyız."

"Iykk," dedi Shaunee.

"Bu çok iğrenç bir şey ," dedi Erin. "Çünkü çocuk çok ama çok iyiydi."

"Hâlâ da iyi olabilir," dedi Jack. Sonra iç geçirdi ve Düşes'in kulaklarını örttükten sonra "Onun hakkında konuşmaya devam edecekseniz, bence ya J.S. diyelim ya da ismini heceleyelim. Bilirsiniz işte, Düşes'e saygıdan," dedi.

Düşes'in kahverengi gözlerine baktım. Bir an orada tutsak kaldığımı hissettim; bakışlarında acı, kayıp ve derin, sınırsız iyilik bir aradaydı.

"Pekala, bu durumda artık sadece adının ve soyadının baş harflerini kullanıyoruz," dedim. Aslında bu bana da iyi gelmişti, böylece gerçekten ondan bahsettiğimiz hissine kapılmayacak ve ölümünden hemen önce paylaştığımız yakınlığı hatırlamak zorunda kalmayacaktım.

"Bu yüzden, ımmm... J.S'nin bedenini çalıp Z'in dolabında ya da herhangi bir yerde saklamak zorunda kalmamak için, tabii

ki, daha iyi bir fikir geliştirdim." Afrodit herkesin onu dinlediğinden emin olmak için kısa bir an duraksadı: "Bir dadı kamerası aldım."

"Ah, harika!" dedi Jack. "Geçen gün Dr. Phil'[11]de gördüm. Tanrım, berbattı. Korkunç ve şişko ve ne yazık ki kötü giyimli dadının teki, bu kameralardan biri sayesinde, çocuğun tekini hırpalarken yakalandı."

"O zaman bu kameraları biliyorsun," dedi Afrodit.

"Evet," dedi Jack.

"İyi. Gizlice morga girmen gerekecek. Kamerayı kuracak, monitörü Zoey'e getireceksin. Sence bunu yapabilir misin?"

Jack bembeyazdı. "Morga girmek mi? Hani şu cesetlerin saklandığı yerden mi bahsediyoruz?"

"O şekilde düşünme," dedim telaşla. "J.S. sadece nefes almadan uyuyor da olabilir."

"Ah," derken Jack hiç de ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bunu yapabilir misin?" diye sorarken, elektronikten hiç anlamadığım ve bu görevi üstlenecek kişi ben olmadığım için müthiş rahattım.

"Evet, yapabilirim. Söz, hallederim," dedi Jack kararlı bir sesle ve kolunu Düşes'in boynuna doladı.

"İyi. O zaman sorun kalmadı." En azından Stark uyanana kadar –tabii eğer uyanırsa– bir sorun kalmamıştı. Ama işin bu kısmıyla uğraşmak zorunda kalana kadar, arada birkaç gün zamanımın olması için dua ediyordum. Aslında Stark konusunu düşünmek benim için başlı başına zor bir olay olduğu için, vakit kaybetmeden konuyu değiştirdim. "Kehanet olayına geri dönmemiz gerek. "Ölümün elinden" kısmının Stevie Rae'den bah-

11 Amerikan TV'lerinde yayınlanan, her bölümünde belli bir sorunun masaya yatırıldığı, bir tür danışmanlık programı.

settiğini düşünmek beni gerçekten endişelendiriyor."

"Ben Stevie Rae'nin yoldan çıkmış bir meleği uyandırmakla bir ilgisinin olacağını hâlâ düşünmüyorum," dedi Damien.

Jack "Ama şu yeni vampir türünün başka temsilcileri de var, değil mi?" diye sordu.

"Şey aslında başka vampir yok," diye açıkladım. "Değişimini tamamlayan bir tek Stevie Rae var. Ama birkaç tane çaylak var, doğru."

"Onlardan biri olması daha mantıklı," dedi Damien.

Erin "Evet, Stevie Rae'nin kötü adamlarla işi olamaz," dedi.

"Hiç ihtimal vermiyorum," dedi Shaunee.

Afrodit bana baktı. İkimiz de tek söz etmedik.

"Ama Zoey diğer çocukların iğrenç olduklarını söylemişti," dedi Jack.

"Öyleler," dedi Afrodit. "Onlar..." Duraksadı. Ve sonra gözleri parlayarak "Mavi yakalı işçiler gibiler," dedi. "Iykk..."

"Afrodit, mavi yakalı işçi olmakta bir kötülük yok," dedim. Bu hali beni tüketiyordu.

"Ha? Bir şeyler söylediğini duyuyorum ama bana hiçbir anlam ifade etmiyor."

Gözlerimi çevirdim. "Pekala, gerçek şu ki, kırmızı çaylaklar sadece Afrodit'in acayip dünyasında iğrenç olabilirler. Onları Stevie Rae'nin değişmesinden bu yana hiç görmedim. Stevie Rae bana kontrol altında olduklarını ve insanlıklarını geri kazandıklarını söyledi. Bu yüzden ben bu düşünceye tutunmak niyetindeyim."

"İster iğrenç olsunlar, ister Dedikoducu Kız tarafından basmakalıp bir sınıflandırmaya tabi tutulsunlar, bence bir gözümüz onlarda olmalı," dedi Damien. "Ne yaptıklarından haberdar ol-

malıyız. Ne düşündüklerinden. Her şeyi bilirsek, bu şeytanın içlerinden biriyle temas kurmaya çalışıp çalışmadığından ve onları menfur amaçlarına alet edip etmeyeceğinden de haberdar oluruz."

"Men-ne?" dedi Shaunee?"

"Fur-kim?" dedi Erin.

Jack "Uç noktada kötü demek," diye fısıldadı.

"Bu durumda Stevie Rae ve kırmızı çaylakların yarınki ritüele gelecek olmaları iyi bir şey," dedim.

Arkadaşlarım bir kez daha bakakaldılar.

Afrodit'e baktım. İç geçirdi. "Artık toprakla ilgili bir özelliğim yok," diye itiraf etti. Sonra elini alnına sürttü ve göz kalemiyle çizdiği hilal dövmesini dağıttı. "Artık bir çaylak da değilim. Yeniden insan oldum."

"Aslında tam olarak insan değil," dedim. "Bu kehanet olayının da ispatladığı gibi, hâlâ görüşleri var... Ve Nyx'in gözünde hâlâ çok kıymetli." Afrodit'e gülümseyerek baktım. "Bunu Tanrıça'nın kendisinden duydum."

"Tamam, işte bu kadarı fazla korkunç," dedi Jack.

"Ve fazla sıradışı." dedi Shaunee.

"Ve kesinlikle gay anlamında söylemiyor," dedi Erin.

Damien düşünceli bir tavırla "Yani Stevie Rae ve kırmızı çaylaklar gibi, Afrodit de daha önce var olmayan bir şeye dönüştü," dedi.

"Öyle görünüyor," dedim.

Damien ağır ağır "Her şey değişiyor," dedi. "Dünya yepyeni bir düzene geçiyor."

İçimden soğuk bir ürperti geçti. "Bu iyi bir şey mi, kötü mü?"

"Şimdilik bilebileceğimizi sanmıyorum," dedi. "Ama yakında öğreniriz."

"Korkutucu," dedi Jack.

Arkadaşlarıma baktım. Hepsi ya korkmuş ya da tereddütlüydüler ve bu işin böyle gitmeyeceğini biliyordum. Güçlü olmak zorundaydık. Birbirimize sımsıkı tutunmamız ve güvenmemiz gerekiyordu.

"Bunun korkutucu bir şey olduğunu sanmıyorum." İlk başta koca bir yalana giriştim. Ama konuştukça inanmaya başladım. "Değişim tuhaf olabilir, hatta sıradışı." Damien ve Jack'e sırıttım ama onlar bana tereddütle bakıyorlardı. "Ancak bir şeylerin büyümesi için, büyümemiz için değişim şart. Hey, hem bu değişim olmasa, Stevie Rae hâlâ ölü olacaktı. Olup bitenler karşısında dehşete düştüğümde, kendime bunu hatırlatıyorum. Ayrıca..." Tek tek yüzlerine baktım. "Birbirimize sahibiz. Ve yalnız olmadığınız zaman, değişim o kadar da kötü bir şey değildir."

Güvenlerinin tazelenmeye başladığını görünce, bir gün, adam akıllı bir Yüksek Rahibe olmamın çok da imkansız olmadığını düşündüm.

Damien "Eee, Plan ne?" diye sordu.

"Şey, sen ve Jack'in dadı kamerasını morga yerleştirmeniz gerekiyor. Yakalanmadan yapabilir misiniz, ne dersiniz?" diye sordum.

Jack "Bence dikkat dağıtmak için bir şeyler yapabiliriz," dedi. Bakışları, toplantı boyunca banyodan hırlayıp duran Malefiz'le Düşes'in arasında gidip geliyordu. "Tabii eğer Afrodit'in yardımına bel bağlayabilirsek."

"Tamam. Ama eğer kedim köpeği yiyecek olursa, bu konuda tek bir kelime dahi duymak istemiyorum. S-t-a-r-k uyanıp,

sevgili labradorunun burnunun neden lime lime olduğunu sorgulasa bile."

"Şey... Olay dikkat dağıtmakla kalsa ve ortalık kan gölüne dönmese iyi olur," dedim.

Damien ve Jack aynı anda "Anlaştık," dediler.

"Ben gidip Shekinah'ı bulayım ve büyükannemin ziyarete geldiğini ve ona bir misafir odası ayarlamamız gerekeceğini söyleyeyim."

"Ve biz de Neferet'ten uzak durmaya bakalım," dedi Erin.

"Aynen öyle," dedi Shaunee. "Z ve Afrodit dışında hepimiz için 'aynen öyle' olsa iyi olur."

Tam hemfikir olduğumu söylemek üzere ağzımı açarken, Afrodit'in "Hayır!" diye haykırması hepimizi şoke etti.

"Ne demek hayır? Neferet'ten uzak durmalıyız tabii ki. Zihinlerimizi okumaya başlarsa, bizim Stevie Rae ve diğer çocuklardan haberdar olduğumuzu öğrenir. Ve eğer gerçekten de Tsi Sgili kraliçesiyse, o zaman onunla ve Alaycı Kuzgunlarla, hatta Kalona hakkında bir şeyler bildiğimizi anlar." Damien bütün bunları son derece yorgun bir sesle söylemişti.

"Bir dakika," dedim ve Afrodit'e döndüm: "Sence neden Neferet'ten uzak durmamalılar?"

"Çok basit. Bu geyik sürüsü ondan kaçmaya başlarsa, Neferet derhal düşüncelerini dinlemeye başlar. Ve gerçekten üşenmeden, uzun uzun, dikkatle dinler. Ama Damien, Jack ve Ahmak İkizler her zamanki her şeyden bihaber hallerini takınırlarsa ne olur? Ondan kaçmaz, hatta peşine düşer ve ona selam verip dersleriyle ilgili sorular sorarlarsa... Ya da yemeklerin fazla sağlıklı olduğundan yakınırlarsa?"

Jack "Uydurmuş olmayız," dedi.

"Aynen öyle... Ve Neferet'in çevresindeyken, diyelim Jack, sürekli üzgün bir köpekle birlikte olmanın ne beter bir şey olduğunu düşünse... Damien da ev ödevlerini ve Jack'in gözlerinin ne kadar güzel olduğunu... İkizler de Saks'taki ayakkabı indirimine yetişmek için okuldan nasıl sıvışabileceklerini... Bu arada indirim haftaya, haberiniz olsun."

"Olamaz! Şimdiden mi başlıyor?" dedi Shaunee.

"Biliyordum. Bu sene erkenden indirime gireceklerini biliyordum. O aptal kar fırtınasından sonra satışlarını arttırmak için geleneksel indirim tarihini öne aldılar demek," dedi Erin.

"Trajik, İkiz. Sadece trajik," dedi Shaunee.

"Görüyorsun ya, geyikler ve ucubeler, Neferet'in için için inandığı gibi boş kafalı gerzekler gibi davranırlarsa, Neferet durumu kurcalamayacaktır," dedi Afrodit.

Damien "Neferet'in gerçekten boş beyinli olduğumuza inandığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Neferet beni sürekli hafife alıyor. Sizi de hafife alması bana çok mantıklı geldi, çocuklar," dedim.

"Eğer öyleyse, elimize müthiş bir avantaj geçmiş demektir," dedi Damien.

"Hatasını anlayana kadar," dedi Afrodit.

"Bunun zaman alacağını ummaktan başka çaremiz yok," dedim. "Pekala ben Shekinah'ı bulmaya gidiyorum. Şu andan itibaren, olabildiğince bir arada kalmaya özen gösterelim. Büyükannemin Alaycı Kuzgunların sadece ruhtan ibaret olduklarını söylediğini biliyorum ama dün bana onlardan birinin saldırdığından yüzde yüz eminim. Ve canım acıdı. Ayrıca beni ürkütüyorlar. Büyükannem, onların sadece ölüme yakın insanlara zarar verebileceklerini söylemişti. Ya Kalona ve onlar da güçleniyorlarsa? O kadar yaşlı ve bir ayağı çukurda olmayan insanlara da zarar verebiliyorlarsa?"

Jack "Beni korkutuyorsun," dedi.

"İyi," dedim. "Korkarsan daha dikkatli davranırsın."

"Ben kokmadan da gizlice morga girmek istiyorum," dedi Jack.

Damien "Unutma, sadece uyuyor olabilir," dedi ve kolunu Jack'in omzuna attı. "Haydi, Düşes'i odaya götürüp şu dikkat dağıtma olayını planlayalım." Afrodit'e baktı. "Sen de bizimle geliyorsun, değil mi?"

Afrodit iç geçirdi. "Benim kedimi kullanacaksınız."

Soru sormamıştı ama çocuklar kafalarını sallayıp sırıttılar.

"Pekala, o zaman sizinle geliyorum. Planı yoluna koyana kadar Malefiz'i burada bırakalım."

"Kesinlikle," dedi Damien.

İkizler'e baktım. "Size birbirinizden ayrılmamanızı tembihlememe gerek yok, değil mi?"

"Hayır," dedi Erin.

Shaunee "Hey biz de tütsü çubuğu için bir şeyler toplasak mı acaba?" diye sordu.

"İyi fikir. Hepimizin odalarını tütsülemek fena olmaz," dedim.

"Oki," dedi Shaunee.

"Doki," dedi Erin.

"Ama bir dakika durun," dedi Jack. "Dikkat dağıtma eylemimizde sizin yardımınıza da ihtiyacımız olabilir kızlar."

Shaunee "Beelzebub'ın hiç hoş bir kedi olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Shaunee.

Jack sırıttı ve kafasını sallarken "Zaten bu iş için mükemmel olması bu yüzden ya," dedi.

"Zavallı Düşes," dedi Erin.

Jack "Hey, Z, sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Shekinah'ı görmeye gideceğim ve büyükannemin okulda kalıp kalamayacağını soracağım." Saatime baktım. "Aslında birazdan burada olur."

"Pekala. Hepimiz ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. İşe koyulalım," dedi Damien.

Hepimiz kapıya doğru yürürken Afrodit en arkada kaldı. "Hey, seninle daha sonra burada buluşuruz," dedi. "Görünüşe bakılırsa bir süre birlikte takılacağız."

Gülümsedim. "Bu defa pisliğe battın desene," dedim.

Gözlerini çevirdi, çantasından aynasını çıkardı ve usta hareketlerle sahte dövmesini tazeledi. Peşi sıra kapıdan çıkarken kendi kendine mırıldandığını duydum. "Ya... Ya.. ne demezsin? Gözlerimi kızartan aptal görüşler, ahmak arkadaşlar, eski çağlardan kalma kötüler... Sırada ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum..."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kızlar yatakhanesinden okulun ana binasına uzanan yürüyüş yolunda ilerlerken, Shekinah'ın karşısına gergin ve stresli bir Zoey olarak çıkmanın pek akıllıca olmayacağına kanaat getirip yatışmak ve kafamı toplamak için birkaç derin arınma nefesi aldım ve kendime gevşememi ve bu güzel ve mevsim normallerinin üstündeki bu ılık gecenin tadını çıkarmamı telkin ettim. Gaz lambalarının ışıkları kış ağaçlarında hoş bir gölge bırakıyor; hafif esinti, zemini bir halı gibi örten kuru yapraklardan tarçın ve toprak kokusu üflüyordu. Binalar arasında mekik dokuyan öğrenci grupları aralarında konuşup gülüşerek ya yatakhanelerine ya da ana binadaki yemekhaneye ulaşmaya çalışıyorlardı... Çoğu bana "merhaba" diye seslenirken, içlerinde saygılı selamlar verenler de vardı. Beni bekleyen sorunlara rağmen, iyimser bir ruh halinde olduğumu fark ettim. Bu işte yalnız değildim. Arkadaşlarım benimleydiler ve uzun zaman sonra ilk defa, her şeyden haberdardılar. Yalan söylemiyor ya da bir şeyleri saklamaya çalışmıyordum. Gerçeği söylüyordum ve bundan çok ama çok memnundum.

Nala paytak adımlarıyla gölgelerin arasından çıktı ve uzun

bir "miyavvvv" eşliğinde yanıma gelip sitemkar bir bakış attı. Duraksamaya bile gerek görmeden kollarıma atılınca onu havada yakalamak için iki büklüm olmak zorunda kaldım.

"Hey, beni uyarabilirdin biliyorsun, değil mi?" dedim ama burnunun üstündeki beyaz noktaya bir öpücük kondurmaktan ve kulaklarını okşamaktan da geri kalmadım. Birlikte loş yürüyüş yolunda ilerledik ve kampusun çocuklarla dolu kısmından daha sakin bölümüne, kütüphanenin ve profesörlerin odalarının olduğu tarafa yürüdük. Açık bir Oklahoma göğünü dolduran parlak yıldızların eşlik ettiği, gerçek anlamda hoş bir geceydi. Nala kafasını omzuma yaslayıp hoşnut bir tavırla mırlarken birden geriliverdi.

"Nala? Neler..?"

Ve duydum. Tek bir kuzgunun, en yakındaki ağacın gece uykusundaki gölgelerinin arasında görebilecekmiş gibi yakından gelen ötüşü... Öttü. Bir daha öttü. Ve bir daha. Bu basit ses, tarif edemeyeceğim kadar ürkütücüydü. Onlara neden alaycı kuzgunlar dediklerini anlayabiliyordum; çünkü seslerini sıradan kuşlarla karıştırmak zor olmasa da, dikkatli dinlediğiniz zaman şüphe uyandıracak kadar sıradan seslerinde, ölümün, korkunun ve deliliğinin yankılarını duyabilirdiniz. Biraz öncenin ılık ve hoş kokulu esintisi, sanki bir mozoleye adım atmışım gibi, yerini buz gibi bir hiçliğe terk etmişti. Kanım buz kesti.

Nala hiç durmadan, tehditkar bir tonla tıslıyor ve omzumun üstünden, normalde çok tanıdık ve sevecen bulduğum büyük ve yaşlı meşe ağaçlarını çevreleyen karanlığı kesiyordu. Oysa bu gece farklıydı. Bu gece o sevecen ağaçlar, canavarlara ev sahipliği yapıyorlardı. Otomatik olarak adımlarımı hızlandırdım ve çılgına dönmüş gibi çevreme bakınarak az önce ortalıkta olan çocukları aradım. Ama Nala'yla birlikte bir dönemeci geride bı-

rakmış; gece ve gizledikleriyle baş başa kalmıştık.

Kuzgunlar bir kez daha ötmeye başladılar. Sesleri kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Nala hırladı ve bir kez daha tıslad. Çevremde kanatlar çırpılıyordu. O kadar yakındılar ki havalandırdıkları soğuğu tenimde hissediyordum. Ayrıca kokularını da duyabiliyordum. Eski et ve sis gibi kötü bir kokuları vardı. Öldürücü ve insanı hasta edecek kadar tatlı. Gırtlağımda korkunun saframsı tadını alabiliyordum.

Gece gaklayan kuzgunların sesiyle dolmuştu. Ve şimdi artık kıpırdanıp duran gölgelerin karanlığının içindeki karanlığı görebiliyordum. Keskin ve kancalı bir şeyin parlayıp döndüğünü görür gibiydim. Sadece ruh olsalar, gaz lambalarının yumuşacık ışığında bile ışıl ışıl parlayan gagaları nasıl olabilirdi ki? Ruhlar nasıl olur da ölüm gibi çürük kokarlardı? Ve artık sadece ruhtan ibaret değillerse, bu ne anlama geliyordu?

Durdum. Koşmalı mıyım, geri mi dönmeliyim bilemiyordum. Orada, panik ve kararsızlıkla donakalmışken en yakın ağacın içindeki karaltı titredi ve üzerime atıldı. Kalbim acı verecek kadar hızlı çarpıyordu ve beni sersemletici bir korkuyla uyuşturan paniğin kıyısındaydım. O şey bana doğru yaklaşırken tek yapabildiğim dehşet içinde hızlı hızlı nefes alıp vermekti. Korkunç kanatlarıyla dondurucu ve kokuşmuş havayı yararak bana geldi. Görebiliyordum. Dönüşüm geçirmiş bir kuşun yüzünde bir adamın gözlerini görebiliyordum. Ve kolları... Çarpık, komik elleri, kirli ve paralanmış pençeler gibi bükülmüş insan kolları. Yaratık, kancalı gagasını açtı ve çatallı dilini uzatarak bir çığlık attı.

"Hayır," diye haykırarak ve sendeleyerek geri kaçtım. Sürekli tıslayan kedimi sımsıkı tutuyordum. "Git başımdan!" Dönüp koşmaya başladım.

Ve o anda beni yakaladı. Ürkütücü derecede soğuk ellerinin omuzlarımı sardığını hissediyordum. Bir çığlık atarak Nala'yı

yere düşürdüm. Kedi ayaklarımın dibine çöküp yaratığa hırlamaya başladı. Yaratığın korkunç kanatları her iki tarafıma açılmış, beni araya hapsetmişti. Sarılır gibi sırtıma kadar uzandığını hissettim. Kafası, gagası boynuma dolanacak ve tam nabzımın deli gibi attığı noktaya dayanacak şekilde, omzuma yaslıydı. Bir an öylece durdu. Gagası, kırmızı çatallı dilini her an dışarı kaydırıp boynumun tadına bakabilirmiş gibi, aralıktı. Sanki beni yalayıp yutmadan önce, bu anın tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Korkudan kelimenin tam anlamıyla taş kesilmiştim. Gırtlağımı ortadan ikiye ayıracağından emindim. Afrodit'in görüşü gerçekleşmek üzereydi. Tek fark beni Neferet'in değil, bir şeytanın öldürecek olmasıydı. *Hayır! Ah, Tanrıçam, hayır!* Zihnim çığlık çığlığaydı. *Ruh! Bana yardım edecek birini bul! Hemen!*

"Zoey?" Birden beni sorgular gibi saran rüzgarın içinde Damien'in sesini duydum.

Kırık dökük bir fısıltıyla "Damien, bana yardım et..." demeyi başardım.

Damien "Zoey'i kurtar!" diye haykırdı.

Vahşi bir hava akımı, yaratığı sırtımdan koparıp aldı ama yaratık geri çekilirken gagasını boynuma sürtmeyi başarmıştı. Dizlerimin üstüne düşerken, elim acıyan boynuma gitti, hızla boşalan sıcak ve koyu kana dokunmayı beklerken fena halde acıyan bir kabarıklık dışında bir şey bulamadım.

Bu kez arkamdan yaklaşan kanat seslerini duyunca ayağa fırladım ve hızla arkama döndüm. Ancak bu defa tenimi okşayan rüzgar, soğuk ya da ölüm kokulu değildi. Tanıdıktı ve Damien'in dostluğunun gücüyle doluydu. Yalnız olmadığımı –arkadaşlarımın beni terk etmediklerini– bilmek, düşüncelerimi bulutlandıran, felç edici panik pusunu bir tanrıçanın intikam kılıcı gibi kesip açmış ve donmuş zihnim yeniden işlemeye başlamıştı.

Ruhlar ya da canavar kuşlar ya da Neferet'in çarpık arzularının yardakçıları... Hiç fark etmezdi. Hepsine karşı koyabilecek bir şey biliyordum.

Hemen toparlandım ve yüzümü doğuya çevirdim. Sonra kollarımı havaya kaldırdım, gözlerimi kapattım ve çirkin kuş seslerinin şeytani alaylarına set çektim. "Rüzgar, es esebildiğince! Sert es, gerçek es ve Tanrıça'nın sevdiği birine saldırmak neymiş göster onlara!" Ellerimi geceyi teslim alan yaratıklara doğru savurdum. Bu boraya ilk yakalanan en yakındaki –gırtlağımı doğramaya çalışan yaratık– oldu. Rüzgar onu havalandırdı ve okulu çevreleyen taş duvarlara doğru savurdu. Yaratık buruştu, kırıştı ve toprağın içinde çözülür gibi tamamen gözden kayboldu.

"Hepsini!" diye haykırdım. Korkum, sesimde güç ve telaşa dönüşmüştü. "Hepsini uzaklara savur!" Ellerimi bir kez daha havaya açtım ve ağaçlara tünemiş bekleyen yaratıkların alaycı çığlıkları, panik haykırışlarına dönüşüp tamamen yok olurken müthiş bir zevk duydum. Gittiklerinden emin olunca, titreyen kollarımı indirdim. "Tanrıçam adına, sana teşekkür ederim, rüzgar... Seni bırakıyorum. Lütfen Damien'a iyi olduğumu söyle. İyiyim."

Fakat rüzgar yanımdan ayrılmadan önce yüzümü buldu; şöyle bir okşadı ve Damien'in varlığını iyiden iyiye hissettirdi. Ve o dingin rüzgarın içinde, tadı ve çıtırtısıyla bana Shaunee'yi andıran bariz bir sıcaklık ve Erin tarafından gönderildiğinden emin olduğum, hayattan haber veren bir bahar yağmurunun kokusunu duydum. Arkadaşlarımın üç elementi bir araya geldiler. Rüzgar boynuma ipek bir şal gibi dolanan şifalı bir esintiye dönüşüp, Alaycı Kuzgunların bıraktığı yaranın sızısını aldı. Boynumdaki acı tamamen yok olunca, rüzgar, ateşin sıcaklığını ve suyun şifalı dokunuşunu da yanına katarak ve geriye sadece gece ve sessizliği bırakarak uzaklaştı.

Elimi boynuma götürdüm ve parmaklarımı tenimde dolaştırdım. Hiçbir şey. Orada bir çizik bile yoktu. Gözlerimi yumdum ve *arkadaşlarım için* Nyx'e sessiz bir teşekkür gönderdim. Onların yardımıyla, Afrodit'in ölüm görüşlerinden birini alt etmeyi başarmıştım. Biri gitmiş, biri kalmıştı.

Nala'yı kucakladım. Kedimi göğsüme bastırarak ve vücudumu sarsan titrememe bir son vermeye çalışarak yürüyüş yolunda hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Titrek ve ultra-duyarlı haldeydim. İç sesim bu halde kimseye görünmemem gerektiğini fısıldayınca, sakinleştirici okul binasına adım atarken, ruhu çağırdım. Ve beni sessizlik ve gölgelerle sarmasını istedim. Ve bu sayede, zaten neredeyse bomboş olan koridorlarda kimseye görünmeden ilerlemeye başladım. Bu, sadece bedenimi değil, düşüncelerimi de gizliyormuşum gibi her şeyden kopuk hissetmeme neden oluyordu. Konsey Odası'na doğru ağır ağır ilerlerken içimdeki korku ve zafer hissi yatıştı ve daha rahat nefes alır oldum.

Neferet'in eli gerçekten gırtlağımı kesmemişti ama az önce son anda kurtulmayı başardığım şeyin kendi ölümüm ya da en azından bir ön gösterimi olduğunu biliyordum. Damien bana hâlâ kızgın olsa, Alaycı Kuzgunların neden olduğu dehşetten sıyrılabileceğimi ve elementlerden yardım isteyebileceğimi hiç sanmıyordum. Hem, gırtlağıma bir bıçak dayayan Neferet olmasa da, bütün bu olup bitenlerle bir alakası olduğu duygusundan bir türlü kurtulamıyordum.

Hâlâ korkuyor muydum? Tanrım, hem de nasıl!

Ama hâlâ nefes alıyordum ve üç aşağı beş yukarı tek parça sayılırdım. (Tamam, şu anda görünmez durumdaydım ama yine de...) Alaycı Kuzgunları yine alt edebilir miydim? Şu andaki yarı

ruh, yarı bedenden oluşan halleriyle, arkadaşlarımın ve elementlerin yardımıyla, evet.

Tamamen cisme dönüşseler ve bütün güçleriyle gelseler?

Ürperdim. Düşüncesi bile dehşet vericiydi.

Bu yüzden aklı başında her çocuğun yapacağı şeyi yaptım ve bunu daha sonra düşünmeye karar verdim. Hafızamda beliren bir söze tutundum *–bugünün belası, bugüne yeter de artar–* ve İnkar Ülkesi'nin güzelliğine dalarken, zihnimi, bu sözü nerede okuduğumu hatırlamaya çalışarak oyaladım.

Hiç ses çıkarmadan, Shekinah'ı bulacağımı tahmin ettiğim Konsey Odası'na çıkan merdivenleri tırmandım. Odanın önündeki koridorda çok iyi tanıdığım o sesi duyunca, iç sesimi dinleyip kendimi gizlediğime sevindim.

"Yani siz de aynı şeyi hissettiğini kabul ediyor musun? Bir şeylerin doğru olmadığını siz de hissediyor musunuz?"

"Evet, Neferet, okulla ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettiğimi kabul ediyorum ama hatırlarsan, beş sene önce bu kampusu Cascia Hall keşişlerinden satın almaya şiddetle karşı çıkmıştım."

Neferet "Ülkenin bu bölümünde bir Gece Evi'ne ihtiyacımız vardı," diye üsteledi.

"Zaten Konsey'in fikrini değiştiren ve bu Gece Evi'ni açmaya ikna eden de bu oldu. O zaman hemfikir değildim; şimdi de değilim. Son zamanda yaşanan ölümler burada olmamamız gerektiğinin bir ispatı."

"O ölümler asıl, hem burada hem de dünyanın her yerinde daha fazla varlık göstermemiz gerektiğinin bir ispatı!" Neferet sesini yükseltmişti. Kendini kontrol etmeye çalışır gibi derin bir nefes aldığını duydum. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi çok daha sakindi. "Bahsettiğimiz bu kötü hissin, okul açmak ko-

nusunda çekimser kalmakla bir ilgisi yok. Bu farklı bir şey; daha kötücül ve son aylarda daha da beter bir hal aldı."

Shekinah'ın cevap vermesi biraz zaman aldı. "Ben de kötülüğün varlığını hissediyorum ama isimlendiremiyorum. Gizlenmiş gibi... Bana tanıdık gelmeyen bir şeylerin içine saklanmış gibi sanki."

"Sanırım ben bir isim koyabilirim," dedi Neferet.

"Şüphelendiğin nedir?"

"Son zamanda kötülüğün bir çocuk görüntüsüne büründüğünü ve bu yüzden de ortaya çıkarmanın çok zor olacağını düşünüyorum," dedi Neferet.

"Ne demek istediğini anlamıyorum Neferet. Yoksa çaylaklardan birinin kötülüğü gizlediğini mi düşünüyorsun?"

"Dile getirmek istemesem de artık buna inanır oldum." Neferet'in sesi, söylemek üzere olduğu şeyi kabullenmekte güçlük çekermiş gibi, ağlamaklı ve hüzünlüydü.

Bunun kesinlikle ve katiyetle bir rol olduğunu çok iyi biliyordum.

"Bir kez daha soruyorum. Şüphelendiğin nedir?"

"Ne değil, kim diye sormanız daha doğru olur. Shekinah, kardeşim, bunu söylemek çok zor ama hissettiğim ve sizin de hissettiğiniz o kötülük, bir öğrencinin Gece Evi'ne giriş yapmasıyla başladı." Duraksadı. Her ne kadar diyeceğini çok iyi bilsem de, ağzından dökülen kelimeleri şok içinde dinledim. "Korkarım Zoey Kızılkuş korkunç bir sır saklıyor."

"Zoey mi? Ama o gelmiş geçmiş en yetenekli çaylak. Bugüne kadar beş elementin beşinin de gücüne sahip başka bir çaylak olmaması bir yana, çevresi bu kadar yetenekli yaşıtlarla sarılı ikinci bir çaylak daha gelmedi. Yakın arkadaşlarının her birinin bir elementle bağlantısı var. Bu kadar özel yeteneklere sahipken

kötülüğü nasıl gizleyebilir?" dedi Shekinah.

"Bilmiyorum!" Neferet'in sesi titredi, ağladığını görür gibiydim. "Danışmanı benim. Bütün bunları yüksek sesle söylemek bir yana, aklımdan geçirmenin bile benim için ne kadar zor olduğunu düşünebiliyor musunuz?"

"Bu inancını doğrulayacak kanıtın var mı?" Shekinah'ın, Neferet'in haklı olabileceğine hemen ikna olmaması beni sevindirmişti.

"Eskiden aşığı olan delikanlı, İşaretlenmesinden sadece birkaç gün sonra, onun uyandırdığı kötü ruhlar tarafından az kalsın katlediliyordu."

Hayret içinde gözlerimi kırpıştırdım. Heath ve ben aşık mıydık? Pek sayılmaz. Neferet bunu biliyordu. Ve o kötü ruhları ben uyandırmamıştım, Afrodit uyandırmıştı. Ve evet, Heath'i az kalsın yiyeceklerdi –hatta Erik'i de– ama Stevie Rae, Damien ve İkizler'in yardımıyla onları durdurmayı başarmıştım.

"Daha sonra, aradan bir ay daha geçmeden, ona bir hayli yakın olan iki delikanlı kaçırıldı ve vahşice –bütün kanları çekilerek– katledildiler. Ona yakın olan üçüncü bir çocuk daha kaçırıldı. Cemiyet deliye döndü ve o zaman Zoey çocuğu *kurtardı*."

Ah. Aman Tanrım. Neferet her şeyi çarpıtıyor ve kıçından uyduruyordu. Birlik'in kesinlikle *yakın* olmadığım iki oyuncusunu öldürenler, ölümden dönmüş o pis ölü çocuklardı. Evet, Heath'i ben kurtarmıştım (iç geçirerek söylüyorum yine) ama ben onu Neferet'in iğrenç ve kan emici (gerçi bunda bir kötülük olduğunu sanmıyorum ya) yardakçılarının elinden kurtarmıştım.

"Başka?" dedi Shekinah. Sesinin sükunetini koruması ve Neferet'in haklı olduğuna ikna olmuş görünmemesi hoşuma gidiyordu.

"Bu son kısmı itiraf etmek, en zoru. Ama Zoey, Patricia No-

lan için çok özeldi. Ölümünden önce onunla çok fazla zaman geçirir olmuştu."

Beynim uğulduyordu. Tabii ki Profesör Nolan'ı severdim ve onun da beni sevdiğini düşünürdüm ama kesinlikle onun için özel falan değildim ve onunla ekstra zaman geçirdiğim de olmamıştı.

Ve o anda bir sonraki suçlamasının ne olacağını –her ne kadar inanmakta güçlük çeksem de– anladım.

"Ayrıca Zoey'nin, öldürülmesinden önce Loren Blake'in aşığı olduğuna inanmak için nedenim var. Aslında ikisinin Damgalandıklarından da eminim." Neferet sustu ve içli içli ağlamaya koyuldu.

Shekinah ciddi bir sesle "Neden bütün bunları Konsey'e rapor etmedin?" diye sordu.

"Ne diyecektim? Çaylakların en yeteneklisi kötüyle ittifak kurdu mu diyecektim? Sadece rastlantılar, tahminler ve bir duyguya dayanarak bir kızı böyle bir suçla nasıl itham edebilirdim?"

Ama şimdi yaptığı tam olarak buydu.

"Ama Neferet, bir çaylak bir profesörle bir ilişkiye girdiği zaman, bu ilişkiye son vermek ve Konsey'e rapor etmek Yüksek Rahibe'nin görevidir."

Neferet'in ağlamaya devam ettiğini duyabiliyordum. "Yanılmışım. Bir şeyler söylemeliymişim. Belki de söylesem, ölümüne mani olabilirdim..."

Uzun bir sessizlik oldu. Hemen arkasından Shekinah "Sen ve Loren sevgiliydiniz, değil mi," diye sordu.

"Evet!" dedi Neferet hıçkırarak.

"Loren'le ilişkinin, Zoey'e bakışını gölgeleyebileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım." Neferet'in kahramanca (pöh!) toparlanmaya çalıştığını fark ettim. "Birilerine şüphelerimden bahsetmememin nedenlerinden biri de buydu zaten."

Shekinah "Peki zihnini okudun mu?" diye sordu.

Neferet'in cevabını beklerken titriyordum.

"Denedim. Ama zihnini okuyamıyorum."

"Ya arkadaşları? Özel yetenekleri olan diğerleri?"

Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!

"Onlara periyodik olarak baktım. Ama rahatsız edici bir şey bulamadım. Henüz."

Shekinah'ın iç geçirdiğini duydum. "Sömestre sonuna kadar burada kalacak olmam iyi olmuş o zaman. Ben de Zoey ve diğer çaylakları izleyip dinleyeceğim. Zoey'nin bütün bu olup bitenlerin ortasındaymış gibi duruyor olması, çok güçlü yeteneklere sahip olmasından kaynaklanıyor olabilir. Belki de bütün bu olaylara o neden olmuyordur ama buraya, kendi elinden çıkmayan kötülüklere köstek olmak için yerleştirilmiştir."

"Bütün kalbimle öyle olduğunu umarım," dedi Neferet.

Ne yalancı bir kadındı!

"Ama onu izlemeliyiz. Çok yakından," dedi Shekinah.

"Sizden isteyeceği yardımlara karşı çok dikkatli olun," dedi Neferet.

Ha? Yardım mı? Ben Neferet'ten yardım falan istememiştim. Ve ani bir sarsıntıyla, Neferet'in ne yapmaya çalıştığını anladım. Büyükannemin ziyaretine ve kampuste kalmasına taş koymaya çalışıyordu.

Kaltak!

Ve şokun ardından hastalıklı bir korku geldi. Neferet büyükannemin geleceğini nasıl öğrenmişti?

Dışarıda ansızın patlak veren kargaşa, Shekinah'ın cevabını bastırmıştı. Onları koridordan dinlediğim için, büyük pencerelerden birine ulaşmam hiç zor olmadı. Gece olduğu için perdeler açıktı; aşağıya avluya baktım. Gördüklerim karşısında bir kahkaha koyvermemek için elimi dudaklarıma götürdüm.

Düşes havlayarak, tıslayan, hırlayan ve uluyan tüy topu Malefiz'in peşinden koşuyordu. Afrodit köpeğin hemen arkasındaydı ve "Gel! Dur! Uslu dur lanet olası!" diye çığlıklar atıyordu. Damien de ellerini kollarını sallayarak peşleri sıra koşuyordu: "Düşes! Gel buraya!" Birden İkizler'in iri yarı ve azametli kedisi Beelzebub da bu kovalamacaya katıldı ama o Düşes'in çevresinde dönüp duruyordu.

"Aman Tanrım! Beelzebub! Tatlım! Shaunee de sağlıklı ciğerlerinin var gücüyle bağırarak görüş alanıma girdi.

"Beelzebub! Düşes! Durun!" Erin de çığlık atarak İkizine yetişti.

Darius koridorda belirince, beni görmeyeceğinden emin olamadığım için hemen bir perdenin arkasına sindim. Görünen o ki ne beni ne de başka bir şeyi fark etmemişti; çünkü hışımla Konsey Odası'na daldı. Perdenin arasından kafamı uzattım ve Neferet'e ona aşağıda, ihtiyaçlarının olduğunu çünkü bir "anlaşmazlık" çıktığını söylediğini duydum. Sonra Neferet son hızla odadan çıktı ve Darius'un peşi sıra, köpek havlamaları, kedi miyavlamaları ve çığlık atan çocuklardan oluşan keşmekeşe doğru yürüdü.

Bütün bunlar olup biterken Jack'in saçının telini bile görmemiştim.

Kusursuz bir dikkat dağıtma diye buna denirdi!

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bir kez daha iç sesimi dinledim ve beni gizleyen ruhu, Konsey Odası'nın kapısının önünde serbest bırakmak yerine, geldiğim yönde hızla yürüdüm ve merdivenlerin başına geri döndüm. Sonra ruha teşekkür edip görünmezlik kalkanımı kaldırdım ve merdivenleri tamamen görünür halde tırmanırken kendi kendime *Sakin ol, normal davran... Neferet yalancının teki ve Shekinah çok ama çok bilge biri,* diye hatırlattım.

Konsey Odası'nın kapısının önünde duraksadım ve kapıyı iki kez tıklattım.

Shekinah "Gelebilirsin, Zoey!" diye seslendi.

Kendimi daha önce de dışarıda olduğumu bilip bilmediğini merak etmekten alamadım. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıp içeri girdim. Yumruğumu kalbimin üstüne yerleştirip saygıyla eğildim. "Uğurlar Olsun, Shekinah."

"Uğurlar olsun, Zoey Kızılkuş," dedi. Sesinde en ufak bir tuhaflık yoktu. "Anlat bakalım, Sokak Kedileri Derneği'ndeki bayanları ziyaretin nasıl geçti?"

Sırıttım. "Sokak Kedileri'nin Benediktin Rahibeleri tarafından işletildiğini biliyor muydunuz?"

Gülümsedi. "Bilmiyordum ama hayır kurumunu kadınların yönettiğini tahmin etmiştim. Kadınların, kedilerle çok eskiye dayanan güçlü bir bağları var. Rahibeler gönüllü çalışma fikrinize sıcak yaklaştılar mı?"

"Kesinlikle. Çok hoş insanlardı. Ah, bu arada biz oradayken Afrodit bir kedi evlat edindi. Gerçi sanırım Malefiz'in Afrodit'i sahiplendiğini söylemek daha doğru olurdu ama..."

"Malefiz mi? Ne sıradışı bir isim."

"Evet ama tam ona göre bir isim. Dışarıdaki bu kızılca kıyamet..." Başımla okulun ön tarafını işaret ettim. İkimiz de dinledik. Bir kedinin miyavladığını, köpeğin havladığını ve çocukların bağırdığını duyabiliyorduk. "İçimden bir ses her şeye Malefiz'in ön ayak olduğunu söylüyor."

"Yani rahibelerin size iki kez teşekkür etmesi gerek. Hem gönüllü oluşunuz hem de en zor kedilerinden birinden kurtulmalarını sağladığınız için..."

"Evet, kesinlikle öyle. Ah bu arada Rahibe Mary Angela bitpazarı projesi için uygun gördüğünüz tarih konusunda size danışmamı istemişti. Kendilerinin bizim programımıza uyacaklarını söyledi. Ayrıca, haftada bir defa gönüllü çalışabilmemiz için, cumartesi akşamları dükkanlarını geç saatlere kadar açık tutacaklar."

"Kulağa çok hoş geliyor. Neferet'le okul için en uygun tarihi belirleriz." Shekinah şöyle bir duraksadıktan sonra ekledi: "Zoey, Neferet senin danışmanın, akıl hocandı değil mi?"

Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı ama kendimi sükunetimi korumaya zorladım. Shekinah'ın bütün sorularını olabildiğince dürüst yanıtlayacaktım. Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

"Evet. Neferet benim danışmanım."

"Peki ona yakın hissediyor musun?"

"Eskiden hissediyordum. Buraya ilk geldiğimde birbirimize çok yakındık. Aslında annem ve ben, çok uzun senelerdir birbirimizden bir hayli uzaklaşmıştık ve Neferet'i her zaman sahip olmak istediğim anne yerine koymak hoşuma gitmişti," dedim dürüstçe.

Yumuşak bir sesle "Ama bu durum değişti, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Neden peki?"

Tereddütlüydüm, kelimeleri dikkatli seçmem gerekiyordu. Shekinah'a gerçeğin cesaret edebildiğim kadarını anlatmalıydım. Ve bir an, her şeyi –Stevie Rae'yle ilgili gerçeği, kehaneti, olmasından korktuğumuz şeyleri– anlatmayı düşündüm ama iç sesim henüz her şeyi ortaya dökmemem gerektiğini söylüyordu. Shekinah gerçeği yarın öğrenecekti. O zamana kadar Neferet'in olacakları sezmesini, yaptıklarıyla ve yeni haliyle yüzleşmek zorunda kalacağını bilmesini istemiyordum.

"Yüzde yüz emin değilim," dedim.

"En iyi tahminin ne?"

"Şey, son günlerde değiştiğini düşünüyorum ama nedeninden emin değilim. Bir kısmı aramızda geçen bazı şahsi olaylarla ilgili olabilir. Sizin için de bir sakıncası yoksa, bu konudan bahsetmemeyi tercih ederim."

"Tabii ki, özelini kendine saklamak istemeni anlıyorum. Ama Zoey, olur da bana ihtiyaç duyarsan, konuşmak için hazır olduğumu bilmeni isterim. Aradan uzun zaman geçmesine rağmen, güçlü bir çaylak olmanın ve yüklendiğim sorumlukların bazen katlanılmayacak kadar ağır gelmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuş değilim."

"Evet," derken gözlerime hücum eden yaşları tutmakta zorlanıyordum. "Bazen bana da öyle geliyor."

Samimi bakışları nazik ve sıcaktı. "Zamanla daha iyi olacak. Sana bunun için söz verebilirim."

"Bunu gerçekten umuyorum," dedim. "Ah, bu arada, her şeyin daha iyi olmasından bahsetmişken, büyükannem bizi ziyaret etmek istiyor. Onunla gerçekten çok yakınızdır. Kış tatilimin bir kısmını onunla geçirmek niyetindeydim ama siz de biliyorsunuz, tatili kısa kesmek zorunda kaldık. Bu nedenle, Büyükannem buraya gelip benimle birkaç gün geçirmek istediğini söyledi. Okulda kalmasının sizin için bir sakıncası var mı?"

Shekinah beni dikkatle süzdü. "Profesörlerin binasında misafir odaları var ama sanırım şu anda ben ve Erebus'un Oğulları burada olduğumuz için, hepsi dolu."

"Belki benim odamda kalabilir, ne dersiniz? Oda arkadaşım, Stevie Rae geçen ay öldü. Yeni bir oda arkadaşım yok ve odamda boş bir yatak var."

"Sanırım bunda bir sakınca göremiyorum. Tabii büyükannen bu kadar çok çaylağın arasında kalmaktan rahatsız olmayacaksa..."

Sırıttım. "Büyükannem çocukları sever. Hem arkadaşlarımın çoğunu tanıyor, onlar da onu çok seviyorlar."

"O zaman, Erebus'un Oğulları ve tabii Neferet'e, büyükannenin ziyareti ve odanda kalması için izin aldığını söyleyeyim. Zoey biliyorsun, özel yeteneklerin bile olsa, özel ricalarda bulunmak her zaman akıllıca değildir."

Shekinah'ın gözlerinin içine bakarak, "Gece Evi'ne geldiğimden beri, ilk kez bir ricada bulunuyorum," dedim. Sonra şöyle bir düşündüm ve kendimi düzelttim. "Hayır, bir dakika. Bu ikinci oldu. Birincisi, oda arkadaşımın ölümünden sonra, bir iki özel eşyasını saklamak istememle ilgiliydi."

Shekinah ağır ağır kafasını salladı. Bütün kalbimle bana inanmasını diledim. *İsterseniz diğer profesörlere sorun! Benim özel muamele istemediğimi bilirler*! diye haykırmak istiyordum. Ancak Shekinah'ın Neferet'le yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduğumu belli etmek işime gelmiyordu.

"İyi o zaman. Demek ki zaten doğru yolda ilerliyorsun. Tanrıçamızın bize yetenekler bahşetmesi ayrıcalık değil; sorumluluk getirir."

Biraz sert bir sesle "Bunu biliyorum," dedim.

"Belki de biliyorsundur," dedi. "Şimdi, eminim toparlaman gereken ödevlerin ve yarın akşamki arınma ritüeli için yapman gereken hazırlıklar vardır. Bu yüzden sana iyi geceler diliyorum ve kutsanmanı temenni ediyorum," dedi.

"Kutsanmaya," dedim ve onu resmi bir tavırla selamlayıp odadan çıktım.

Çok da fena gitmemişti. Tabii ki Neferet hakkımda bin türlü yalan uydurmuştu ve kötülükle dolu cadının tekiydi ama ben bunu zaten biliyordum. Shekinah aptal değildi ve kesinlikle Neferet'in soytarısı olmayacaktı. (Zihnim, *Loren'in olduğu gibi*, diye fısıldıyordu.) Büyükannem okul yolundaydı ve bu kehanet olayını çözerken yanımda kalacaktı. Arkadaşlarım, sonunda, her şeyi öğrenmişlerdi, bu yüzden artık bahaneler uydurup onlardan kaçmak zorunda değildim. Ve her ne kadar Alaycı Kuzgunlar'ın düşüncesi bile tüylerimi diken diken etse de, sırtımı kollayacaklardı. Ayrıca arkadaşlarım yanımda olduğu sürece, korkma kısmını atlatabilirdim. Ve yarın herkes Stevie Rae ve kırmızı çaylakların varlığını öğrenecek ve Neferet gizlilik gücünü kaybedecekti. Ve belki de Stark gerçekten ölmemiş olacak ve geri dönecekti. İşler yoluna girmeye başlamıştı. Aptal gibi sırıtarak ön kapıyı açarken Erik'le burun buruna geldim.

"Ah, pardon. Önüme bakmıyor..." derken, kime çarptığını fark etmeyerek otomatik olarak beni tutmak için uzandı. Sonra bir kez daha "Ah," dedi. Bu defa sesi başlangıçtaki kadar sevecen çıkmamıştı. "Senmişsin."

Kolumu elinden kurtarıp bir adım geri çekildim ve yüzüme düşen saçlarımı yana ittim. Mavi gözlerine bakmak, buz gibi suya balıklama dalmaktan farksızdı. Ve şu ana kadar yüzüme yeterince soğuk su çarpmıştı.

"Bak, sana söylemem gereken bir şey var." Önünde durup yolunu kapattım.

"Söyle o zaman."

"Bugün beni öpmek hoşuna gitti," dedim. "Hem de çok."

Gülümsemesi alaycı ve önceden prova edilmiş türdendi. "Öyle mi dersin? Seni öpmekten hoşlanmadığımı hiç söylemedim ki. Sorun pek çok adamın seni öpmekten hoşlanması."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Sakın benimle böyle konuşmaya kalkma!"

"Ama neden? Doğru söylüyorum. İnsan erkek arkadaşınla öpüşüyordun. Benimle öpüşüyordun. Ve Blake'le. Bana sorarsan bu 'pek çok' demek."

"Ne zaman böyle bir pisliğe dönüştüğünü sorabilir miyim? Heath'ten haberin vardı. Onu senden saklamaya çalışmadım. Onunla Damgalanmamın ne kadar zor olduğunu ve seni çok önemsediğimi biliyordun."

"Evet. Ya Blake? Onu açıkla."

"Loren bir hataydı." Sonunda kontrolümü kaybederek bağırmıştım. Erik'in, kendimi yiyip bitirdiğim bir hata yüzünden, beni yargılamasından bıkmıştım artık. "Haklıydın. Beni kullanıyordu. Ama seks için değil, seks sadece beni, beni sevdiğine ikna

etmenin bir aracıydı. Neferet'le aramızda geçenleri duydun. Bu arada herkesin sandığının ötesinde bir şeyler olduğunu biliyorsun. Neferet Loren'i, kendi aşığını, beni baştan çıkarmaya, özel olduğum için beni sevdiğine inandırmaya gönderdi." Durdum ve öfkeyle gözlerimden süzülen yaşları sildim. "Ama aslında amacı bütün arkadaşlarımı öfkelendirmemi ve yalnız kalmamı sağlamak ve güçlerimin artık bir anlam ifade etmemesi için dikkatimi dağıtmak ve incitmekti. Afrodit yanımda olmasa, bütün bunlar gerçek olabilirdi. Ve sen, olup bitenleri izah etmem için bana en ufak bir fırsat tanımadın."

Erik ellerini gür saçlarının arasından geçirdi. "Onu seninle sevişirken gördüm."

"Sen aslında ne gördün, biliyor musun, Erik? Sen onun beni kullanmasını gördün. Sen benim hayatımın en büyük hatasını yapışımı gördün. En azından bugüne kadar ki en büyük hatamı. Gördüğün buydu işte."

"Beni kırdın," derken sesi yumuşamış, öfkeden ve ukalalığından eser kalmamıştı.

"Biliyorum ve üzgünüm. Ama sanırım, bu karmaşada birbirimizi affetmeyi öğrenmeyeceksek, başından beri aramızda gerçekten bir şeyler olmamış demektir."

"Yani sen beni affetmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

İşte yine pislik haline dönmeye başlıyordu. Bu pislik Erik artık canıma tak etmişti. Gözlerimi kısarak "Evet," diye yapıştırdım. "Seni affetmem gerek. Beni önemsediğini söylüyordun ama sonra sürtük olduğumu söyledin. Beni arkadaşlarımın önünde utandırdın. Beni bir sınıf dolusu çocuğun önünde utandırdın. Ve bütün bunları, hikayenin sadece bir kısmını bildiğin için yaptın, Erik! Bu yüzden evet, bu hikayede sen de sütten çıkmış ak kaşık sayılmazsın!"

Erik bu çıkışım karşısından şaşkındı. Gözlerini kırpıştırarak "Hikayenin sadece bir kısmını bildiğimin farkında değildim," dedi.

"Belki bir daha ki sefere, hikayenin tamamını öğrenmeden esip gürlemezsin."

"Yani şimdi benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, senden nefret etmiyorum. Seni özlüyorum."

İkimiz de ne yapmamız gerektiğini bilemediğimiz için öylece birbirimize bakıyorduk.

Sonunda "Ben de seni özlüyorum," dedi.

Kalbim pır pır etti.

"Belki konuşmayı denemeliyiz. Yani birbirimize bağırmadan demek istiyorum," dedim.

Bana uzun uzun baktı. Gözlerindeki anlamı okumaya çalıştım ama sadece benim kendi allak bullak halimi yansıtıyorlardı.

Telefonum çalmaya başlayınca, elimi cebime attım. Büyükannemdi. "Ah, özür dilerim. Büyükannem," dedim. Sonra telefonu açtım. "Büyükanne, geldin mi?" Park yerine girdiğini söyleyince kafamı salladım. "Tamam, bir iki dakika içinde orada görüşürüz. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bye!"

"Büyükannen mi geldi?"

"Evet." Hâlâ gülümsüyordum. "Bir süreliğine kalmaya geldi. Bilirsin işte, kış tatili yarıda kesilince..."

"Ah, evet. Haklısın. Şey... Sanırım sonra görüşürüz."

"Imm... Benimle park yerine kadar gelmek ister misin? Büyükannem yanına birkaç parça eşya alacağını söylemişti. Tahminimce, yanında devasa bir valiz ya da on tane kadar küçük çanta getirmiştir. Ve eşyalarını taşımak için yetişkin bir vampirin gücüne ihtiyacı olabilir. Ne de olsa ben daha çelimsiz bir çaylağım..."

Nefesimi tuttum ve bir kez daha her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı ve fazla ileri gittiğimi düşündüm. Ve tabii ki gözlerine yine o mesafeli bakışlar yerleşmişti.

Tam o anda arkamdaki kapıdan üniformalı bir Erebus savaşçısı çıktı.

Erik ona "Affedersiniz," diye seslendi. "Bu bayan, Zoey Kızılkuş. Bir misafiri geldi. Çantalarını taşımasına yardım edecek vaktiniz var mı?"

Savaşçı beni saygıyla selamladı. "Adım Stephan ve size yardım etmekten zevk duyarım, Rahibem."

Gülümsemeye çalışarak teşekkür ettim. Sonra Erik'e baktım. "Sanırım sonra görüşürüz."

"Tabii ki. Ne de olsa benim sınıfımdasın." Beni selamladı ve binaya girdi.

Park alanı çok uzak sayılmazdı. Bu yüzden savaşçıyla birlikte yürürken bu tatsız sessizliğe çok uzun süre katlanmak zorunda kalmadım. Büyükannem bana kalabalık park yerinin orta kısmından el sallıyordu. Ben de ona el salladım ve Stephan'la birlikte yanına gittik.

Tanımadığım arabalara şöyle bir göz attım ve "Tanrım burada ne çok vampir varmış meğer," dedim.

Stephan "Erebus'un Oğulları'nın büyük kısmı bu Gece Evi'ne çağrıldı," diye açıkladı.

Düşünceli bir tavırla kafamı salladım.

Bakışlarını üstümde hissediyordum. Sakin bir tavırla "Rahibem, güvenliğinizden endişeniz olmasın," dedi.

Gülümsedim ve içimden *Bir bilseydin*, diye geçirdim ama hiçbir şey söylemedim.

"Zoey! Ah tatlım! İşte buradasın." Büyükannem beni kolla-

rıyla sardı. Ben de ona sımsıkı sarıldım ve lavantanın ve evin tanıdık kokusunu içime çektim.

"Büyükanne, burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Ben de öyle, tatlım, ben de öyle!"

Stephan, Büyükannemi saygıyla selamladıktan sonra valiz yığınına döndü.

"Büyükanne, yoksa bütün yıl burada kalmayı mı planlıyorsun?" diye sorarken omzumun üstünden çantaların durduğu yere bir bakış attım.

"Şey, hayatım... İnsan her duruma hazırlıklı olmalı." Büyükanne Kızılkuş elini omzuma attı ve birlikte –peşimizde Stephan'la– kızlar yatakhanesine çıkan yürüyüş yolunda ilerlemeye başladık.

Bir süre sonra Büyükannem kafasını bana doğru eğdi ve "Okulun çevresi tamamen sarılmış,"diye fısıldadı.

İçim keskin bir korkuyla ürperdi. "Neyle?"

"Kuzgunlar." Bu kelimeyi ağzında kötü bir tat varmış gibi söylemişti. "Okulun çevresindeler ama hiçbiri gerçekten okul sınırlarının içinde değil."

"Çünkü ben onları dışarı savurdum," dedim.

"Öyle mi?" diye fısıldadı. "Aferin sana Zoey Kızılkuş!"

"Beni korkutuyorlar Büyükanne," dedim. "Sanırım bedenlerine yeniden kavuşuyorlar."

"Biliyorum, tatlım, biliyorum."

Titreyerek birbirimize sımsıkı sarıldık ve hızlı adımlarla odama yürüdük.

Gece bizi izliyor gibiydi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Doğal olarak herkes yatakhanedeki odama tıkışmıştı.

Damien "Büyükanne Kızılkuş!" diye bağırdı ve kollarına atıldı. Ve bunu Jack'i tanıştırma telaşı ve İkizler'in merhabası izledi. Nihayet Afrodit biraz tedirgin ama hoşnut bir tavırla Büyükanneme sokuldu ve çok içten bir kucaklamayla karşılandı. Bu karmaşa sırasında Damien ve İkizler beni bir kenara çektiler.

"Z, sen iyi misin?" diye sordu Damien alçak sesle.

"Evet," dedi Shaunee. "Çok endişelendik."

"Korkunç şeyler oluyor," dedi Erin.

"İyiyim," dedim ve Jack'in Büyükanneme lavantaları ne çok sevdiğine dair bir şeyler anlattığı tarafa kaçamak bir bakış attım. "Yardımlarınız sayesinde iyiyim."

"Senin için buradayız, Z. Bu işte yalnız değilsin," dedi Damien.

"Al bizden de o kadar," dedi İkizler.

"Zoey? Bu bir köpek mi?" Büyükannem yatağımın ayakucuna kıvrılmış olan tüy yumağının odadaki bütün kedilerin aynı anda tıslamalarına neden olduğunu yeni fark etmişti.

"Evet, Büyükanne. Bu bir köpek. Ve uzun hikaye."

Büyükannem çekingen bir tavırla Düşes'in kafasını okşarken "Kimin köpeği?" diye sordu.

Jack "Şey... Benim sayılır," dedi. "En azından geçici bir süreliğine."

Afrodit "Belki bu büyükannene Stevie Rae ve diğerlerinden bahsetmek için en doğru zamandır," dedi.

"Stevie Rae mi? Ah, hayatım... Yoksa hâlâ yasını mı tutuyorsun?"

"Tam olarak değil, Büyükanne," dedim ağır ağır. "Sana anlatmam gereken çok şey var."

"O zaman hemen başlasan iyi olur. İçimden bir ses vaktimizin gittikçe daraldığını söylüyor," dedi Büyükannem.

"Öncelikle şunu bilmelisin ki, sana bütün bunları anlatmadım; çünkü işin içinde Neferet de var. Kötü anlamda. Ve onun çok ciddi medyum yetenekleri var. Yani sana anlattığım her şeyi zihninden okuması mümkün ve bu hiç iyi bir şey değil," dedim.

Büyükannem masamdaki sandalyeyi çekip otururken söylediklerimi düşündü. "Jack, tatlım," dedi. "Bir bardak soğuk su bana iyi gelecek. Bir koşu getirebilir misin?"

Afrodit "Odamda Fiji var," dedi.

"Çok iyi olur," dedi Büyükannem.

Afrodit "Git, getir," dedi Jack'e. "Ama sakın başka bir şeye elini süreyim deme."

"Senin..."

"Hiçbir şeye..."

Jack suratını astı ama Büyükanneme su getirmek için derhal odadan çıktı.

Jack geri dönünce Büyükannem grubun geneline "Sanırım hepiniz, Zoey'nin anlatmak üzere olduğu şeylerden haberdarsınız," dedi.

Hepsi iri iri açılmış gözleriyle, yavru kuşlar misali kafalarını salladılar.

"Neferet'in zihinlerinizi okumasına nasıl mani oluyorsunuz?"

"Şey... Bu şimdilik sadece bir teori ama sığ şeylere –yani ergenlikle ilgili saçma ıvır zıvırlara– odaklanırsak diye düşündük," dedi Damien.

"Ayakkabı indirimleri falan gibi," diye açıkladı Erin.

"Falan derken ev ödevlerini ve hoş çocukları kastediyoruz," dedi Shaunee.

"O zaman, derinlere bakmaya gerek duymaz diye düşündük," diye tamamladım. "Ama Neferet bizi hafife alıyor. Seninle aynı hataya düşeceğini hiç sanmıyorum, Büyükanne. Senin Cherokee geleneklerini uyguladığını ve arazinin ruhuyla irtibatta olduğunu biliyor. Beyninin ön tarafında neyi tutarsan tut, seni daha sıkı inceleyecektir."

"O zaman zihnimi boşaltmam ve küçüklüğümden beri kullandığım meditasyon yeteneklerimi devreye sokmam gerekecek, desene." Büyükannem kendinden emin bir tavırla gülümsedi. "Onu bloke edersem, zihnime asla giremez."

"Peki ya Tsi Sgili Kraliçesi oysa?"

Büyükannemin gülümsemesi donup kaldı. "Bunun mümkün olabileceğini mi düşünüyorsun, *u-we-tsi-s-ge-ya*?"

"Olabilir diye düşünüyoruz," dedim.

"O zaman hepimiz çok ciddi tehlikedeyiz demektir. Bana her şeyi anlatmalısınız."

Ve anlattım. Tabii Afrodit, Damien, İkizler ve Jack'in yardımıyla, büyükannemi her konuda aydınlattık. Gerçi Stevie Rae'nin tam anlamıyla kendisi gibi olmadığı kısmını biraz törpülediğimi itiraf etmeliyim. O kısımda Afrodit bana ters bir bakış attı ama hiçbir şey demedi.

Hikayeyi dinlerken Büyükannemin yüzü her saniye biraz daha ciddileşti. Ayrıca herkese son Alaycı Kuzgun saldırısını bütün detaylarıyla anlattım. Ve son olarak, Büyükanneme Stark'ın ölümünün kalıcı olmayabileceğini, Stevie Rae, Afrodit ve benim, kulağa ne kadar korkunç ve rahatsız edici gelse de, gözümüzü üstünden (yani cesedinden) ayırmamaya karar verdiğimizi açıkladım.

"Bu yüzden Jack'in morga bir dadı kamerası yerleştirmesi gerekiyordu," dedim. "Yerleştirdin mi, Jack? Dikkat dağıtma taktiklerinizi gördüm." Düşes'e bakarak sırıttım ve kulaklarını okşadım. Yumuşak bir sesle havladı ve yanağımı yaladı. Yan yana kapının dibine kıvrılmış olan Malefiz ve Beelzebub kafalarını kaldırıp, bir ağızdan tısladılar. (Galiba kindar kedilerin birbirini çekmesi gibi bir durum vardı, kim bilir?) Yastığımın üstünde mışıl mışıl uyumakta olan Nala gözünü bile açmadı.

Jack "Ah, evet!" dedi. "Bütün bu heyecanın içinde az kalsın unutuyordum." Jack ayağa kalktı ve çantasını –ya da onun deyişiyle askılı çantasını– kapının yanında durduğu yerden aldı. Yanıma getirdi ve içinden tuhaf görünüşlü, bir mini ekran çıkardı. Birkaç düğmesini kurcaladı ve sonra zafer kazanmış gibi bir ifadeyle bana uzattı. "Voilà! Artık, umarım, uyuyan adamı görebilirsin!"

Herkes çevreme toplandı ve omzumun üstünden ekrana bakmaya başladılar. Bütün cesaretimi toplayarak açma düğmesine bastım. Küçük ekranda, bir ucunda büyük bir fırına benzeyen bir şeyin durduğu, duvarların görünen kısmına da metal rafla-

rın sıralandığı bir odanın siyah beyaz görüntüsü belirdi. Ortada metal bir masa, masanın üstünde de, üzeri bir çarşafla örtülü bir beden vardı.

"Iykk," dedi İkizler.

"Hiç hoş değil," dedi Afrodit.

"Belki de k-ö-p-e-k buradayken kapatmalıyız," dedi Jack.

Hepsiyle hemfikir olduğum ve bir ölüyü gözetleme fikrinden pek hoşlanmadığım için kapatma düğmesine bastım.

Büyükannem "O çocuğun bedeni mi?" diye sordu. Yüzü solmuş gibiydi.

Jack kafasını salladı. "Evet. Emin olmak için örtünün altına bakmak zorunda kaldım." Gözleri hüzünlenmişti. Dönüp Düşes'i okşamaya koyuldu. Büyük labrador kafasını Jack'in kucağına yerleştirdi ve iç geçirdi. Köpeğin bu hali Jack'i de biraz sakinleştirmiş gibiydi. O da iç geçirdi ve köpeği okşamaya devam ederek "Bilirsiniz işte, uyuyormuş gibi düşünmeye çalıştım," dedi.

"Ölü gibi mi görünüyordu?" diye sormak zorundaydım.

Jack kafasını salladı. Dudaklarını bastırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Doğru olanı yapıyorsunuz," dedi Büyükannem. "Neferet'in gücünün sırlarla alakası büyük. Nyx'in güçlü bir rahibesi olarak algılanıyor, iyiliğinin temsilcisi gibi. Uzunca bir süredir bu görüntünün arkasına saklanıyormuş meğer ve bu özgürlüğü sayesinde, boyutları konusunda haklıysanız, menfur eylemlerini rahatça gerçekleştirebilmiş."

"Yani Stevie Rae ve kırmızı çaylakları açığa çıkarmamızın doğru olduğu konusunda hemfikir misin?" diye sordum.

"Evet. Eğer bu gizlilik kötüyle müttefik oluyorsa, bu ittifakı kırmamız gerek."

"Tamam," dedim.

Diğerleri de bir ağızdan "Tamam!" diye bağırdılar.

Jack esnedi. "Opppsss... Çok üzgünüm. Sakın sıkıldığımı düşünmeyin."

"Tabii ki sıkılmamışsındır ama şafak sökmek üzere," dedi Büyükannem. "Hepiniz için yorucu bir gün oldu. Ne dersiniz, biraz uyusak nasıl olur? Ayrıca, erkeklerin kızlar yatakhanesine giriş yasağı başlamadı mı?"

"Ah-ha! Tamamen unutmuşuz. Her şeyin üstüne bir de uzaklaştırma haltıyla uğraşmayalım," dedi Jack. Sonra üzgün bir tavırla Büyükanneme baktı. "Özür dilerim, Büyükanne... Halt demek istememiştim."

Büyükannem gülümsedi ve yanağını okşadı. "Zararı yok, tatlım. Haydi, şimdi artık herkes yatağa."

Doğal olarak hepimiz Büyükannemin anne tavrına itaat ettik. Jack ve Damien yanlarında Düşes'le odadan çıktılar.

Arkalarından seslendim. "Hey! Bugün o karmaşada Düşes'in başı belaya girmedi, değil mi?"

Damien kafasını salladı. "Hayır. Suçu Malefiz'e attık. Kedi öyle delice şeyler yapıyordu ki, kimse Düşes'ten yana bakmadı."

"Benim kedim deli değil," dedi Afrodit. "Sadece çok iyi oyuncu."

İkizler de Büyükannemi kucaklayıp uykulu Beelzebub'u yanlarına alarak odadan ayrıldılar. Çıkarken "Kahvaltıda görüşürüz," diye seslendiler.

Geriye Büyükannem, ben, Afrodit, Malefiz ve dünyadan bihaber Nala kaldık.

"Şey sanırım ben de gitsem iyi olacak," dedi Afrodit. "Yarın

büyük bir gün olacak."

"Belki bu gece burada uyusan daha iyi olur," dedim.

Afrodit biçimli kaşını kaldırdı ve ikiz yatağıma küçümseyen bir bakış attı.

Gözlerimi çevirdim. "Çok şımarıksın. Sen benim yatağımda yatabilirsin, ben uyku tulumunda uyurum."

Büyükannem "Afrodit odanda daha önce de kalmış mıydı?" diye sordu.

Afrodit bir homurtu çıkardı. "Yok öyle bir şey, Büyükanne. Odamı görsen, burada neden kalmak istemediğimi sen de anlardın."

"Ayrıca Afrodit nefret edilesi bir cadı olarak ün yapmıştır. O öyle kimseye yatıya falan gitmez." Belki erkek arkadaşlarında yatıya kalabileceğinden bahsetmedim. Bu kadarı büyükannem için gereksiz bilgi olabilirdi.

Afrodit "Teşekkürler," dedi.

"Eğer odanda kalırsa –hele Shekinah'ın benim burada olduğumdan Neferet'e mutlaka bahsedeceğini göz önüne alırsak– bu onun için sıradışı bir davranış olmaz mı?"

İsteksizce "Evet,"dedim.

"Sıradışı ne demek, acayip olur," dedi Afrodit.

"O zaman odana dönmelisin. Böylece Neferet'e olayı şimdikinden daha fazla kurcalaması için yeni bir neden vermemiş oluruz," dedi Büyükannem. "Ama korunmasız uyumayacaksın." Yerinden, bacakları tutulmuş gibi zorlukla da olsa kalktı ve çanta yığınının yanına gitti. Ve "gece yatısı çantam" demekten hoşlandığı şirin mavi çantasını karıştırmaya başladı.

Önce güzel bir rüya yakalayıcı çıkardı. Bu, içi lavanta renkli bir ağla kaplanmış, deriyle kaplı bir çemberdi. Ağın tam orta-

sında nefes kesici bir gökyüzünü anımsatan turkuvaz renkli güzel bir taş duruyordu. Yanlarından ve alt kısmından üç sıra, inci grisi güvercin tüyü sarkıyordu. Büyükannem rüya yakalayıcıyı Afrodit'e uzattı.

"Bu harika bir şey," dedi Afrodit. "Gerçekten bayıldım!"

"Beğenmene memnun oldum, yavrum. Pek çok insanın rüya yakalayıcıların iyi rüyaları süzmekten başka bir işe yaramadığına inandığını, hatta o kadarına bile inanmadıklarını, biliyorum. Yakın zamanda birkaç tane yaptım ve tam ortalarına koruyucu turkuvaz taşı yerleştirirken, hayatlarımızdan kötü rüyalardan da fazlasını süzmeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Bunu al, pencerene as. Ruhu, uyuyan ruhunu zararlardan korusun."

Afrodit samimi bir sesle "Teşekkürler, Büyükanne," dedi.

"Ve bir şey daha var." Büyükannem yeniden çantasına döndü ve biraz daha karıştırıp kırık beyaz bir mum çıkardı. "Uyurken bunu başucunda yak. Son dolunayda bu muma koruyucu kelimeler fısıldadım ve bütün gece ay ışığında bıraktım."

Sırıtarak "Yoksa son zamanlarda kafayı korunmaya mı taktın, Büyükanne?" diye takıldım. On yedi senenin sonunda, büyükannemin bilmemesi gereken şeyleri –bir misafirin gelişi, hortumun yaklaşması (Doppler 8'in icadından uzun zaman önce) gibi– ya da şimdiki durumumuzda korunmaya ihtiyacımızın olacağını önceden tahmin etmesine alışmıştım.

"Temkinli olmakta her zaman yarar var, *u-we-tsi-a-ge-ya*." Afrodit'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnına küçük bir öpücük kondurdu. "İyi uykular, küçük kızım, güzel rüyaların olsun..."

Afrodit'in gözlerini kırpıştırdığını görünce, ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anladım. "İyi geceler," diye mırıldandı ve bana el sallayıp, telaşla odadan çıktı.

Büyükannem bir süre hiçbir şey söylemeden düşünceli göz-

lerle kapıya baktı. Sonunda "Bu kızın anne sıcaklığı tattığını hiç sanmıyorum," dedi.

"Bir kez daha haklısın, Büyükanne," dedim. "Eskiden korkunç biriydi. Kimse ona tahammül edemiyordu, hele ben. Ama şimdi çoğunun rolden ibaret olduğunu düşünüyorum. Mükemmel biri değil, elbette. Şımarık ve sığ bir kız ve çok zaman gerçekten nefret edilesi biri olabiliyor ama o..." Afrodit'i tanımlamak için doğru kelimeyi bulmaya çalışarak duraksadım.

"O senin arkadaşın," dedi büyükannem.

"Biliyor musun, mükemmel olmaya insanı ürkütecek kadar yakınsın," dedim.

Büyükannem yaramaz bir çocuk gibi sırıttı. "Biliyorum. Aileden geliyor. Şimdi, senin rüya yakalayıcını asmama ve ay mumumuzu yakmama yardım et. Sonra biraz uyusan iyi olur."

"Sen uyumayacak mısın? Seni gecenin bir saatinde uyandırdım, saatlerdir uyanıksın."

"Ah, biraz uyurum ama bir takım planlarım var. Şehre sık sık inemiyorum. Vampir ailem uyurken, biraz alışveriş yapacak ve Chalkboard'da kendime güzel bir yemek ısmarlayacağım."

"Imm... Oraya seninle son gidişimizden sonra hiç gitmedim."

"Uyku boncuğu, hatırladığımız kadar iyi olup olmadığını dönünce anlatırım. Ve belki de ilk yağmurlu günde, birlikte gideriz."

"Yani sadece kötüye gitmediğinden emin olmak için, keşif amaçlı bir yemek yiyeceksin, öyle mi?" Sandalyemi pencerenin yanına çekip Büyükannemin uzattığı rüya yakalayıcısını asacak bir yer aramaya başladım.

"Aynen öyle. Tatlım, şu dadı kamerasını ne yapmak istiyorsun?" Büyükannem bana küçük monitörü uzattı. Kapalı olması-

na rağmen, patlayıcı madde olmasından korkarmış gibi, büyük bir dikkatle tutuyordu.

İç geçirdim. "Afrodit bir ses dinleme bölümü olduğunu söylemişti. Ses düğmesi falan görüyor musun?"

"Sanırım şu olmalı." Büyükannem bir düğmeye bastı ve yeşil bir ışık yandı.

"Pekala, neden sadece sesini açık bırakmıyoruz? Yatağımın yanına koyacağım. Herhangi bir hareket olursa, duyabilirim."

Büyükannem ciddi bir ifadeyle "Bütün gece boyunca bir ölüyü seyretmekten daha iyi olacağı kesin," diyerek monitörü komodinimin üstüne yerleştirdi. Sonra kafasını çevirip bana baktı. "Tatlım, neden perdeyi bir dakikalığına açıp rüya yakalayıcısını cama daha yakına asmıyorsun. Amaç, içerisini dışarıdan korumak, dışarısını içeriden değil."

"Ah, tamam."

Kalın perdeleri açmak için ellerimi havaya kaldırdım. Perde iki yana açılınca, bir erkeğin gözlerini andıran kıpkırmızı korkunç gözleriyle bana bakan devasa siyah kuşun dehşet verici yüzüyle karşı karşıya geldim ve korkuyla gerildim. Yaratık, bir insanınkine benzeyen kolları ve bacaklarıyla pencereme tutunmuştu. Simsiyah kanca gagasını açıp kırmızı çatallı dilini gösterdi ve aynı anda hem alaycı, hem korkutucu olabilen bir *gaaak* sesi koyverdi.

Hareket edemiyordum. Değişime uğramış kırmızı –bir kuşun suratına yerleştirilmiş insan– gözleri yüzünden donakalmıştım. Karşımda varlığını, çok eski zamandan kalma bir tecavüze ve kötülüğe borçlu bir yaratık duruyordu. Birkaç saat önce bu yaratıklardan birinin yapıştığı omuzlarım buz kesmişti. Tiksindirici dilinin dokunuşunu ve boğazımı kesmeye çalışırken, gagasının neden olduğu acıyı hâlâ hatırlıyordum.

Nala hırlamaya ve tıslamaya başlarken, Büyükannem yanıma gelmişti. Pencerenin karanlık camında yansımasını görebiliyordum. "Rüzgarı bana çağır, Zoey!" dedi.

Gözlerim kuzgunun dehşet verici gözlerine sabitlenmiş halde, "Rüzgar! Bana gel... Büyükannemin sana ihtiyacı var," diye haykırdım.

Rüzgarın hemen yanımda, aşağıda, Büyükannemin durduğu yerde, huzursuzca çırpındığını hissettim.

Büyükannem "*U-no-le!*" diye haykırdı. "Bunu, uyarımla birlikte o canavara götür!" Büyükannemin ellerini havaya kaldırıp avuçlarının içindeki şeyi doğrudan, pencerenin dışına çökmüş olan yaratığa üflediğini gördüm. "*Ahiya'a A-s-gi-na!*" diye bağırdı.

Benim çağırdığım ama büyükannemin, Ghigua kadınının, emrettiği rüzgar, Büyükannemin avuçlarından üflediği mavi ışıltılı tozu kaptı ve vitraylı camın bölmelerinin arasındaki çatlakların arasından dışarı sızdırdı. Tozu Alaycı Kuzgunun çevresine savurdu; kuzgun bir anda parıldayan tozun girdabında kalmıştı. Fazla insan gözleri faltaşı gibi açıldı ve rüzgar, sert kamçı darbeleriyle tozu bedenine bastırırken, açık gagasından korkunç bir çığlık koyvererek ve deli gibi kanat çırparak ortadan kayboldu.

"Rüzgarı gönder, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi Büyükannem beni sakinleştirmek için ellerimi tutarken.

Titrek sesimle "Teşekkürler, rüzgar. Seni serbest bırakıyorum," dedim

Büyükannem "Teşekkürler, *u-no-le*," diye mırıldandı. Sonra "Rüya yakalayıcısını astığından emin ol," dedi.

Titreyen ellerimle, rüzgar yakalayıcısını, perdenin iç tarafına asıp hızlı hareketlerle perdeyi kapattım. Büyükannem sandalyeden inmeme yardım etti. Kucağımızda Nala'yla, üçümüz birbiri-

mize sımsıkı sarılıp sallandık, sallandık, sallandık.

Büyükannem sürekli, "Gitti... artık geçti..." diye mırıldanıyordu.

Büyükannem bana sıkıca sarıldıktan sonra kağıt mendil aramak üzere ayağa kalkana kadar ikimizin de ağladığımızın farkında değildim. Nala'ya sımsıkı sarılıp yatağıma gömüldüm.

Yüzümü kurulayıp burnumu temizlerken "Teşekkürler," dedim. "Diğerlerini aramalı mıyım?"

"Ararsan, ne kadar korkarlar?"

"Dehşete kapılırlar."

"Bu durumda bence rüzgarı geri çağırman daha doğru olur. Onu, pusuya yatmış herhangi bir şey varsa, uzaklara savursun diye, yatakhanelerin çevresine gönderebilir misin?"

"Evet ama sanırım önce titrememe bir son vermeliyim."

Büyükannem gülümsedi ve saçlarımı geriye doğru itti. "Çok iyiydin, *u-we-tsi-a-ge-ya*."

"Geçen seferki gibi yine dehşete kapılıp donakaldım."

"Hayır, şeytanın gözlerinin içine gözünü bir an bile kırpmadan baktın, rüzgarı çağırdın ve bana itaat etmesini emrettin," dedi.

"Sen bunu yapmamı söylediğin için..."

"Bir dahaki sefere, bunu ben söylediğim için yapmayacaksın. Bir dahaki sefere daha güçlü olacak ve kendi başına yapman gerekeni yapacaksın."

"Üflediğin o mavi toz da neyin nesiydi?

"Turkuvaz tozu. Sana bir kese vereyim. Çok güçlü bir koruyucu taştır."

"Diğerlerine verecek kadar da var mı?"

"Hayır ama alış veriş listeme eklerim. Biraz turkuvaz taşı

ve ezmek için bir havanla tokmak alırım olur biter. Böylece sen uyurken, kendimi oyalayacak bir iş yaratmış olurum."

"Söylediğin neydi?"

"*Ahiya'a A-s-gi-na*, 'git, şeytan' demek"

"Ve *u-no-le* de rüzgar?"

"Evet, hayatım."

"Büyükanne, yaratığın fiziksel bir biçimi var mıydı? Yoksa sadece bir ruh muydu?"

"Sanırım ikisinden de biraz. Ama fiziksel biçime daha yakındı."

"Yani Kalona güçleniyor," dedim.

"Sanırım evet."

"Bu çok korkunç, Büyükanne."

Büyükannem beni kollarının arasına çekti ve küçük bir kızken hep yaptığı gibi, saçlarımı okşamaya koyuldu. "Korkma, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Şeytanların babası, bugünün kadınlarının kolay kolay boyun eğmediklerini görecektir."

"Canına okudun, Büyükanne."

Gülümsedi. "Evet, kızım, kesinlikle öyle yaptık."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Büyükannemin onaylayan bakışları altında rüzgarı geri çağırdım ve özellikle yatakhanelere odaklanarak kampusun çevresini sarmasını istedim. Çığlık çığlığa bağrışan şeytanların seslerini duyabilmek için kulak kesildik ama tek duyabildiğimiz rüzgarın rahatlatıcı ıslığı oldu. Sonra ben, tamamen bitkin düşerek pijamalarımı giydim ve yatağıma girdim. Büyükannem bizim için koruyucu dolunay mumunu yaktı. Nala'ya sokuldum ve büyükannem, çok iyi bildiğim olağan gece ritüelini gerçekleştirirken, uzun gümüş rengi saçlarını fırçalayışını mutlulukla dinledim.

Tam uykuya dalmak üzereyken, büyükannemin sesini duydum. "*U-we-tsi-a-ge-ya*, senden bir söz vermeni istiyorum."

"Tabii büyükanne," dedim uykulu bir sesle.

"Ne olursa olsun, Kalona'nın kalkmaması gerektiğini aklından çıkarmayacaksın. Hiçbir şey ve hiç kimse bundan daha önemli değil."

İçimi kaplayan endişe yüzünden tamamen uyanmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne söylüyorsam onu. Hiçbir şeyin seni amacından saptır-

masına izin verme."

"Büyükanne, sanki yanımda olup doğru dürüst davranmama yardım etmeyecekmişsin gibi konuşuyorsun." Göğsümün içinde bir panik sıkıntısı baş göstermişti.

Büyükannem yanıma gelip yatağımın kenarına oturdu. "Daha uzun süre buralarda olmak niyetinde olduğumu biliyorsun, tatlım. Ama yine de senden bu sözü vermeni istiyorum. Bunu yaşlı bir kadının güzel bir uyku çekmesine yardımcı olacak bir söz gibi düşün."

Kaşlarımı çattım. "Sen yaşlı bir kadın değilsin."

"Söz ver," diye üsteledi.

"Söz veriyorum. Şimdi sen de sana bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım," diyerek gülümsedi. "Şimdi kafanı çevir de, sen uykuya dalarken saçlarını fırçalayayım. Güzel rüyalar görmene yardımı olur."

İç çekerek yan döndüm ve büyükannemin sevgi dolu dokunuşu ve mırıldandığı yumuşacık Cherokee ninnisi eşliğinde derin bir uykuya daldım."

Önce boğuk seslerin dadı kamerasından geldiğini sandım. Ve daha doğru dürüst uyanmadan, yattığım yerde doğrulup el yordamıyla monitörü aramaya başladım. Nefesimi tutarak videoyu açma düğmesine bastım ve masanın, daha önceki haliyle, üzeri örtülü kullanıcısıyla birlikte görüntüye girdiğini görünce derin bir nefes aldım. Videoyu kapatıp büyükannemin boş ama yapılı yatağına baktım. Çevreme bakınırken kendi kendime gülümsedim. Büyükannem alış veriş ve öğle yemeği gezisine çıkmadan önce sıkı bir temizlik yapmışa benziyordu. Kafamı eğince, uykulu gözlerinin arasından bana bakan Nala'yı gördüm.

"Özür dilerim. Sanırım fazla yaratıcı hayal gücüm yüzünden bir şeyler duydum sandım." Dolunay mumu yanmaya devam ediyordu ama ilk yattığımız zamana göre bir hayli küçülmüştü. Saatime bakıp gülümsedim; öğleden sonra ikiydi ve uyanma vaktime daha çok vardı. Yeniden uzandım ve battaniyemi boynuma kadar çektim.

Boğuk sesler ve kapımdaki tıkırtılar kesinlikle hayal gücümün ürünü değildi. Nala uykulu bir homurtu koyverdi. Ona katılmamak elde değildi.

Kedime "Eğer kapıdakiler, ayakkabı indirimi için okuldan sıvışmaya niyetlenen İkizlerse, onları boğacağım," dedim. Bu fikir Nala'nın da hoşuna gitmişe benziyordu. Sonra gırtlağımdaki uyku kalıntılarını temizleyip "Evet? İçeri gelin," diye seslendim.

Kapı açılıp da Shekinah, Afrodit ve Neferet'i karşımda bulunca, çok şaşırdım. Afrodit ağlıyordu. Yattığım yerde hızla doğrulup uykuda karmakarışık olan saçlarımı arkaya ittim. "Sorun ne?"

Üçü odama girdiler. Afrodit yanıma geldi ve yatağıma çöktü. Önce ona, sonra Shekinah'a ve son olarak da Neferet'e baktım. Gözlerinden, hüzün dışında bir anlam çıkaramıyordum. Ama, bu özenli maskesinin arkasına saklanan gerçeği görmek için ısrarla Neferet'e bakmaya devam ettim. Keşke benim gördüğüm şeyi herkes görebilseydi.

Bir kez daha "Sorun ne?" dedim.

Shekinah üzgün ve yumuşak bir sesle "Çocuğum," dedi. "Büyükannen..."

"Büyükannem mi? Nerede o?" Hiç kimsenin bir şey söylemediğini görünce midem düğüm düğüm oldu. Afrodit'in eline yapıştım. "Söylesene!"

"Bir araba kazası geçirmiş. Kötü bir kaza. Ana Cadde'den aşağı inerken, kontrolünü kaybetmiş çünkü büyük, siyah bir kuş camına saldırmış. Arabası yoldan çıkıp, bir sokak lambasının direğine çarpmış." Afrodit'in yanaklarından aşağı sicim gibi yaşlar iniyordu ama sesi sakindi. "St. John's Hastanesi'nin yoğun bakım servisinde."

Bir an hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimi büyükannemin boş yatağına ve yatağın üstüne bıraktığı içi lavantayla doldurulmuş yastığa dikmiştim. Büyükannem her zaman yakınında lavanta kokusu olsun isterdi.

"Chalkboard'a yemeğe gidecekti. Dün gece bana öyle demişti... Şeyden önce..." Dün gece perdeyi açıp o korkunç kuzgunu karşımda bulmamdan hemen önce, Chalkboard'a yemeğe gideceğini anlatmıştı. Ve o şey bizi dinliyordu. Bugün büyükannemin nereye gideceğini biliyordu. Sonra onu yoldan çıkarmak ve kaza yapmasını sağlamak için orada pusu kurmuştu.

"Neden önce?" Olaylardan bihaber olan bir gözlemci, Neferet'in sesinin, bir dost, bir akıl hocası gibi, endişeli olduğunu düşünebilirdi. Ancak ben zümrüt yeşili gözlerinde, bir düşmanın buz gibi hesabını gördüm.

"Yatmamızdan hemen önce..." Neferet'in beni ne kadar tiksindirdiğini, onu nasıl çarpık ve alçak bir yaratık olduğunu bildiğimi belli etmemeye çalışıyordum. "Bugün o tarafa gideceğini o zaman öğrendim. Ben uyurken neler yapacağını söylemişti." Bakışlarımı Neferet'ten Shekinah'a çevirdim ve onunla konuşmaya başladım. "Ona gitmeliyim."

"Tabii ki çocuğum," dedi Shakinah. "Darius arabayla hazır bekliyor."

Afrodit "Ben de onunla gidebilir miyim?" diye sordu.

"Dünkü derslerini zaten kaçırdın ve ben..."

Neferet'in sözünü keserek, Shekinah'a "Lütfen..." dedim. "Yalnız olmak istemiyorum."

Shekinah, Neferet'e "Sence de aile, derslerden daha önemli değil midir?" diye sordu.

Neferet kısa bir tereddüt yaşadı. "Evet, tabii ki önemlidir. Ben sadece Afrodit'in geri kalmasından çekiniyorum."

"Ev ödevlerimi hastaneye giderken yanımda götürürüm. Geri kalmam." Afrodit, Neferet'e en az Pamela Anderson'un memeleri kadar sahte bir gülümsemeyle bakıyordu.

"O zaman karar verilmiştir. Afrodit, Zoey'le birlikte hastaneye gidecek ve Darius her ikisine de göz kulak olacak. İstediğin kadar kalabilirsin, Zoey. Ve okulun büyükannen için yapabileceği herhangi bir şey olursa, lütfen haberim olsun," derken Shekinah'ın sesi yumuşacıktı.

"Teşekkür ederim."

İkisi odamdan çıkarlarken Neferet'ten tarafa bakmadım bile.

"Lanet olası kaltak," dedi Afrodit kapalı kapıya bakarak. "Sanki benim herhangi bir konuda geri kalmam umurundaymış gibi! İkimizin arkadaş olmamızdan nefret ediyor, o kadar."

Pekala... Pekala... Düşünmeliyim. Büyükanneme gitmem gerek ama önce düşünmem ve buradaki her şeyin yolunda gideceğinden emin olmam gerek. Büyükanneme verdiğim sözü unutamam.

Elimin tersiyle yanaklarımı kuruladım ve aceleyle şifonyerime gidip bir kot pantolon ve kazak çıkardım. "Neferet arkadaş olmamızdan nefret ediyor çünkü ikimizin zihinlerine giremiyor. Ama Damien, Jack ve İkizler'in beyinlerini okuyabiliyor ve bugün onların çevresinde dört döneceğinden emin olabilirsin."

"Onları uyarmalıyız," dedi Afrodit.

Kafamı salladım. "Evet, öyle. Şu dadı kamerası olayı St. Johns'ta çekmez değil mi?"

"Büyük ihtimalle hayır. Sanırım kapsama alanı sadece birkaç yüz metre."

"O zaman ben giyinirken monitörü İkizler'in odasına götür. Onlara olanları anlat. Damien ve Jack'i de Neferet konusunda uyarmalarını söyle." Derin bir nefes alıp ekledim. "Dün gece pencereme asılmış bir Alaycı Kuzgun vardı."

"Aman Tanrım."

"Korkunçtu," derken titriyordum. "Büyükannem ona turkuvaz tozu attı ve rüzgarın da yardımıyla ortadan kaybolmasını sağladı. Ama bizi ne zamandır dinlediğini bilmiyorum."

"Demek az önce söylemekten son anda vazgeçtiğin şey bu. Alaycı Kuzgun büyükannenin Chalkboard'a gideceğini biliyordu."

"Ve kaza yapmasına neden oldu," dedim.

"O ya da Neferet."

"Ya da ikisi birlikte." Komodinime gittim ve dadı kamerasını kaptım. "Bunu İkizler'e götür. Bekle." Afrodit'i odadan çıkmadan durdurdum. Büyükannemin mavi çantasına gittim ve açık bıraktığı fermuarlı gözün içini aradım. Tahmin ettiğim gibi, içinde geyik derisinden yapılma bir kese vardı. Emin olmak için ağzını açtım ve gördüğümden hoşnut kalarak Afrodit'e uzattım. "Turkuvaz tozu. İkizler, kendilerine, Damien ve Jack'e paylaştırsınlar. Çok güçlü bir koruma olduğunu ve elimizde pek fazla kalmadığını söyle."

Kafasını salladı. "Anlaşıldı."

"Elini çabuk tut. Döndüğünde ben hazır olurum."

"Zoey... O iyileşecek. Yoğun bakımda olduğunu söylediler. Ama emniyet kemeri takılıymış ve hayatta."

"İyileşmek zorunda derken," gözlerim bir kez daha yaşlarla dolmuştu. "O iyileşmezse ne yaparım, hiç bilmiyorum."

St. John's Hastanesi'ne kısa yolculuğumuz sessiz geçti. Tabii ki, çirkin sayılacak kadar güneşli bir gündü. Bu yüzden güneş gözlüklerimizi takmış olmamıza ve Lexus'un film kaplı camlarına rağmen bizim için rahatsız bir yolculuktu. (Biz derken ben ve Darius'tan bahsediyorum. Afrodit'in pencereden dışarı sarkıp güneşin altına yatmamak için zor duruyor gibi bir hali vardı.) Darius bizi Acil Servis girişinde bırakırken arabayı park ettikten sonra bizimle yoğun bakım servisinde buluşacağını söyledi.

O güne kadar hastanelerde pek fazla zaman geçirmemiş olmama rağmen, koku insanın doğuştan getirdiği bir anı gibiydi ve pek hoş bir anı olduğu söylenemezdi. Bu kokunun hastalıkları kaplayan antiseptik çağrışımından nefret ederdim. Afrodit'le birlikte danışma masasında durduk, somon rengi bir önlük giymiş yaşlı, sevecen bir bayan bize yoğun bakıma nasıl gideceğimizi tarif etti.

Pekala, burası gerçekten korkunç bir yoğun bakımdı. Üstünde insanın gözüne batan kırmızı harflerle YOĞUN BAKIM yazan çift kanatlı kapıdan içeri girip giremeyeceğimizden emin olamamıştık. Sonra ben büyükannemin o kapıların arkasında yattığını hatırladım ve kararlı adımlarla Korkuşehri'nin sinir bozucu kapılarının arasından geçtim.

Gözlerim otomatik olarak hasta odalarının cam pencerelerine kaydığı için tökezlediğimi gören Afrodit "Sakın bakma," diye fısıldadı. Ciddiyim. Odaların duvarları, duvar gibi değildi. İnsanlar, ölmek üzere olan ve lazımlık vs. kullanan yaşlılara ağzı bir karış açık halde bakabilsinler diye, duvar yerine pencereler yerleştirilmişti. "Hemşire bankosuna kadar durmadan yürü. Sana büyükannenin nerede olduğunu söylerler."

"Bunca şeyi nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Babam iki defa AD[12] aldı ve kendini burada buldu."

Ona şok dolu bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Annemle evli olsan sen de AD almaz mıydın?"

Sanırım alırdım ama bunu söylememenin daha doğru olacağına karar verdim. Ayrıca hemşire bankosuna varmıştık.

Tuğla bir duvar gibi yapılı, sarışın bir hemşire "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Büyükannem Sylvia Kızılkuş'u görmeye geldim."

"Adınız?"

"Zoey Kızılkuş," dedim.

Hemşire elindeki dosyaya baktı ve bana gülümsedi. "Buraya en yakın akrabası olarak not edilmişsiniz. Bir dakika. Doktor şu anda yanında. Koridorun sonundaki aile odasında beklerseniz, burada olduğunuzu haber veririm."

"Onu göremez miyim?"

"Tabii ki görebilirsiniz ama önce doktorun işini tamamlaması gerek."

"Tamam, bekleyeceğim." Birkaç adım atmışken durdum. "Yalnız başına kalmıyor, değil mi?"

"Hayır. Zaten bütün odalarda duvar yerine cam olmasının nedeni bu. Yoğun bakım hastalarının hiçbiri, hiçbir zaman yalnız kalmazlar."

Büyükannemin yaşadığı şeyden sonra, onu pencereden izlemek yeterince iyi değildi. "Doktorun benimle hemen görüşmesini sağlayın, lütfen, olur mu?"

"Tabii ki."

Afrodit'le birlikte aile odasına geçtik. Burası da yoğun bakımın geri kalan kısmı kadar steril ve ürkütücüydü.

---

12 AD: Aşırı Doz yerine (İngilizce'de OD, overdose)

"Hiç hoşuma gitmedi." Oturamıyordum. Bu yüzden gerçekten çok çirkin mavi çiçekleri olan iki kişilik kanepenin önünde volta atmaya başladım.

Afrodit "Arada sırada pencereden içeri bakan hemşirelerden daha sıkı bir korumaya ihtiyacı var," dedi.

"Şu son olayı saymasak bile, Alaycı Kuzgunların ölümün kıyısındaki yaşlı insanlara musallat olmak gibi bir özellikleri var. Büyükannem yaşlı ve şimdi o... o...." O korkunç gerçeği dile getiremediğim için takılıp kalmıştım.

Afrodit sert bir sesle "Yaralı," dedi. "Hepsi bu kadar. Sadece yaralandı. Ama haklısın. Şu anda korunmasız durumda."

"Sence onun için bir şifacı çağırmama izin verirler mi?"

"Tanıdığın biri var mı?"

"Şey sayılır. John Whitehorse diye yaşlı bir adam var. Uzun süredir Büyükannemin arkadaşıydı. Büyükannem onun İnanç İnsanları'nın kıdemlilerinden olduğunu söylemişti. Büyük olasılıkla numarası Büyükannemin cep telefonunda kayıtlıdır. Onun tanıdığı bir Şifacı mutlaka vardır"

"Sanırım buraya bir şifacı getirmeyi denemenin bir sakıncası olmaz," dedi Afrodit.

"Nasılmış?" Darius, hızlı adımlarla aile odasına girmişti.

"Henüz bilmiyoruz. Doktoru bekliyoruz. Biz de tam buraya bir Şifacı getirmek için, Büyükanne Kızılkuş'un arkadaşlarından birini aramayı düşünüyorduk."

"Neferet'i çağırmak daha kolay olmaz mı? O bizim hem Yüksek Rahibemiz hem de Şifacımız."

"Hayır!" Afrodit ve ben aynı anda haykırmıştık.

Darius kaşlarını çattı ama doktorun içeri girmesiyle savaşçıya daha fazla açıklama yapma mecburiyetinden kurtulmuş olduk.

"Zoey Kızılkuş?"

Zayıf bir adam olan doktora döndüm ve elimi uzatarak "Zoey benim," dedim.

Doktor elimi tuttu ve ciddi bir tavırla sıktı. Tutuşu sert, eli güçlü ve pürüzsüzdü. "Ben Dr. Ruffing. Büyükannenizle ben ilgileniyorum."

"O nasıl?" Sesimin bu kadar normal çıkması beni de şaşırtmıştı çünkü korkudan boğazım tıkanacakmış gibi hissediyordum.

"Şöyle oturalım," dedi doktor.

"Ben ayakta durmayı tercih ederim," derken gülümsemeye çalıştım. "Oturamayacak kadar gerginim."

Onun gülümsemesi benimkinden çok daha başarılıydı; yüzünde böyle bir sıcaklık gördüğüme memnun olmuştum. "Pekala. Büyükanneniz ciddi bir kaza geçirmiş. Başında yaralar var ve sağ kolu üç yerinden kırılmış. Emniyet kemeri göğsünü zedelemiş ve hava yastığını patlaması yüzünde yanıklara neden olmuş ama her ikisi de hayatını kurtarmışlar."

"İyileşecek mi?" Fısıltıdan daha yüksek bir ses çıkarmakta zorlanıyordum.

"Şansı bir hayli yüksek ama ilk yirmi dört saat geçince, daha net bilgi sahibi olacağız," dedi Dr. Ruffing.

"Uyanık mı?"

"Hayır. Ben kendisini komaya soktum böylece..."

"Koma mı?" Sallandığımı hissediyordum. Birden yanaklarım alev alev olmuştu ve gözümün önünde benekler uçuşuyordu. Sonra Darius'un elini dirseğimde hissettim. Beni bir koltuğa götürdü.

"Ağır ağır nefes alın. Nefesini kontrol altına almaya konsan-

tre olun." Dr. Ruffing önümde diz çökmüş, uzun parmaklarının arasına aldığı bileğimden nabzımı ölçmeye çalışıyordu.

"Üzgünüm, üzgünüm. Ben iyiyim," derken boncuk boncuk terleyen alnımı sildi. "Sadece koma kelimesi çok kötü geldi."

"Aslında o kadar kötü değil. Beynine kendini iyileştirme fırsatı vermek için bir koma başlattım," dedi doktor. "Bu şekilde şişmeyi kontrol edebilmeyi umuyoruz."

"Ya kontrol edemezseniz?"

Doktor ayağa kalkmadan önce dizimi sıvazladı. "Yavaş yavaş ilerleyelim ve sorunları tek tek ele alalım derim."

"Onu görebilir miyim?"

"Evet ama sessiz olmanız önemli." Beni hasta odalarına doğru götürmeye başladı.

"Afrodit de gelebilir mi?"

"Şimdilik bir ziyaretçi yeterli," dedi.

"Sorun değil," dedi Afrodit. "Biz seni burada bekliyor olacağız. Sakın korkma. Ne olursa olsun, o hâlâ senin büyükannen."

Ağlamamak için yanağımın içini ısırarak kafamı salladım.

Dr. Ruffing'in peşinden, büyükannemin hemşire bankolarına pek uzak olmayan odasına yürüdüm. Kapıda durduk. Doktor bana baktı ve "Onu bir yığın makine ve hortuma bağlanmış halde göreceksin. Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi.

"Kendi başına nefes alabiliyor mu?"

"Evet. Ve kalbi gayet iyi, stabil durumda. Hazır mısın?"

Kafamı salladım. Benim için kapıyı açtı. İçeri girerken kuş kanatlarının ürkütücü seslerini net bir şekilde duydum.

"Siz de duydunuz mu?"

"Neyi duydum mu?"

Doktorun seslerden bihaber gözlerine baktım ve onun Alaycı Kuzgunların seslerini duymadığından emin oldum.

"Hiç. Özür dilerim."

Dr. Ruffing omzuma dokundu. "Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama inan bana büyükannen sağlıklı ve güçlü. Şansı çok ama çok büyük."

Yavaşça yatağın yanına gittim. Büyükannem o kadar küçük ve çelimsiz görünüyordu ki gözyaşlarıma mani olamadım. Yüzü fena halde berelenmiş ve yanmıştı. Çenesinde birkaç dikiş vardı. Kafasının büyük kısmı bandajlıydı. Sağ kolu, içinden vidaya benzeyen metal şeylerin çıktığı kalın bir alçıya alınmıştı.

"Cevaplayabileceğim başka sorunuz var mı?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden ve gözlerimi büyükannemden bir an olsun ayırmadan "Büyükannem bir Cherokee'dir," dedim. "Ve bir Şifacı çağırırsak kendini çok daha iyi hissedeceğini biliyorum." Gözlerimi büyükannemin darmadağın haldeki yüzünden ayırıp doktora çevirdim. "Size saygısızlık etmek istemem; bunu olayın tıbbi boyutu için değil, ruhani boyutu için istiyorum."

"Şey, sanırım çağırabilirsin ama hemen olmaz. Önce yoğun bakımdan çıkmalı."

Anlamıyorsunuz, asıl yoğun bakımdayken bir Şifacıya ihtiyacı var diye çağlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Dr. Ruffing sakin bir tavırla konuşamaya devam ediyordu ama sesi çok samimiydi. "Burasının bir Katolik hastanesi olduğunu ve sadece..."

"Katolik mi?" İçim müthiş bir rahatlamayla dolmuştu. "Yani büyükannemin yanında bir rahibenin oturmasına izin verirsiniz, değil mi?"

"Şey, tabii ki. Rahibeler ve rahipler, hastalarımızı sık sık ziyaret ederler."

Gülümsedim. "Mükemmel. Bu iş için en uygun rahibeyi tanıyorum."

"İyi. Pekala, cevaplayabileceğim başka bir sorunuz var mı?"

"Ah, evet, bana telefon rehberinin nerede durduğunu gösterebilir misiniz?"

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Aradan kaç saat geçmişti bilmiyorum. Afrodit ve Darius'u –bütün itirazlarına rağmen– okula geri göndermiştim. Fakat Afrodit okulda her şeyin yolunda gittiğini bilmek için ona orada ihtiyacımın olduğunu, burada Büyükannem için endişelenirken, okulu düşünemeyeceğimi bildiği için sonunda gitmeye ikna oldu. Darius'u da –her ne kadar okulla hastane arasındaki mesafe iki kilometreyi geçmese ve yürümek ultra kolay olsa da– onu aramadan hastaneden ayrılmayacağım konusunda söz verdim.

Yoğun Bakım Ünitesi'nde zaman bir tuhaf akıyordu. Dışarı bakan tek bir pencere olmadığı gibi, hastane makinelerinin bilim kurgu filmlerini andıran tıkırtı, tıslama ve ötüşleri dışında odalar karanlık ve sessizdi. Burasının bir tür ölümü bekleme odasına benzediğini düşündüm ve bu düşünce daha da ürkmeme neden oldu. Ama Büyükannemi bırakamazdım. Onu, yerimi şeytanlarla savaşmaya hazır birine devretmeden, tek başına bırakmayacaktım. Bu yüzden oturdum, bekledim ve gözlerime kendi kendini iyileştirme mücadelesi veren, uyuyan bedeninden bir an olsun ayırmadım.

Orada öylece oturup elini tutarken ve beni uyuturken söylemekten keyif aldığı Cherokee ninnilerinden birini mırıldanırken, içeri Rahibe Mary Angela süzüldü.

Bir bana, bir Büyükanneme baktı. Sonra kollarını iki yana açtı. Kollarına atıldım ve yüzümü rahibe cüppesine gömüp hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Şışşt, yavrum. Her şey yoluna girecek. O şu anda Yüce Hanımımızın kollarında," diye mırıldanarak sırtımı okşadı.

Nihayet konuşabilir hale gelince kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve hayatım boyunca hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmediğimi düşündüm. "Geldiğiniz için çok teşekkürler, Rahibe."

"Beni çağırmandan onur duydum. Gelişim biraz zaman aldığı için özür dilerim. Manastırdan ayrılmadan önce söndürmem gereken çok yangın vardı." Kolunu omzumdan indirmeden Büyükannemin yatağına doğru yürüdü.

"Sorun değil. Şimdi buradasınız ya, yeter. Rahibe Mary Angela. Bu benim Büyükannem Sylvia Kızılkuş." Sesim çatlak çatlak çıkmıştı. "O bana hem annelik hem babalık etti. Onu çok seviyorum."

"Böyle bir torunun sadakatini ve sevgisini kazandığına göre çok özel bir kadın olmalı."

Rahibe Mary Angela'ya baktım. "Hastanedekilerin benim bir çaylak olduğumdan haberleri yok."

"Kim olduğunun bir önemi olmamalı," dedi rahibe biraz sert bir sesle. "Senin ya da ailenin yardıma ya da bakıma ihtiyacı varsa, bunu sağlamak zorundalar."

"İşler her zaman öyle yürümüyor," dedim.

Bana gözlerini iri iri açarak baktı. "Ne yazık ki bu konuda sana katılmak zorundayım."

"Yani bana onlara kim olduğumu söylemeden yardım edecek misiniz?"

"Evet, edeceğim."

"İyi. Çünkü Büyükannemin ve benim yardımınıza ihtiyacımız var."

"Ne yapabilirim?"

Büyükanneme baktım. Yanına oturduğum andan beri çok huzurlu görünüyordu. Artık kuşların kanat seslerini duymuyor ve kötülüğü hissetmiyordum. Ama onu, birkaç dakikalığına bile olsa yalnız bırakmaya gönlüm razı gelmiyordu.

"Zoey?"

Bu müthiş rahibenin bilge ve sevecen gözlerine baktım ve ona gerçeği söyledim. "Sizinle konuşmam gerek ama bunu burada, birilerinin araya gireceği ya da bizi duyabilecekleri bir ortamda yapmak istemiyorum. Ama diğer taraftan Büyükannemi yalnız ve savunmasız bırakmak da içimden gelmiyor."

Bu tuhaf halimden etkilenmemişe benziyordu; sakin gözlerle bana baktı. Sonra kabarık siyah cüppesinin ceplerinden birine uzandı ve oradan küçük ama detaylı bir Meryem Ana heykelciği çıkardı.

"Biz konuşurken, Sevgili Meryem Anamızı burada bırakmam, seni biraz olsun rahatlatır mı?"

Kafamı salladım. "Sanırım, evet, Rahibe." Hıristiyanlığın annesinin, bir rahibenin cebinden çıkan heykelciğinin beni nasıl bu kadar rahatlatabildiğini analiz etmeye girişmeyecektim. İç sesimin bu rahibeye ve yanında taşıdığı "sihre" güvenebileceğimi fısıldamasına minnettardım.

Rahibe Mary Angela küçük Meryem Ana biblosunu Büyükannemin başucuna bıraktı. Sonra kafasını eğdi ve ellerini kavuşturdu. Dudaklarının kıpırdadığını görüyordum ama o kadar

yumuşak bir sesle mırıldanıyordu ki ne dediğini duyamıyordum. Rahibe önünde bir haç çizdi, parmaklarını öptü ve heykelciğe dokundu. Sonra ikimiz birlikte Büyükannemin odasından çıktık.

"Dışarıda hâlâ gün ışığı var mı?" diye sordum.

Bana şaşkın gözlerle baktı. "Güneş batalı saatler oluyor, Zoey. Saat akşamın onu."

Yüzümü ovuşturdum. O kadar yorgundum ki. "Bir süre dışarıda yürümemizin sizin için bir sakıncası var mı? Size anlatmakta zorlanacağım çok şey var. Gece havasını içime çekerken, işimin kolaylaşacağını hissediyorum."

"Hava çok yumuşak ve sakin. Seninle yürümekten memnuniyet duyacağım."

St. John's labiretinde yolumuzu bulmayı başardık ve nihayet batı tarafına, yani Utica Caddesi'ne ve karşı tarafta, Yirmi Birinci Cadde'yle Utica'nın köşesinde çağlayan güzel çeşmeye bakan kısma ulaştık.

"Çeşmeye doğru yürümek ister misiniz?" diye sordum.

Rahibe Mary Angela gülümseyerek "Sen nasıl istersen," dedi.

Bir süre hiç konuşmadan yürüdük. Çevreme bakınıyor, kuytulara saklanmış sapkın kuşları görmeye, sıradan kuzgunların sesiyle kolayca karıştırılabilecek alaycı ötüşlerini duymaya çabalıyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Bizi çevreleyen gecede hissettiğim tek şey bekleyişti. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaretti, bilmiyordum.

Çeşmenin biraz ilerisinde, hastanenin güney batı köşesine yerleştirilmiş, çevresi koyunlar ve çoban çocuklarla sarılmış beyaz mermerden yapılma Meryem Ana heykeline bakan ahşap bir

bank vardı. Acil servisin girişinde de, meşhur mavi şalıyla, renkli bir Meryem heykeli vardı. Tuhaf şey, daha önce burada ne çok Meryen heykeli olduğunu fark etmemiştim.

Bir süre bankta öylece oturup gecenin hoş sessizliğini dinledik. Sonunda derin bir nefes aldım ve Rahibe Mary Angela'ya bakmak için hafifçe yan döndüm.

"Rahibe, şeytanlara inanır mısınız?" Konuya şahdamarından girmeye karar vermiştim. Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, bunun için ne zamanım ne de sabrım vardı.

Rahibe gri kaşlarını kaldırdı. "Şeytanlar mı? Evet, inanırım. Şeytanların ve Katolik kilisesinin uzun ve çalkantılı bir geçmişi var."

Sonra, konuşma sırası bana geçmiş gibi, gözlerimin içine baktı. Rahibe Mary Angela'nın en çok sevdiğim yönü buydu işte. Sizin cümlelerinizi tamamlamayı kendilerine görev edinen yetişkinlerden değildi. Ayrıca, bir çocuk düşüncelerini toparlamaya çalışırken sessiz durmaya ve beklemeye tahammülü olmayanlardan da değildi.

"Onlarla şahsen tanıştığınız oldu mu?"

"Gerçek şeytanlarla hayır. Bir iki defa kıl payı kurtuldum ama hepsi de ya çok hasta ya da dürüstlükten uzak insanlar çıktılar." "Ya melekler?"

"Onlara inanıp inanmadığımı mı yoksa onları tanıyıp tanımadığımı mı soruyorsun?"

"İkisi de," dedim.

"Sırasıyla, evet ve hayır. Gerçi seçme şansım olsa, bir şeytanla değil, melekle karşı karşıya gelmeyi tercih ederdim."

"Bu kadar emin olmayın."

"Zoey?"

"*Nephilim* kelimesi size tanıdık geliyor mu?"

"Evet, Eski Ahit'te bahisleri geçer. Bazı din bilimciler, Golyat'ın bir nephilim ya da bir nephilimin mahsulü olduğuna inanırlar."

"Ve Golyat iyi biri değildi, değil mi?"

"Eski Ahit'e göre, hayır."

"Pekala... Benim size başka bir Nephilim'le ilgili bir hikaye anlatmam gerek. O da iyi biri değilmiş. Büyükannemin halkının anlattığı bir hikaye..."

"Halkı derken?"

"Büyükannem bir Cherokee'dir."

"Ah, anlat o zaman, Zoey. Kızılderili hikayelerine bayılırım."

"Pekala, sıkı durun. Bu anlatacağım öyle hoş bir uykudan önce masalı değil." Ve sonra Büyükannemin Kalona, Tsi Sgililer ve Alaycı Kuzgunlar hakkında anlattıklarını özetledim.

Hikayeyi Kalona'nın hapsedilişi ve Alaycı Kuzgunların babalarının döneceğini haber veren kaybolmuş şarkılarını anlatarak bitirdim. Rahibe Mary Angela bir kaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Nihayet konuştuğu zaman, benim bu hikayeye verdiğim tepkiyi tekrar etmesi kanımı dondurdu.

"Yani kadınlar, kilden yapılma bir bebeği mi canlandırmışlar?"

Gülümsedim. "Hikayeyi anlattığı zaman, ben de büyükanneme aynı şeyi sormuştum."

"Peki büyükannen ne tepki verdi?"

Yüzündeki sakin ifadeden gülmemi ve Büyükannemin bunun sadece bir masal ya da dini bir alegori olduğunu söylediğini duymayı beklediğini görebiliyordum. Oysa ona gerçeği söylemek zorundaydım.

"Büyükannem bana sihrin gerçek olduğunu hatırlattı. Ve atalarının –ki onlar benim de atalarım– beş elementi çağırabilen ve onlara emirler verebilen genç bir kızdan daha az inanılası olmadıklarını söyledi."

"Yeteneğin bu mu? Bu yüzden mi Sokak Kedileri'ne gelirken yanına bir koruma vermeye gerek görüyorlar?"

Bakışlarından beni yalancılıkla itham edip yeni kurulmuş arkadaşlığımıza son vermek istemediğini ama bana inanmadığını görebiliyordum. Bu yüzden ayağa kalktım ve banktan birkaç adım uzaklaşıp sokak lambasının altında durdum. Gözlerimi yumdum ve serin gece havasının derin derin soludum. Doğuyu bulmak için çok düşünmem gerekmedi. Kendiliğinden geliverdi. Yüzümü yolun karşı kıyısında ve benim durduğum yerin tam doğusunda kalan St. John's'a çevirdim. Gözlerimi açtım ve gülümseyerek "Rüzgar, son günlerde çağrılarıma hep cevap verdin. Sadakatinden dolayı sana büyük saygı duyuyor ve bana bir kez daha cevap vermeni rica ediyorum. Rüzgar, bana gel!" dedim.

Havada en ufak bir esinti yoktu ama ben ilk elementi çağırır çağırmaz tatlı, oyunbaz bir esinti çevremde dönmeye başladı. Rahibe Mary Angela çok yakınımda olduğu için rüzgarın bana itaat ettiğine bizzat şahit olmuştu. Hatta uçmasın diye, elini örtüsünün üstüne koymak zorunda kalmıştı. Şaşkın bakışına kaşlarımı oynatarak karşılık verdim. Ve sonra yüzümü güneye çevirdim.

"Ateş, gece soğuk ve her zaman olduğu gibi, şimdi de koruyucu sıcaklığına ihtiyacım var. Bana gel, ateş!"

Serin rüzgar birdenbire ılınıverdi. Hatta sıcak olduğu bile söylenebilirdi. Çevremde bir şöminenin çıtırtılarını duyabiliyor ve Rahibe Mary Angela'yla birlikte yumuşacık bir yaz akşamında ateşte sosis pişirmeye hazırlanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Hayret dolu bir iç çekişle "Aman Tanrım!" dediğini duydum.

Gülümsedim ve bir kez daha sağa döndüm. "Su, bizi arındırmana ve ateşin getirdiği sıcaklıktan kurtarmana ihtiyacımız var. Su, bana gel!"

Sıcağın yerini, bahar yağmurunun kokusu ve dokunuşuna bırakması iyi gelmişti doğrusu. Tenim ıslanmıyordu ama aslında ıslanmalıydı. Bu, bir yağmur fırtınasının ortasına düşüvermek gibi bir şeydi; yıkanıyor, serinliyor, yenileniyordum.

Rahibe Mary Angela yüzünü göğe çevirdi ve gerçekten bir yağmur damlası yakalamayı umarmış gibi ağzını açtı.

Sağa döndüm. "Toprak, sana her zaman yakın hissediyorum. Sen beslersin ve korursun. Bana gel, toprak!"

Bahar yağmuru, taze biçilmiş yaz samanının kokusuna dönüşüverdi. Yağmurun serinlettiği esinti şimdi yonca, güneş ve oyun oynayan şen çocuk sesleriyle doluydu.

Rahibeye baktım. Hâlâ bankta oturuyordu ama gri saçlarının uçuşmasına izin vermek için örtüsünü indirmişti ve bir taraftan gülüyor bir taraftan da yaz esintisini içine çekiyordu. Bu haliyle tatlı bir çocuğa benzemişti.

Bakışlarımı hissetti ve ben tam kollarımı havaya kaldırırken gözlerime baktı. "Bizi bir arada tutan ve benzersiz kılan ruhtur. Bana gel, ruh!"

Her zamanki gibi, ruh çağrıma cevap verirken, ruhumun o bildik ve tatlı duyguyla havalandığını hissettim.

"Ah!" Rahibe Mary Angela'nın iç çekişi, ne öfkeli ne korkmuş gibiydi. Hayranlıkla doluydu. Başını öne eğişini ve boynunda asılı duran tespihi kalbine bastırdığını gördüm.

"Teşekkürler, ruh, toprak, su, ateş ve rüzgar. Şimdi şükranlarımla çekilebilirsiniz. Hepinize çok teşekkür ederim," diye haykırarak kollarımı iki yana açtım. Elementler çevremde muzip çocuklar gibi, şöyle bir döndükten sonra geceye karıştılar.

Yavaş adımlarla banka döndüm ve saçlarını düzeltmekle ve örtüsünü yerine çekmekle meşgul olan Rahibe Mary Angela'nın yanındaki yerimi aldım. Sonunda bana baktı. "Bundan uzun süredir şüpheleniyordum."

Ondan duymayı beklediğim şey bu değildi. "Elementleri kontrol edebileceğimden mi şüpheleniyordunuz?"

Güldü. "Hayır çocuğum. Dünyanın görünmeyen güçlerle dolu olduğundan şüpheleniyordum."

"Alınmayın ama bir rahibenin böyle bir şey söylemesi çok tuhaf."

"Öyle mi? Öz olarak ruhtan oluşan bir şeyle evli olduğumu düşününce, bence o kadar da tuhaf sayılmaz." Kısa bir tereddütten sonra ekledi. "Ve bu güçlerin kıpırtılarını daha önce..."

"Elementlerin diye düzelttim. Beş element var."

"Kendimi düzeltiyorum. Bu elementlerin kıpırtılarını manastırımızda da hissetmiştim. Efsaneye göre, manastırımız bir güç noktasının üstüne inşa edilmiş. Görüyorsun ya Zoey Kızılkuş, çaylakların Rahibesi, bu akşam bana gösterdiğin şey bir şoktan ziyade, bir doğrulama oldu."

"Hah, bunu duyduğuma sevindim."

"Bana, Ghigua Kadınlarının kilden bir bakire yarattıklarını ve bu bakirenin, doğru yoldan sapmış bir meleği esir aldığını, Alaycı Kuzgunların onun dönüşüyle ilgili bir şarkı söylediklerini ve sonra ruha dönüştüklerini anlatıyordun. Ya sonra ne olmuş?"

Rahibenin havadan sudan bahseder gibi rahat bir tonla konuşması beni gülümsetmişti. Ciddi bir tavır takındım ve "Aslında uzunca bir süre, bin yıl kadar, hiçbir şey olmamış. Sonra bundan sadece birkaç gün önce, geceleri, çirkin karga gaklaması sandığım bir ses duymaya başladım."

"Ama karga olduklarını düşünmüyorsun."

"Olmadıklarını biliyorum. Her şeyden önce, aslında gaklamıyorlardı. Vıraklıyorlardı."

Kafasını salladı. "Kuzgunlar vıraklar. Kargalar gaklar."

Başımla onayladım. "Ben de öyle olduğunu duydum. Ayrıca, iki tanesinin saldırısına uğramam yetmezmiş gibi, dün gece bir tanesini gözlerimle gördüm. Penceremde durmuş, büyükannemin ben uyurken neler yapacağını anlatmasını dinliyordu. Zaten o tuhaf ve ölümcül *kaza*yı da arabasıyla bana bahsettiği yere giderken yapmış." Kaza kelimesini söylerken havaya tırnak işaretleri çizdim. "Görgü tanıkları, kazaya arabasına doğru uçan siyah bir kuşun neden olduğunu söylemişler."

"Aman Tanrım! Alaycı Kuzgunlar neden Büyükannenin peşine düşsünler ki?"

"Sanırım amaçları benden intikam almak ve onun bize daha fazla yardım etmesine engel olmaktı."

"Sana ve başka kime, hangi konuda yardım ediyordu ki?"

"Bana ve çaylak dostlarıma yardım ediyordu. Çoğunun elementlerle ilgili tekil yetenekleri var bir tanesi bizi yaşanması olası kötü olaylara karşı uyaran rüyamsı şeyler görüyor. Bilirsiniz işte, standart görüş olayı; ölümler, yıkımlar falan..."

"Bu arkadaşın Afrodit olmasın? Hani dün Malefiz'i –şükürler olsun– sahiplenen o tatlı genç bayan."

Sırıttım. "Evet, Görüş Kızı o. Ve hayır, hiçbirimiz Malefiz'i evlat edindi diye sevinçten havalara uçmadık." Rahibe Mary Angela'nın kahkahasının dinmesini bekledikten sonra sözlerime devam ettim. "Her neyse, Afrodit, Alaycı Kuzgunların kehaneti olduğunu sandığımız bir şey görmüş ve kağıda dökmüş."

Rahibe Mary Angela'nın beti benzi atmıştı. "Yoksa kehanet Kalona'nın döneceğini mi haber veriyor?"

"Evet, sanırım şu anda olan bu."

Rahibe "Ah, Meryem Ana!" diyerek istavroz çıkardı.

"İşte bu yüzden sizin yardımınıza ihtiyacımız var."

"Ama ben bu kehanetin gerçekleşmemesine nasıl yardım edebilirim ki? Nephilim'le ilgili birkaç şey biliyorum ama bu Cherokee efsanesi hakkında bir bilgim yok."

"Hayır. Sanırım biz kehanetin büyük kısmını çözdük. Ve bu akşam da bu kehanetin yoluna taş koyacağına inandığımız bir takım ciddi girişimlerde bulunacağız. Benim sizden yardım istediğim konu, Büyükannem. Alaycı Kuzgunlar haklıydılar. Büyükanneme musallat olurken, asıl hedefleri bendim. Ona işkence edemesinler diye büyükannemin yanından ayrılmak istemiyorum. St. John's'takiler bu Pagan olayından haz etmedikleri için bir Şifacı çağırmama hoş bakmıyorlar. Bu yüzden manen güçlü ve bana inanan birine ihtiyacım var."

"Ve burada ben devreye giriyorum."

"Evet. Bana yardım edecek misiniz? Ben kehaneti bin yıl ya da elimden geldiğince ötelemeye çalışırken, büyükannemin yanında kalıp onu Alaycı Kuzgunlardan korur musunuz?"

"Seve seve." Rahibe ayağa kalktı ve kararlı adımlarla yürümeye başladı. Sonra dönüp bana baktı ve "Ne o? Yoksa beni odaya uçurabilmek için rüzgarı yeniden çağırman gerekir mi sanıyordun?"

Güldüm ve onunla birlikte caddeyi geçtim. Bu defa girişteki Meryem Ana'nın önünde başını öne eğip fısıltıyla dua edişini sabırsızlanarak beklemedim. Bu defa Meryem Ana'ya dikkatle baktım ve yüzündeki iyiliği ve bakışlarına yansıyan bilgeliği ilk defa fark ettim. Rahibe Mary Angela diz çökerken "Ateş, sana ihtiyacım var," diye fısıldadım. Çevremi saran sıcaklığı, avucuma hapsettim ve heykelin ayakları dibinde sönük duran adam

mumunun üstünde parmaklarımı şaklattım. Mum, yarım düzine kadar başka mumla birlikte, mutlu mutlu yanmaya başladı. "Teşekkürler, ateş. Şimdi gidebilirsin," dedim.

Rahibe Mary Angela hiçbir şey demedi, sadece yanan adak mumlarından birini alıp ümitle bana baktı. Benim hiçbir şey söylemediğimi görünce "Bir çeyrekliğin var mı?" diye sordu.

"Evet, sanırım." Elimi pantolonumun cebine soktum ve o günün daha erken saatlerinde kola makinesinden aldığım bozuk paraları çıkardım. Elimde iki çeyrek, iki onluk ve bir beşlik vardı. Bu paralarla ne yapmamı istediğini bilmediğim için elimi ona uzattım.

Gülümsedi ve "İyi," dedi. "Şimdi hepsini bu mumu aldığımız yere koy da yukarı çıkalım."

İsteğini yerine getirdim. Sonra birlikte Büyükannemin odasına çıktık. Rahibe, sönmesin diye, elini adak mumunun alevine siper etmişti.

Büyükannemin odasına girdiğimizde kanat seslerini duymadım. Ayrıca, görüş alanıma girip kaybolan o karaltılardan da eser yoktu. Rahibe Mary Angela, Meryem Ana heykelinin yanına gitti ve mumu önüne yerleştirdi. Sonra benim bütün gün oturduğum sandalyeye yerleşip boynundaki tespihi çıkardı. Bana bakmadan "Senin gitme zamanın gelmedi mi, evlat?" diye sordu. "Savaşman gereken bir kötülük olduğunu söylemiştin."

"Evet, var," dedim. Hızlı adımlarla Büyükannemin başucuna gittim. Hiç kıpırdamamıştı ama renginin daha sağlıklı göründüğünü, nefes alıp verişinin güçlendiğini düşünmeye çalıştım. Alnına bir öpücük kondurdum ve "Seni seviyorum Büyükanne," diye fısıldadım. Yakında döneceğim. O zamana kadar, Rahibe Mary Angela seninle kalacak. Alaycı Kuzgunların seni götürmelerine izin vermeyecek."

Sonra bir hastane sandalyesinde oturan bir refakatçiye göre fazla dingin ve başka bir dünyaya aitmiş gibi görünen rahibeye döndüm. Adak mumunun onun ve Tanrıçasının siluetlerine gölgeler saçan titrek alevinde tespih çekmeye başlamıştı. Tam teşekkür etmek için ağzımı açacakken benden önce davrandı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, yavrum. Bu benim işim."

"Hastaların başını beklemek mi?"

"İyilere, kötülüğü uzak tutmaları için yardım etmek..."

"İşinizde iyi olduğunuz için çok mutluyum," dedim.

"Ben de öyle."

Eğilip yumuşacık yanağını öptüm. Gülümsedi. Ama gitmeden önce söylemem gereken son bir şey daha vardı. "Rahibe, eğer bunu başaramazsam... Ben ve arkadaşlarım Kalona'yı durduramazsak ve o kalkarsa, buradaki insanlar için özellikle kadınlar için çok kötü olacak. Yeraltına sığınmanız gerekecek. Bir an önce kaçabileceğiniz ve bir süre kalabileceğiniz, bodrum katı, mahzen hatta mağara gibi bir yer biliyor musunuz?"

Kafasını salladı. "Manastırımızın altında bir zamanlar başka amaçlar için kullanılmış bir mahzen var. Eski hikayelere kulak vermek doğruysa, yirmili yıllarda yasadışı içki saklamak için kullanılmış."

"O zaman derhal oraya gitmelisiniz. Diğer rahibelerle de konuşun, bütün Sokak Kedileri'ni de yanınıza alın. Ve kendinizi yeraltına atın. Kalona topraktan nefret eder. Peşinizden gelemeyecektir."

"Anlıyorum ama ben bu işten galip çıkacağınıza inanmayı tercih ediyorum."

"Umarım haklısınızdır. Ama başarılı olamazsam bunu yapacağınıza ve Büyükannemi de yanınızda götüreceğinize söz verin lütfen." Gözlerinin içine bakarken, yaralı ve yaşlı bir kadını yo-

ğun bakımdan çıkarıp bir manastırın mahzenine taşımanın kolay iş olmadığını hatırlatmasını bekliyordum.

Ama o dingin bir ifadeyle gülümsemekle yetindi. "Bana güvenebilirsin."

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım.

"Sihir yapabilen bir tek sen mi varsın sanıyorsun?" Gri kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar genelde rahibelerin eylemlerini sorgulamazlar."

"Hah. Evet, tamam. Pekala o zaman. Bende cep telefonu numaranız var. Yanınızdan ayırmayın. Sizi mümkün olduğunca çabuk arayacağım."

"Büyükanneni ve beni merak etme. Yaşlı kadınlar kendilerine nasıl bakacaklarını bilirler."

Yanağına bir öpücük daha kondurdum. "Rahibe, siz de Büyükannem gibisiniz. Siz ikiniz asla yaşlanmayacaksınız."

BÖLÜM OTUZ

Onun arabasına gidip, motoru çalıştırıp hastaneye kadar geleceği sürede yolu kolayca yürüyebilecekken, Darius'u beklemek hiç içimden gelmiyordu ama ayaklarım geri geri gidiyordu. Gece dost olmaktan çıkmış; ürkütücü ve kaypak bir düşmana dönüşmüştü. Darius'u beklerken, Stevie Rae'nin numarasını çevirdim.

Ama cevap vermedi. Hatta telefon hiç çalmadan, telesekreter devreye girdi. Bir kez daha ne tür bir mesaj bırakmam gerektiğini bilemedim. *Merhaba, Stevie Rae, sen bu gece çıkıp gelmeden önce sana büyük bir kehanet ve eski çağdan kalma bir musibetten bahsedecektim ama neyse artık daha sonra anlatırım.* Nasılsa bu, bana hiç doğru gelmiyordu. Bu yüzden, Darius'u beklerken, kendi kendime Stevie Rae'yi daha önce aramayı akıl etmediğim için çıkıştım ama Büyükannemin kazası aklımı başımdan almıştı.

Zaten Alaycı Kuşların niyeti de buydu.

Darius'un siyah Lexus'u Acil Servis girişinin önündeki girintiye yanaştı ve Darius derhal arabadan indi.

"Büyükannen nasıl?"

"Bir değişiklik yok. Doktor bunun da iyi bir şey olduğunu

söylüyor. Bu gece Rahibe Mary Angela yanında olacak; bu sayede ben de okula dönüp arınma ayinini yapabileceğim."

Darius başını hafifçe eğdi ve arabayı geldiği yöne çevirdi. "Rahibe Mary Angela güçlü bir rahibe. Ondan mükemmel bir vampir olurmuş."

Gülümsedim. "Böyle düşündüğünü ona da söylerim. Bugün bilmem gereken bir şey oldu mu?"

"Büyükannenin kazası duyulunca, ritüelin erteleneceğine dair söylentiler dolaşmaya başladı."

"Ah, hayır. Bunu kesinlikle yapmamalıyız," dedim telaşla. "Bu ritüel ertelenemeyecek kadar önemli."

Bana meraklı bir bakış attı ama "Neferet de öyle söyledi," demekle yetindi. "Shekinah'ı bu gecenin programına uymaya ikna etti."

"Öyle mi?" Neferet'in o geceki ritüeli yerine getirmemi neden önemsediğini merak etmiştim doğrusu. Belki de Afrodit'in toprakla ilgili yeteneğini kaybettiğini hissetmiş ve bunun hem Afrodit hem benim için müthiş bir utanç vesilesi olacağını düşünerek sabırsızlanmaya başlamıştı. Eğer beklentisi buysa, Neferet'i gerçekten büyük bir sürpriz bekliyor demekti.

Darius konsoldaki dijital saate bakarak "Gerçi zamanın bir hayli daraldı," dedi. "Üstünü değiştirip doğu duvarına gidersin."

"Sorun değil. Zamanım dar olunca daha iyi iş çıkarıyorum," diye yalan söyledim.

"Sanırım Afrodit ve grubun diğer üyeleri her şeyi hazırladılar."

Kafamı salladım ve gülümseyerek "Afrodit, ha?" dedim.

O da gülümsedi. "Evet, Afrodit."

Arabayı kenara çekti ve benden hızlı davranıp kapımı açtı.

"Teşekkürler, erkek arkadaş," diye takıldım. "Ritüelde görüşürüz."

"Dünyada kaçırmam," dedi.

"Aman Tanrım! Büyükannen iyi mi? Duyunca ne kadar üzüldüğümü anlatamam." Jack tam bir gay kasırgası gibi odama daldı. Abartılı kucaklaması sırasında beni az kalsın nefessiz bırakıyordu. Düşes de onunla birlikte üzerime atladı. Kuyruğunu deli gibi sallayarak, nefes nefese hoş geldin diyordu.

Damien, Jack ve Düşes'in peşinden içeri girdi ve beni kucaklarken "Evet, Büyükannen için çok korktuk," dedi. "Onun için lavantalı bir mum yaktım ve bütün gün hiç söndürmedim."

"Büyükannem buna bayılırdı," dedim.

Erin "Eee, son durum ne? İyileşecek mi?" diye sordu.

"Evet, Afrodit bize bir bok söylemedi," dedi Shaunee.

"Size bildiğim her şeyi söyledim," dedi Afrodit. Odaya en son o girmişti. "Ve bir iki günden önce, durumunun netleşmeyeceğini de anlattım."

"Bütün bildiğimiz bu," dedim. "Ama görünüşe bakılırsa, en azından kötüye gitmiyor."

Jack "Kazaya gerçekten de Alaycı Kuzgunlar mı neden olmuş?" diye sordu.

"Hiç şüphem yok. Hatta ben oraya gittiğimde, odasında bir kuzgun vardı."

"Onu tek başına bırakmanın iyi fikir olduğundan emin misin? Yani ona zarar veremezler mi?"

"Verebileceklerinden eminim. Ama Büyükannem yalnız değil. Hatırlıyor musunuz, size Sokak Kedileri'nde çalışan şu rahi-

beden bahsetmiştik. O şu anda Büyükannemin yanında ve ona herhangi bir şeyin yaklaşmasına izin vermeyecek."

"Rahibeler beni çok korkutuyor," dedi Erin.

"Beni de ürküttükleri kesin. İlkokulun beş senesini özel bir Katolik Okulu'nda geçirdim ve sizi temin ederim gerçekten köttttüüüü kadınlar," dedi Shaunee.

Afrodit "Rahibe Mary Angela kesinlikle bu işin çaresine bakabilir," dedi.

"Ve Büyükanneme musallat olmaya yeltenecek herhangi bir Alaycı Kuzgunun," diye ekledim.

"Yani rahibenin Alaycı Kuzgunlar'dan haberi var mı?" diye sordu Damien.

"Her şeyi biliyor. Kehaneti ve diğerlerini. Büyükannemi yalnız bırakmamasının neden bu kadar önemli olduğunu anlaması için her şeyi anlatmak zorunda kaldım." Durdum ve her şey itiraf etmeye karar verdim. "Ayrıca, ona güveniyorum. Onun yanındayken iyinin gücünü hissediyorum. Ve bana Büyükannemi fazlasıyla hatırlatıyor."

"Bu arada, Nyx'in onların Meryem Ana'larının farklı bir versiyonu olduğuna inanıyor. Yani bizi kötü ve doğrudan cehenneme gidecek yaratıklar olarak görmüyor," dedi Afrodit.

"Bu ilginç," dedi Damien. "Onunla tanışmak isterim. Tabii şu Kalona deliliğini atlattıktan sonra."

"Delilik demişken, içinizde dadı kamerasına göz atan oldu mu?" diye sordum.

Jack kafasını salladı ve elini çantasına vurdu. "Evet, takipteyim ama ölüm sessizliğinden başka bir şey yok." Kıkırdadı ve elini ağzına vurdu. "Özür dilerim. Belki ö-l-ü olan arkadaşımıza saygısızlık etmek istememiştim," dedi.

"Tatlım, sorun değil," dedim kolumu omzuna atarken. "Böyle durumlarda mizah iyi geliyor. Ayrıca kıkırdadığın zaman çok şeker oluyorsun."

"Pekala, midem bulanıp bu hoş yeni elbisemin üstüne kusmadan önce, ritüelin temel planını gözden geçirmeye ve işe koyulmaya ne dersiniz? Bu gece geç kalmamız hiç iyi olmaz," dedi Afrodit.

"Evet, haklısın. Bu işi halletmeliyiz. Ama hepiniz çok iyi görünüyorsunuz," dedim sırıtarak. "Biz çok hoş bir grubuz."

Hepsi gülümsediler ve reverans yapıp eğildiler. Hatta kendi çevresinde dönenler de oldu. Bu arınma ritüeline yepyeni giysiler giymemiz İkizler'in fikriydi. Yeni yılı ve yeni arınmış bir okulun yeniliğini sembolize etmek için, hepimizin yeni şeylere ihtiyacımız olduğunu söylediler. Aynı cümle içinde çok fazla "yeni" kelimesi kullandığımızı düşündüm ama üzerinde duramayacak kadar meşguldüm. Bu yüzden, ben Büyükannemin başını beklerken, İkizler alışverişe çıkmışlardı. (Dersten nasıl kaçtıklarını sormadım, bazı detayları bilmemek daha iyiydi.) Hepimiz baştan ayağa siyahlar içindeydik ama kıyafetlerimiz farklıydı. Afrodit'in elbisesi siyah kadifeydi; yakası damla biçiminde, eteği bir hayli kısaydı. Siyah, yüksek topuklu çizmeleriyle öldürücü güzellikteydi. *Ne olursa olsun, iyi göründüğünüz sürece her şey yoluna girer,* ilkesine göre hareket ettiğini tahmin etmiştim. Damien ve Jack baştan ayağa simsiyahtılar. Erkek kıyafetleri konusunda çok fazla bilgim olmasa da, çok hoş göründüklerini söyleyebilirdim. İkizler siyah mini eteklerinin üstüne hoş bulmakla, hamile kıyafetlerini andırdıklarını düşünmek arasında gidip geldiğim yakası büzgülü bol bluzlardan giymişlerdi. Tabii ki bundan İkizler'e asla bahsetmeyecektim. Bense Erin'in benim için seçtiği yeni bir elbise giymiştim. Siyahtı ama yakasına ve dar kollarına kırmızı renkli cam boncuklar işlenmişti. Dizleri-

min hemen üstüne kadar inen eteğinin uçlarından da aynı boncuklardan sarkıyordu. Elbise tam üstüme göreydi ve elementleri harekete geçirmek için kollarımı kaldırdığım zaman, ay ışığının bu boncuklarda kan damlaları misali parlayacağını biliyordum. Başka bir deyişle, gerçekten çok hoş görünecekti.

Tabii ki hepimiz Karanlık Kızlar ve Erkekler kolyelerimizi takmıştık. Benimkinin üzerinde, tıpkı elbisemdeki gibi, kırmızı taşlar parlıyordu.

Arkadaşlarıma bakarken gurur ve güvenle gülümsedim. Büyükannem, Rahibe Mary Angela'nın yanında emin ellerdeydi. Arkadaşlarım yanımdaydı ve bu defa aramızda tek bir sır dahi yoktu. Ritüel iyi gidecek, Stevie Rae ve kırmızı çaylaklar açığa çıkacak ve Neferet, bu işteki rolünü itiraf etsin ya da etmesin onları artık inkar edemeyecekti. Erik benimle yeniden konuşmaya başlamış sayılırdı. Ve erkeklerden bahsetmişken, Stark'ın ölümden döneceği konusunda umutluydum. Bu defa bir çocuğun ölümden dönüşüne, güçlü bir vampir olan Shekinah da şahit olacaktı. Ve ben, (bir kez daha) aynı anda iki erkekle birden ilgilenme ihtimalim konusunda endişe duymayacaktım. Ya da en azından, şimdilik endişe duymama gerek yoktu.

Kısacası, kendimi gayet iyi hissediyordum ve hepimiz bize musallat olmaya çalışan o eski çağdan kalma kötülükle savaşmaya hazırdık.

"Pekala, ritüel üç aşağı beş yukarı her zamanki gibi gidecek. Ben Jack'in seçtiği müzik eşliğinde çembere yaklaşacağım."

Jack hevesle başını salladı. "Hazırım! Sen çembere yaklaşırken Bir Geyşanın Anıları'nın soundtrackinden en iyi bölümleri alıp başka bir şeyle karıştırdım. Ama bu başka şey kısmını kendime saklayıp sana sürpriz yapmak istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Bu gece bir sürprize ihtiyacımın olduğunu kim söylemişti?

"Endişelenme," dedi Damien. "Çok hoşuna gidecek."

İç geçirdim. Zaten bir değişiklik yapmak için artık çok geçti. "Sonra ben elementleri çağırarak çemberi oluşturacağım. Afrodit, senin doğu duvarının yanındaki büyük meşe ağacının tam önünde durduğundan emin olmalıyız."

"Halledildi bile, Z," dedi Erin.

"Jack ve Damien ses düzenini kurarken biz de mumları ve ritüel masasını yerleştirdik. Toprak mumunu ağacın tam önüne koyduk."

"Ah, çocuklar Stevie Rae gözünüze çarptı mı?"

İkizler, Damien ve Jack "Hayır," dediler.

İç geçirdim. Gelse iyi olurdu.

"Endişelenme," dedi Damien, "Gelecektir."

Afrodit'le birbirimize baktık. "Umarım," dedim. "Yoksa ben toprağı çağırdığımda, mum elinden fırlayıp gidince ne yaparız, hiç bilmiyorum."

Jack yardımcı olmaya çalışarak "Sen mumu yakarken, Afrodit yorumsal bir dans yapma bahanesiyle, mumu yere bırakabilir," dedi. Afrodit gözlerini çevirdi ama ben "Plan B'ye ihtiyaç duymayacağımızı umalım," dedim. "Stevie Rae ortaya çıkıp bütün elementler harekete geçince, yani çember kurulunca ben kırmızı çaylaklar ve ortaya çıkışlarının okulu sırlarından arındırmaya nasıl yardım edeceği konusunda genel bir duyuru yaparım."

Damien "Mükemmel bir açıklama," dedi.

"Teşekkürler," dedim. "Ritüelden sonra da bir yığın açıklama yapmak zorunda kalacağımızı tahmin ediyorum. Bu yüzden ayini kısa keseceğim."

"Ve sonra Neferet'in çöküşüyle uğraşmasını izleyeceğiz,"

dedi Afrodit.

"Ve eğer, Neferet sandığımız gibi Kraliçe Tsi Sgili'yse, Shekinah'ın hışmından kurtulmak için nereye kaçacağını bilemeyecek ve Kalona'nın kehanetiyle ilgili bir şey yapacak hali kalmayacak," dedim. *Ve eğer en kötüsü olursa ve Kraliçe Tsi Sgili, Stevie Rae ya da onun kırmızı çaylaklarından biriyse, bunu halletme işini Shekinah ve Nyx'e bırakacağım.* Yüksek sesle ekledim: "Damien, her ihtimale karşılık, Alaycı Kuzgunlara karşı tetikte ol. Onlardan birini gördüğünü ya da duyduğunu düşünürsen, rüzgarınla onu savur."

"Merak etme," dedi Damien.

"Hepimiz hazır mıyız?" diye sordum.

"Evet!" diye bağırdılar.

Sonra hep birlikte yatakhaneden çıktık ve güven dolu kalplerle masumiyetimizin son anlarına doğru yürümeye başladık.

BÖLÜM OTUZ BİR

Bütün okul toplanmış bizi bekliyor gibiydi. İkizler, yüksek sütun mumları yerlerine yerleştirerek sahneyi önceden belirledikleri için, çaylaklar ve vampirler, büyük meşe ağacını biraz sonra başlayacak ayinin odak ve başlangıç noktası olarak kabul ederek, iç çemberin hemen dışına geniş bir daire çizmişlerdi.

Erebus'un Oğulları'nın hepsinin orada olduklarını görmek beni sevindirmişti. Savaşçıların bir kısmı çemberin dışında, bir kısmı da okulu çevreleyen yüksek, tuğla duvarın üstünde konumlanmışlardı. Bunun Stevie Rae'nin ve kırmızı çaylakların işini zorlaştırdığını tahmin edebiliyordum ama Alaycı Kuzgunlar'ı, Kalona'yı ve vampirleri öldürenler her kimse, onları düşününce, savaşçıların varlığı içime su serpiyordu.

Damien, İkizler ve Afrodit elementlerini temsil eden renklerdeki mumlarını alıp iç çemberdeki yerlerine geçerken, ben ve Jack kenarda bekledik. Parmaklarımın ucuna yükselince, zaman zaman Nyx için çemberin merkezine yerleştirdiğimiz ziyafet sofrasını görebiliyordum. Bu akşam da masada, kış mevsimine uygun olarak kuru meyveler, salamura sebzeler ve şarapla dolu ritüel kadehi gibi şeylerin olduğunu tahmin ediyordum. Masa-

nın yanında birini görür gibi oldum ama arada o kadar çok insan vardı ki emin olamadım.

Shekinah beni "Uğurlar olsun!" diye selamladı.

"Uğurlar olsun!" Ben de gülümseyerek selamına karşılık verdim.

"Büyükannen nasıl?"

"Hayata tutunuyor," dedim.

"Ritüeli iptal etmeyi ya da en azından ertelemeyi düşündüm ancak Neferet ritüeli planladığımız şekilde gerçekleştirmemiz için ısrar etti. Bunun senin için önemli olduğuna inandığı belliydi."

Söylediklerini ilgiyle ama nötr bir ifadeyle dinlemek için elimden geleni yapıyordum.

"Şey, bence de bu ritüel çok önemli. Üstelik iptaline sebep olmak istemezdim." Çevreme bakındım. Neferet'in beni iyice germek için orada olmaması beni şaşırtmıştı doğrusu. Bu ritüelin planlandığı gibi bu gece yapılmasında ısrar etmesinin tek nedeninin, Büyükannemin kazası nedeniyle tatsız ve dalgın olacağımı tahmin etmesi olduğunu biliyordum. "Neferet nerede?" diye sordum.

Shekinah arkasına baktı. Kaşları çatıldı. Sonra bakışlarını kalabalıkta dolaştırdı. "Az önce hemen arkamdaydı. Şimdi burada olmaması çok tuhaf."

"Büyük ihtimalle çemberdeki yerini almıştır." Yüzümün, zihnimin içinde çalan tehlike çanlarını ele vermediğini umuyordum. Jack'in ses düzeniyle uğraştığı tarafa baktım. "Sanırım artık başlasam iyi olacak."

"Ah, az kalsın söylemeyi unutuyordum. Aslında bunu söyleme işini Neferet'e bırakmıştım ama..." Shekinah duraksadı ve Neferet'i görmek için bir kez daha çevresine bakındı. "Her ney-

se, ben de anlatabilirim. Neferet senin daha önce böyle büyük çaplı bir arınma ayini yönetmediğinden ve henüz çok genç bir çaylak olduğun için bilmiyor olabileceğinden bahsetti. Bu tür ritüeller sırasında, elementlere sunacağın adak şarabının içine bir vampirin kanını karıştırman gerekiyor."

"Ne?" Onu doğru duymuş olamazdım.

"Evet. Aslında çok basit. Erik Night, zavallı Loren Blake'imizin yerini alıp seni çembere davet etme görevine gönüllü olmasının yanı sıra geleneksel rahibenin refakatçisi rolünü üstlenmeyi ve sana kanını sunmayı kabul etti. Onun müthiş bir aktör olduğunu duydum. Bu geceye çok uyacağından eminim. Ona ayak uydurman yeterli."

Jack, Shekinah'ın yanında belirdi ve "Bahsettiğim sürpriz buydu," dedi. "Yani Erik'in seni çembere davet etmesi olayı. Kan kısmı için sadece 'her neyse' diyorum." Bunu henüz, kan olayından derinden etkilenmeyecek –benim aksime– kadar genç olan bir çaylak söylüyordu. "Erik'in gönüllü olması harika değil mi?"

Kendimi zorlayarak "Ah, evet harika," dedim.

Shekinah "Artık ben de yerimi alayım," dedi. "Kutsanmaya."

Arkasından "Kutsanmaya" diye mırıldandım ve Jack'e döndüm.

"Jack," diye fısıldadım. "Ben olsam Erik'in bu akşam Loren'in rolünü üstlenmesini hoş bir sürpriz olarak değerlendirmezdim."

Jack kaşlarını çattı. "Damien ve ben hoş olacağını düşündük. Bu ikinizin konuşmayı deneyebileceğiniz anlamına geliyor."

"Ama bütün okulun önünde olması gerekmiyor!"

"Şey... Im... Ben böyle düşünmemiştim." Jack'in dudakları titriyordu. "Özür dilerim. Kızacağını bilseydim, baştan söylerdim."

Elimi alnımdan geçirip yüzüme düşen saçları ittim. Şu anda en son ihtiyaç duyacağım şey, Jack'in gözyaşlarına boğulmasıydı. Hayır, aslında en son ihtiyaç duyacağım şey, ciddi anlamda seksi bir Erik ve onun leziz kanıyla bütün okulun önünde yüzleşmek zorunda kalmaktı. *Pekala, Pekala... Derin derin nefes al... sen bundan daha utanç verici durumları atlattın.*

Jack burnunu çekerek "Zoey?" dedi.

"Jack, sorun değil. Gerçekten. Ben sadece şaşırdım o kadar. Zaten sürprizler de bunun için değil midir? Hemen toparlanırım."

"Tamam. Emin misin? Hazır mısın?"

Son hızla tam aksi yönde kaçmamak için "Evet ve evet," dedim. "Müziği başlatır mısın, lütfen?"

"Onlara günlerini göster, Z!" dedi ve ses ekipmanlarının yanına koşup müziği başlattı.

Gözlerimi yumdum ve zihnimi temizlemek ve elementleri davet edip ayini başlatmaya hazırlamak için derin derin nefes aldım. Erik sürprizi yüzünden Jack'e monitöre göz kulak olmasını hatırlatmayı unutmuştum.

Her zaman olduğu gibi, çembere doğru yürürken ve müzikle dolarken sinir küpüydüm. Bu akşam, Bir Geyşanın Anıları'nın soundtracki bana her zamankinden güzel ve etkileyici geliyordu. Kollarımı kaldırdım ve bedenimi orkestrayla mükemmel bir uyum içinde hareket ettirmeye başladım. Sonra müziğe ve geceye, Erik'in sihir etkisi yaratan sesi katıldı.

Parlayan yıldızların altında,

Işıl ışıl ayın altında,

Gece, yakıcı öğle saatinin

Yaralarını iyileştirirken...

Şiirin dizeleri, Erik'in sesiyle birleşip beni etkisi altına almıştı. Başımı arkaya attım ve müzik, dans ve sihir bir araya gelip sımsıkı örülürken, çembere doğru ağır ağır ilerledim.

Ve işte diyorum ki sana,

Nefret kalbini ele geçirirse,

Günün sıcak mücadelesi sona erdiğinde,

Nefreti kalbinden def et.

Erik'in okuduğu şiirin mükemmelliğini içimde hissederek, çemberin etrafında dolaşmaya başladım. Bana çok doğru geliyordu ve biliyordum ki daha önce, Loren beni çembere davet ettiğinde, bunu beni sersemletmek ve baştan çıkarmak için bir fırsat olarak kullanmıştı. Ritüelin ben ya da diğer çaylaklar ve hatta Nyx için, ne anlama geldiğini düşünmemişti bile. Loren'in bütün amacı durumdan kendine fayda sağlamaktı. Bunu şimdi görebiliyor ve beni nasıl bu kadar kandırabildiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Erik'le birbirlerinden, güneşle ay gibi farklıydılar. Seçtiği şiir affetmek ve şifayla ilgiliydi; ve her ne kadar bunu kısmen bana hitaben okuduğunu düşünmek hoşuma gitse de, ilk düşüncesinin okul ve iki profesörlerinin ölümünü atlatmaya çabalayan çocuklar olduğundan emindim.

Hayal kırıklığıyla dolu o gün,

Ne kadar ve nasıl yanlış olursa olsun,

Artık geçmişte kaldı
Artık sona erdi.
Yara izlerini unut, affet
Parlak yıldızların
Parlayan ayın ötesinde
Uyku sonunda seni bulacak.

Ben, çemberin ortasında, Nyx'in masasının hemen yanında Erik'le buluşurken, şiir de sona ermişti. Kafamı kaldırıp ona baktım. Koyu renk saçlarını ve gözlerinin mavisini vurgulayan simsiyah kılığı içinde her zamankinden daha uzun boylu ve insanın nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu.

"Merhaba, Rahibem," dedi yumuşak bir sesle.

"Merhaba, refakatçim..."

Beni, sağ yumruğunu kalbinin üstüne bastırarak ve eğilerek, resmi bir selamla selamladıktan sonra masaya döndü. Yeniden bana döndüğünde, bir elinde Nyx'in işlemeli gümüş kadehi, diğerinde de törensel bir bıçak vardı. "Törensel" derken oyuncak bir bıçaktan bahsetmiyorum. Bu keskin, hem de fena halde keskin bir bıçaktı ama aynı zamanda çok güzeldi. Üzerine Nyx'e adanmış sözcükler ve semboller kazınmıştı.

Bıçağı bana uzatırken "Buna ihtiyacın olacak," dedi.

Bıçağı ne yapmam gerektiğini bilmeyerek aldım; keskin kısmında parlayan ay ışığından rahatsız olmuştum. Neyse ki müzik hâlâ devam ediyordu ve bizi izleyenler büyüleyici *Geisha* melodisi eşliğinde usul usul sallanmaya başlamışlardı. Başka bir deyişle, evet bizi izliyorlardı ama ortama kaygısız bir beklenti hakimdi. Üstelik sesimizi alçak tuttuğumuz sürece bizi duyamazlardı. Damien'e baktım. Kaşlarını oynattı ve göz kırptı. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

Erik "Zoey? Sen iyi misin?" diye fısıldadı. "Canımın çok yanmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Yanmayacak mı?"

"Bunu daha önce hiç yapmadın, değil mi?"

Kafamı hafifçe salladım.

Sadece kısa bir an için yanağıma dokundu. "Bütün bunlara ne kadar yabancı olduğunu hep unutuyorum. Pekala, çok kolay. Ben sağ elimi, avucum yukarı dönük şekilde, kadehin üstüne uzatacağım." Sol eline geçirdiği kadehi havaya kaldırdı. İçindeki kırmızı şarabın kokusunu duyabiliyordum. "Sen hançeri başının üstüne kaldır; dört tarafı selamladıktan sonra, elimi kes."

"Elini mi keseyim?" Yutkundum.

Gülümsedi. "Kes, çiz, her neyse... Bıçağı işaret parmağımın altındaki etli kısma sürt. Bıçak cidden çok keskin, bu yüzden sana bir iş bırakmayacak. Sen, bu fedakarlığım için bana Nyx adına teşekkür ederken, elimi çevireceğim; kanın bir kısmı kadehe akacak. Bir süre sonra yumruğumu kapatacağım; sen o zaman kadehi alıp Damien'a gidecek ve ayini başlatacaksın. Bu akşam, elementlerin temsilcilerine birer yudum şarap verecek ve bütün okulu arındırma kısmından önce, ritüel gereği, elementleri arındırmış olacaksın. Anladın mı?"

"Evet," dedim titrek bir sesle.

"O zaman işe koyulsak iyi olur. Endişelenme. Başaracaksın," dedi.

Kafamı hafifçe salladım ve hançeri havaya kaldırdım. "Rüzgar, Ateş, Su, Toprak! Sizleri selamlıyorum," diyerek hançeri sırasıyla doğu, güney, batı ve kuzey istikametlerine tuttum. Elementlerin gücünün beni sarmaya başladığını ve onları çağırmama hazır olduklarını hissedince sinirlerim de gevşemişti. Selamımın yankılarını hissederek hançeri indirdim. Ucunu, Erik'in

başparmağının altına bastırdım ve sonra bana anlattığı gibi, tek bir seri hareketle keskin bıçağı avucuna değdirdim.

Kanının ılık, karanlık ve tarif edilmeyecek lezzetteki kokusu, beni anında çarpmıştı. Avucunda mücevher taneleri gibi beliren kan boncuklarına büyülenmiş gözlerle baktım. Sonra Erik elini çevirdi ve kanını hazır bekleyen şarabın içine akıttı. Açık mavi gözlerine baktım.

"Nyx adına, bu geceki fedakarlığın, sevgin ve sadakatin için teşekkür ederim. Nyx ve onun Rahibesi seni kutsuyorlar." Sonra eğildim ve kanayan elinin dış tarafına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Ona yeniden baktığım zaman, gözlerinde sıradışı bir parlaklık gördüm. Sanki yüzüne şefkat ve yakınlık inmişti. Ama sadece Nyx'in refakatçisi olarak üstlendiği rolü mü oynuyor yoksa bana gösterdiği duyguları gerçekten yaşıyor mu, ayırt etmem imkansızdı. Yumruğunu sıktı ve beni "Şimdi ve her zaman Nyx'e ve Yüksek Rahibesi'ne sadık olacağım," diyerek selamladı.

Benden mi bahsediyordu yoksa rolünü mü tamamlıyordu bilmiyordum ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Bu yüzden kanla tatlandırılmış şarap kadehimi aldım ve Damien'in yanına gittim. Sarı mumunu kaldırdı ve gülümsedi.

"Rüzgar, sen bana nefes kadar yakın ve sevgilisin. Bu akşam gücünü, ölümün ve korkunun kokuşmuş nefesini temizlemek için kullanmanı istiyorum. Bana gelmeni istiyorum, rüzgar!" Bu ritüel biraz farklıydı ve görünüşe bakılırsa, Damien duruma benden daha hazırlıklıydı. Elinde hazır beklettiği çakmağı mumuna değdirdi. Mum aydınlandığı anda, çevremizi kontrollü bir rüzgar kuşattı. Damien ve ben birbirimize sırıtarak baktık. Sonra bir yudum alması için kadehi ona uzattım.

Saat yönünde, yani sağa doğru ilerledim ve elinde kırmı-

zı mumu, yüzünde hevesli gülümsemesiyle hazır bekleyen Shaunee'ye geldim.

"Ateş, sen ısıtır ve arındırırsın. Bu akşam, kalplerimizdeki karanlığı yakıp yok etmen için senin arındırıcı gücüne ihtiyacımız var. Ateş, bana gel!" Her zamanki gibi, Shaunee'nin mumuna bir çakmak değdirmeye gerek kalmamıştı. Kandil, azametli bir alevle kendiliğinden tutuşurken bizler de yön gösterici bir şömine ateşinin sıcaklığı ve ışığıyla donandık. Kadehi Shaunee'ye uzattım ve yudumunu almasını bekledim.

Sonra suya ve mavi mumuyla bekleyen Erin'e geçtim.

"Su, sana kirli gelir ve senden tertemiz ayrılırız. Bu akşam bizleri üzerimize tutunmak isteyen o aylak lekeden arındırmanı istiyorum. Su, bana gel!" Erin mumunu yaktı. Yemin ederim, bir kumsalı döven dalgaların sesini işitirken, tenimde çiğ tanelerinin ferahlığını hissettim. Kadehi Erin'e uzattım. Bir yudum aldı ve "Bol şans, Z," dedi.

Başımı yavaşça eğdim ve emin adımlarla Afrodit'e gittim. Toprağı çağırmamız halinde elinden fırlayacağını çok iyi bildiği yeşil mumuyla solgun ve gergindi. Dudaklarımı hemen hiç oynatmadan "Nerede o?" diye fısıldadım.

Afrodit gergin bir tavırla omuz silkti.

Gözlerimi yumdum ve dua ettim. *Tanrıçam. Bu işi yoluna koyman için sana güveniyorum. Ya da en azından, olur da aptal durumuna düşersem, beni bu durumdan kurtaracağına inanıyorum.* Bir kez daha. Gözlerimi açtığımda, kararımı vermiştim. Stevie Rae'nin orada olup olmaması bir şeyi değiştirmezdi. Herkese her şeyi anlatacaktım. Bir kısmı, kanıta gerek görmeden de inanırdı. Şansımı bu haliyle deneyecektim. Ben ve arkadaşlarım, doğruyu söylediğimi biliyorduk.

Bu yüzden toprağı davet etmeden önce, Afrodit'e göz kırp-

tım ve "İşte başlıyoruz," dedikten sonra yüzümü çembere ve bizi merakla izleyen kalabalığa çevirdim.

"Şimdi toprağı çağırmam gerekiyor. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama bir sorun var. Hepiniz, Nyx'in Afrodit'e toprakla ilgili bir özellik bahşettiğini görmüştünüz. Ancak bu özelliğin geçici olduğu, Afrodit'in onu, daha önce toprağı temsil eden Stevie Rae adına emanet aldığı ortaya çıktı."

Daha adını söylediğim anda, büyük meşe ağacının ve geceyle kararmış dallarının arasında bir hareketlilik oldu ve Stevie Rae büyük bir zarafetle, üstümüzdeki daldan yere atladı.

"Sıranın bana gelmesi ne uzun sürdü, Z," dedi. Sonra Afrodit'in yanına gitti ve elindeki mumu aldı. "Yerimi sıcak tuttuğun için teşekkür ederim."

Afrodit "Gelebilmene sevindim," dedi ve Stevie Rae'nin yerini alabilmesi için kenara çekildi.

Stevie Rae toprak pozisyonuna geçti ve sarı dalgalı saçlarını şöyle bir sallayarak, sırıttı. O gülümserken asma dalları, kuşlar ve çiçeklerden oluşan karmaşık dövmesi kıpkırmızı parlıyordu. "Tamamdır. Artık toprağı çağırabilirsin."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Doğal olarak sonrasında ortalık birbirine karıştı. Erebus'un Oğulları bağrışarak çemberimize doğru hamle yaptılar. Vampirler şok içinde feryat ediyorlardı. Kızların bir kısmının çığlık attığına yemin edebilirdim.

Stevie Rae'nin "Ah," diye fısıldadığını duydum. "Z, bu işi halletsen iyi olacak."

Stevie Rae'ye bakmak için hızla döndüm. Kibar bir girişle zaman kaybetmeden "Toprak bana gel!" dedim. Bir an paniğe kapılacak gibi oldum. Ne bende ne Stevie Rae de çakmak yoktu ama Afrodit, her zamanki serinkanlılığıyla aradan uzandı ve elinde tutmakta olduğu çakmağı ateşledi ve mumu tutuşturdu. Bir yaz çayırının kokuları ve sesleri çevremizi sarıvermişti. "Al, bir yudum iç," diyerek kadehi kaldırdım. Stevie Rae büyük bir yudum aldı. Ona hafifçe kaş çattım.

"Ne?" diye fısıldadı. "Erik pek lezzetliymiş."

Gözlerimi çevirdim ve çemberin merkezine, Erik'in ağzı bir karış açık halde Stevie Rae'ye baktığı yere koştum. Tek kolumu kafamın üstüne kaldırdım. Herhangi bir giriş yapmadan, "Ruh! Bana gel," dedim. Ruhumun hareketlendiğini hissederek, tören

çakmağını Nyx'in masasından aldım ve yanında bekleyen mor mumu yaktım. Sonra ben de, kanla tatlandırılmış şaraptan büyükçe bir yudum aldım.

Ve bu ne müthiş bir hazdı! Stevie Rae haklıydı, Erik gerçekten ağızlara layıktı ama ben bunu zaten biliyordum. Şarap, kan ve ruhun sağladığı zindelikle sırtımı dikleştirdim. Arkadaşlarımla daha fazla gurur duyamazdım. Çemberdeki yerlerinden bir an bile ayrılmamışlar, mumlarını ve elementlerinin kontrolünü ellerinde tutarak çemberimizin güçlü ve bölünmez kalmasını sağlamışlardı. Biraz önce kurduğum ışıltılı çemberin çevresinde dolaşırken, sesimi yükselttim ve bizi çevreleyen kargaşayı bastıracak bir sesle "Gece Evi, beni dinle!" diye haykırdım. Tanrıça'nın gücüyle katlanan sesim herkesi bir anda susturmuştu. Neredeyse, yaşadığım şokun etkisiyle ben de susuverecektim. Ama gırtlağını temizledim ve bu defa Tanrıça vergisi sesim olmadan bir kez daha konuştum. "Stevie Rae ölmedi. O başka bir tür Değişimden geçti. Bu, onun için zordu ve neredeyse insanlığına mal oluyordu ama o bunu aştı ve sonunda farklı bir tür vampir oldu." Çemberin içinde ağır ağır ilerlerken, olabildiğince çok göz teması kurmaya çabalıyordum. "Nyx onu hiçbir zaman terk etmedi. Sizin de görebildiğiniz gibi, toprakla ilgili özelliğine hâlâ sahip. Bu özellik ona Nyx tarafından bahşedilmişti ve yine Nyx tarafından geri verildi."

"Anlamıyorum. Bu çocuk ölmüş bir çaylaktı ve yeniden canlandı öyle mi?" Shekinah bir adım öne çıkmış ve Stevie Rae'nin karşısına dikilmişti. Gözlerini ona sabitlemiş, pür dikkat inceliyordu.

Ben cevap verme fırsatı bulamadan, Stevie Rae söze girdi. "Evet, efendim. Ben öldüm. Ama sonra geri geldim. Geri geldiğimde, artık eski ben değildim. Kendimi kaybetmiştim; en azından büyük bir kısmını. Ama Zoey, Damien, Shaunee ve Erin,

özellikle de Afrodit yeniden kendimi bulmama yardım ettiler. Ve sonra kendimi bambaşka bir Değişim'i tamamlamış halde buldum." Güzel kırmızı dövmesini işaret ediyordu.

Afrodit bir adım öne çıktı ve çemberimizi bir arada tutan gümüş rengi ışıltılı ipin içinden geçti. Bir şekilde geri sıçramasını, savrulmasını ya da buna benzer korkunç bir şey olmasını bekliyordum ama gümüş ip sanki onun geçmesi için yol açmıştı.

"Stevie Rae Değişirken, ben de Değiştim," dedi. Elini alnına götürdü ve tek bir hareketle orada duran mavi hilali sildi. O sözlerine devam ederken, seyircilerden çığlıklar yükseldiğini duydum. "Nyx beni bir insana dönüştürdü ama Stevie Rae'nin yeni bir vampir türünün ilk örneği olması gibi, ben de yeni bir insan türüyüm. Ben Nyx tarafından kutsanmış bir insanım. Nyx'in bana çaylak olduğum dönemde bahşettiği görüş yeteneğime hâlâ sahibim. Tanrıça bana yüz çevirmedi." Afrodit kafasını gururla kaldırdı ve hakkında saçmalamaya hazırlananlara meydan okur gibi, Gece Evi halkına baktı.

"Yani artık yeni bir vampir ve yeni bir insan türümüz var," derken Stevie Rae'ye bakıyordum. Sırıtarak kafasını salladı. "Ve tabii yeni bir çaylak türü." Ben sözümü bitirmeden meşe ağacından çaylaklar yağmaya başladı. Stevie Rae'ye daha sonra onca çocuğu ağaca saklamayı nasıl başardığını sormaya karar verdim; çünkü ben yarım düzineden fazla çaylak saymıştım. Venüs'ü, Afrodit'in eski oda arkadaşını tanıyordum. Acaba ikisi aralarında konuşmuşlar mıydı? Ayrıca Elliott denen çirkin çocuğu da görüyordum—ki onu yine sevmeyeceğime yemin edebilirdim. Hepsi orada, çemberin içinde duruyorlardı. Stevie Rae'nin iki yanına yayılmışlardı ve alınlarındaki kırmızı ve içi boş hilallerle biraz gergin bir halleri vardı.

Çemberin dış tarafında kalan bazı çocuklar, ölü sandıkları oda ya da sınıf arkadaşlarını görünce ağlamaya ve çığlık atma-

ya başlamışlardı. İçim acıdı. İnsanın bir dostunun ölü olduğunu sanmasının; sonra onu yürürken, konuşurken ve nefes alırken görmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Kendimden emin bir sesle "Ölü değiller," dedim. "Sadece yeni bir çaylak türüler... Ama onlar bizim insanlarımız ve bence onlara aramızda yer açmanın ve Nyx'in onları bize neden getirdiğini çözmenin zamanı geldi."

"Yalanlar!" Bu suçlama, kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek ve tiz bir haykırış eşliğinde gelmişti. Kalabalıkta bir kıpırdanma oldu. Sonra çemberin güney tarafı iki ayrıldı ve arada Neferet belirdi.

Yeniden hayata dönmüş bir Tanrıça gibiydi. Katıksız güzelliği karşısında benim bile nutkum tutulmuştu. Zarif vücudunu bir kalıp gibi saran siyah kadife elbisesi, pürüzsüz beyaz omuzlarını açıkta bırakıyordu. Serbest bıraktığı koyu kestane rengi saçları, incecik beline doğru dalga dalga iniyordu. Yeşil gözleri çakmak çakmak, dudakları kan kırmızısıydı.

Derin ve ölçülü sesiyle "Doğanın sapkınlığını, Tanrıça'nın yarattığı bir şey olarak kabul etmemizi mi bekliyorsun? O yaratıklar ölmüşlerdi ve yeniden ölmeliler..."

İçimde beliren keskin öfke, Neferet'in çekim gücünü yerle bir etti. "Yaratık dediğin o şeyleri en iyi senin biliyor olman gerek," dedim. Omuzlarını dikleştirip gözlerinin içine baktım. Onun iyi eğitimli sesine sahip olmayabilirdim ama benim de gerçeklerim ve Tanrıçam vardı. "Onları kullanmaya çalıştın. Onları çarpıtmak istedin. Nyx, onları bizim aracılığımızla iyileştirip özgür kılana dek, onları hapsetmeye çalışan sendin."

Gözleri kusursuz bir şaşkınlık ifadesiyle iri iri açılmıştı. "Yani bu ucubeler için beni mi suçluyorsun?"

Arkamdan Stevie Rae'nin sesi yükseldi. "Hey, ne ben ne de arkadaşlarım ucube falan değiliz!"

Neferet "Sessiz ol, canavar!" diye emretti. "Bu kadarı yeter!" Bakışlarını şaşkınlıktan donakalan kalabalığa çevirdi. "Bu akşam Zoey ve insanlarının ölümden geri getirdikleri o yaratıklardan birini daha keşfettim." Eğildi ve ayağının dibinde duran bir şeyi alıp, çembere doğru fırlattı. Jack'in çantasını daha o anda tanımıştım. İçinden dadı kamerasının monitörü ve morgda güvenli bir yere gizlenmiş olması gereken kameranın kendisi fırlamıştı. Neferet'in bakışları kalabalığın üstünde dolaştı ve nihayet Jack'i buldu. "Jack! Yoksa Zoey'nin bu şeyi, yakın zamanda ölen James Stark'ın cesedini kilitlediğiniz, morga yerleştirmeni istediğini inkar mı edeceksin? Bu sayede onu izleyebilecek ve Zoey'nin yoldan çıkmış sihirlerinin onu hayata döndürmesini görebilecektiniz."

"Hayır. Evet. Öyle olmadı." James'in sesi bir gıcırtıdan farksızdı. Bacağına yapışık duran Düşes, içli içli ağlıyordu.

Damien "Onu rahat bırak!" diye haykırdı.

Neferet hışımla ona döndü. "Zoey gözlerinizi kör etmeye devam edebilsin diye mi? Nyx yerine onun yolundan gidebilesiniz diye mi?"

Afrodit, Damien'a cevap verme fırsatı bırakmayarak araya girdi. "Hey, Neferet? Tanrıça nişanın nerede?"

Neferet bakışlarını Damien'dan Afrodit'e çevirdi. Gözleri öfkeyle kısılmıştı. Ancak, şimdi herkes Neferet'e bakıyor ve Afrodit'in dikkat çektiği gerçeği –Neferet'in nefes kesici elbisesinde, Nyx'in sembolünden eser olmadığını– gözleriyle görüyorlardı. Ben bir şey daha fark ettim. Neferet, daha önce hiç görmediğim bir kolye takmıştı. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım. Ve evet, yanılmadığıma karar verdim. Boynunda altın bir zincirin ucunda kanatlar sallanıyordu: Oniksten oyulma büyük, siyah, kuzgun kanatları.

"Boynundaki ne?" diye sordum.

Neferet'in eli otomatik olarak göğüslerinin arasına sarkan siyah kanatlara gitti. "Nyx'in refakatçisi, Erebus'un kanatları..."

"Şey... Affedersiniz ama, bunlar Erebus'un kanatları değil," dedi Damien. "Erebus'un kanatları altından yapılmadır. Asla siyah olmazlar. Bunu Vampir Sosyolojisi dersinde, siz öğrettiniz."

Neferet "Bu saçma lakırdılarla yeterince zaman harcadım," dedi. "Artık bu küçük gösteriye bir son verme zamanı geldi."

Ben kalabalığın içinde Shekinah'ı seçmeye çalışırken, Neferet kenara çekildi ve parmağıyla arkasındaki karaltıya işaret etti. "Bana gel ve bu akşam yarattıkları şeyi herkese göster."

Yeni Stark'ı ilk gördüğüm anda, Düşes'ten yükselen sıkıntı ve acı dolu inleme kulaklarımdan asla silinmeyecekti. Stark bir hayalet gibi hareket ediyordu. Teni, insanı ürkütecek kadar solgun, gözleri bayat kan gibi paslı bir kırmızıydı. Alnındaki hilal, çemberin içini dolduran çaylaklarınki gibi kırmızıydı ama Stark onlardan farklı görünüyordu. Stark'ın dönüştüğü şey her neyse, Neferet'in yanında, gözlerinde delice bir parıltıyla öylece duruyordu. Ona bakarken, kusacak gibi oldum.

"Stark!" Adını yüksek sesle telaffuz etmek istemiştim ama ağzımdan çıka çıka kırık bir fısıltı çıkıverdi.

Yine de bana döndü. Gözlerindeki kan renginin solduğunu görür gibi oldum. Sanki bir an için, tanıdığım o çocuğa benzemişti.

"Zzzooey..." Adımı tıslar gibi söylemişti ama bu umutlanmama mani değildi.

Ona doğru bir iki adım attım. "Evet, Stark, benim," dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak.

"Ssssenin için döneceğimi sssöylemiştim."

Ona yaklaşırken, gözlerime dolan yaşlara rağmen gülümse-

meyi başarmıştım. Tam her şeyin yoluna gireceğini ve bunu halletmenin bir yolunu bulacağımızı söylemek için ağzımı açtığım anda, Afrodit yanımda bitti ve beni geri çekti.

"Ona gitme," dedi. "Neferet sana tuzak kuruyor."

Onu silkeleyip kurtulmak istedim. Çemberin diğer ucundan Shekinah'ın sesi yükseldi. "Bu çocuğa her ne yapılmışsa, bu korkunç bir şey. Zoey, bu ritüeli sonlandırmanı istemek zorundayım. Çaylakları içeri götürmeli ve gelip, bütün olanları değerlendirmeleri için Nyx'in Konseyi'yle temasa geçmeliyiz."

Kırmızı çaylakların arkamda huzursuzca kıpırdandıklarını hissedebiliyordum. Dönüp Stevie Rae'nin gözlerine baktım. "Sorun değil. O Shekinah," dedim. "O yalanlarla gerçekler arasındaki farkı ayırt edebilir."

Neferet'in "Yalanlarla gerçekler arasındaki farkı ben de biliyorum ve her şeye uzaktan bakan bir Konsey'den daha güçlü bir muhakeme yeteneğim var," dediğini duyunca, ona döndüm.

"Foyan ortaya çıktı!" diye bağırdım. "Bunu Stark'a ben yapmadım. Kırmızı çaylaklara da. Bunu yapan sensin ve şimdi yaptıklarınla yüzleşme zamanın geldi."

Neferet'in gülümsemesi alaycı ve kibirliydi. "Her nedense, yaratık seni adını söyledi ama..."

Stark bir kez daha "Zzzzoey," dedi.

Karşımdaki hiç de tekin olmayan surata bir zamanlar tanıdığım o çocuğu görmeye çalışarak baktım. "Stark, bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Zoey Kızılkuş!" Shekinah'ın sesi bir kamçı darbesi gibiydi. "Ayini derhal kapat! Bu olaylar, yargısına güvenilebilecek kişiler tarafından değerlendirilmeli. Ve bu zavallı çaylakla bizzat ben ilgileneceğim."

Her nedense, Shekinah'un bu emri Neferet'i güldürmüştü.

Afrodit "İçimde kötü bir his var," dedi ve beni çemberin merkezine çekti.

"Benim de öyle," dedi Stevie Rae çemberin kuzey ucundan.

Afrodit "Ayini sakın kapatma," dedi.

Ve her şeyin ortasında, Neferet'in fısıltısı çemberi aşıp kulağıma kadar ulaştı. *Çemberi kapatmazsan, suçlu görünürsün. Kapatırsan da tehlikeye açık hale gelirsin. Hangisini seçiyorsun?*

Gözlerinin içine baktım. "Çemberimin gücünü ve gerçeği seçiyorum."

Gülümsemesi zafer doluydu. Stark'a döndü. "Doğru işarete... Toprağı kanatacak olana nişan al... Hemen, şimdi!" diye emretti. Stark'ın kendi kendisiyle mücadele eder gibi duraksadığını gördüm. "Emrimi yerine getirirsen, kalbinin en büyük arzusunu sana vereceğim."

Neferet bu sözcükleri sadece Stark'ın kulağına fısıldamıştı ama ben yakut dudaklarını okuyabilmiştim. Etkileri çabuk oldu. Stark'ın gözleri kıpkırmızı parladı ve bir yılan gibi sinsi ve seri bir hareketle, elinde tuttuğunu o ana kadar fark etmediğim yayını kaldırdı, bir ok yerleştirdi ve nişan aldı. Ok havayı yırtarcasına ilerledi ve Stevie Rae'yi göğsünün tam ortasından, arka ucundaki kuş tüylerine kadar saplanacak bir hızla vurdu.

Stevie Rae acı dolu bir inlemeyle yere düştü ve iki büklüm oldu. Bir çığlık koyvererek ona doğru koştum. Afrodit'in Damien ve İkizler'e çemberi bozmamaları için bağırdığını duyabiliyordum. İçimden serinkanlılığını kaybetmediği için ona dua ettim. Stevie Rae'nin yanında yere çöktüm. Nefesi acı dolu kısa iç çekişler şeklinde, kafası öne eğikti.

"Stevie Rae! Ah, Tanrıça, hayır! Stevie Rae!"

Kafasını ağır ağır kaldırıp bana baktı. Göğsünden –bir insan bedeninin taşıyabileceğini sandığımdan çok daha fazla– kan

boşanıyordu. Büyük meşe ağacının kökleri yüzünden yamru yumru görünen toprak kan gölüne dönmüştü. Kan beni sersemletmişti. Tatlı ve baş döndüren kokusu yüzünden değil, gördüğüm şeyin neye benzediğini o anda anladığım için... Büyük meşe ağacının dibindeki toprak adeta kanıyordu.

Omzumun üstünden, yüzünde bir zafer gülümsemesiyle, çemberimin hemen dışında duran Neferet'e baktım. Stark, onun yanında dizlerinin üstüne çökmüştü. Ve bana, kırmızının yerini dehşete bıraktığı gözlerle bakıyordu. "Ucube olan sensin Neferet, Stevie Rae değil!" diye haykırdım.

Adım Neferet değil. Bu andan itibaren bana Tsi Sgili deyin. Bu sözler zihnimde, Neferet hemen yanımda durmuş, kulağıma bir şeyler fısıldıyormuş gibi çınlıyordu.

"Hayır!" diye haykırdım. Ve o anda gece patladı.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Stevie Rae'nin kanıyla sırılsıklam olan toprak sarsılmaya, sanki sert bir maddeden değil, sudan yapılmış gibi dalgalanmaya başladı. Panik dolu haykırışlar arasında, bir kez daha Afrodit'in sesini duydum. Damien ve İkizler'i kötü moda tercihlerinden dolayı azarlıyormuş gibi sakindi.

"İçeriye doğru kapanın. Ama sakın çemberi bozmayın."

Stevie Rae adımı inliyordu: "Zoey." Bana acı dolu gözlerle baktı. "Afrodit'i dinle. Çemberi sakın bozma. Ne olursa olsun!"

"Ama sen..."

"Hayır, sana söz veriyorum, ölmüyorum. O sadece kanımı aldı, hayatımı değil. Sakın çemberi bozma." Kafamı salladım ve ayağa kalktım. En yakınımda Erik ve Zeus vardı. "Stevie Rae'nin iki tarafına geçin. Onu tutun ve mumunu tutmasına yardım edin. Ne olursa olsun, mumun sönmesine ve çemberin bozulmasına izin vermeyin!"

Venüs sarsılmış görünüyordu ama yine de kafasını sallayıp Stevie Rae'nin yanına geçti. Erik şoktan bembeyaz olmuş bir suratla bana bakıyordu.

"Seçimini yap," dedim. "Ya bizimlesin ya da Neferet ve diğerleriyle."

Erik bir an bile tereddüt etmedi. "Ben seçimimi bu gece refakatçin olmaya gönüllü olurken yaptım. Senin yanındayım." Sonra Venüs'ün Stevie Rae'yi kaldırmasına yardım etmek için yanlarına koştu.

Sarsılan zeminde düşe kalka ilerleyerek Nyx'in masasına ulaştım ve mor mumumu, yere düşüp sönmeden, son anda yakaladım. Mumu göğsüme yakın tutarak dikkatimi Damien ve İkizler'e çevirdim. İkisi de Afrodit'in sakin talimatlarını dinliyor ve çemberimizin dışında yaşanan karmaşaya aldırmadan, adım adım ilerleyerek, çemberi bağlayan gümüş ipin Stevie Rae'yi iyice sarmasını sağlıyorlardı. Ta ki Damien, İkizler, Afrodit, Erik, kırmızı çaylaklar ve ben, Stevie Rae'nin çevresine kümelenene kadar.

Afrodit "Onu ağaçtan uzaklaştırmaya başlayın," dedi. "Hep birlikte, çemberi bozmadan hareket etmeliyiz. Duvardaki gizli geçide gitmeliyiz. Hemen!"

Afrodit'e bir bakış attım. Ciddi bir tavırla başını salladı. "Bundan sonra ne olacağını biliyorum; hiç iyi olmayacak."

"O zaman hemen buradan gidelim," dedim.

Grup olarak hareket etmeye ve Stevie Rae'ye, mumlara ve çemberi korumaya müthiş bir özen göstererek sarsılan zeminde küçük adımlarla ilerledik. Çaylakların ve vampirlerin yolumuza çıkacaklarını sanırdım. En azından Shekinah'ın bize bir şey söyleyeceğini. Fakat, sanki birdenbire kan, panik ve kaosla yıkanmış bir dünyada, küçük ve tuhaf bir dinginlik baloncuğuna bürünmüş gibiydik. Duvarı takip ederek ve ağır ağır ama temkinli ilerleyerek ağaçtan uzaklaşmaya devam ediyorduk. Neferet'in korkunç kahkahası geceyi yırtarken, dikkatimi ayaklarımızın altındaki çimin pürüzsüzleşmesi ve Stevie Rae'nin kanından tamamen arınması çekmişti.

Meşe, korkunç bir gürültüyle ikiye ayrıldı. Ben, Stevie Rae'ye ön tarafından destek vermeye çalışarak geri geri gidiyordum. Bu yüzden ağacın parçalanmasını çok net gördüm. Yerle bir olan ağacın altından bir yaratık çıktı. Önce tek gördüğüm, içinde bir şey gizleyen büyük siyah kanatlar oldu. Sonra yaratık ağacın içinden çıktı ve güçlü bedenini düzelterek gece rengi kanatlarını açtı.

"Ah, Tanrıça!" Kalona'yı ilk gördüğüm anda içimden bir feryat yükselmişti. Bugüne dek gördüğüm en güzel şeydi. Teni pürüzsüz ve lekesizdi; ve güneşin sevecen öpüşünü andıran bir ışıltıyla parlıyordu. Saçları en az kanatları kadar siyahtı ve ona eski çağ savaşçılarının havasını veren kalın bir duvak gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yüzü... O güzel yüzünü nasıl tarif edebilirdim ki? Bir heykelin can bulmuş hali gibiydi; vampir ya da insan, en yakışıklı ölümlülerin, onun azametinin yanında başarısız ve hastalıklı bir imitasyon gibi durmasına neden oluyordu. Gözleri kehribar rengiydi; o kadar mükemmellerdi ki, altından yapıldıklarını düşünebilirdiniz. Kendimi o gözlerde kaybolmak isterken buldum. O gözler beni çağırıyordu. O, beni çağırıyordu.

Donup kalmıştım. Derinden gelen güçlü sesi "Benimle birlikte kalkın, çocuklarım," diye haykırmasa, yemin ederim, o anda çemberi bozup, ona koşmam ve kendimi ayaklarına atmam işten değildi.

Alaycı Kuzgunlar yerde açılan büyük delikte belirdiler ve gökyüzünü kuşattılar. Kalona'nın güzelliğinin bana doğru savurduğu sihir, kuzgunların o çok iyi tanıdığım şekilsiz bedenlerini görmemle bozuldu. Çığlıklar atarak, kahkahalar savuran ve evlatlarının kanatları onu okşayabilsinler diye, kollarını iyice havaya kaldıran babalarının çevresini sardılar.

Afrodit "Buradan bir an önce uzaklaşmalıyız," dedi.

"Evet. Hemen! Acele edin!" Kendimi yeniden bulmuştum.

Yer artık sarsılmıyordu ve biraz olsun hızlanabilmiştik. Hâlâ geri geri gidiyordum. Bu sayede, Neferet'in henüz özgür kalan meleğe yaklaşmasını dehşet içinde izleyebildim. Kalona'nın önünde durdu ve zarif bir selamla eğildi.

Kalona da başını eğdi. Neferet'e bakarken, gözleri şehvetle parlıyordu. "Kraliçem," dedi.

"Refakatçim," dedi Neferet. Sonra panik içinde oradan oraya koşturmaktan vazgeçip büyülenmiş gibi Kalona'yı izleyen kalabalığa döndü.

Neferet "Erebus nihayet yeryüzüne geldi," dedi. "Nyx'in refakatçisinin ve yeryüzündeki yeni Efendimizin önünde saygıyla eğilin."

İzleyen kalabalığın büyük kısmı, özellikle çaylaklar, ikiletmeden dizlerinin üstüne çöktüler. Gözlerim Stark'ı aradı ama onu göremedim. Ama Shekinah'ın çaylakları yararak ilerlediğini, kontrollü bir ifade ve çatık kaşlarla Kalona'ya doğru yürüdüğünü gördüm. O yürürken, Erebus'un Oğulları'nın büyük kısmı da, alarma geçmiş halde, ona eşlik ediyorlardı. Ama Shekinah gibi Kalona'yı sorguluyorlar mıydı, yoksa onu Yüksek Rahibe'den korumak niyetinde miydiler, kestirmek güçtü. Shekinah kalabalığı yarıp uyanan melekle karşı karşıya gelmeden önce, Neferet elini kaldırdı ve bileğiyle fiske vurur gibi bir işaret yaptı. Bu o kadar küçük ve önemsiz bir hareketti ki, dört gözle bekliyor olmasam, hayatta göremezdim.

Shekinah'ın gözleri iri iri açıldı, bir iç çekti, boğazını tuttu ve yere yuvarlandı. Erebus'un Oğulları, ona koştular.

O anda cep telefonumu çıkarıp Rahibe Mary Angela'nın numarasını tuşladım.

Daha ilk çalışta açtı. "Zoey?"

"Dışarı çıkın. Hemen dışarı çıkın," dedim.

"Anladım." Sesi müthiş sakindi.

"Büyükannemi de alın. Büyükannemi de yanınıza almalısınız."

"Tabii ki alacağım. Sen kendine ve insanlarına dikkat et. Ben ona bakarım."

"İlk fırsatta ararım," dedim ve telefonu kapattım.

Ve Neferet'in dikkatini bize çevirmiş olduğunu gördüm.

Afrodit "Buradayız!" diye bağırdı. "Şu lanet olası kapıyı hemen aç!"

Tanıdık bir ses "Açık zaten," dedi. Dönüp bakınca duvardaki gizli geçidin hemen yanından, tuğla ve taşların arasında sihir misali çıkagelen Darius'u gördüm. Ve müthiş bir rahatlama hissiyle Jack'in de –salya sümük ağlasa da, tek parçaydı ve Düşes de yanındaydı– savaşçının yanında olduğunu fark ettim.

Darius'a "Bizimle olman, onlara karşı olman demek," dedim ve çenemle Gece Evi'ni ve okulun dört bir yanını sarmış olmalarına rağmen, Kalona'ya karşı parmaklarını dahi oynatmayan Erebus'un Oğulları'nı işaret ettim.

"Ben seçimimi yaptım," dedi.

"Buradan bir an önce gidebilir miyiz lütfen?" dedi Jack. "Bize bakıyor."

"Zoey! Bize biraz zaman kazandırmalısın," dedi Afrodit. "Elementleri kullan, hepsini. Bizi bir kalkanla koru!"

Kafamı salladım ve gözlerimi yumup odaklandım. Zihnimin gerisinde, Afrodit'in kırmızı çaylaklara emirler yağdırdığını, onlara yakında durmalarını, çemberden –her ne kadar biz gizli geçitten geçmeye çalışırken, eğilip bükülerek çember özelliğini büyük ölçüde kaybetmiş olsa da– ayrılmamalarını söylediğini duyabiliyordum. Ama sadece kısmen oradaydım. Benliğimin diğer kısmı, rüzgar, ateş, su, toprak ve ruhtan bizi örtmelerini, korumalarını ve Neferet'in görüş alanından çıkarmalarını emrediyordu. Elementler bana itaat etmek için hızla harekete geçer-

ken, gücümün, daha önce hiç olmadığı kadar azaldığını hissediyordum. Tabii ki daha önce elementlerin hepsinden aynı anda, bu kadar güçlü bir iş çıkarmalarını hiç istememiştim. Bu yüzden beynim ve iradem, bir maratona katılmışım gibi zorlanıyordu.

Dişlerimi sıkıp dayandım. Elementler üstümüzde ve çevremizde adeta dans ediyorlardı. Rüzgarın sesini, okyanusun tuz kokusunu duyuyor, güçlü bir esintinin çevremize kalın bir sis sardığını görebiliyordum. Sonra, birdenbire gökyüzünde bir fırtına koptu. Bir çatırtının ardından şimşek çaktı ve sadece birkaç metre önümüzdeki bir ağaca yıldırım isabet etti. Toprak onu büyütürken, ağaç gittikçe genişliyordu sanki. Kırmızı çaylaklardan biri beni gizli geçite doğru çekerken, elementlerin öfkesinin küçük grubumuza kalkan olduğunu gördüm. Bu kaosun ortasında harika bir *miyaaaavvvv* sesi duydum ve gizli geçitten bakınca Nala'nın okul arazisinin dışında, bir kedi sürüsünün başında oturduğunu gördüm. Malefiz de kedi sürüsünün içindeydi ve İkizler'in nefretlik kedisi Beelzebub'a yakın durmaya özen gösteriyordu.

Aralıktan son bir bakış attığımda, bir şekilde elinden kaçmayı başarmamızdan hiç ama hiç hoşnut görünmeyen Neferet'in deli gibi çevresine bakındığını gördüm. Sonra gizli geçit bizi Gece Evi'nin dışında bırakarak kapandı.

"Pekala, çemberi düzeltin. Toparlanın. İkizler! Siz birbirinize çok yakınsınız. Çemberi yamultuyorsunuz. Kediler! Düşes'e tıslamaktan vazgeçin. Buna vaktimiz yok." Afrodit, eğitim çavuşu gibi, sağa sola emirler yağdırmakla meşguldü.

"Tüneller..." Stevie Rae'nin cılız sesi, geceyi ortadan ikiye ayırmıştı sanki.

Ona baktım. Ayakta duracak hali yoktu. Erik onu, bir bebek tutar gibi, kollarının arasında tutuyor, sırtından çıkan oka dokunmamak için büyük çaba harcıyordu. Stevie Rae'nin yüzü, kırmızı dövmesi dışında, tebeşir gibi bembeyazdı.

"Tünellere ulaşmalıyız. Orada güvende oluruz," dedi.

"Stevie Rae haklı. Bizi orada takip edemez. Ve Neferet de," dedi Afrodit.

Darius "Ne tüneli?" diye sordu.

"Şehrin altında, eski yasak günlerinden kalma tüneller var. Girişi, şehir merkezindeki deponun altında," dedim.

"Depo. Şehrin içinden geçersek, orası buraya en az üç mil uzakta," dedi. "Nasıl?" Gece Evi'nden yükselen korkunç çığlıkları duyunca, kelimeler ağzına tıkılıp kaldı. Gökyüzünde, korkunç, ölümcül çiçeklere benzeyen ateş topları patlıyordu.

Jack, Damien'a iyice sokularak "Neler oluyor?" diye sordu.

"Alaycı Kuzgunlar. Bedenlerini geri aldılar ve açlar. İnsanlarla besleniyorlar," dedi Afrodit.

Shaunee fena halde kızgın bir sesle "Ateşi kullanabiliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet, kullanabiliyorlar," dedi Afrodit.

Shaunee "Şimdi görürüz," dedi ve kollarını havaya kaldırdı. Çevremizi bir sıcak hava dalgasının kuşattığını hissettim.

"Hayır!" dedi Afrodit. "Dikkati üstümüze çekemezsin. Bu gece olmaz. Bunu yaparsan işimiz biter."

"Bunu da önceden görmüş müydün yoksa?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Bunu ve daha fazlasını. Yeraltına inemeyenler, onlara yem olacaklar."

"O zaman hemen Stevie Rae'nin tüneline gidiyoruz," dedim.

"Nasıl?" Soru tanımadığım bir çaylaktan gelmişti. Çok gençti ve bir hayli korkmuşa benziyordu.

Beş elementi bu kadar zorlamaktan bitkin düşmüş olmama rağmen, bütün gücümü topladım. Bunun beni nasıl tükettiğini bilmelerini istemiyordum. Benim güçlü ve kendimden emin ol-

duğuma, kontrolü elimde tuttuğuma inanmalıydılar. Derin bir nefes aldım. "Endişelenmeyin. Görünmeden nasıl hareket edebileceğimizi biliyorum. Bunu daha önce de yaptım." Stevie Rae'ye gülümsedim. "Daha önce birlikte yaptık." Bakışlarım Afrodit'e kaydı. "Yapmadık mı?"

Stevie Rae, güçsüzlüğüne rağmen başını "evet" der gibi salladı.

"Evet, tabii ki yaptık," dedi Afrodit.

"Planımız nedir?" diye sordu Damien.

"Haydi, harekete geçelim," dedi Erin.

"Al benden de o kadar. Birbirimize bu kadar yakın durmaktan karnıma kramplar giriyor," dedi Shaunee. Ateşe ateşle karşılık veremediği için ne kadar öfkeli olduğu her halinden belliydi.

"Plan şu. Sise, gölgelere, geceye ve karanlığa dönüşüyoruz. Yokuz. Bizi kimse görmüyor. Biz geceyiz, gece de biz." Ben durumu izah ederken, vücudumdan bildik bir ürperti geçiyordu. Çaylakların hayretle iç geçirdikleri duyunca, artık beni değil, karanlıkla ve gölgeyle sarılmış bir pusu gördüklerini anladım. Bu kadar bitkinken, geceye karışmanın çok daha kolay geldiğini şaşırarak fark etmiştim. Sanki kolayca kayıp gidebilir; kendimi uykuya bırakabilirdim.

"Zoey!" Erik'in sesi beni bu tehlikeli trans halinden çıkardı.

"Tamam! Ben iyiyim," dedim aceleyle. "Şimdi siz de yapın. Konsantre olun. Erkek arkadaşlarla buluşmak ya da kampüs ritüellerini asmak için Gece Evi'nden gizlice tüydüğünüz zamanlardan bir farkı yok. Sadece bu defa, daha fazla odaklanmanız gerekecek, o kadar. Bunu yapabilirsiniz. Siz pus ve gölgesiniz. Sizi kimse göremez. Kimse duyamaz. Burada sadece gece var ve sizler gecenin bir parçasısınız."

Küçük grubumun parıltılar saçarak çözülmeye başladığını fark ettim. Sonuç mükemmel değildi; Düşes –geceye karışabilen

kedilerimizin aksine– hâlâ etten kemikten sarı bir labradordu ama yanına yapıştığı çocuk gölgeye dönüşmüştü.

"Şimdi gidelim. Birbirinizden ayrılmayın. Elele tutuşun. Hiçbir şeyin konsantrasyonunuzu bozmasına izin vermeyin. Darius, sen önden git," dedim.

Yaşayan bir kabusa dönüşen şehre doğru hareket ettik. Bunu nasıl başardığımızı merak ediyordum. Ama cevap açıktı. Bunu başarıyorduk çünkü Nyx'in yol gösteren eli, üstümüzdeydi. Onun gölgesinde hareket ediyorduk. Gecenin geri kalanı tam bir deliliğe dönüşürken, bizler Nyx'in gücüne sığınarak geceye dönüşmüştük.

Alaycı Kuzgunlar her yerdeydiler. Yeni Yıl'ın ilk dakikalarını yaşarken yaratıklar, insanlıktan uzak ateşlerinin çatırtısını ve gümbürtüsünü duyup havai fişeklerin patladığını sanarak gösteriyi izlemek üzere kulüpler, restoranlar ve petrol parasıyla alınmış büyük eski malikanelerden dışarı fırlayan çakırkeyif ve neşeli insanları kendilerine yem ediyorlardı. İnsanların meraklı gözlerini göğe kaldırmalarını ve gördükleri son şeyin canavar suratlarından onlara bakan kırmızı gözler olmasını, dehşet içinde seyrediyordum.

Cincinnati ve On Üçüncü Cadde'nin köşesine çıkan yolun yarısına geldiğimizde, silah seslerinin yanı sıra polis ve itfaiye araçlarının sirenlerini de duymaya başladım. Gülümsedim. Evet, burası Oklahoma'ydı ve biz Okie'ler silahlarımızı çok severdik. Evet, İkinci Anayasa Değişikliğini gurur ve hevesle uyguluyorduk. Keşke modern silahların sihir ve mit ürünü yaratıklar üzerinde herhangi bir etkisi olup olmayacağını bilebilseydim. Ama bunu öğrenmek için çok beklemem gerekmeyecekti. Nasıl olsa yakında öğrenecektik.

Terk edilmiş durumdaki Tulsa deposuna bir blok kala, bizi iliğimize kadar üşüten soğuk ve puslu bir yağmur düşmeye başladı. Ama hiç değilse, bu sayede, küçük grubumuzu, insan ya da

canavar, bizi izleyen gözlerden daha iyi saklamayı başaracaktık.

Görünüşte çok sağlam duran metal ızgarayı kolayca yerinden oynatıp, hızlı adımlarla deponun bodrum katına indik. Bodrumun karanlığı bizi yutar yutmaz, grupça derin bir "oh" çektik.

"Pekala, artık çemberi kapatabiliriz."

"Teşekkürler ruh. Artık çekilebilirsin," diye başladı. Hâlâ Erik'in kolları arasında olan Stevie Rae'ye baktım. "Sana minnettarım, toprak, artık gidebilirsin." Erin sol tarafımdaydı. Karanlıkta ona gülümsedim. "Su, bu akşam iyi iş çıkardın. Çekilebilirsin." Bir kez daha sola döndüm ve Shaunee'yi buldum. "Ateş, teşekkürler, lütfen git." Sonra çemberi, açtığım elemente veda ederek kapattım. "Rüzgar, her zamanki gibi minnetimi hak ettin. Gidebilirsin." Bizi bağlayan ve kurtaran gümüş ip, titreşim ve hafif bir *vızz* sesi çıkararak gözden kayboldu.

Beni tamamen tüketmeye hazır olan yorgunluk karşısında dişlerimi sıktım. Sanırım Darius, kolumdan yakalamasa, dizlerim beni daha fazla taşıyamayacak ve kendimi yerde bulacaktım.

Afrodit "Aşağı inelim," dedi. "Burada tam olarak güvende değiliz."

Hep birlikte bodrum katının arka tarafına, geniş bir tünel sistemini sakladığını çok iyi bildiğim kanalizasyon kapağına yürüdük. Bu tünellere yeniden adım atmak, tıpkı yaşadığımız gecenin kendisi gibi, gerçeküstü bir tecrübeydi. Buraya son gelişimde, kar fırtınası vardı. Heath'i Stevie Rae ve şimdi hayatlarını kurtarma mücadelesi verdiğim bir avuç çaylağın elinden kurtarmak için canla başla mücadele etmiştim.

Heath!

Erik tereddüt ettiğimi görünce "Zoey, haydi," dedi. Stevie Rae'yi Darius'a teslim etmişti. Yer üstünde sadece ikimiz kalmıştık.

"Önce bir iki telefon görüşmesi yapmam gerek. Telefon aşağıda çekmiyor."

"O zaman elini çabuk tut. Onlara geleceğini söylerim."

"Teşekkürler." Tedirgin bir gülümsemeyle ekledim: "Çabuk olurum."

Gergin bir tavırla kafasını salladıktan sonra tünellere inen demir merdivenlerde gözden kayboldu.

Heath'in telefonu daha ilk çalışında açması beni şaşırtmıştı. "Ne istiyorsun, Zoey?"

"Dinle beni, Heath. Çabuk olmak zorundayım. Gece Evi'nden korkunç bir şey özgür bırakıldı. Çok kötü olacak, gerçekten çok kötü. Ne kadar uzun süreceğini bilmiyorum çünkü nası durduracağım konusunda da bir fikrim yok. Ancak güvende olmanın tek yolu, yeraltına inmek. Bu şey, yerin altında olmaktan hiç hoşlanmıyor. Beni anlıyor musun?"

"Evet," dedi.

"Peki bana inanıyor musun?"

Hiç tereddütsüz "Evet," dedi.

Rahat bir nefes almıştım. "Aileni ve önemsediğin herkesi toplayıp yeraltına kaç. Büyükbabanın büyük bir bodrum katı yok muydu?"

"Evet, oraya gidebiliriz."

"İyi, seni ilk fırsatta arayacağım."

"Zoey, sen güvende olacak mısın?"

Kalbim ezildi. "Güvendeyim."

"Nerede?"

"Deponun altındaki eski tünellerde," dedim.

"Ama onlar çok tehlikeliler!"

"Hayır, hayır. Artık durum farklı. Endişelenme. Sen güvenli bir yere kaçmaya bak. Tamam mı?"

"Tamam," dedi.

İkimizin de pişmanlık duyacağımız bir şey söylemeden, telaşla telefonu kapattım. Sonra aramam gereken ikinci numarayı çevirdim. Annem telefonu açmadı. Beş çalıştan sonra, telesekreter devreye girdi. Annemin gereğinden fazla neşeli sesi "Burası Heffer'ların evi. Ulu Efendimizi çok seviyor, ondan korkuyor ve sizlere kutsanmış bir gün diliyoruz. Bize mesaj bırakın. Amin!" Gözlerimi çevirdim ve bip sesinin ardından "Anne, Şeytan'ın yeryüzüne salındığını sanacaksın ve bu defa çok yanılıyor olmayacaksın. Bu şey çok kötü ve güvende olmanızın tek yolu, bodrum katı ya da mağara gibi bir yere, yeraltına sığınmak. Bu yüzden hemen kilisenin mahzenine gidin ve orada kalın? Tamam mı? Seni seviyorum, anne. Büyükannemin güvenli bir yere gitmesini sağladım, o..." Telesekreterin sinyal sesi cümlemi yarıda kesti. İç çektim ve annemin, uzun zaman sonra ilk kez beni dinleyeceğini umdum. Sonra diğerlerinin peşinden tünellere daldım.

Grubum beni girişin yakınında bekliyordu. Önümüzde karanlık ve sinir bozucu bir boşluk gibi uzanan tünelde, ışıkların titreşmeye başladığını gördüm.

"Işıkları yakmaları ve diğer ıvır zıvırları hazır etmeleri için kırmızı çaylakları önden gönderdim," dedi Afrodit ve Stevie Rae'ye baktı. "Ivır zıvır derken, battaniye ve kuru kıyafetlerden bahsediyorum."

"İyi. Çok iyi. Bitkinliğime rağmen düşünebilmek için beynimi zorluyordum. Çocuklar bir kaç gazlı fener –hani şu saplarından tutulup taşınan eski usul fenerlerden– yakmışlar ve göz hizasına asmışlardı. Bu yüzden arkadaşlarımın yüz ifadelerini seçmekte zorlanmıyordum. Hepsinin, hatta Afrodit'in yüzünde, aynı duygu vardı. Korkuyorlardı.

İçimden bir dua geçirdim: *Lütfen Nyx, bana güç ver ve bunu doğru ifade etmeme yardım et. Çünkü burada yapacağımız başlangıç, buradaki hayatımızın rengini belirleyecek. Lütfen her şeyi yüzüme gö-*

züme bulaştırmama izin verme.

Sözel bir cevap almadım ama kalbimi sevinçle titreten ve gücüme güç katan bir sıcaklık, sevgi ve güven dalgasıyla sarmalandığımı hissettim.

"Evet, çok kötü," diye başladım. "Bunu inkar edemeyiz. Genciz. Yalnızız. Yaralıyız. Neferet ve Kalona güçlüler ve bildiğimiz kadarıyla diğer vampirler ve çaylaklar onların tarafında. Ama biz, onların asla sahip olamadıkları bir şeye, sevgiye, gerçeğe ve birbirimize sahibiz. Ayrıca bizim Nyx'imiz var. O hepimizi İşaretledi ve bizleri, özel olarak Seçti. Bizim gibi bir grup daha önce hiç var olmadı. Bizler tamamen yeniyiz." Durdum, arkadaşlarımın gözlerinin içine bakmaya ve onlara güven vermeye çalıştım. Ben duraksayınca, sözü Darius aldı.

"Rahibem, bu kötülük, daha önce hissettiğim hiçbir kötülüğe benzemiyor. Ya da duyduklarıma. Vahşi bir şey, nefretle birleşiyor. O şeyden topraktan sökün ederken, şeytan yeniden doğuyormuş gibi hissettim."

"Ama sen onu tanıdın, Darius. Diğer savaşçıların çoğu tanımadılar. Tepkilerini izledim. Silahlarına sarılmaya ya da senin gibi, oradan uzaklaşmaya kalkışmadılar."

"Belki benim yerimde daha cesur bir savaşçı olsa, kalırdı," dedi.

"Saçma!" dedi Afrodit. "Ancak daha aptal bir savaşçı orada kalırdı. Sen bizimlesin ve elinde o şeyle savaşmak için bir fırsat var. Diğer savaşçılar o lanet olası kuş bozuntuları tarafından ya da diğer çaylaklar gibi, garip bir sihirle telef edilmiş olabilirler."

"Evet," dedi Jack. "Biz buradayız, çünkü bizde farklı olan bir şey var."

"Özel bir şey," dedi Damien.

"Hem de nasıl," dedi Shaunee.

"Bu konuda sana katılıyorum,"dedi Erin.

"O kadar özeliz ki, sözlükte short bus'un altında bizim bir grup resmimiz var," dedi Stevie Rae. Sesi cılız olabilirdi ama kesinlikle hayattaydı.

"Pekala, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Erik.

Hepsi bana, ben onlara baktım.

"Imm, şey, sanırım plan yapacağız," dedim.

"Plan mı?" dedi Erik. "Hepsi bu mu yani?"

"Hayır. Plan yapacağız ve okulumuzu geri almanın bir yolunu bulacağız. Hep birlikte." Ahmak bir futbol oyuncusu gibi elimi ortaya uzattım. "Benimle misiniz?"

Afrodit gözlerini çevirdi ama elini elimin üstüne ilk koyan o oldu. "Evet, ben varım," dedi.

"Ben de," dedi Damien.

"Beni de sayın," dedi Jack.

"Alın bizden de o kadar," dedi İkizler aynı anda.

"Beni de unutmayın," dedi Stevie Rae.

"Bunu hayatta kaçırmam," dedi Erik elini en üste koyarak ve bana gülümseyerek.

"Tamam o zaman," dedim. "Canlarına okuyalım!" Hepsi bir ahmak topluluğu gibi söylediklerimi tekrar ederken, parmak uçlarımdan avuçlarıma doğru uzanan müthiş bir seğirme hissettim. Ve daha o anda, Tanrıçası tarafından özel olarak kınayla-İşaretlenen egzotik bir eski çağ rahibesi gibi, her iki avuç içimin de girift dövmelerle süslendiğini anladım. Bu deliliğin, yorgunluğun ve hayat değiştiren kaosun ortasında bile, Tanrıçamın yürümemi istediği yolda olduğumu bilmenin huzuru ve tatlı bilgisiyle dolmuştum.

Bu, pürüzsüz ve engebesiz bir yol olmayacaktı. Ama benim yolumdu ve tıpkı benim gibi, onun da bir benzeri yoktu.

GECE EVİ SERİSİ'NİN 5. KİTABI!

AV

Gece Evi'nde gerçekler zamanla değişir...

İyi haber: Zoey arkadaşlarına tekrar kavuştu. Kötü haber: Geçmişten gelen melek yüzlü şeytan yeniden ortaya çıktı. Gece Evi yok olma tehdidi altındadır. Fakat felaketin melek görünümlü birinden geldiğine dünya inanacak mı? Zoey bu gerçekleri ortaya çıkarmak için gerekli güce ve bilgeliğe sahip olabilecek mi?

GECE EVİ SERİSİNİN 5. KİTABI

AV

YAKINDA OKURLARIYLA BULUŞACAK!